NORA ROBERTS

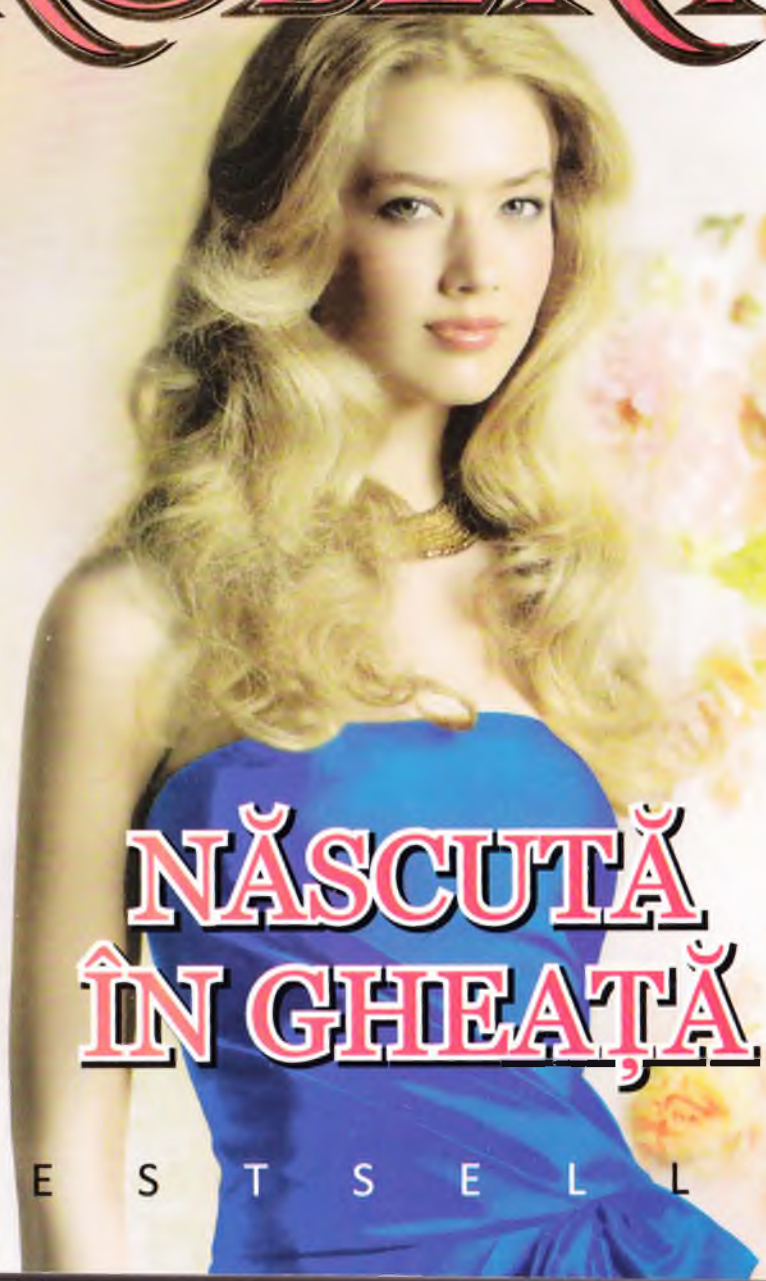

EDITURA MIRON

NĂSCUTĂ ÎN GHEAȚĂ

BESTSELLER

PROLOG

Vîntul năprasnic sufla în rafale peste Atlantic, pustiind cîmpurile ţinuturilor vestice. Gloanţele reci şi ascuţite ale ploii izbeau pămîntul şi, brăzdîndu-ţi pielea, îţi pătrundeau adînc pînă la oase. Plantele multicolore, care înfloriseră din primăvară pînă în toamnă, se veştejiseră sub gerul ucigător.

În cabane şi cîrciumi, oamenii se adunau în jurul focului şi discutau despre fermele lor, despre casele lor, despre cei dragi, care emigraseră în Germania sau în Statele Unite. Nu avea nici o importanţă că aceştia plecaseră de o zi sau de o generaţie. Irlanda îşi pierdea poporul, aşa cum se întîmplase cu toate celelalte, mai puţin cu limba.

Uneori se discuta şi despre *Conflict,* despre acel război din nord, care nu se mai sfîrşea. Belfast-ul era însă departe de satul Kilmilhil, şi ca distanţă şi emoţional. Oamenii de aici erau preocupaţi mai mult de recoltele lor, de animalele lor, de nunţile şi praznicele ce aveau să sosească odată cu iarna.

La cîţiva kilometri de sat, din bucătăria încălzită şi înmiresmată de aromele cuptorului, Brianna Concannon privea pe fereastră cum spicul de gheaţă al ploii îi ataca grădina.

— Cred că voi pierde căldăruşii. Şi degetăriţele. I se rupea sufletul după ele, însă avea să scoată din pămînt ce avea să mai rămînă din ele şi avea să le pună la iernat, în mica şi înghesuita baracă din spatele casei. Furtuna venise prea devreme.

—Vei sădi mai multe, la primăvară. Maggie studie atentă profilul sorei ei. Brie se preocupa de florile ei, asemeni unei mame care îşi făcea griji din pricina pruncilor ei. Oftînd, Maggie îşi masă pîntecul rotunjit. Tot nu-i venea să creadă că ea era cea măritată, cea care aştepta un copil şi nu sora ei, care era o femeie de casă. O să-ţi facă mare plăcere, adăugă ea.

— Cred că da. Ceea ce-mi trebuie este o seră. M-am uitat la schiţe. Cred că poate fi făcută. Visînd puţin, cu ochii deschişi, la plantele ce aveau să înflorească, în noua lor împrejmuire de sticlă, ea scoase din cuptor un rînd de brioşe cu merişori. Maggie îi adusese fructele tocmai de la Dublin. Pe-astea le vei lua acasă.

— Sigur că da. Maggie afişă un zîmbet larg şi, furînd o prăjitură din coş, începu să o arunce, dintr-o mînă în alta, ca să se răcească înainte de a mușca din ea. După ce o să-mi fac plinul. Îţi jur, Rogan nu face altceva decît să-mi cîntărească fiecare bucăţică pe care o bag în gură.

—Vrea ca tu și bebelușul să fiți sănătoși.

— Oh, sigur. Cred că ceea ce-l preocupă acum este cît am luat eu în greutate și cît a luat bebelușul.

Brianna își fixă sora. Maggie se rotunjise bine acum, cînd nu mai avea decît trei luni pînă la naștere, iar pe chipul ei se întipărise un sentiment de mulțumire, care contrasta puternic cu energia și vitalitatea cu care era obișnuită Brianna.

Este fericită, se gîndi ea, și îndrăgostită. Și știe că dragostea îi este împărtășită.

—Trebuie să te mai îngrași puțin, Margaret Mary, rosti Brianna. Nici nu termină bine cuvintele că văzu licărind, în ochii lui Maggie, o scînteie care părea mai mult a fi una de umor decît de mînie.

— Sînt la întrecere cu una din vacile lui Murphy și, în scurt timp, voi cîștiga. Ea termină de mîncat brioșa și, jenată, întinse mîna după încă una. În cîteva săptămîni, nu voi mai putea vedea, de burtă, capătul țevii de suflat sticla. Va trebui să schimb procedeul și să trec la prelucrarea prin tragere.

— Ai putea să mai lași și tu puțin sticla. Ți-ai putea lua o mică vacanță, zise Brianna. Știu că Rogan ți-a spus deja că ai făcut tot ce trebuia pentru toate galeriile lui.

— Și ce altceva să fac, să stau și să mor de plictiseală? Mi-a venit o idee vizînd o piesă deosebită pentru noua galerie de aici, din Clare.

— Care nu se va deschide pînă în primăvară.

— Pînă atunci, Rogan își va pune în aplicare amenințarea de a mă lega de pat, dacă voi mai îndrăzni să fac un pas spre atelierul meu. Maggie oftă, însă părerea lui Brie era că pe sora ei nu o deranja amenințarea. Nu o deranjau căile subtile de dominare ale lui Rogan. Se temea de neputință. Vreau să lucrez cît mai pot, adăugă Maggie. Este atît de bine să fii acasă, chiar și pe o asemenea vreme. Sper că nu aștepți nici un fel de musafiri.

— Adevărul este că aștept. Un yankeu, săptămîna viitoare. Înainte să se așeze, Brianna reumplu cu ceai ceașca lui Maggie și apoi pe a ei. Cîinele, care așteptase răbdător lîngă scaun, își puse capul mare în poala ei.

— Un yankeu? Unul singur? Un bărbat!

— Mmmm, făcu Brianna, mîngîind capul lui Concobar. Este scriitor. A rezervat o cameră, dorește și pensiune, pe o perioadă nedeterminată. A plătit în avans pentru o lună.

— O lună! În această perioadă a anului? Amuzată, Maggie privi la ferestrele zgîlțîite de vînt. Asta numai vreme îmbietoare nu era. Dar se spune că artiștii sînt excentrici. Ce fel de scriitor este? întrebă ea.

— Genul enigmatic. Am citit și eu cîteva din operele lui; este talentat. A cîștigat premii cu aceste scrieri și multe dintre ele au fost ecranizate.

— Un scriitor de mare succes, un yankeu care să-și petreacă iarna într-un han din ținutul Clare.

Ehei, să vezi ce-o să se mai discute la cîrciumă pe această temă.

Maggie își linse firimiturile de pe degete și-și studie sora cu ochiul artistului. Brianna era o femeie drăguță, toată rozie și aurie, cu o piele albă și o alură plăcută și distinsă. Avea o față ovală clasică, o gură delicată, deseori prea serioasă, ochi de culoare verde-deschis, cu tendința spre visare, picioare lungi, zvelte, păr care păstra strălucirea — păr des, mătăsos care, deseori, scăpa din ace.

E blîndă, se gîndi Maggie. Mult prea naivă în privința lucrurilor care existau dincolo de poarta ei, în ciuda contactelor pe care le avea cu străinii, în calitate de proprietară a unui local.

— Nu știu dacă îmi place chestia asta Brie, tu singură, în casă cu un bărbat, timp de cîteva săptămîni.

— De cele mai multe ori sînt singură cu oaspeții, Maggie. Așa îmi cîștig existența.

— Rareori ai avut unul singur și în toiul iernii. Nu știu cînd va trebui să ne întoarcem la Dublin și...

— Nu vei fi aici ca să ai grijă de mine? rosti Brianna, zîmbind mai mult amuzată decît ofensată. Maggie, sînt o femeie în toată firea. O femeie de afaceri matură, care își poate purta singură de grijă.

— Mereu ești prea ocupată cu îngrijirea altora.

— Nu începe iar cu mama. Buzele Briannei se subțiară. Acum, de cînd s-a mutat cu Lottie, în cabană, fac foarte puțin.

— Ştiu exact ce faci, i-o întoarse Maggie. Dai fuga ori de cîte ori îşi mişcă degetul, îi asculţi toate văicărelile, te cari cu ea pe la toţi doctorii, ori de cîte ori îşi imaginează că a mai contactat o boală incurabilă. Maggie îşi ridică mîna, enervată că se lăsase din nou pradă mîniei şi sentimentului de vină. Deocamdată asta nu este treaba mea. Acest bărbat...

— Grayson Thane, ăsta îi este numele, zise Brianna, recunoscătoare că mama lor nu mai era subiectul discuţiei. Un scriitor american respectabil, care a pus gînd rău unei camere liniştite, dintr-un local bine organizat din vestul Irlandei. Nu a pus gînd rău proprietăresei lui. Ea îşi ridică ceaşca de ceai la gură şi luă o sorbitură. În plus, banii lui îmi vor plăti sera.

CAPITOLUL 1

Nu era ceva neobişnuit ca Brianna să aibă unul sau doi oaspeţi la *Blackthorn Cottage,* în timpul celor mai grele furtuni de iarnă. Ianuarie însă era un sezon mort, de cele mai multe ori casa ei fiind pustie. Pe ea nu o deranja singurătatea, nici şuieratul vîntului, nici măcar cerul plumburiu care cernea, zi după zi, ploaie, lapoviţă sau zăpadă. Avea astfel timp pentru planuri.

Îi făceau mare plăcere vizitatorii, anunţaţi sau nu. Din punct de vedere al afacerii, nu contau decît lirele şi penny. Însă, în afară de asta, Briannei îi plăcea compania şi prilejul de a oferi adăpost celor ce-i treceau pragul.

În anii ce urmară morţii tatălui ei şi mutării mamei ei, Brianna transformă casa în căminul după care tînjise în copilărie, cu focuri de turbă, perdele de dantelă şi arome îmbietoare, venind de la bucătărie. Totuşi, un rol deosebit avusese Maggie, arta lui Maggie, care îi permisese Briannei să se extindă. Acesta era un lucru pe care Brianna nu avea să-l uite.

Casa însă era a ei. Tatăl lor înțelesese dragostea și nevoia ei pentru această casă. Ea se îngrijea de moștenirea ei ca de un copil.

Probabil că vremea fu cea care o făcu să-și amintească de tatăl ei. El murise pe o vreme foarte asemănătoare cu aceasta. Uneori, cînd era singură, ea descoperea că încă mai purta pungute de durere, pline cu amintiri, unele frumoase, altele urîte.

Munca e singurul lucru de care am nevoie, își zise ea, depărtîndu-se de fereastră, înainte de a se lăsa năpădită de amintiri.

Dată fiind răpăiala de afară, Brianna hotărî ca, în locul călătoriei pe care voia să o facă în sat, să se apuce de treaba pe care o amîna de atîta vreme. Nu aștepta nici un oaspete în acea zi, iar singura rezervare care se făcuse era spre sfîrșitul săptămînii. Urmată la mică distanță de cîinele ei, Brianna urcă în pod, cu o mătură, o căldare, niște cîrpe și o cutie goală de carton.

Făcea regulat curățenie aici. În casa Briannei nu era îngăduit nici un fir de praf. Însă existau cutii și cufere pe care le ignorase, în cursul zilnicelor ei treburi. Gata, își zise ea, deschizînd larg ușa podului. De astă dată, avea să facă o curățenie perfectă. Și nu avea să-și lase amintirile copleșite de sentimente.

Dacă încăperea avea să fie dereticată cum trebuie, o dată pentru totdeauna, se gîndi Brianna, avea să reușească probabil să-și facă o idee asupra materialelor și muncii necesare să o remodeleze. Pot să o

transform într-o mansardă confortabilă, se gîndi ea, sprijinindu-se în mătură. Cu ferestre în tavan şi, poate, cu o lucarnă. Cu zugrăveala galben-pal, pentru a aduce soarele înăuntru. Cu podea ceruită şi acoperită cu unul din covoarele ei tradiţionale.

Avea deja totul în faţa ochilor, patul cochet, cu o cuvertură viu colorată, un fotoliu, o micuţă masă de scris. Şi dacă ar avea...

Brianna scuturâ din cap şi rîse de ea. Mintea ei rătăcea mereu aiurea.

— Mereu îmi fac visuri, Con, murmură ea, mîngîindu-l pe cîine pe cap. Cînd, de fapt, aici este nevoie de muncă asiduă şi de duritate.

Mai întîi, cutiile, hotărî ea. Era timpul să facă ordine printre hîrtiile vechi, printre hainele vechi.

Treizeci de minute mai tîrziu, ea făcuse trei grămezi mari. Pe una avea să o ducă la biserică, pentru săraci; pe alta avea să o transforme în cîrpe, iar pe ultima avea să o păstreze.

— Ah, uită-te la asta, Con. Reverenţios, ea scoase o mică rochiţă albă şi începu să-i netezească volănaşele gingaşe. Delicate buchete de levănţică înmiresmară aerul. Năsturaşi nostimi şi danteluţe împodobeau materialul. Lucruri făcute de mîna bunicii, se gîndi Brianna, surîzînd. Tata a păstrat-o, murmură ea. Mama ei nu s-ar fi gîndit, cu asemenea sentimentalism, la generaţiile viitoare. Vezi, eu şi Maggie am purtat-o pe asta. Iar tati a păstrat-o pentru copiii noştri.

Brusc, o încercă o durere, o durere atît de familiară, că abia o simți. Ea nu avea nici un prunc care să doarmă în leagăn, care să aştepte să fie luat în braţe, îngrijit şi iubit. Maggie însă, se gîndi ea, o să aibă nevoie de acel lucruşor. Cu mare grijă, ea împături la loc rochiţa.

Următoarea cutie, plină cu hîrtii, o făcu să ofteze. Trebuia să le citească pe toate, sau măcar să le parcurgă cu vederea. Tatăl ei păstrase toată corespondenţa pe care o purtase. Inclusiv decupări din ziare. Ideile lui, ar fi zis el, pentru o nouă asociere.

De flecare dată, o nouă asociere. Ea puse deoparte diferite articole despre invenţii, previziuni, tîmplărie, negustorie, pe care el le tăiase din ziare. Nici unul nu se referea la agricultură, observă ea, zîmbind. Fermier nu fusese niciodată. Brianna găsi scrisori de la rude, de la companii din America, din Australia, din Canada, cărora el le scrisese. Găsi actul de achiziţionare a vechii camionete pe care o avuseseră cînd era ea mică. Un singur document o făcu să se oprească şi să se încrunte, nedumerită. Arăta asemeni unui certificat de acţionar. Exploatările Miniere Triquarter, din Wales. După dată, rezulta că el dobîndise certificatul cu numai cîteva săptămîni înainte de a muri.

Exploatările Miniere Triquarter? Altă asociere, tăticule, se gîndi ea, în care ai aruncat banii pe care abia îi adunam. Avea să scrie la această companie Triquarter ca să vadă ce era de făcut. Era puţin pro-

babil ca acțiunile să valoreze mai mult decît hîrtiile pe care erau tipărite. Acesta fusese întotdeauna norocul lui Tom Concannon în afaceri.

Acel cerc strălucitor, metalic, la care năzuise toată viața, nu fusese niciodată pe măsura palmei mîinii lui.

Ea scotoci mai adînc în cutie, amuzată de scrisorile verilor, unchilor și mătușilor. Aceștia îl iubiseră. Toată lumea îl iubise. Aproape toată lumea, se corectă ea, gîndindu-se la mama ei.

Lăsînd gîndul la o parte, ea scoase trei scrisori, legate cu o fundă roșie decolorată. Adresa expeditorului era New York, ceea ce nu era un lucru surprinzător. Familia Concannon avea mulți prieteni și multe rude în Statele Unite. Numele, oricum, îi era necunoscut: Amanda Dougherty.

Brianna despături scrisoarea și parcurse caligrafia ordonată, specifică școlilor conduse de maici.

Cu respirația tăiată, ea citi din nou, atentă, cuvînt cu cuvînt.

Iubitul meu Tommy,

Ți-am spus că n-am să-ți scriu. Probabil că n-am să trimit această scrisoare, dar aveam nevoie, să stau de vorbă cu tine, măcar în imaginație. M-am întors în New York numai de o zi. Deja tu îmi pari foarte departe, iar clipele pe care le-am petrecut împreună, acum mi se mult mai prețioase. M-am dus la spovedit și mi-am primit penitența. În sufletul meu însă, eu nu cred că ceea ce s-a petrecut între noi a fost un păcat. Dragostea nu poate să fie un păcat. Eu te voi iubi mereu. Într-o bună zi, dacă

Dumnezeu se va milostivi, vom găsi o cale de a fi împreună. Însă dacă acest lucru nu se va întîmpla niciodată, vreau să ştii că eu voi păstra, ca pe o comoară, fiecare clipă ce ne-a fost dăruită. Ştiu că este de datoria mea să-ţi spun că-ţi respect taina căsătoriei tale, să te dedici celor doi copii pe care îi iubeşti atît de mult. Dar, oricît de egoist ar părea, eu te mai rog ca, uneori, cînd este primăvară în Clare şi cînd Shannon-ul străluceşte în lumina soarelui, să te gîndeşti la mine. La cum m-ai iubit în acele puţine săptămîni. La cum te-am iubit eu...

Mereu aceeaşi, Amanda

Scrisori de dragoste, se gîndi ea, perplexă. Adresate tatălui ei. Scrise, observă ea, nedezlipindu-şi privirea de pe dată, cînd ea era copil.

Mîinile îi îngheţară. Cum ar fi trebuit să reacţioneze o femeie, o femeie matură, de douăzeci şi opt de ani, aflînd că tatăl ei iubise o femeie, alta decît cea care îi era soţie?

Tatăl ei, care era mereu cu zîmbetul pe buze, care îşi făcea mereu planuri lipsite de valoare! Acestea erau cuvintele scrise doar pentru ochii lui şi ai nimănui altcuiva. Şi totuşi, cum ar fi putut ea să nu le citească?

Cu inima bătîndu-i puternic în piept, Brianna despături următoarea scrisoare.

Iubitul meu Tommy,

Am citit şi recitit scrisoarea de la tine, pînă mi s-a întipărit fiecare cuvînt în minte. Mi se frînge inima cînd mă

gîndesc că eşti atît de nefericit. Şi eu mă uit deseori la ocean şi mi te imaginez privind peste întinderea apei, către mine. Aş vrea să-ţi spun atît de multe lucruri, dar mă tem că acestea nu te-ar face decît să te întristezi şi mai mult. Dacă nu mai există dragoste pentru soţia ta, atunci trebuie să fie datorie. Nu este nevoie ca eu să-ţi spun că prima ta grijă îţi sînt copiii. Ştiu, ştiu demult, că ei sînt primii în inima ta şi în gîndurile tale. Dumnezeu să te binecuvînteze, Tommy, că te gîndeşti şi la mine. Şi pentru darul pe care mi l-ai dat. Am crezut că viaţa mea va fi pustie, de acum încolo însă, nu va fi decît plină şi bogată. Te iubesc acum mai mult chiar decît atunci cînd ne-am despărţit. Să nu te mîhneşti cînd te gîndeşti la mine. Dar să te gîndeşti.

Mereu aceeaşi, Amanda

Dragoste, se gîndi Brianna, cu ochii plini de lacrimi. Acolo există atît de multă dragoste, deşi se spusese atît de puţin. Cine fusese această Amanda? Cum se cunoscuseră? Cît de des se gîndise tatăl ei la această femeie? De cîte ori o dorise?

Ştergîndu-şi lacrimile, Brianna deschise ultima scrisoare.

Iubitul meu,

M-am rugat şi m-am tot rugat, înainte de a-ţi scrie aceste rînduri. Am rugat-o pe Sfînta Fecioară să mă ajute să disting binele. Nu ştiu ce este drept pentru tine. Nu pot decît să sper că ceea ce îţi voi spune o să-ţi aducă bucurie şi nu tristeţe.

Îmi amintesc de orele pe care le-am petrecut împreună, în cămăruţa mea de la hanul cu vedere spre

Shannon. Cît de dulce şi tandru ai fost, cît de orbi am fost amîndoi în faţa dragostei care ne împresurase. N-am mai cunoscut pînă atunci, şi nici nu voi mai cunoaşte vreodată, o dragoste atît de profundă şi de fidelă. Aşa că sînt recunoscătoare că, deşi nu vom putea fi niciodată împreună, voi avea ceva de mare preţ care să-mi aducă aminte că am fost iubită. Port în pîntec copilul tău, Tommy. Te rog să fii fericit pentru mine. Nu sînt singură şi nu-mi este teamă. Poate ar trebui să-mi fie ruşine. Necăsătorită, însărcinată de soţul altei femei. Probabil că ruşinea va veni însă, deocamdată, sînt foarte bucuroasă.

Am aflat, de cîteva săptămîni, dar n-am avut curaj să-ţi spun. Acum, cînd am simţit primele semne ale vieţii pe care am zămislit-o înăuntrul meu, am căpătat acest curaj. Trebuie să-ţi mai spun cît de iubit va fi acest copil? Mă văd deja ţinînd în braţe acest prunc al nostru. Te rog, iubitul meu, de dragul copilului nostru, să nu-ţi laşi inima copleşită de durere sau de sentimentul de vină. Şi, de dragul copilului nostru, eu voi pleca. Deşi mă voi gîndi la tine, în fiecare zi, în fiecare noapte, nu-ţi voi mai scrie niciodată. Te voi iubi cît voi trăi, iar cînd mă voi uita la viaţa pe care am plămădit-o, în acele clipe de vrajă, de lîngă Shannon, te voi iubi şi mai mult.

Dăruieşte copiilor tăi sentimentele pe care le simţi pentru mine şi fii fericit.

Mereu aceeaşi, Amanda

Un copil! Cu ochii înecaţi de lacrimi, Brianna îşi acoperi gura cu mîna. O soră sau un frate. Dumnezeule! Undeva, există un bărbat sau o femeie ce avea

cu ea legătură de sînge. Erau apropiaţi de vîrstă. Aveau, probabil, aceleaşi trăsături, aceleaşi culori.

Ce putea ea să facă? Ce-ar fi putut să facă tatăl ei, în toţi aceşti ani? O căutase pe această femeie şi pe copilul ei? Încercase oare să uite?

Nu. Delicat, Brianna netezi scrisorile. El nu încercase să uite. Păstrase scrisorile ei. Închise ochii şi, stînd în lumina palidă din pod, se gîndi că el o iubise pe această Amanda. Mereu o iubise.

Trebuia să cumpănească, înainte de a-i spune lui Maggie de descoperirea făcută. Brianna gîndea mult mai bine cînd era ocupată. Nu se mai putea duce în pod, dar erau alte lucruri care puteau fi făcute. Frecă, lustrui, găti. Simplele treburi domestice, plăcerea de a simţi miresmele emanate de acestea o bine dispuseră. Mai puse nişte turbă pe foc, pregăti ceaiul şi se aşeză să-şi schiţeze ideile pentru seră.

Soluţia avea să vină cu timpul, îşi zise ea. După mai bine de douăzeci şi cinci de ani, cîteva zile de reflectare nu aveau ce să strice. Recunoştea, în parte, că amînarea era cauzată de laşitate, de nevoia de a evita biciul emoţiilor surorii ei.

Brianna nu pretinsese niciodată că ar fi fost o femeie curajoasă.

În stilul ei practic, ea compuse, în termeni oficiali şi politicoşi, o scrisoare către Exploatarea Minieră Triquarter din Wales şi o aşeză deoparte, ca să o pună a doua zi la poştă.

Avea o groază de treburi de făcut mîine, indiferent că ploua sau că era soare. În clipa în care aranja focurile pentru noapte, își dădu seama că era recunoscătoare că Maggie fusese atît de ocupată, încît nu-și făcuse timp să o viziteze. Peste o zi, sau poate două, se gîndi Brianna, avea să arate scrisorile surorii ei.

În noaptea aceasta însă avea să se relaxeze, să-și elibereze mintea de toate gîndurile. De o păsuire avea nevoie. Adevărul era că o cam durea spatele, de cît se istovise cu frecatul. I-ar fi făcut bine o baie cu puțină spumă, adusă de Maggie de la Paris, de o ceașcă de ceai și o carte. Avea să folosească marea cadă de la etaj și avea să se trateze ca pe un oaspete. În loc de pătuțul îngust, din încăperea aflată lîngă bucătărie, avea să doarmă în splendoarea aflată în apartamentul pe care îi plăcea să-l numească nupțial.

— În noaptea aceasta sîntem regi, Con, îi zise ea cîinelui, în timp ce turna spumantul sub jetul de apă. O cină servită pe tavă, la pat, o carte scrisă de viitorul nostru musafir. Un yankeu foarte important? îl întrebă pe Con, care își bătea coada de podea.

Brianna își dezbrăcă hainele și se cufundă în apa fierbinte și înmiresmată. Un fior de plăcere îi străbătu tot trupul. În aceste momente, se gîndi ea, ar fi mai nimerită o poveste de dragoste decît un roman polițist, cu titlul *Moștenirea Hematitului*. Brianna se cufundă adînc în cadă și se transpuse în povestea

unei femei hăituite de trecut şi ameninţată de prezentul ei.

Era atît de captivată de poveste că, atunci cînd apa se răci, ţinea cu o mînă cartea şi citea, iar cu cealaltă se ştergea. Tremurînd, îmbrăcă o cămaşă de noapte lungă, flanelată, apoi îşi desfăcu părul prins în ace. Numai obiceiul bine întipărit o făcu să lase cartea deoparte şi să cureţe baia. De cina de pe tavă nu se mai atinse. Se cuibări în pat şi se înveli bine cu o cuvertură.

Abia mai auzea vîntul care bătea în ferestre şi ploaia care le izbea. Prin intermediul cărţii lui Grayson Thane, Brianna se trezi în mijocul verii înăbuşitoare din sudul Statelor Unite, urmărită de un criminal.

Trecuse de miezul nopţii cînd oboseala o răpuse. Adormi ţinînd cartea în mînă, în timp ce cîinele sforăia la picioarele patului, iar vîntul urla ca o femeie înspăimîntată.

Avu, bineînţeles, un vis de groază.

Grayson Thane era un bărbat impulsiv. Deoarece recunoştea acest lucru, interpreta nenorocirile ce rezultau din comportamentul lui, în general, ca fiind la fel de normale ca şi victoriile. De astă dată el fu obligat să admită că imboldul de a călători cu automobilul, de la Dublin la Clare, pe timp de iarnă, pe o furtună năpraznică, cum nu mai întîlnise niciodată, fusese o greşeală.

Era totuşi o aventură. Iar viaţa lui din astfel de lucruri era făcută.

La ieşirea din Limmerick, i se desumflă un cauciuc. A fost o pană, se corectă Gray. Cînd termină de schimbat roata, arăta şi se simţea ca o curcă plouată, în ciuda faptului că purta o pelerină pe care o cumpărase, cu o săptămînă în urmă, de la Londra.

Se rătăcise de două ori, trezindu-se pe drumuri înguste şi şerpuitoare, cu puţin mai mari decît nişte uliţe. Documentarea geografică îl făcuse să înţeleagă că a te rătăci prin Irlanda era parte din farmecul acestor meleaguri.

Îi era foame, era ud pînă la piele şi se temea să nu rămînă fără benzină, pînă la găsirea unui han sau a unui sat.

În mintea lui, urmase harta. Vizualizarea era un talent cu care se născuse şi, cu puţin efort, putea să reproducă fiecare linie a hărţii detaliate pe care gazda lui i-o trimisese.

Necazul era bezna nopţii, era ploaia care îi curgea pe parbriz, ca un fluviu învolburat, era vîntul care îi lovea maşina, pe acest drum uitat de Dumnezeu, de parcă Mercedes-ul ar fi fost o jucărie.

Îşi dorea cu ardoare o cafea.

Cînd drumul se bifurcă, Gray îşi încercă norocul şi o apucă spre stînga. Dacă nu găsea hanul în următorii zece kilometri, avea să se culce în maşină şi să continue căutarea a doua zi.

Era păcat că nu putea să vadă deloc peisajul. Avea sentimentul că ceea ce se ascundea în singurătatea întunecată, bîntuită de furtună, era exact ce căuta. Voia ca acțiunea cărții lui să se petreacă aici, printre stîncile abrupte și cîmpurile vestice ale Irlandei, sub amenințarea sălbatică a Atlanticului, în liniștitele sătucuri de coastă. Și era posibil ca ostenitul și plictisitul lui erou să-și facă apariția, în pofida furtunii de afară.

Privi încruntat prin întuneric. O lumină? Spera să fie una. Zări o frîntură dintr-o firmă, care se mișca puternic în bătaia vîntului. Gray se dezmetici, mări faza farurilor și zîmbi urîcios.

Pe firmă se putea citi *Blackthorn Cottage*. Simțul de orientare nu dăduse greș. Spera ca gazda lui să fie la înălțimea legendarei ospitalități irlandeze — în definitiv el sosise cu două zile mai devreme. Și, în plus, era și ora două dimineața.

Gray căută o alee laterală, însă nu văzu în jur decît garduri vii, îmbibate de apă. Ridicînd din umeri, opri mașina pe drum și-și strecură cheile în buzunar. Avea tot ceea ce îi era necesar, pentru o noapte, în rucsacul de lîngă el. Îl aruncă pe umăr și, lăsînd mașina în drum, ieși în ploaie.

Aceasta îl plesnea cu înverșunare, ca o femeie supărată. Mergînd nesigur, răzbi cu greu printre tufele ude de cercelușI sălbatici și, din întîmplare, nimeri în fața porții de la grădină. Gray o deschise, apoi, cu mare efort, o închise. Ar fi vrut să vadă casa mult mai

clar. În întuneric şi cu acea singură lumină, care strălucea la una din ferestrele de sus, el deslușI vag forma şi dimensiunea clădirii.

Se folosi de lumină ca de un far şi începu să viseze la o cafea.

Nimeni nu răspunse ciocănitului lui. Vuietul vîntului era atît de puternic, încît el se îndoia că cineva ar fi putut auzi loviturile unui berbec de spart ziduri. Îi trebuiră mai puţin de zece secunde ca să se hotărască să-şi deschidă singur uşa.

Din nou, se trezi în faţa unor imagini neclare. Furtuna din spate, căldura dinăuntru. Simţea miresme de lămîie, de ceară, levănţică şi rozmarin. Se întrebă atunci dacă bătrîna irlandeză, care stăpînea hanul, îşi făcuse singură acest amestec de miresme şi dacă avea să se trezească şi să-i pregătească o gustare caldă.

În acea clipă auzi un mîrîit — ameninţător şi sălbatic -şi se încordă. Capul i se ridică tresărind, sprîncenele i se încruntară. Apoi, pentru o clipă, mintea i se blocă.

Mai tîrziu, avea să-şi închipuie că era o scenă dintr-o carte. Probabil dintr-una de-a lui. Femeia frumoasă, cămaşa de noapte, lungă, albă, învăluitoare, părul revărsat pe umeri ca o flacără aurie. Chipul ei, scăldat de lumina lumînării pe care o ţinea în mînă, era palid. Cealaltă mînă era încleştată pe zgarda unui cîine care arăta şi mîrîia ca un lup. Un cîine a cărui spinare ajungea pînă la talia ei.

Ea îl privea din capul scărilor ca şi cînd ar fi fost o nălucă invocată de el. Parcă ar fi fost sculptată în marmură, sau în gheaţă. Atît era de liniştită, atît era de perfectă.

Atunci cîinele se încordă, ciulindu-şi urechile. Cu o mişcare, care îi văluri cămaşa de noapte, ea îl linişti.

— Faci ca ploaia să intre înăuntru domnule, rosti femeia cu o voce care adăuga un plus senzaţiei de vrajă. Suavă, melodioasă, amintind de ritmurile Irlandei pe care el venise să o descopere.

— Îmi pare rău. El căută uşa bîjbîind pe la spate şi, închizînd-o, ploaia îşi estompă zgomotul.

Inima ei bătea încă puternic. Zgomotul şi lătrăturile lui Con o treziseră din visul de groază. Acum, Brianna ţintuia cu privirea un bărbat îmbrăcat în negru, fără formă, a cărui faţă umbrită era singura neascunsă vederii. Cînd el se apropie, Brianna îşi încleştă mai tare mîna tremurătoare pe zgarda lui Con.

Văzu atunci o faţă prelungă. O faţă de poet, cu ochii întunecaţi, sfredelitori şi gura gravă. O faţă de pirat, înăsprită de acele oase proeminente şi de acele şuviţe ude de păr, care i se ondulau la spate.

Ce bleagă fusese că se speriase, se dojeni ea. În definitiv, nu era decît un om.

—Te-ai rătăcit? îl întrebă ea.

— Nu. El zîmbi uşor. Am nimerit. Aici este *Blackthorn Cottage*?

— Da, este.

— Eu sînt Grayson Thane. Am sosit cu cîteva zile mai devreme, însă domnişoara Concannon mă aşteaptă.

— Oh! exclamă Brianna şi îi şopti ceva cîinelui, ceva ce Gray nu auzi, însă cuvintele avură ca efect relaxarea animalului. Te aşteptam vineri, domnule Thane. Dar eşti binevenit. Ea începu să coboare scările, ţinîndu-şi cîinele alături, flacăra lumînării pălpîind. Eu sînt Brianna Concannon, rosti ea şi îi întinse mîna.

El o fixă o clipă. Se aşteptase să dea peste o femeie cu păr grizonat, strîns în coc.

—Te-am trezit, rosti el.

— De regulă, dormim aici noaptea. Vino lîngă foc. Ea intră în salon şi aprinse luminile. După ce puse deoparte luminările şi după ce le stinse, Brianna se întoarse să ia haina lui udă. Este o noapte groaznică pentru călătorie.

— Am constatat şi eu.

Pe sub pelerină, el nu mai arăta deloc lipsit de formă. Deşi nu era atît de înalt precum şi-l imaginase Brianna, era zvelt şi puternic. Ca un boxer, se gîndi şi zîmbi în sinea ei. Poet, pirat, boxer. Bărbatul era un scriitor şi un oaspete. Încălzeşte-te, domnule Thane. Să-ţi pregătesc un ceai? Sau ai prefera să-ţi... Ea vru să se ofere să-i arate camera, însă îşi aminti că se culcase în ea.

—Visez de o oră la o ceaşcă de cafea. Dacă nu este prea mare deranjul.

— Nici o problemă. Absolut nici una. Fă-te comod. Era o scenă prea frumoasă ca să o petreacă singur, conchise el.

— Am să te însoțesc în bucătărie. Mă simt și așa destul de jenat că te-am dat jos din pat, la o asemenea oră. El întinse mîna astfel încît Con să i-o poată adulmeca. Este un cîine grozav. Pentru o clipă, l-am luat drept lup.

— Este un cîine lup. Mintea ei era preocupată de toate amănuntele. Ești binevenit să stai în bucătărie. Îți este foame?

El mîngîie capul lui Con și afișă un zîmbet spre ea.

— Domnișoară Concannon, cred că te iubesc.

Complimentul lui o făcu să se înroșească.

— Îți dai inima cam ușor, dacă o faci numai pentru un castron de supă.

— Nu cred, judecînd după ceea ce se spune despre felul în care gătești.

— Oh? Ea îl conduse în bucătărie și îi agăță pelerina de cuiul din ușă.

— Un prieten de-al vărului editorului meu a stat aici acum vreun an. S-a dus vestea că hangița de la *Blackthom* gătește ca un înger. El nu auzise nimic despre faptul că ar și arăta ca unul.

— Acesta este un compliment drăguț. Brianna așează un ibric pe foc, apoi puse oală cu supă la încălzit. Mă tem că în seara aceasta nu-ți pot oferi mare lucru, domnule Thane, însă nu te vei culca

flămînd. Ea luă o pîine din dulap şi o tăie felii. Ai călătorit mult astăzi?

— Am plecat tîrziu din Dublin. Intenţionam să mai stau o zi, dar m-a mîncat pielea. El zîmbi şi luînd o felie din pîinea pe care ea o pusese pe masă, muşcă înainte ca ea să-i poată oferi puţin unt. Era timpul s-o iau din loc, continuă el. Conduci singură acest local?

— Da. Mă tem că vei duce lipsă de companie în această perioadă a anului.

—N-am venit aici pentru companie, rosti el, privind-o cum măsura cafeaua. Bucătăria începea să miroasă îmbietor.

— Pentru muncă, parcă ai spus. Cred că este minunat să poţi povesti.

— Există într-adevăr şi clipe frumoase.

— Îmi plac poveştile dumitale. Cuvintele fuseseră rostite în timp ce ea căuta, într-un dulap, un castron de culoare albastru-închis.

El ridică o sprinceană. De obicei, cînd se ajungea în acest punct, oamenii începeau să pună o mie de întrebări.

Cum scrii, de unde îţi vin ideile — cele mai groaznice întrebări — cum reuşeşti să publici? Acestea erau, de regulă, urmate de veşnica dorinţă a interlocutorului de a spune şi el o poveste.

Însă ea nu spuse nimic. Gray se pomeni zîmbind din nou.

— Mulţumesc. Uneori şi mie îmi plac. El se aplecă şi inspiră adînc cînd ea îi aşează castronul cu supă în faţă. Mie nu-mi miroase deloc a ceva obişnuit.

— Este de legume, cu puţină carne de vacă. Pot să-ţi fac un sandviş, dacă vrei.

— Nu, este grozav. El gustă şi oftă. Într-adevăr, este grozavă. Gray o studie din nou pe Brianna. Pielea feţei ei arăta mereu atît de catifelată şi de îmbujorată? se întrebă el. Sau era din cauza somnolenţei? Vreau să-mi pară rău că te-am trezit, rosti el, continuînd să mănînce. Însă acest lucru face ca totul să fie şi mai greu.

— Un han bun este întotdeauna deschis călătorilor, domnule Thane. Ea îi aşează cafeaua pe masă, apoi îşi fluieră cîinele, care imediat se ridică din locul lui, de lîngă masa de bucătărie. Să te mai serveşti cu supă, dacă vrei. Eu mă duc să-ţi pregătesc camera.

Ea ieşi din bucătărie, iar cînd ajunse în dreptul scărilor, iuţi pasul. Trebuia să schimbe aşternuturile, prosoapele de la baie. Nu-i trecu prin minte să-i ofere o altă cameră. Fiind singurul ei oaspete, era îndreptăţit să primească ce avea mai bun.

Lucra în mare zor şi, cînd se apucă să înfăţeze pernele, auzi un zgomot la uşă.

Prima senzaţie pe care o simţi, cînd îl văzu în prag, fu de nenorocire. Apoi urmă una de resemnare. În definitiv, era casa ei. Avea dreptul să folosească oriice parte din ea.

— Mi-am luat şi eu o mică vacanţă, zise ea, apucînd zdravăn de cuvertură.

Era ciudat, se gîndi el, că o femeie, care nu făcea decît să întindă aşternuturi, putea să arate atît de sexy. Era probabil mult mai obosit decît îşi închipuia.

— Se pare că te-am dat jos din pat, în mai multe sensuri. Nu era necesar ca dumneata să te muţi din cameră.

— Aceasta este camera pentru care ai plătit. Este cald. Am făcut focul. Ai baie separată. Dacă...

Ea se întrerupse deoarece el venise în spatele ei. Răsuflarea care o simţise, de-a lungul coloanei vertebrale, o făcu să se încordeze, însă el nu făcu decît să se întindă după cartea aflată pe noptieră.

Brianna îşi drese glasul şi făcu un pas în lături.

— Am adormit citind-o, spuse ea, ochii mărindu-i-se speriaţi. N-am vrut să spun că m-a adormit. Pur şi simplu... Ea observă că el zîmbea. Nu. De fapt rînjea. Colţurile gurii ei se ridicară în replică. Mi-a dat coşmaruri.

— Mulţumesc.

Ea se relaxă din nou şi-şi văzu mai departe de treabă.

— Apariţia dumitale, din întunericul nopţii, m-a făcut să mă gîndesc la ce era mai urît. Am fost sigură că ucigaşul a coborît direct din carte, ţinîndu-şi în mînă cuţitul însîngerat.

— Şi cine este el?

Ea ridică o sprînceană.

— Nu pot să spun, dar am bănuielile mele. Ai un stil aparte de a răsuci emoţiile, domnulule Thane.

—Gray, zise el, întinzîndu-i cartea. În definitiv, într-un fel întortocheat, împărţim acelaşi pat. Înainte ca ea să se poată gîndi la un răspuns, el îi luă mîna şi, ducînd-o la buze, o lăsă pe Brianna înmărmurită. Mulţumesc pentru supă.

— N-ai pentru ce. Somn uşor.

El nu se îndoia că nu va dormi bine. Brianna nu apucă să iasă bine din cameră că el îşi dezbrăcă hainele şi se prăvăli despuiat în pat. În aer plutea un parfum diafan de liliac, o mireasmă de liliac şi de pajişte, pe care el o asocie cu părul Briannei.

Gray adormi cu un zîmbet pe chip.

CAPITOLUL 2

Afară încă mai ploua. Primul lucru pe care Gray îl observă dimineaţa, cînd deschise ochii, fu semiîntunericul. Ar fi putut să fie orice oră între zori şi amurg. Vechiul ceasornic de pe poliţa căminului arăta nouă şi un sfert şi, destul de optimist, el putea să pună pariu că era dimineaţa.

Nu studiase camera noaptea trecută. Oboseala drumului şi imaginea frumoasei Brianna Concannon, pregătindu-i patul, îi înceţoşară mintea. Aşa că, din căldura plapumei, se apucă să o examineze acum. Pereţii erau îmbrăcaţi în tapet, astfel că gingaşe buchete de violete şi boboci de trandafiri urcau de la podea spre tavan. Focul, care acum se stinsese, fusese aprins într-o vatră de piatră, iar lîngă cămin şedeau, aşezate într-o cutie, bucăţi de turbă egal tăiate.

Nu departe se afla un birou masiv, ce părea vechi. Pe suprafaţa lui, perfect lustruită, erau aşezate o lampă de alamă, o călimară veche şi un bol de sticlă. O vază cu flori uscate ocupa mijlocul unei toalete cu

oglindă. Două scaune tapisate cu un material roz şi moale flancau o măsuţă ornamentală. Podeaua era acoperită cu un covor ce împrumutase, parcă, din nuanţele palide ale încăperii şi ale florilor de pe tapet.

Căscînd, Gray se rezemă de tăblia patului. Nu avea nevoie de un mediu ambiant deosebit, atunci cînd lucra, dar, dacă exista, ştia să-l aprecieze. Luînd totul în ansamblu, el conchise că făcuse o alegere bună.

Cumpăni o clipă dacă să se răsucească pe partea cealaltă şi să se culce din nou. Încă nu ferecase uşa cuştii — o comparaţie pe care, deseori, o folosea în scrieri. Dimineţile friguroase şi ploioase erau destinate, în toată lumea, a fi petrecute în pat. Însă îi reveni în minte gazda lui, drăguţa şi îmbujorata Brianna. Curiozitatea, pe care aceasta i-o stîrnise, îl făcu să-şi lase, cu mare băgare de seamă, tălpile pe podeaua rece.

Bine măcar că apa e fierbinte, se gîndi el în timp ce stătea adormit sub duş. Săpunul avea o mireasmă delicată, emanînd parcă balsamul unei păduri de brazi. În timpul călătoriilor pe care le făcuse, de multe ori a trebuit să se mulţumească cu duşuri reci. Simpla baie primitoare, prosoapele albe, cu încîntătoarele broderii pe margine, se armonizau cu starea lui. Ambianţa, de regulă, i se potrivea, de la cortul din deşertul Arizona, la pluşurile hotelurilor de pe Riviera. Lui Gray îi plăcea să creadă că de fiecare dată schimba decorul, ca să-şi satisfacă anumite

necesităţi — pînă ce, bineînţeles, aceste necesităţi se modificau.

Pentru următoarele luni, el considera că tihnitul han din Irlanda avea să fie perfect. În special, datorită drăgălaşei lui proprietărese. Frumuseţea era întotdeauna un atu.

Neconsiderînd necesar să se bărbierească, el îşi trase blugii şi îmbrăcă un pulover uzat. Deoarece vîntul slăbise considerabil în intensitate, îşi propuse ca, după micul dejun, să facă o plimbare pe cîmpurile din jur. Să absoarbă puţin din atmosfera specifică.

Micul dejun fu cel care îl făcu să coboare scările. Gray nu fu surprins să o găsească pe Brianna în bucătărie. Încăperea parcă fusese special creată pentru ea — vatra fumegînd, pereţii luminoşi, bufetele curate.

În această dimineaţă, ea îşi ridicase părul în creştet, observă el. Probabil că, după părerea ei, era mai practic să-şi strîngă părul. Şi probabil că aşa şi era, cumpăni el, însă felul în care şuviţele rebele, scăpate din legătură, se ondulau pe gît şi în jurul feţei, transforma menirea practică într-una de ispitire.

Probabil că era un gînd nelalocul lui, ca el să fie atras de proprietăreasa hanului.

Ea pregătea ceva la cuptor, iar aroma îl făcu pe Gray să saliveze. Fără doar şi poate că mireasma îmbietoare a mîncării şi nu imaginea şorţului ei alb, apretat, fu cea care îi excită sucurile gastrice.

Brianna se răsuci brusc, continuînd să bată, cu o lingură de lemn, conținutul castronului imens pe care îl ținea în brațe. Clipi surprinsă și afișă un surîs reținut, de bun venit.

— Bună dimineața. Dorești, probabil, micul dejun.

—Vreau din ceea ce miroase atît de apetisant.

— Nu, nu se poate. Ca un expert în materie, el admiră modul în care ea răsturnă conținutul castronului într-o formă pentru copt. Este o prăjitură pentru ceai, dar nu este încă gata.

— Mere, rosti el, adulmecînd aerul. Scorțișoară.

— Nasul dumitale n-a dat greș. Crezi că suporți un mic dejun irlandez sau dorești ceva mai frugal?

— Sincer, eu nu la ceva frugal m-am gîndit.

— Bine atunci, sufrageria este în direcția aceea. Am să-ți aduc o cafea și brioșe ca să-ți potolești foamea.

— Pot să mănînc aici? Sprijinindu-se de tocul ușii, el îi oferi Briannei surîsul lui cel mai fermecător. Sau te deranjează dacă te privește cineva cînd gătești? Sau privitul în sine, se gîndi el, nu-l agrea nicicum.

— Nu, deloc. Unii dintre musafirii ei preferau bucătăria, deși multora le plăcea să fie serviți în sufragerie. Ea îi turnă cafeaua pe care deja o încălzise. Fără zahăr?

—Da. El începu să soarbă lichidul cald, urmărindu-și gazda cu privirea. Ai crescut în această casă?

— Da, zise ea și puse cîțiva cîrnăciori într-o tigaie.

— Mi s-a părut mie că totul în jur seamănă mai mult a cămin, decît a han.

— Asta a şi fost intenţia. Vezi dumneata, noi am avut o fermă, dar cea mai mare parte din pământ am vîndut-o. Am păstrat casa şi cabana din vale, pe care sora mea şi soţul ei o ocupă, din cînd în cînd.

— Din cînd în cînd?

— El are o casă în Dublin. Este proprietar de galerii, iar ea este artistă plastică.

— Oh, ce fel de artistă plastică?

Brianna zîmbi uşor şi continuă să-şi vadă de treburi. Majoritatea oamenilor înţelegeau, prin artist plastic, pictor, lucru care pe Maggie întotdeauna o enerva.

— Este artist sticlar. Modelează sticla. Brianna arătă spre un bol aşezat pe mijlocul mesei din bucătărie. Acesta reflecta un amestec de culori pastelate, iar marginea lui, revărsată, avea aspectul unor petale înmuiate de apa ploii. Acesta este făcut de ea.

— Impresionant! Curios, el se apropie mai mult şi atinse cu vîrful degetelor marginea vălurită. Concannon, murmură el, apoi chicoti în sinea lui. Să fiu al naibii, MM. Concannon, senzaţia irlandeză.

Ochii Briannei jucau de bucurie.

— Chiar aşa i se spune? Oh, o să-i placă la nebunie. Mîndria o copleşi. Dumneata i-ai recunoscut stilul.

— Normal, doar am cumpărat o... nu ştiu ce naiba este. O sculptură. De la Galeriile *Worldwide,* din Dublin, acum două săptămîni.

— Galeria lui Rogan. Soţul ei.

— Era de aşteptat. El se duse la aragaz ca să-şi reumple ceaşca. Cîrnăciorii, care se prăjeau, miroseau aproape la fel de bine ca şi gazda lui. Este un obiect extraordinar. Sticla albă ca de gheaţă, cu acest pui de foc lăuntric. Mi s-a părut că seamănă cu Fortăreaţa Singurătăţii. Văzînd expresia nedumerită de pe chipul ei, el pufni în rîs. Înţeleg că nu eşti la curent cu literatura comică americană. Cred că este sanctuarul intim al lui Superman, în Arctica.

— Lui Maggie îi va plăcea ideea. Sigur că îi va plăcea. Este neîntrecută în sanctuare intime. În virtutea obişnuinţei, ea îşi prinse cu ace şuviţele rebele. Era puţin agitată şi presupunea că starea i se datora felului în care el o fixa, cu acea privire directă şi apreciativă, stînjenitor de intimă. Scriitorul din el era cel care o studia aşa, îşi zise ea punînd cartofii în grăsimea încinsă. Construiesc şi aici, în Clare, o galerie, continuă ea. Va fi deschisă la primăvară. Pînă se face mîncarea, serveşte puţin porridge.

Porridge. Era perfect. O dimineaţă ploioasă, într-o cabană irlandeză şi porridge, într-un castronaş maroniu. Zîmbind, el se aşeză la masă şi începu să mănînce.

— Plasezi acţiunea unei cărţi aici, în Irlanda? Ea privi peste umăr. Pot să întreb?

— Sigur. Asta este intenţia. Peisaj rural singuratic, cîmpuri ude, stînci abrupte. Sătucuri adunate. Privelişti. Ce pasiuni şi ambiţii ascund acestea.

De astă dată, ea fu cea care pufni în rîs.

— Nu ştiu dacă pasiunile şi ambiţiile satului nostru vor fi pe măsura aşteptărilor dumitale, domnule Thane.

— Gray.

— Da, Gray. Ea luă un ou şi îl sparse în tigaia care sfîrîia. Ale mele, de pildă, anul trecut au fost destul de mari cînd vacile lui Murphy mi-au rupt gardul şi mi-au călcat, în picioare, trandafirii. Şi după cîte îmi aduc aminte, nu demult, Tommy Duggin şi Joe Ryan s-au încăierat pe viaţă şi pe moarte, în faţa cîrciumei lui O'Malley.

— Pentru o femeie?

— Nu, pentru un meci de fotbal transmis la televizor. Ulterior, am aflat că a fost vorba şi de puţină băutură, care a înfierbîntat spiritele destul de tare, odată ce capetele lor au încetat să mai judece.

— Ehe, oricum ficţiunea nu este decît o minciună.

— Nu, nu este. Ochii ei, verzui şi gravi, îi întîlniră pe ai lui, atunci cînd ea îi puse în faţă o farfurie. Este un alt fel de adevăr. Va fi adevărul tău, în clipa în care scrii, nu-i aşa?

Intuiţia ei îl surprinse şi mai că-l stînjeni.

— Da. Cam aşa este.

Satisfăcută, ea se întoarse la aragaz, ca să aşeze, pe un platou, cîrnăciorii, feliile de bacon, ouăle, clătitele de cartofi. Vei face mare senzaţie în sat. Ştii, noi, irlandezii, sîntem înnebuniţi după scriitori.

— Eu nu sînt Yeats.

Ea surîse, mulțumită cînd el își umplu farfuria cu niște porții mari de mîncare.

— Dar nu vrei să fii, nu-i așa?

Mestecînd prima felie de bacon, el își ridică privirea. Îl categorisise ea atît de exact și atît de repede? se întrebă Gray. El, care se mîndrea cu aura lui de mister — nu tu trecut, nu tu viitor.

Pînă să apuce să se gîndească la un răspuns, ușa bucătăriei se deschise și un vîrtej de vînt cu ploaie și o femeie pătrunseră înăuntru.

— Un nătărău și-a lăsat minunăția de mașină în mijlocul drumului, Brie. Maggie se opri și, scoțîndu-și de pe cap căciulița udă, îl fixă pe Gray.

—Vinovat, rosti el, ridicînd mîna. Am uitat. Am să o mut.

— Nu-i grabă. Ea îi făcu semn să rămînă pe loc și-și scoase haina. Termină-ți masa, am timp destul. Nu cumva ești scriitorul yankeu?

— De două ori vinovat. Iar dumneata ești M.M. Concannon.

— Așa este.

— Sora mea, Maggie, rosti Brianna, turnînd ceai. Grayson Thane.

Maggie se așeză, oftînd ușurată. Pruncul din pîntec stîrnise o vijelie proprie.

— Cam devreme, nu-i așa?

— Mi-am schimbat planurile. Femeia era o versiune mai stridentă a Briannei. Păr mai roșu, ochi mai verzi,

mai pătrunzători. Sora dumitale a fost atît de bună că nu m-a lăsat să dorm în curte.

— Oh, Brie este foarte bună. Maggie se servi cu o felie din baconul de pe platou. Prăjitură cu mere? întrebă ea, adulmecînd aerul.

— Pentru ceai. Brianna scoase una din forme, din cuptor, şi o băgă pe următoarea. Tu şi Rogan sînteţi invitaţi să le gustaţi.

— Poate vom trece pe-aici. Ea lua o brioşă din coşul de pe masă şi începu să o ciugulească. Intenţionezi să rămîi ceva vreme, nu-i aşa?

— Maggie, nu-mi hărţui musafirul. Am cîteva brioşe în plus, dacă vrei să iei acasă.

— Încă nu plec. Rogan a luat telefonul în braţe şi nu-i va mai da drumul multă vreme, de acum încolo. Eu mă duceam în sat după nişte pîine.

— Am eu în plus.

Maggie zîmbi, muşcînd din nou din chiflă.

— M-am gîndit eu. Ea întoarse acei ochi pătrunzători spre Gray. Coace atîta pîine, că ar ajunge pentru un sat întreg.

— Talentul artistic este specific familiei voastre, rosti Gray, cu mare uşurinţă. După ce îşi întinse gem de căpşuni pe pîine, el îi oferi, prietenește, borcanul lui Maggie. Tu, cu sticla, Brianna, cu gătitul. Fără să se jeneze, el fixă prăjiturile lăsate la răcit deasupra aragazului. Cît mai este pînă la ceai?

Maggie îi zîmbi.

— S-ar putea să-mi placi.

— Şi tu mie. El se ridică. Mă duc să mut maşina.

— Ar fi bine să o tragi pe stradelă.

El îi aruncă Briannei o privire nedumerită.

— Care stradelă?

— De lîngă casă — alee, cum se spune pe la voi. Ai nevoie de ajutor la bagaje?

— Nu, mă descurc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Maggie.

— Şi mie. Maggie îşi linse degetele şi aşteptă pînă auzi uşa închizîndu-se. Arată mai bine în realitate decît în pozele de pe coperţile cărţilor lui.

— Arată.

— Nu te-ai gîndi că un scriitor poate să aibă o asemenea constituţie — robustă şi puternică.

Maggie aştepta o reacţie, însă Brianna continua să rămînă cu spatele întors.

— Cred că se poate spune că este bine făcut. Dar n-aş fi crezut că o femeie însărcinată, în luna a şasea, să acorde atîta atenţie înfăţişării lui. Maggie rîse zgomotos.

— Am senzaţia că orice femeie i-ar acorda atenţie, iar dacă tu n-ai făcut-o, va trebui să-ţi faci examen nu numai la ochi.

— Ochii mei sînt bine, mersi. Nu tu erai cea care îţi făceai griji că o să stau singură cu el?

— Asta era înainte de a hotărî că-mi place.

Oftînd uşor, Brianna privi spre uşa bucătăriei. Se îndoia că ar fi avut mult timp la dispoziţie. Îşi umezi buzele şi-şi ţinu mîinile ocupate cu aranjatul vaselor.

— Maggie, aş fi bucuroasă dacă ţi-ai găsi timp să treci pe aici, mai tîrziu. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

—Vorbeşte acum.

— Nu, nu pot. Ea privi din nou spre uşă. Trebuie vorbim între patru ochi. Este important.

— Eşti supărată.

— Nu ştiu dacă sînt sau nu supărată.

— Ţi-a făcut ceva yankeul? În ciuda alurii ei voluminoase, Maggie se ridică rapid din scaun, gata de luptă.

— Nu, nu. N-are nici o legătură cu el. Exasperată, Brianna îşi puse mîinile în şold. Tocmai ai spus că-l placi.

— Nu şi dacă te-a supărat.

— Ei bine, nu m-a supărat. Nu mai insista acum. Vii mai tîrziu pe-aici, cînd voi fi sigură că el a terminat cu cazarea?

— Sigur că am să vin. Îngrijorată, Maggie o atinse uşor pe Brianna pe umăr. Vrei să vină şi Rogan?

— Dacă poate. Da, se hotărî Brianna, gîndindu-se la condiţia în care se afla Maggie. Da, te rog, spune-i să vină.

— Înainte de ora ceaiului — pe la două, trei?

— Ar fi bine. la brioşele, Maggie, şi pîinea. Vreau să-l ajut pe domnul Thane să se cazeze.

De nimic nu se îngrozea Brianna mai mult ca de confruntări, cuvinte grele, sentimente amare. Crescuse într-o casă în care acestea plutiseră în aer. Resentimentele explodaseră în certuri. Dezamăgirile

degeneraseră în strigăte. În replică, ea încercase mereu să-şi ţină sentimentele sub control, retrăgîndu-se, cît mai departe, de furtuni şi urgii, apropiindu-se tot mai mult de polul opus, care îi servise ei şi sorei ei drept scut împotriva nefericirii părinţilor lor.

În sinea ei recunoştea că, de multe ori, îşi dorise să se trezească dimineaţa şi să descopere că părinţii ei se hotărîseră să ignore preceptele Bisericii şi tradiţia, să o apuce pe drumurile lor separate. Însă, mai des, mult mai des, se rugase pentru un miracol. Miracolul ca părinţii ei să se regăsească, ca între ei să se reaprindă scînteia care îi unise cu mulţi ani în urmă.

Acum, înţelegea, măcar în parte, de ce acest miracol nu se înfăptuise niciodată. Amanda! Numele femeii fusese Amanda.

Ştiuse mama ei? se întrebă Brianna. Ştiuse ea că soţul ei, pe care ajunsese să-l deteste, iubea pe altcineva? Ştia ea că exista un copil, mare acum, care era rezultatul unei iubiri nesăbuite şi interzise?

Nu putea să întrebe aşa ceva. Nu avea să întrebe niciodată, îşi promise ea. Cumplita scenă, ce avea să se nască, ar fi fost de nesuportat.

Petrecuse cea mai mare parte din zi, îngrozindu-se de ideea împărtăşirii celor descoperite, surorii ei. Căci ştia, cunoscînd-o bine pe Maggie, că avea să existe suferinţă, mînie şi o profundă deziluzie.

Amînase totul de mai multe ore. Alesese calea laşă, îşi dădu ea seama, ruşinîndu-se. Însă considerase că

avea nevoie de timp, să-şi liniştească inima înainte de a lua asupra ei povara lui Maggie.

Gray era distragerea perfectă. Cazarea lui, răspunsurile la întrebările puse în legătură cu satele vecine şi cu peisajul. Şi avea întrebări, cu miile. După ce îl îndrumă spre Ennis, se simţi sfîrşită. Energia lui mentală era uluitoare, amintindu-i Briannei de un acrobat, pe care îl văzuse odată la un bîlci, care se sucea şi răsucea în forme incredibile, revenind în poziţia iniţială doar ca s-o ia de la capăt.

Ca să se relaxeze, ea se lăsă în genunchi şi se apucă să frece podeaua bucătăriei.

Era aproape două cînd îl auzi pe Con lătrînd vesel. Ceaiul era opărit, prăjiturile se răciseră, iar micuţele sandvişuri, pe care le făcuse, erau tăiate în triunghiuri perfecte. Brianna îşi şterse mîinile încă o dată şi deschise uşa bucătăriei, întîmpinîndu-i, primitoare, pe sora şi pe cumnatul ei.

— Aţi venit pe jos?

— Sweeney pretinde că am nevoie de mişcare. Obrajii lui Maggie erau îmbujoraţi, iar ochii îi jucau neastîmpăraţi. Ea inspiră lung şi profund aerul pe nas. Şi o voi face, dar după ceai.

— Este foarte lacomă în ultimul timp. Rogan agăţă, în cuierul de lîngă uşă, haina lui şi pe cea a lui Maggie. Ar fi putut să poarte pantaloni uzaţi şi pantofi grosolani, însă nimic n-ar fi reuşit să ascundă ceea ce soţia lui numise Dublin-ul din el. Înalt, brunet, elegant. La fel de bine arăta şi cu cravată neagră şi în zdrenţe.

Noroc că ne-ai invitat la ceai, Brianna. Acasă a golit toată cămara.

—Avem aici destule. Aşezaţi-vă lîngă foc şi am să aduc trataţia.

— Dar nu sîntem musafiri, obiectă Maggie. Ne vom simţi bine şi în bucătărie.

— Dar eu am stat toată ziua în ea. Era o scuză neîntemeiată. Nu exista încăpere din casă care să o atragă mai mult ca bucătăria. Însă ea dorea, avea nevoie de oficialitatea salonului, pentru ceea ce trebuia făcut. În plus, acolo am făcut un foc plăcut, adăugă ea.

— Iau eu tava, se oferi Rogan.

În clipa în care se instalară în salon, Maggie se întinse după o prăjitură.

— Ia un sandviş, îi spuse Rogan.

— Mă tratează mai mult ca pe un copil, decît ca pe o femeie care poartă unul în pîntece. Supunîndu-se, ea luă mai întîi un sandviş. I-am spus lui Rogan despre atractivul tău yankeu. Păr blond, lung, muşchi puternici. Va veni să ia şi el ceaiul cu noi?

— Nu uita că noi luăm ceaiul mai devreme, sublinie Rogan. I-am citit cărţile, îi zise el Briannei. Are un stil inteligent, acela de a-şi face cititorul să intre într-o nebuloasă.

— Ştiu. Ea surîse delicat. Noaptea trecută, am adormit cu lumina aprinsă. Acum a plecat să facă o plimbare prin Ennis şi prin împrejurimi. A fost destul de bun că mi-a luat şi mie o scrisoare, ca să mi-o

pună la poştă. Calea cea mai uşoară, se gîndi Brianna, era, cel mai adesea, pe uşa din spate. Ieri am fost în pod şi am găsit nişte hîrtii.

— N-am mai făcut treaba asta o dată? întrebă Maggie.

— Am lăsat multe din cutiile tatei, neatinse. Cînd mama stătea aici, mi s-a părut mai firesc să nu aduc subiectul în discuţie.

— N-ar fi făcut altceva decît să tune şi să fulgere. Maggie îşi privi, încruntată, ceaiul din ceaşcă. Nu trebuia să umbli singură prin hîrtiile lui, Brie.

— Nu m-a deranjat. M-am gîndit să transform podul într-o cameră de oaspeţi.

— Alţi oaspeţi! Maggie îşi dădu ochii peste cap. Eşti şi aşa supraaglomerată, vara, iarna.

— Îmi place să am oameni în casă. Era o veche discuţie, una pe care ele nu aveau să o vadă niciodată, cu aceiaşi ochi. Oricum, a fost o irosire de vreme scormonirea prin lucrurile lui. Am dat şi de nişte haine, unele nu mai mult decît nişte zdrenţe, acum. Însă am găsit asta. Ea se ridică şi se îndreptă spre o cutiuţă, din care i scoase rochiţa albă cu danteluţă. Este făcută de bunica, sînt sigură. Tata a vrut să o păstreze pentru nepoţii lui.

— Oh! Totul în Maggie se înmuie. Ochii, gura, glasul, întinse mîinile şi apucă lucruşorul. Ce micuţă este, murmură ea şi, în clipa în care începu să netezească mătăsosul material, îşi simţi copilul din pîntece mişcîndu-se.

— Mă gîndesc că poate şi familia ta a pus una deoparte, Rogan, dar...

— O vom folosi pe aceasta. Mulţumim, Brie. Singura privire pe care o aruncase soţiei îl hotărîse. Poftim, Margaret Mary.

Maggie luă batista pe care el i-o dădu şi-şi şterse ochii.

— În cărţi se spune că ăştia ar fi hormoni. Întotdeauna se pare că la mine debordează.

— Am să ţi-i pun eu la loc. După ce aşează rochiţa la loc, Brianna le arătă certificatul de acţionar.

— Am mai găsit şi asta. Tata probabil a cumpărat acţiunile cu puţin timp înainte de a muri.

Maggie aruncă o privire urîtă hîrtiei şi oftă.

— O altă schemă de a lui, aducătoare de bani. Ea era în privinţa certificatului de acţiuni aproape la fel de sentimentală că în privinţa rochiţei. Tipic pentru el. Deci, se gîndise să se apuce de minerit, nu-i aşa?

— Păi, cam pe toate celelalte le încercase. Rogan se încruntă în faţa certificatului.

—Vreţi să mă interesez eu de această companie, să văd despre ce este vorba?

— Le-am scris celor de acolo şi l-am rugat pe domnul Thane să-mi expedieze scrisoarea. Îmi închipui că nu se va ajunge nicăieri. Nici una din schemele lui Tom Concannon nu s-a finalizat vreodată. Dar ai putea să-mi păstrezi tu hîrtia pînă voi primi răspunsul.

— Sînt zece mii de acţiuni, sublinie Rogan. Maggie şi Brianna îşi zîmbiră una alteia.

— Şi dacă valorează mai mult decît hîrtia pe care sînt tipărite, înseamnă că recordul lui a fost doborît. Maggie ridică din umeri şi se servi cu o prăjitură. Mereu n-a urmărit decît să investească în cîte ceva sau să înceapă o nouă afacere. Visele şi inima lui erau mari, Rogan.

Zîmbetul Briannei păli.

— Am mai găsit şi altceva. Ceva ce trebuie să-ţi arăt.

Scrisori.

— Era renumit pentru scrierea lor şi...

— Nu, o întrerupse Brianna pe Maggie, înainte de a o lăsa să se lanseze într-una din poveştile ei. Fă-o acum, îşi porunci ea cînd îşi simţi inima bătînd în retragere. Fă-o repede. Acestea i-au fost scrise lui, zise ea. Sînt în număr de trei şi cred că ar fi mai bine să le citeşti singură.

Maggie observă că ochii Briannei deveniseră reci şi distanţi. Ea ştia, era modul în care sora ei se apăra împotriva întregii game largi de stări, ce variau de la mînie, la dureri de inimă.

— În regulă, Brie.

Fără să spună nimic, Brianna luă scrisorile şi le puse în mîinile lui Maggie.

Maggie nu trebui decît să vadă adresa expeditorului de pe primul plic, că ritmul inimii i se acceleră. Deschise scrisoarea.

Brianna auzi un murmur nefericit. Degetele pe care ea şi le împreunase se răsuciră. O văzu pe

Maggie întinzîndu-se şi strîngînd mîna lui Rogan. Era o schimbare, se gîndi Brianna, eliberînd un mic oftat. Cu numai un an în urmă, Maggie ar fi pocnit orice mînă alinătoare.

— Amanda. În glasul lui Maggie se simţeau lacrimi. Amanda, a spus el înainte de a muri. Cînd mergeam şi stăteam pe stîncile de la Loop Head, în locul pe care îl iubea atît de mult, mereu glumea propunînd să sărim într-o barcă şi să facem prima oprire la o cîrciumă din New York. Acum, lacrimile i se revărsară pe obraji. În New York. Amanda era din New York.

— El i-a rostit numele. Brianna îşi ridică degetele la gură, dar se opri, cu puţin înainte de a se lăsa pradă obiceiului din copilărie de a-şi roade unghiile. Îmi aduc aminte că ai spus ceva despre lucrul ăsta cînd l-am privegheat. A mai spus şi altceva, ţi-a zis ceva despre ea?

— N-a spus nimic altceva decît numele ei. Maggie îşi şterse lacrimile cu o mînă furioasă. N-a mai spus nimic după aceea, absolut nimic. A iubit-o, dar n-a făcut nimic în această privinţă.

— Ce putea să facă? întrebă Brianna. Maggie...

— Ceva. Cînd Maggie îşi ridică brusc capul, pe chipul ei se zăriră mai multe lacrimi şi mai multă furie. Orice. Dumnezeule, toată viaţa şi-a trăit-o ca în iad. De ce? Pentru că Biserica spune că este păcat să faci altfel. El păcătuise deja, nu-i aşa? Comisese adulterul. Să-l învinuiesc pentru acest lucru? Nu ştiu dacă pot, amintindu-mi de ceea ce a fost obligat să îndure

acasă. Dar, Doamne, de ce nu a mers pînă la capăt? De ce oare?

—A rămas pentru noi. Glasul Briannei era încordat şi distant. Ştii doar că a rămas pentru noi.

— Şi asta ar trebui să mă facă recunoscătoare?

—Vrei să-l învinuieşti pentru că te-a iubit? întrebă Rogan încet. Sau să-l condamni pentru că a iubit pe altcineva?

Ochii ei fulgerară. Amărăciunea, care i se ridicase în gît, i se preschimbă în durere.

— Nu. N-am să-l condamn nici pentru una, nici pentru alta. Însă ar fi trebuit să aibă mai mult decît amintiri.

— Citeşte-le şi pe celelalte, Maggie.

— Le voi citi. Tu abia te născuseşi cînd acestea au fost scrise, spuse ea, deschizînd al doilea plic.

— Ştiu, rosti monoton Brianna.

— Cred că ea l-a iubit foarte mult. Se simte aici o bunătate. Nu este prea mult cînd ceri dragoste şi bunătate. Maggie se uită la Brianna, aşteptînd un semn. Însă nu văzu nimic altceva, decît aceeaşi detaşare distantă. Oftînd, deschise ultima scrisoare, în timp ce Brianna se aşeză încordată şi reţinută. N-aş vrea decît ca el să... Cuvintele ei se stinseră. Oh, Dumnezeule. Un copil. Instinctiv, ea îşi duse mîna la pîntec. Era gravidă, rosti ea.

— Undeva, avem o soră sau un frate. Nu ştiu ce să facem.

Şocul şi furia o făcură pe Maggie să sară în picioare. Ceştile zornăiră pe masă atunci cînd ea se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Ce să facem? A fost făcut, nu-i aşa? În urmă cu douăzeci şi opt de ani, ca să fim mai exacţi.

Distrusă, Brianna dădu să se ridice, însă Rogan o reţinu, atingînd-o pe mînă.

— Las-o să se descarce, murmură el. Se va simţi mai bine după aceea.

— Ce drept a avut ea să-i spună acest lucru şi apoi să-l părăsească? întrebă Maggie. Ce drept a avut el să o lase să procedeze astfel? Şi acum, tu crezi că nouă ne revine vreo sarcină? Crezi că noi trebuie să ducem lucrul la bun sfîrşit? Noi nu discutăm aici despre vreun copil abandonat, Brianna, ci despre un om în toată firea. Ce legătură au ei cu noi?

—Tatăl nostru, Maggie. Familia noastră.

— Oh, familia Concannon. Dumnezeule! Copleşită, ea se sprijini de poliţa căminului şi privi în gol, spre foc. Să fi fost el atît de slab?

— Nu ştim ce a făcut şi nici ce ar fi putut face. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Brianna inspiră atentă. Dacă mama a ştiut...

Maggie o întrerupse pufnind într-un zgomotos şi amar hohot de rîs:

— N-a ştiut. Crezi că nu s-ar fi folosit de o astfel de armă, ca să-l răpună? Numai Dumnezeu ştie cum s-a folosit de celelalte.

— Deci, nu are nici un rost să-i mai spunem acum, nu-i aşa?

Maggie se răsuci încet.

—Vrei să nu-i spui nimic?

— Da. La ce bun să o mai facem să sufere? Buzele lui Maggie se subţiară.

— Crezi că ar suferi?

— Eşti sigură de contrariu?

Focul din Maggie se stinse la fel de repede precum izbucnise.

— Nu ştiu. De unde să ştiu? Pe amîndoi îi simt acum ca pe nişte străini.

— Dar el te-a iubit, Maggie. Rogan se ridică şi se apropie de ea. Ştii doar acest lucru.

— Da, ştiu. Ea se lasă susţinută. Dar nu ştiu ce mai simt.

— Cred că ar trebui să o căutăm pe Amanda Dougherty, zise Brianna, şi...

— Nu pot să mă gîndesc. Maggie închise ochii. Înăuntrul ei se înfruntau prea multe emoţii pentru a mai fi în stare să vadă, aşa cum dorea, calea dreaptă de ales. Trebuie să mă mai gîndesc la acest lucru, Brie. A aşteptat atîta vreme, poate să mai aştepte puţin.

— Îmi pare rău, Maggie.

— Nu-ţi îngreuna umerii şi cu această povară. Micile răutăţi şi energia reveniră în glasul lui Maggie. Sînt şi aşa destul de încărcaţi. Lasă-mă cîteva zile şi, după aceea, vom hotărî împreună ce este de făcut.

— În regulă.

— Aş vrea să păstrez scrisorile, deocamdată.

— Sigur.

Maggie se apropie de Brianna şi-şi puse mîna pe obrazul palid al surorii ei.

— Şi pe tine te-a iubit, Brie.

— În felul lui.

— În toate felurile. Tu erai îngerul lui, trandafirul lui rece. Nu te îngrijora. Vom găsi o cale ca să facem ce-i mai bine.

Gray nu se întristă cînd, din cerul plumburiu, ploaia începu să cadă din nou. Şedea pe parapetul unui castel ruinat, privind spre rîul leneş. Vîntul şuiera şi gemea printre crăpăturile pietrelor. Parcă ar fi fost singur nu doar în acel loc, ci în această ţară, în întreaga lume.

Era, conchise el, locul ideal pentru o crimă.

Victima ar fi putut să fie atrasă aici, să fie convinsă să o apuce pe vechile treptele şerpuitoare, din piatră, să le urce neputincioasă în fugă, pînă ce ultima fărîmă de speranţă avea să-i fie spulberată. Nu avea să existe nici o cale de scăpare.

Aici, unde străbunul sînge vărsat se infiltrase adînc, în piatră şi în pămînt, şi totuşi nu atît de adînc, căci o crimă nouă avea să fie înfăptuită. Nu în numele lui Dumnezeu, nici în numele ţării. Ci pentru plăcere.

Gray îşi cunoştea deja nemernicul, şi-l imagina acolo spintecînd, lama argintie a cuţitului strălucindu-i

în lumina palidă. Își cunoștea și victima, groaza și durerea. Eroul pozitiv și femeia, pe care acesta avea să o iubească, erau atît de clari în mintea lui Gray, precum cursul lin al rîului din vale.

Știa că, foarte curînd, trebuia să înceapă să-i creeze din cuvinte. Nimic nu-i plăcea mai mult, atunci cînd scria, decît să dea viață personajelor. Descoperindu-le trecutul, temerile ascunse, fiecare colțișor al vieții.

Acest lucru se datora, probabil, faptului că el nu avea nici un trecut. Se formase singur. Cu măiestria și meticulozitatea cu care își construise personajele, Grayson Thane își alesese să fie el, iar talentul de povestitor îi asigura mijlocul de a deveni, într-un anumit stil, persoana care se dorea.

Nu avea să se considere niciodată un om modest, ci un scriitor priceput, un depanator de povești. Scrisese pentru amuzamentul propriu, la început, însă treptat, dobîndi un mare succes la public.

Brianna avusese dreptate. Nu dorea să fie un Yeats. Fiind un scriitor bun, însemna să aibă o meserie din care să trăiască și să poată face ceea ce dorea. Fiind un ilustru scriitor, ar fi însemnat să se încarce cu responsabilități și speranțe cărora nu dorea să le facă față. Lucrurilor cărora Gray nu avea chef să le facă față, pur și simplu le întorcea spatele.

Existau însă perioade, asemeni celei de acum, cînd se întreba cum ar fi să aibă rădăcini, străbuni, devotament față de familie sau patrie. Oamenii care

construiseră acest castel, ce încă mai stătea în picioare, cei care luptaseră aici, care pierduseră aici, ce simţiseră ei? Ce-şi doriseră ei? Şi cum de era posibil ca bătăliile, demult purtate, să răzbată încă, cu claritatea cu care plutea în aer sunetul fatal al săbiilor atinse una de cealaltă?

Alesese Irlanda pentru acest motiv, pentru istoria ei, pentru oamenii ale căror amintiri erau numeroase şi ale căror rădăcini erau adînci. Pentru oameni, recunoscu el, asemeni Briannei Concannon.

Era un privilegiu ciudat şi interesant ca ea să fie, exact, prototipul eroinei lui.

Din punct de vedere fizic, era perfectă. Frumuseţe luminoasă, delicată, graţie simplă, tăcută. Dincolo însă de această carapace, în contrast cu ospitalitatea, existau o reţinere, o tristeţe. Complexităţi, se gîndi el, lăsînd ploaia să-i lovească obrajii. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decît contrastele şi complexităţile — enigme ce aşteptau să fie elucidate. Ce anume determinase acea privire chinuită din ochii ei, acea distanţă din comportamentul ei?

Avea să fie interesant de aflat.

CAPITOLUL 3

La întoarcere, Gray avu impresia că Brianna nu era acasă. Adulmecînd aerul ca un ogar, el se îndreptă spre bucătărie. Vocea ei — plăcută, calmă, de gheaţă — fu cea care îl opri. Fără să se gîndească vreun pic la etica trasului cu urechea, el îşi schimbă direcţia şi se apropie de pragul salonului.

Văzu că ea vorbea la telefon. Mîna i se răsucise pe firul de la receptor, un gest de mînie sau de nervi. Nu-i zărea faţa, însă încordarea spatelui şi a umerilor trăda destul de bine starea ei.

— Abia am intrat, mamă. A trebuit să cumpăr cîteva lucruri din sat. Am un musafir. Urmă o pauză, în care Gray observă că Brianna îşi ridică mîna şi începu să-şi maseze puternic fruntea. Da, ştiu. Îmi pare rău că acest lucru te supără. Am să trec mîine pe la tine. Pot... Ea tăcu, evident întreruptă de un comentariu tăios, de la celălalt capăt al telefonului. Gray reuşi să-şi înfrîngă dorinţa de a intra în cameră şi de a alina acei umeri încordaţi. Am să te duc mîine peste tot. N-am spus niciodată că aş fi prea ocupată şi îmi pare

rău că nu te simţi bine. Am să fac şi piaţa, da, nici o problemă. Înainte de prînz, promit. Acum trebuie să plec. Am nişte prăjituri în cuptor. Am să-ţi aduc şi ţie cîteva, da? Mîine, mamă. Promit. Brianna mormăi un „la revedere" şi se întoarse. Cînd îl văzu pe Gray, durerea de pe chip i se preschimbă, mai întîi, în şoc, iar mai apoi în îmbujorare. Mergi încet, rosti ea, cu o slabă urmă de plictiseală în glas. Nu te-am auzit cînd ai intrat.

— N-am vrut să deranjez. El nu se ruşina că-i ascultase conversaţia şi nici că-i observase variatele reacţii. Mama ta locuieşte în apropiere?

— Nu prea departe. Vocea ei deveni tăioasă, aspră de mînia care se trezea înăuntrul ei. El îi văzuse nefericirea personală şi nici măcar nu considera important să-şi ceară scuze. Am să-ţi aduc ceaiul.

— Nu te grăbi. Ai prăjituri în cuptor. Ea îl fixă cu privirea.

— Am mințit. Trebuie să-ţi spun că mi-am deschis casa pentru tine, însă nu şi viaţa.

El primi remarca înclinînd aprobator din cap.

—Trebuie să-ţi spun că eu întotdeauna iscodesc. Eşti supărată, Brianna. Poate ar trebui să bei şi tu un ceai.

— Mi l-am băut pe al meu, mulţumesc. Rămînînd cu umerii încordaţi, ea străbătu camera şi dădu să treacă pe lîngă el. Gray o opri, atingîndu-i uşor braţul. În ochii lui exista curiozitate — însă ei îi displăcea. Exista compasiune — însă ea nu o dorea.

— Majoritatea scriitorilor au urechile deschise asemeni unui barman bun.

Ea se trase puţin în lături. Gestul fu cît se poate de simplu, dar puse distanţă între ei şi exprima clar poziţia ei.

— Întotdeauna m-au mirat oamenii care găsesc necesar să-şi discute problemele personale cu cel care le serveşte berea. Am să-ţi aduc ceaiul în salon. Am atîtea de făcut în bucătărie, că nu mai este loc şi pentru companie.

Gray îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce ea se depărta. El îşi dădu seama că fusese foarte direct pus la punct.

Brianna nu putea să-i reproşeze americanului curiozitatea. Şi ea era o fire destul de curioasă. Îi plăcea să afle despre oamenii care îi treceau pragul, îi plăcea să-i audă povestindu-şi vieţile, vorbind despre familiile lor. Poate că nu era drept, însă ea prefera să nu-şi discute problemele. Mult mai confortabil era rolul de spectator. Era mai sigur, astfel.

Nu era deloc supărată pe el. Experienţa o învăţase că mînia nu rezolva nimic. Răbdarea, comportamentul manierat şi tonul calm erau scuturi şi arme mult mai eficiente împotriva multor confruntări. Se servise de acestea foarte bine în timpul cinei, iar la sfîrşitul serii avu impresia că ea şi Gray îşi reluară cuvenitele roluri de gazdă şi musafir. Invitaţia lui nepăsătoare de a fi însoţit la cîrciumă, în sat, fusese

la fel de nepăsător refuzată. Brianna petrecuse o plăcută oră terminînd cartea scrisă de el.

Acum, că micul dejun fusese servit şi vasele spălate, ea se pregătea să plece să-şi viziteze mama şi să-şi petreacă restul zilei cu ea. Maggie avea să se supere dacă o să audă acest lucru, se gîndi Brianna. Sora ei însă nu înţelegea că aşa era mai uşor şi, cu siguranţă, mai puţin stresant să satisfacă necesităţile mamei lor. Lăsînd la o parte inconvenientele întîlnirii, nu pierdea decît cîteva ore din viaţă.

Cu nici un an în urmă, înainte ca Maggie să cunoască succesul, ce făcu posibilă angajarea unei însoţitoare permanente, care să locuiască cu Maeve, Brianna fusese la cheremul mamei ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, slujind bolile imaginare, plecîndu-şi urechea la toate văicărelile acesteia.

Cu toate acestea, regulat Maeve îi amintea că-şi făcuse datoria, dîndu-i viaţă.

Faptul pe care Maggie nu putea să-l înţeleagă şi de care Brianna continua să se facă vinovată, era dispoziţia ei de a plăti orice preţ, pentru liniştea pe care o avea stăpînind singură *Blackthorn Cottage*.

Astăzi, soarele strălucea. În briza blîndă, plutea mireasma primăverii îndepărtate. Nu avea să dureze prea mult, se gîndi Brianna. Astfel, lumina strălucitoare şi aerul plăcut deveneau mult mai preţioase. Ca să se bucure mai mult de acestea, Brianna îşi coborî geamul vechiului ei Fiat. Urma să-l ridice din nou şi să

pună în funcţiune radiatorul uzat, cînd mama ei avea să urce alături de ea în maşină.

Privi la frumosul Mercedes, închiriat de Gray — însă nu cu invidie. Sau poate numai cu puţină. Era atît de strălucitor şi de lucios! Şi se potrivea perfect şoferului lui, se gîndi ea. Se întreba cum ar fi să stea, chiar şi numai o clipă, două, în spatele volanului unei asemeni maşini.

Cu un gest, prin care ar fi vrut parcă să-şi ceară iertare, ea bătu uşor volanul Fiat-ului ei şi răsuci cheia în contact. Motorul se opri, se înecă şi tuşi.

— Oh, nu, nu am gîndit serios, murmură ea şi învîrti din nou cheia. Haide, iubito, fă contactul. Ştii doar cum se înfurie mama dacă întîrzii.

Însă motorul pur şi simplu gîjîi şi se stinse cu un hîrîit. Resemnată, Brianna ieşi din maşină şi-i ridică, supărată, capota. Deseori, Fiat-ul se comporta asemeni unei băbuţe belalie. De regulă, ea reuşea să-l pună în mişcare, lovindu-l uşor, de cîteva ori, cu sculele pe care le purta în portbagaj.

Tocmai scosese o cutie zgîriată cînd Gray ieşi, cu paşi mari, pe uşa din faţă.

— Probleme cu maşina? strigă el.

— Este temperamentală. Brianna îşi dădu părul pe spate şi-şi suflecă mînecile puloverului. Are nevoie de puţină atenţie.

Înfigîndu-şi bine degetele mari, în buzunarele din faţă ale blugilor, el se apropie şi privi sub capotă. Nu era o fanfaronadă — dar nici departe nu era.

—Vrei să arunc şi eu o privire?

Brianna îl măsură din ochi. Tot nebărbierit era. Barba ar fi trebuit să-i dea o alură neîngrijită şi şleampătă. Însă, combinată cu părul auriu, pieptănat peste cap şi prins într-o coadă groasă, dădea naştere unei fizionomii ce corespundea cu imaginea pe care ea o asocia unei stele a rock-ului american. Gîndul o făcu să zîmbească.

—Te pricepi la maşini sau te oferi deoarece crezi că ar trebui să te pricepi — dat fiind faptul că eşti bărbat.

Ridicînd o sprînceană şi încreţindu-şi buzele, el lua cutia cu scule din mîinile ei. Trebuia să admită că era uşurat că ea nu mai era supărată pe el.

— Dă-te la o parte, domnişorico, rosti el, cu un puternic accent rural din sudul Statelor Unite. Nu-ţi mai încărca drăguţul căpşor cu atîtea probleme. Asta-i treabă de bărbat.

Impresionată, ea îşi înclină capul într-o parte.

— Ai vorbit exact cum mi-am imaginat că sună glasul lui Buck din cartea ta.

— Ai o ureche bună. El afişă spre ea un surîs şi se vîrî sub capotă. E un ticălos turbat, nu-i aşa?

— Mmm. Ea nu ştia sigur, deşi discutau despre un personaj fictiv, dacă era politicos să confirme. De obicei de vină e carburatorul, zise ea. Murphy mi-a promis că-l va înlocui cînd va avea puţin timp liber.

Aflat cu capul şi umerii sub capotă, Gray se întoarse cu faţa spre ea şi îi aruncă o privire plictisită.

— Se pare că Murphy nu este aici, nu-i aşa? Brianna trebui să admită că nu era şi, muşcîndu-şi buza, începu să-l privească pe Gray lucrînd. Aprecia oferta lui, sincer o aprecia. Însă el era un scriitor, nu un mecanic. Nu putea să-l lase să strice ceva, indiferent de bunele lui intenţii.

— De regula, proptesc balamaua aceea cu un băţ, spuse ea, aplecîndu-se ca să-i arate, apoi urc în maşină şi pornesc motorul.

El îşi întoarse din nou capul, ochii lor privindu-se foarte de aproape, gurile lor fiind despărţite doar de o infimă distanţă. Ea mirosea nemaipomenit, proaspăt şi curat precum dimineaţa. În timp ce el o fixa, obrajii ei se îmbujorară, iar ochii i se măriră uluiţi. Reacţia ei rapidă şi, evident, neintenţionată l-ar fi făcut să zîmbească, dacă întreaga lui fiinţă n-ar fi fost atît de tulburată.

— De astă dată, nu este carburatorul, rosti el şi se întrebă ce ar face ea dacă el şi-ar lipi buzele de acel loc de pe gîtul ei, în care pulsul îi vibra.

— Nu? Ea n-ar fi reuşit să se mişte nici dacă viaţa i-ar fi fost ameninţată. Ochii lui aveau aur în ei, se gîndi ea, copilăreşte. Irizaţii aurii, strecurate prin fondul maroniu, copiau parcă tonurile şuviţelor de păr. Ea se lupta din răsputeri să-şi recapete răsuflarea normală. De obicei, este, reuşi ea să rostească.

El îşi schimbă poziţia pînă ce umerii lor se atinseră, mişcarea fiind un test pentru amîndoi. Ochii

ei frumoşi se întunecară tulburaţi, ca o mare sub un cer nesigur.

— De astă dată, sînt cablurile bateriei. Sînt corodate.

—A fost o iarnă umedă.

Dacă el s-ar mai fi aplecat puţin, gura lui ar fi atins-o pe a ei. Gîndul străbătu ca o săgeată trupul Briannei, făcîndu-i stomacul să fremete. Avea să fie o situaţie grea — el avea să fie dur, de asta ea era sigură. Săruta el, oare, precum eroul din cartea pe care tocmai o terminase? Ciupind cu dinţii şi înfigîndu-şi insistent limba? Avea să perceapă toate solicitările insuportabile şi dorinţele sălbatice, în timp ce mîinile lui...

Oh, Dumnezeule! Brianna descoperi că se înşelase. Se putea mişca dacă viaţa i-ar fi fost ameninţată. Dacă ar fi simţit că i-ar fi fost ameninţată, cu toate că el nu făcu nici o mişcare, nu făcu nimic altceva decît clipi. Ameţită de propria ei imaginaţie, ea se trase în spate, scăpînd un mic sunet neputincios, cînd el o urmă.

Rămaseră, aproape îmbrăţişaţi, în lumina soarelui.

Ce putea el să facă? se întrebă ea. Ce putea ea să facă?

Gray nu înţelegea ce anume îl făcea să reziste. Probabil că era subtila undă de teamă emanantă de ea. Dar la fel de bine ar fi putut să fie şocul descoperirii propriilor lui temeri, adunate într-o mică şi îndesată sferă înăuntrul stomacului.

El fu cel care făcu pasul în spate, vitalul pas în spate.

— Am să le curăţ, rosti el. Şi apoi vom încerca să o pornim din nou.

Mîinile ei se prinseră una pe cealaltă, pînă ce degetele se unire strîns.

— Mulţumesc. Trebuie să mă duc să o sun pe mama şi s-o anunţ că voi mai întîrzia puţin.

— Brianna! El aşteptă pînă ce ea se opri, pînă ce ochii ei întîlniră din nou privirea lui. Ai un chip incredibil de atrăgător.

Ţinînd cont de menirea complimentelor, ea nu ştiu cum să-l interpreteze pe acesta. Încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place al tău. El îşi ridică brusc capul.

— Cît de prudentă vrei să fii cu asta?

Ei îi trebui o clipă ca să înţeleagă şi încă una ca să-şi regăsească glasul.

— Foarte, reuşi ea să rostească. Cred că foarte. Gary aşteptă ca ea să intre în casă şi abia atunci îşi reluă lucrul.

— M-am temut că aşa va fi, mormăi el.

De îndată ce ea porni la drum — motorul Fiat-ului avea neapărat nevoie de o revizie generală — Gray plecă într-o plimbare, peste cîmpurile învecinate. Îşi zisese că nu făcea decît să se lase absorbit de atmosferă, să se documenteze, să se informeze pentru opera lui. Era regretabil că se cunoştea atît de

bine, încît înțelegea că încerca să scape de reacția provocată de Brianna.

O reacție normală, se asigură el. În definitiv, ea e o femeie frumoasă. Iar el nu mai fusese cu o femeie de multă vreme. Şi era un lucru normal, dacă dorința de a-şi satisface instinctul sexual devenea tot mai intensă.

Existase o femeie, o asociată a editurii lui din Anglia, cu care ar fi putut să ajungă în pat. Foarte simplu. Însă bănuise că ea era mult mai interesată de felul în care relația lor ar fi propulsat-o pe plan profesional, decît de trăirea unor clipe frumoase. Fusese foarte uşor pentru el să aibă grijă ca relația lor să nu devină intimă.

Am obosit, se gîndi el. Succesul poate să te epuizeze. Plăcerea şi mîndria aveau un preț scump. O tot mai mare lipsă de încredere, un ochi tot mai pizmaş. Rareori îl mai deranja. Cum să fi fost posibil aşa ceva cînd încrederea nu fusese punctul lui forte, niciodată? E mai bine, se gîndi el, să vezi lucrurile aşa cum sînt, decît aşa cum ai dori să fie. Păstrează-ți vrutele pentru ficțiuni.

Putea să-şi trateze reacția pentru Brianna, exact în această manieră. Ea avea să fie prototipul eroinei lui. Încîntătoarea, liniştita şi netulburata femeie, cu secrete în ochi, cu sloiuri de gheață, focuri mocnite şi contradicții sub carapace.

Ce anume o făcea să vibreze? La ce visa, de ce se temea? Acestea erau întrebări la care trebuia să

răspundă, atunci cînd își construia o eroină din cuvinte și din imaginație.

Era ea geloasă pe uluitorul succes al surorii ei? O respingea pe pretențioasa ei mamă? Exista vreun bărbat, pe care îl dorea și care o dorea?

Acestea erau întrebări la care trebuia să afle răspunsul, pe măsură ce avea să o descopere pe Brianna Concannon.

Gray începu să creadă că trebuia să le combine pe toate, înainte de a-și începe povestea.

Zîmbi în sinea lui și-și continuă drumul. Avea să-și spună, cumpăni el, pentru că dorea să afle. Nu avea nici un fel de scrupule cînd era vorba să pătrundă în gîndurile și experiențele personale ale cuiva. Și nici vinovat nu se simțea că se folosea de acestea.

Se opri și, rotindu-se încet, privi în jurul lui. Ehe, acesta, conchise el, e un loc în care cineva ar putea să se piardă. Văluritele cîmpuri, de un verde-intens, erau întretăiate de ziduri cenușii de piatră, iar din loc în loc păștea vaci de rasă. Dimineața era atît de clară și de luminoasă, că putea să vadă strălucirea geamurilor cabanei din depărtare și strălucirea rufelor agățate pe frînghie, să se usuce în bătaia vîntului.

Deasupra, cerul era o imensă întindere albastră. Și totuși în extremitatea vestică a acestei întinderi, se adunau nori; marginile lor purpurii amenințau cu furtuna.

Aici, în ceea ce părea să fie centrul unei lumi cristalizate, el simțea mirosul ierbii și al vacilor,

mireasma mării, purtată de aer, slabul, foarte slabul miros de fum ce ieșea pe coșul unei cabane. Auzea aici sunetul vîntului prin iarbă, șfichiurea cozilor vacilor și ciripitul statornic al unei păsări care oficia începutul noii zile.

Aproape că se simțea vinovat pentru simplul fapt că îndrăznea să aducă crima și ticăloșia într-un asemenea loc. Aproape.

Mai am șase luni, se gîndi Gray. Șase luni pînă ce cartea lui avea să apară pe piață și avea să-l arunce, cît de prietenește posibil, în turul de lansare a acesteia. Șase luni pentru crearea unei povești care deja începuse să încolțească în mintea lui. Șase luni în care să se bucure de acest loc din lume și de oamenii lui.

Apoi avea să-l părăsească, așa cum părăsise multe alte locuri și sute de alți oameni, și avea să se îndrepte spre alte zări. Nestatornicia era ceva în care excela.

Gray sări un zid și străbătu următorul cîmp.

Cercul de pietre îi atrase atenția și-i stîrni imediat imaginația. Văzuse multe monumete, stătuse la umbră sub Stonehenge și-i simțise puterea. Această horă de lespezi nu avea mai mult de opt metri, iar piatra dominantă nu depășea statura unui om. Însă descoperirea acesteia aici, prezența ei tăcută, printre vacile care pășteau nepăsătoare, i se păru ceva minunat.

Cine o construise şi de ce? Fascinat, Gray o înconjură mai întîi pe din afară. Numai doi dintre monoliţi rămăseseră la locul lor, ceilaţi căzuseră cu mult timp în urmă. Nu spera decît să fi căzut noaptea, în timpul unei furtuni, iar zgomotul făcut la contactul cu pămîntul să fi rămas ca răcnetul unui zeu.

Puse mîna pe piatra dominantă. Era încălzită de soare, însă avea o răceală interioară cutremurătoare. Se putea el oare folosi de acest loc? Putea să redea, în cartea lui, acest loc şi ecourile magiei antice?

Avea să se înfăptuiască o crimă aici? Intră în cerc şi merse în centru. Un loc de sacrificiu, cugetă el. Un loc ce avea să servească unui ritual în care sîngele avea să murdărească frumoasa iarbă verde, să păteze lespezile.

Sau, probabil, aici avea să se facă dragoste. O disperată şi lacomă contopire de trupuri — pe iarba rece şi umedă, sub luna plină, albă. Pietrele stînd de pază. În timp ce bărbatul şi femeia aveau să se piardă în dorinţă.

Şi-i imagina foarte clar pe amîndoi. Însă femeia îl atrăgea mai mult, atît de mult, că nu o vedea decît pe Brianna, întinsă pe iarbă, cu părul răsfirat şi braţele ridicate. Pielea ei era albă ca laptele, mătăsoasă ca apa.

Şoldurile ei înguste aveau să se arcuiască, spatele ei mlădios avea să se îndoaie. Iar cînd el avea să o pătrundă, ea avea să strige. Acele unghii rotunde şi îngrijite aveau să-l zgîrie pe umeri. Trupul ei avea să

se avînte nărăvaş sub al lui, ca un mustang, tot mai rapid, mai intens, mai puternic, pînă ce...

— Bună dimineaţa.

— Isuse. Gray tresări şi făcu un pas în spate. Respiraţia lui era precipitată, gura îi era uscată. Mai tîrziu, îşi zise el, mai tîrziu, totul avea să-l amuze, însă acum lupta din răsputeri să se elibereze de fantezia erotică şi să se concentreze asupra bărbatului care se apropia de cercul de pietre.

Era un tip brunet, izbitor de chipeş, îmbrăcat în haine aspre şi grosolane de fermier. Are probabil în jur de treizeci de ani, judecă Gray, unul dintre acei uluitori irlandezi oacheşi, cu părul de culoarea cărbunelui şi ochii în nuanţa cobaltului. Privirea părea destul de prietenoasă, fiind puţin amuzată.

Cîinele Briannei ţopăia vesel printre picioarele lui. Recunoscîndu-l pe Gray, Con intră în goană, în cercul de pietre, ca să-l salute.

— Un loc interesant, rosti bărbatul, cu un puternic accent specific celor din vestul ţării.

— Nu m-am aşteptat să găsesc aşa ceva aici. Mîngîind capul lui Con, Gray se apropie trecînd prin spaţiul dintre două lespezi. Nu figurează pe nici una din hărţile mele turistice.

— Nu, nu figurează. Este hora noastră, înţelegeţi, însă nu ne deranjează ca uneori să o arătăm şi altora. Eşti probabil yankeul lui Brie. Bărbatul întinse o mînă mare, înăsprită de muncă. Eu sînt Murphy Muldoon.

— Ale cărui vaci au călcat în picioare trandafirii. Murphy se crispa.

— Dumnezeule, n-o să uite niciodată. Şi doar am pus la loc toate tufele. Ai crede că vacile i-au călcat copilul. El îşi coborî privirea spre Con, aşteptînd confirmarea acestuia. Ciinele însă se aşează în coadă, îşi înclină capul într-o parte şi-şi păstră părerile pentru sine. Te-ai instalat la *Blackthorne*, deci?

— Da. Încerc să prind din atmosfera zonei. Gray privi încă o dată în jur. Cred că am trecut peste pămîntul dumitale.

— În zilele de astăzi nu îi mai împuşcăm aşa de des pe cei ce violează proprietăţile, rosti Murphy, cu uşurinţă.

— Sînt bucuros să aud asta. Gray îşi studie din nou interlocutorul. E un tip solid, se gîndi el, şi uşor de apropiat. Seara trecută am fost la cîrciuma din sat a lui OMalley şi am băut o bere cu un bărbat pe nume Rooney.

— Vrei să spui că i-ai făcut cinste cu o halbă. Murphy zîmbi urîcios.

— Cu două, preciza Gray şi-i întoarse zîmbetul. Le-a cîştigat, au fost răsplata pentru bîrfele satului.

— Dintre care unele sînt, probabil, adevărate. Murphy scoase o ţigară şi îi oferi o alta lui Gray.

Scuturînd din cap. Gray îşi afundă mîinile în buzunare. Nu fuma decît atunci cînd scria.

— Cred că a fost amintit şi numele dumitale.

— Nu mă îndoiesc.

— „Ceea ce-i lipsește tînărului Murphy", începu Gray imitîndu-l atît de bine pe Rooney, că Murphy pufni într-ur zgomotos hohot de rîs, „este o soție bună și niște fii puternici, care să lucreze pămîntul alături de el. Caută perfecțiunea, de-asta își petrece singur nopțile în patul rece".

— Asta o spune Rooney, care își petrece cele mai multe nopți la cîrciumă, văitîndu-se că nevastă-sa l-a împins în brațele paharului.

—A menționat, într-adevăr, chestia asta. Cu dezinvoltură, Gray ajunse la întrebarea care îl interesa cel mai mult. Și de cînd „amicul" ți-a suflat-o de sub nas pe Maggie, te-ai gîndit să-i faci curte surorii mai mici?

— Lui Brie? Murphy scutură din cap și dădu fumu afară. Ar fi ca și cum mi-aș strînge la piept surioara. El continuă să zîmbească, însă ochii îl țintuiau tăios pe Gray. Asta ai vrut să afli, domnule Thane?

— Gray. Da, asta am vrut să aflu.

— Atunci, am să-ți spun că drumul este liber. Dar fii atent pe unde calci. Eu îmi apăr suratele. Satisfăcut că-și precizase poziția, Murphy schimbă subiectul. Ești binevenit să poftești la mine acasă, ca să servești un ceai.

— Sînt recunoscător pentru invitație, dar am s-o accept altă dată. Am multe treburi pe care vreau să le fac astăzi.

— Păi, atunci, am să te las să le termini. Îmi plac cărțile tale, rosti el, într-o manieră atît de nonșalantă, încît Gray se simți măgulit. Există o librărie în Galway,

pe care poate vrei să o vizitezi dacă ajungi pînă acolo.

— Așa intenționez.

— Atunci ai s-o găsești. Transmite-i salutările mele Briannei. Și te-aș ruga să-i mai spui că nu mi-a mai rămas nici un fursec în cămară. Zîmbetul lui larg se răsfrînse pe buze. O să i se facă milă de mine.

După ce fluieră cîinele care, imediat, îl urmă, Murphy se depărtă cu grația unui bărbat care își străbătea pămîntul.

Era mijlocul după-amiezii cînd Brianna se întoarse acasă, sleită, secătuită și încordată. Era recunoscătoare că nu găsi nici urmă de Gray, ci doar un bilet mîzgălit de el în grabă, lăsat pe masa din bucătărie.

A sunat Maggie. Murphy a rămas fără fursecuri.

Un mesaj ciudat, se gîndi ea. De ce să fi sunat Maggie, ca să-i spună că Murphy voia fursecuri? Oftînd, Brianna puse biletul deoparte. Cu un gest automat, ea pregăti ibricul cu ceai, înainte de a strînge ingredientele de care avea nevoie pentru puiul pe care îl luase — ca pe un premiu — din piață.

Oftă din nou și cedă nervos. Așezîndu-se pe scaun, își împreună mîinile pe masă și-și lăsă capul peste ele. Nu plînse. Lacrimile nu ajutau la nimic, nu aveau să schimbe nimic. Fusese una din zilele urîte ale lui Maeve, plină de tîmpenii, văicăreli și acuzații. Poate că zilele urîte erau mai greu de suportat acum, deoarece, în ultimul an, fuseseră aproape la fel de multe ca cele bune.

Lui Maeve îi plăcea căsuţa ei, cu toate că nu avea să recunoască niciodată acest lucru. Ţinea mult la Lottie Sullivan, sora medicală pensionară, pe care Brianna şi Maggie o angajaseră ca însoţitoare pentru ea. Deşi diavolul nu avea să scoată niciodată din gura lui Maeve purul adevăr, ea găsi mulţumirea de care o credea în stare Brianna.

Dar Maeve nu uita niciodată că lui Maggie îi datora aproape fiecare bucăţică de pîine de care se bucura. Şi se părea că nu avea să înceteze niciodată să respingă această idee.

Aceasta fusese una din zilele în care Maeve îi platise fiicei mai mici, învinuind-o de toate. Adăugînd la toată încordarea şi scrisorile găsite, Brianna se simţea sfîrşită.

Închise ochii şi, pentru o clipă, se cufundă în lumea dorinţelor. Dorea ca mama ei să fie fericită. Dorea ca ea să-şi recapete bucuria şi plăcerea de viaţă pe care o avusese în tinereţe. Îşi dorea, oh, cel mai mult îşi dorea să-şi poată iubi mama din toată inima, nu dintr-un sentiment de datorie şi dintr-o disperare înnebunitoare.

Îşi dorea o familie, îşi dorea un cămin plin de dragoste, de voci, de rîsete. Nu unul efemer, pentru musafirii care veneau şi plecau, ci unul trainic.

Şi dacă dorinţele ar fi bani, se gîndi Brianna, toţi am fi bogaţi, asemeni lui Midas. Se ridică de la masă, ştiind că oboseala şi deprimarea aveau să dispară de îndată ce avea să se apuce de treabă.

Lui Gray avea să-i pregătească, pentru cină, un excelent pui fript, umplut cu aluat cu mirodenii și stropit din abundență cu sos.

Iar lui Murphy, Dumnezeu să-l binecuvînteze, avea să-i facă fursecurile lui.

CAPITOLUL 4

În cîteva zile, Brianna se obişnui cu stilul de viaţă al lui Gray şi-şi ajusta programul corespunzător. Lui îi plăcea să mănînce şi rareori pierdea vreo masă — cu toate că, după cum constată ea curînd, el nu respecta orele acestora. Ea îşi dădu seama că lui îi era foame cînd începea să se învîrtă prin bucătărie. Indiferent de oră, ea îi pregătea o farfurie cu mîncare. Şi trebuia să admită că-i făcea mare plăcere să-l vadă satisfăcut de mîncărurile ei.

În majoritatea zilelor, el se ducea să colinde împrejurimile. Dacă o întreba cîte ceva, ea îi dădea toate indicaţiile sau îi sugera ce privelişti să vadă. De obicei, el pornea la drum cu o hartă, o agendă şi un aparat de fotografiat.

Cînd el pleca, ea se ocupa de camera lui. Orice persoană, care strînge după o alta, începe să înveţe anumite lucruri. Brianna descoperi că Grayson Thane era destul de grijuliu cu lucrurile ei. Prosoapele ei bune nu erau niciodată aruncate în bălţile de pe podea; pe mobilă, nu găsise niciodată cercuri de

umezeală de la vreun pahar sau de la vreo ceaşcă uitată. Însă, pentru lucrurile lui, avea o desconsiderare totală. Îşi ştergea ghetele de noroi înainte de a intra în casă, însă nu le curăţa niciodată pielea scumpă şi nici nu le lustruia.

Aşa că avea ea grijă de acest lucru.

Hainele lui purtau etichete de la cele mai mari magazine din lume. Însă nu erau niciodată aşezate frumos ci erau aruncate neglijent, pe cîte vreun scaun, sau agăţate strîmb, pe umeraşe.

Ea începu să se ocupe şi de spălatul lucrurilor lui şi trebuia să admită că îi făcea mare plăcere să-i pune rufele pe frînghie, la uscat, cînd ziua era însorită.

El nu avea fotografii de-ale prietenilor, de-ale familiei, nu făcuse nici o încercare de a personaliza, în vreun fel, camera în care locuia. Avea, în schimb, cărţi, cutii pline cu cărţi de tot felul — romane poliţiste, de groază, de spionaj, de dragoste, opere clasice, cărţi de redare a procedurilor poliţieneşti, de prezentare a armelor şi crimelor, cărţi de psihologie, de mitologie, de vrăjitorie, de mecanica automobilelor — fapt care o făcu să zîmbească — şi din alte domenii, ce variau de la arhitectură, la zoologie.

Părea să nu existe ceva care să nu-l intereseze.

Ea ştia că el prefera cafea, însă ar fi băut şi ceai, într-o clipită, dacă ar fi fost suficient de tare. Avea o dantură drăguţă, ca a unui băiat de zece ani — şi energia acestuia.

Era băgăcios — nu exista întrebare pe care să nu o pună. Dar exista în el o bunătate lăuntrică, care te făcea să nu poți să-l refuzi. Nu ezitase niciodată să-și ofere ajutorul la diferite treburi casnice sau pentru diverse comisioane — și-l văzuse aruncîndu-i lui Con bucățele de mîncare, cînd își imagina că ea nu observa.

Privit în ansamblu, aranjamentul se putea considera extraordinar — el îi asigura o companie, venituri și munca pe care o îndrăgea cel mai mult. Ea îi oferea, în schimb, un loc liniștit pentru creație. Cu toate acestea, ea nu se simțea pe deplin relaxată în preajma lui. El nu se referise niciodată la acel moment de atracție amețitoare dintre ei. Însă exista acolo. Exista în felul în care pulsul ei începea să vibreze, atunci cînd ea intra într-o cameră și-l găsea acolo. Exista în felul în care trupul ei se încălzea, cînd el întorcea acei ochi strălucitori spre ea și pur și simplu o privea.

Brianna se învinui de toate aceste senzații. Trecuse mult timp, foarte mult timp, de cînd ea nu mai lusese atrasă atît de puternic de un bărbat. De cînd Rory McAvery o părăsise, lăsînd-o cu o rană în inimă și un gol în viață, ea nu se mai simțise atît de tulburată de prezența unui bărbat.

De vreme ce sentimentele pe care le avea erau pentru un oaspete, Brianna conchise că era de datoria ei să le pună capăt.

Însă în timp ce îi netezea plapuma şi îi înfoia perna, ea se întreba prin ce locuri îl purtau în acel moment hoinărelile lui.

Gray nu se duse departe. Se hotărîse să meargă pe jos în acea dimineaţă şi hoinărise pe îngustul drumeag, sub cerul plumburiu, ameninţător. Trecu prin dreptul cîtorva clădiri, văzu adăpostul unui tractor, baloturile de fin stivuite din calea vremii potrivnice. Erau ale lui Murphy, îşi închipui el şi începu să se întrebe cum era să fii fermier.

Să deţii pămînt, se gîndi el, să porţi răspunderea acestuia. Să ari, să semeni, să îngrijeşti, să priveşti plantele crescînd. Să te uiţi mereu la cer, să adulmeci prin aer orice schimbare de vreme.

Nu era o viaţă pentru Grayson Thane, se gîndi el, însă îşi imagină că pentru unii era plină de satisfacţii. Observase acea mîndrie simplă a proprietarului, în mersul lui Murphy Muldon — un bărbat care se ştia pe picioarele lui.

Însă, stăpînind pămîntul — sau orice altceva —, însemna să fii legat. Trebuia să-l întrebe pe Murphy ce fel de senzaţii îi dădea această stare de lucruri.

Gray vedea, din acel loc, valea şi spinările dealurilor, de departe se auzi lătratul scurt şi vesel al unui cîine. Era Con, probabil, în căutarea aventurii, înainte de a se întoarce acasă şi de a-şi aşeza capul în poala Briannei.

Gray invidia privilegiul cîinelui.

Schimonosindu-se, el își afundă mîinile în buzunare. Se străduise din răsputeri să-și țină acele mîini cît mai departe de delicata lui gazdă sexy.

Își zisese în sinea lui că ea nu purta acele șorțuri apretate și nici nu-și ridica părul în acele vîrtejuri lejere, ca să-l încînte pe el. Însă acesta era efectul. Era puțin probabil că ea se învîrtea prin casă, de colo-colo, mirosind a flori de cîmp, doar ca să-l înnebunească pe el. Însă el suferea.

În afară de fizic — care era destul de greu de suportat — mai exista și acel aer de mister și de tristețe. Trebuia să treacă dincolo de acel zid subțire al rezervei și să descopere ce anume o preocupa pe ea. Indiferent ce era, îi bîntuia privirea.

Nu că ar fi intenționat să se implice, se asigură Gray. Era doar curios. Legarea prieteniilor era un lucru pe care îl făcea cu ușurință, prin intermediul interesului sincer și al firii compătimitoare. Însă prietenii apropiați, cei cu care un bărbat ținea legătura de-a lungul anilor, de care se îngrijora, a căror lipsă o simțea, atunci cînd era departe, nu făceau parte din planul lui.

Grayson Thane călătorea ușor, și călătorea des.

Micuța vilișoară, cu ușa din față vopsită în nuanțe stridente, îl făcu să se oprească. În completarea acesteia, în partea sudică, se ridicase structura unei clădiri de dimensiunile casei inițiale. Pămîntul dizlocat era acum un morman de noroi, care ar fi încîntat orice puști de cinci ani.

Micuța construcție din vale? se întrebă el. Unde sora Briannei și soțul acesteia locuiau din cînd în cînd? Conchise că ușa, de nuanță purpurie, era opera lui Maggie și, trecînd de poartă, se apropie ca să privească mai atent.

Următoarele cîteva minute se delectă studiind iscoditor noua clădire. Cei de aici nu se încurcau, se gîndi el. Structura era solidă, iar materialele dintre cele mai bune. Se extindeau din cauza copilului, presupuse el, croindu-și drum spre spatele casei. Abia atunci Gray zări construcția laterală.

Atelierul ei de sticlărie. Mulțumit de noua lui descoperire, el părăsi drumul podit cu scîndură și străbătu pajiștea umedă. Odată ajuns în dreptul casei, Gray își sprijini de fereastră mîinile strînse în jurul feței și privi pe furiș înăuntru. Văzu acolo cuptoare, bancuri de lucru, unelte care îi stîrneau curiozitatea și imaginația. Rafturile erau pline de piese în lucru. Fără nici o jenă, el se trase în spate și dădu să o apuce spre ușă.

—Vrei să te alegi cu degetele rupte?

Gray se întoarse. Maggie se afla în pragul ușii din spatele vilișoarei, ținînd în mînă o ceașcă aburindă. Purta un pulover lălîu, o pereche de reiați uzați, și avea o privire urîtă în ochi. Gray îi zîmbi larg.

— Nu țin neapărat. Aici lucrezi?

— Da. Cum tratezi tu oamenii care năvălesc neinvitați, în atelierul tău?

— Eu nu am atelier. Ce-ai zice de un tur?

Ea nu făcu nici un efort ca să-și rețină înjurătura sau oftatul.

— Ești dintre cei insistenți, nu-i așa? În regulă, de vreme ce se pare că nu am altceva de făcut. Soțul meu a întins-o, se plînse ea călcînd pe iarbă. Nici măcar nu m-a trezit. Mi-a lăsat un bilet, în care nu-mi spune decît să mănînc un mic dejun moderat și să-mi țin picioarele ridicate.

— Și ai făcut asta?

— Aș fi făcut, dacă n-aș fi auzit pe cineva dînd tîrcoale proprietății mele.

— Îmi pare rău. El continua să-i zîmbească. Cînd se va naște copilul?

— În primăvară. Deși n-ar fi vrut, ea se înmuie. Nu trebuia decît să se amintească de copil. Au trecut deja destule săptămîni și, dacă bărbatul ăsta o să mă tot răsfețe, îl voi omorî. Poftește, dacă tot ai venit pînă aici.

— Observ că ospitalitatea este caracteristică familiei.

— Nu este. Un surîs ridică buzele ei. Brianna a acaparat toată amabilitatea. Uită-te, rosti ea, deschizînd ușa. Să nu atingi nimic, căci îți voi rupe degetele dacă o vei face.

— Da, să trăiți! Este extraordinar. El începu să exploreze încăperea din clipa în care păși înăuntru, mișcîndu-se printre bancurile de lucru, aplecîndu-se să privească în cuptoare. Ai studiat la Veneția, nu-i așa?

— Da, am studiat.

— Ce anume te-a determinat să te apuci de așa ceva? Doamne, urăsc cînd oamenii mă întreabă așa ceva. Fă-te că n-ai auzit. Gray rîse și el și, cu pași mari, se îndreptă spre țevile de suflat. Degetele lui aveau o poftă grozavă de a atinge. Precaut, el se întoarse și o măsură pe Maggie cu privirea. Sînt mai mare ca tine.

Ea încuviință din cap.

— Dar eu sînt mai ticăloasă. Ea se lasă însă înduplecată și, apucînd o vergea metalică, i-o întinse.

El o cîntări și o răsuci în mînă.

— O colosală armă pentru crimă.

— O să țin minte data viitoare, cînd mă va mai întrerupe cineva de la lucru.

— Deci, care este procedeul? El aruncă o privire peste desenele răspîndite pe o masă. Îți schițezi ideile?

— Deseori. Ea sorbi din ceai, fixîndu-l cu privirea. Adevărul era că felul lui de a se mișca, ușor, fluid, dezinvolt, o făcea să tînjească după blocul de desen. Intenționezi să înveți totul dintr-o singură lecție?

— Întotdeauna. Trebuie să fie foarte cald cînd cuptoarele sînt aprinse. Topești materialul aici și apoi ce urmează?

— Fac un bulgăre, începu ea. Urmară apoi treizeci de minute în care ea îi explică, pas cu pas, procesul de modelare manuală a sticlei.

Bărbatul e plin de întrebări, se gîndi ea. Întrebări incitante, genul celor care te făceau să treci dincolo de procesul tehnic și să luneci spre artă. Ea poate ar fi rezistat acestei tentații, însă era mult mai greu să reziste entuziasmului lui. În loc să-l zorească, ea se pomeni răspunzînd acelor întrebări, făcîndu-i demonstrații și rîzînd împreună cu el.

— Pregătește-te în domeniu și am să te iau ucenic. Amuzată, ea trecu cu mîna pe deasupra pîntecului. Haide puțin înăuntru, ca să servești un ceai.

— Nu cumva ai și ceva fursecuri făcute de Brianna? Sprînceana lui Maggie se arcui.

— Ba da, am.

Cîteva minute mai tîrziu, Gray se așeză la masa din bucătărie a lui Maggie, cu o farfurie de turtă dulce în față.

— Jur că ar putea să vîndă așa ceva, zise el, cu gura plină. Ar face avere.

— Preferă să le dea copiilor din sat.

— Sînt surprins că nu are familia ei. El așteptă o secundă. N-am observat ca vreun bărbat să-i stea prin preajmă.

— Și tu ești genul căruia nu-i scapă nimic, nu-i așa, Grayson Thane?

— Este specific meseriei. Ea este o femeie frumoasă.

— N-am să infirm acest lucru. Maggie turnă apa clocotită într-un ceainic.

—Vrei să mă faci s-o spun pe şleau, mormăi el. Există cineva sau nu?

— Ai putea s-o întrebi pe ea. Indispusă, Maggie aşează ceainicul pe masă şi se încruntă la el. Oh, individul, se gîndi ea, are un talent de a te face să doreşti să-i spui tot ce voia să afle. Nu, se răsti, trîntindu-i o cană în faţă. Nu există nimeni. Îi respinge pe toţi, îi îndepărtează pe toţi. Ar prefera să-şi petreacă toată viaţa îngrijindu-se de clienţi şi dînd fuga la Ennis, ori de cîte ori mama strănută. Autosacrificiu, asta e specialitatea Briannei noastre.

— Eşti îngrijorată din pricina ei, murmură Gray. Ce necazuri are, Maggie?

— Chestiuni de familie. Las-o baltă. Ea umplu cu întîrziere, mai întîi ceaşca lui şi apoi pe a ei. Oftă şi se aşează la masă. De unde ştii că are necazuri?

— Se vede. În ochii ei. Exact cum se vede şi în ai tăi, acum.

— Se va lămuri totul curînd. Maggie făcu un mare efort ca să nu se lase pradă problemelor. Mereu scormoneşti prin vieţile oamenilor?

— Sigur. El gustă din ceai. Era suficient de tare ca să te facă să te ridici şi să începi să dansezi. Perfect. Ca scriitor, am o justificare pentru faptul că sînt iscoditor. Ochii lui deveniră sobri. Îmi place de ea. Ar fi şi imposibil să nu-mi placă. Mă deranjează să o văd tristă.

— I-ar prinde bine un prieten. Eşti talentat în a-i face pe oameni să vorbească. Foloseşte-ţi talentul cu ea.

Dar fii atent, adăugă Maggie, înainte ca Gray să poată vorbi, ea este o fire sensibilă. Răneşte-i sentimentele şi am să te stîlcesc.

— Am înţeles aluzia. Sosise timpul, îşi zise el, să schimbe subiectul. Relaxîndu-se, Gray se aşează picior peste picior. Deci, care este povestea cu amicul Murphy? Tipul din Dublin chiar te-a furat de sub nasul lui?

Din fericire, ea îşi înghiţise ceaiul, căci altfel s-ar fi înecat. Maggie pufni într-un rîs puternic care, degenerînd în hohote zgomotoase, îi umplură ochii de lacrimi.

— Am pierdut un banc, rosti Rogan din prag. Fă o pauză, Maggie, te-ai înroşit toată.

— Sweeney! Ea inspiră chicotind şi se întinse să-l prindă de mînă. El este Grayson Thane. Se întreba dacă a trebuit să treci peste spatele lui Murphy, ca să mă curtezi.

— Nu peste spatele lui Murphy a trebuit să trec, rosti el amuzat, ci peste spatele şi capul lui Maggie, care, în plus, avea nevoie şi de puţină judecată. Încîntat să te cunosc, adăugă ei, întinzîndu-i lui Gray cealaltă mînă. Am petrecut multe ore plăcute în compania cărţilor dumitale.

— Mulţumesc.

— Gray mi-a ţinut de urît, îi zise Maggie. Şi acum sînt prea bine dispusă ca să mai urlu la tine că nu m-ai trezit de dimineaţă.

— Ai nevoie de somn. El îşi turnă ceai şi tresări după prima înghiţitură. Dumnezeule, Maggie, trebuie să-l opăreşti mereu în halul ăsta?

— Da. Ea se aplecă în faţă şi propti bărbia în palmă. Din ce parte a Americii eşti, Gray?

— De nicăieri, în mod special. Eu sînt în continuă mişcare.

— Dar unde îţi este casa?

— Nu am. El muşcă dintr-o altă prăjitură. N-am nevoie de aşa ceva, dat fiind faptul că fac atîtea călătorii.

Ideea era fascinantă. Maggie îşi înclină capul şi privi atentă.

— Pur şi simplu mergi, dintr-un loc în altul, cu... cu hainele în spinare?

— Cu puţin mai mult decît atît, dar, în principiu, da. Uneori sfîrşesc prin a achiziţiona ceva în faţa căruia nu rezist — cum a fost de pildă sculptura ta din Dublin. Am închiriat un spaţiu în New York, un fel de depozit de lucruri. Acela este locul unde mă caută editorul şi agentul meu, aşa că, o dată sau de două ori pe an, mă întorc acolo. Pot să scriu oriunde, rosti el ridicînd din umeri. Aşa că asta fac.

— Şi familia ta?

— Margaret Mary, devii băgăcioasă.

— El a început primul, îi răspunse ea lui Rogan.

— Nu am familie. V-aţi ales numele pentru copil? întrebă Gray, schimbînd subiectul.

Recunoscînd tactica, Maggie se încruntă la el. Rogan o lovi ușor, pe sub masă, în genunchi, înainte ca ea să apuce să vorbească.

— Nu ne-am înțeles cu privire la nici unul. Sperăm să ne stabilim la unu, înainte să meargă copilul la universitate.

Cu tact, Rogan întoarse discuția spre subiecte generale, cuviincioase. De îndată ce rămase singură cu soțul ei, Maggie începu să bată ritmic cu degetele în masă.

— Aș fi aflat multe despre el, dacă nu te băgai.

— Nu este treaba ta. El se aplecă și o sărută pe gură.

— Poate că este. Îl plac destul de mult. Însă atunci cînd vorbește despre Brianna i se schimbă privirea. Nu cred că-mi place asta.

— Nici asta nu este treaba ta.

— Dar este sora mea.

— Ea este în stare să-și poarte singură de grijă.

— Multe mai știi tu despre asta, mormăi Maggie. Bărbații întotdeauna au senzația că ei sînt foarte cunoscători în privința femeilor, cînd, de fapt, ceea ce știu este o nimica toată.

— Pe tine te cunosc, Margaaret Mary. Cu o mișcare grațioasă, el o ridică în brațe.

— Ce vrei să faci?

—Vreau să te duc în pat, să te dezbrac și să fac, incredibil și desăvîrșit, dragoste cu tine.

— Oh, nu mai spune! Ea își dădu părul pe spate. Nu încerci decît să mă distragi de la subiectul în cauză.

— Hai să vedem cît de bine voi reuși.

Ea zîmbi și-și strînse mîinile în jurul gîtului lui.

— Bănuiesc că ar trebui măcar o șansă să-ți acord.

Cînd Gray se întoarse la *Blackthorn Cottage*, o găsi pe Brianna stînd în genunchi și ceruind, cu mișcări lente, circulare, pardoseala. Cruciulița de aur, pe care o purta uneori, se legăna ca un pendul pe lănțișorul subțire, captînd strălucirea luminii. Ea dăduse drumul la muzică și asculta o melodie ritmată, pe care o fredona în irlandeză. Ca vrăjit, el se apropie și se ghemui lîngă ea.

— Ce spun cuvintele?

Ea tresări. El se deplasa atît de ușor, de parcă plutea. Brianna își dădu la o parte părul din ochi și-și văzu de lustruit.

— Despre război.

— Sună prea vesel ca să fie despre război.

— Oh, sîntem destul de veseli cînd luptăm. Te-ai întors mai devreme decît de obicei. Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc. Am băut unul la Maggie. Ea își ridică atunci privirea.

— Ai fost în vizită la Maggie?

— Am vrut să fac o plimbare și am ajuns pînă la casa ei. Mi-a oferit un tur al sticlăriei ei.

Brianna pufni în rîs și, văzînd că el era serios, se opri din lucru.

— Cum naiba ai reuşit o asemeneaa performanţă?

— Am cerut. Şi am zîmbit, continuă el în sinea lui. La început, nu a fost prea încîntată, dar apoi a cedat. Gray se aplecă spre Brianna şi inspiră scurt de cîteva ori. Miroşi a lămîie şi a ceară de albine.

— Nu este surprinzător. Brianna trebui să-şi dreagă glasul. Doar cu asta lustruiesc podeaua. Ea scăpă un sunet înăbuşit, cînd el o luă de mînă.

— Ar trebui să porţi mănuşi cînd faci muncă brută.

— Mă încurcă. Ea îşi scutură mînna, însă el nu-i dădu drumul. Deşi încerca să pară gravă, nu reuşi decît să-şi etaleze nefericirea. Îmi stai în cale.

— Am să dispar într-o clipă. Stînd aşa în genunchi, cu cîrpa în mînă, şi avînd obrajii îmbujoraţi, e teribil de frumoasă, se gîndi el. Ieşi cu mine diseară, Brie? Îngăduie-mi să te scot la cină.

— Am... am luat carne de oaie, rosti ea, bîlbîindu-se, ca să fac plăcintă.

— N-o să se strice, nu-i aşa?

— Nu, n-o să se strice, dar... De parcă te-ai săturat de mîncărurile mele...

— Brianna. Vocea lui era calmă şi convingătoare. Vreau să ies cu tine.

— De ce?

— Pentru că ai un chip frumos. El îşi atinse buzele de degetele ei, făcîndu-i inima să i se oprească în loc. Deoarece cred că ar fi frumos ca, măcar într-o seară, să gătească şi să spele altcineva vasele, în locul tău.

— Mie îmi place să gătesc.

— Şi mie îmi place să scriu, dar întotdeauna este un mare cîştig să citeşti ceva ce a ieşit din sudoarea altcuiva.

— Nu este acelaşi lucru.

— Sigur că este. Înclinîndu-şi capul, el îşi aţinti asupra ei privirea devenită, brusc, tăioasă. Nu cumva îţi este teamă să fii singură cu mine, într-un restaurant?

— Ce lucru prostesc poţi să spui. Ce lucru prostesti, îşi zise ea, putea să simtă.

— În regulă, atunci avem întîlnire. La şapte. Destul de înţelept ca să ştie cînd să se retragă, Gray se ridică şi ieşi.

Deşi îşi propusese să nu se neliniştească din pricina toaletei, Brianna nu reuşi să rezolve problema, fără să nu se agite. În cele din urmă, alese o rochie verde, simplă, din lînă, pe care Maggie i-o adusese de la Milano. Cu mînecile ei lungi şi gulerul pe gît, rochia arăta cît se poate de obişnuită, pînă ce era îmbrăcată. Avînd o croială dreaptă, materialul moale de lînă avea un stil aparte de a se mula pe forme, etalînd şi ascunzînd în acelaşi timp.

Totuşi, îşi zise Brianna, era potrivită pentru o cină la restaurant; şi era păcat că nu fusese niciodată purtată, ţinînd cont de toate eforturile pe care le făcuse Maggie. În plus, era atît de plăcută pe piele.

Plictisită de neîncetata stare de agitaţie, ea îşi luă haina neagră şi o aruncă pe braţ. Nu era decît o invitaţie la masă, îşi reaminti ea. Un gest amabil din

partea unui bărbat pe care îl hrănea de mai mult de o săptămînă.

Trăgînd în piept o ultimă respirație liniștitoare, ea ieși din dormitorul ei, ce dădea în bucătărie, și se îndreptă spre hol. El tocmai cobora scările. Brianna se opri.

Gray rămase neclintit în locul în care se afla, cu un picior pe ultima treaptă și cu o mînă ținută pe stîlpul scării în spirală. O clipă, ei nu făcură decît să se privească fix unul pe celălalt, trăind acea stare ciudată și efemeră de conștientizare a momentului.

—Ia te uită, ia te uită! Buzele lui se răsfrînseră într-un delicat și satisfăcut surîs. Ești o adevărată apariție, Brianna.

— Ești îmbrăcat în costum. Și arată formidabil în el, se gîndi ea.

— Car unul după mine, pentru a-l folosi cînd și cînd. El îi luă haina și i-o așeză pe umeri.

— N-ai spus unde mergem.

— Să mîncăm. El o cuprinse pe după talie și o conduse afară.

Interiorul mașinii o făcu să se minuneze. Mirosea a piele, iar aceasta era moale și catifelată. Ea rătăci cu mîinile pe deasupra scaunului, pe toată durata drumului.

—A fost un gest de amabilitate din partea ta, să faci lucrul acesta, Gray.

— Amabilitatea nu are nici o legătură cu asta. Am simţit dorinţa de a ieşi la restaurant şi am vrut ca tu să fii cu mine. Nu intri niciodată seara în cîrciumă?

Ea se relaxa puţin. Deci, acolo mergeau.

— În ultima vreme, nu am intrat. Îmi face plăcere să mă opresc pe acolo din cînd în cînd, să-i văd pe toţi. Familia O'Malley s-a îmbogăţit cu încă un nepoţel. săptămîna asta.

— Ştiu. Am fost cinstit cu o bere, ca să sărbătoresc evenimentul.

—Tocmai am terminat portbebe-ul. Ar fi trebuit să-l iau cu mine.

— Dar nu mergem la cîrciumă. Ce este acela portbebe?

— Un fel de sac de dormit, închis cu nasturi. Cînd trecură prin sat, ea surise. Uite, cei de colo sînt domnul şi doamna Conroy. Sînt căsătoriţi de mai bine de cincizeci de ani. Şi încă se mai ţin de mînă. Să-i vezi cum dansează.

—Tot aşa mi s-a spus şi despre tine. El o privi. Ai cîştigat concursuri.

— Cînd eram puştoaică. Ea ridică din umeri, dorind parcă să alunge amintirea. Regretele erau un privilegiu prostesc. Nu le-am luat niciodată în serios, adăugă. A fost ceva de amuzament.

— Ce faci acum ca să te amuzi?

— Oh, ba una, ba alta. Conduci bine pentru un american. Văzînd privirea lui nedumerită, ea chicoti.

Ceea ce am vrut să spun este că mulţi din concetăţenii tăi au probleme pînă se adaptează cu drumurile noastre şi cu şofatul, pe partea corectă.

— Noi n-o să discutăm acum care este partea corectă, cu toate că eu am petrecut mult timp în Europa.

— Nu ai un accent pe care să-l pot localiza — vreau să spun altul decît american. Vezi, eu mi-am făcut un fel de joc din a ghici locurile de baştină ale musafirilor mei.

— Nu-l ghiceşti pe-al meu, probabil din cauză că eu sînt de nicăieri.

—Toată lumea este de undeva.

— Nu, nu este. Sînt mai mulţi nomazi în lume, decît îţi închipui.

— Deci, pretinzi că ai fi ţigan. Ea îşi dădu părul pe spate şi îi studie profilul. Ei bine, la lucrul acesta recunosc că nu m-am gîndit.

— Asta însemnînd?

— În noaptea în care ai venit, mi s-a părut că aduci puţin a pirat, apoi mi s-a părut că semeni a poet, ba chiar a boxer, dar nu a ţigan. Însă ţi se potriveşte.

— Iar tu mi-ai părut ca o nălucă cu cămaşa albă, largă, părul căzut în cascadă, pe umeri, curajul şi teama luptîndu-se în ochii tăi.

— Nu îmi era teamă. Ea zări indicatorul firmei, cu puţin înainte ca el să părăsească şoseaua. Aici? La *Drumoland Castle*? Nu se poate!

— De ce nu? Mi s-a spus că bucătăria este excelentă.

— Sigur şi, în plus, este foarte scumpă.

El pufni în rîs, însă se potoli brusc, pentru a admira imaginea castelului cenuşiu şi măreţ, aşezat pe povîrnişul dealului, strălucind în lumina becurilor.

— Brianna, eu sînt un ţigan bine plătit. Uluitor, nu?

— Da. Şi grădinile... nu le poţi vedea acum în toată splendoarea lor, căci iarna a fost aspră, însă aici sînt cele mai frumoase grădini. Ea privi dincolo de panta acoperită cu iarbă, spre stratul cu tufe de trandafiri, aflate încă în hibernare. În spate este o grădină împrejmuită de ziduri. Este atît de frumoasă, că nu pare reală. De ce nu ţi-ai ales să stai într-un astfel de loc?

El parcă maşina şi opri motorul.

— Eram cît pe ce, însă am auzit de hanul tău. Numeşte-l impuls. El afişă spre ea un surîs larg. Îmi plac la nebunie impulsurile.

Gray se dădu jos din maşină şi, luînd-o de mînă, o ajută să urce treptele ce duceau în marele hol.

Acesta era spaţios şi luxos. Încadrîndu-se în tipicul castelelor, avea covoare de un roşu-intens şi lemnăria neagră. Aici puteai percepe mirosul fumului de lemn ars, strălucirea cristalului, solitudinea sunetului unei harpe.

— Am stat într-un castel din Scoţia, zise el îndreptîndu-se spre marea sală de mese, ţinîndu-şi degetele împletite cu ale ei. Şi într-unul din Cornwall. Locuri fascinante, pline de umbre.

— Crezi în fantome?

— Sigur că da. Ochii lor se întîlnirăcînd el schiţă gestul de a-i lua haina. Tu nu?

— Ba da. Ştii, avem şi noi cîteva, acasă.

— Cercul de pietre.

Deşi ea fu surprinsă, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să fie. El era genul care s-ar fi dus acolo şi ar fi perceput senzaţia.

— Acolo, da, şi în alte locuri.

Gray se răsuci spre şeful de sală.

— Thane, rosti el simplu.

Ei fură conduşi la masa lor. Cînd Gray primi lista de vinuri, privi spre Brianna.

— Doreşti să bei vin?

— Mi-ar face plăcere.

El aruncă o scurtă privire şi, ridicîndu-şi pleoapele, îmbi spre ospătar.

— Chassagne-Montrachet.

— Da, domnule.

— Îţi este foame? o întrebă el pe Brianna, care nu făcea decît să devoreze meniul.

— Încerc să memorez lista, murmură ea. Am luat masa o dată aici, cu Maggie şi Rogan, iar cînd am ajuns acasă, am încercat să pregătesc şi eu acest pui cu miere şi vin.

— Citeşte-o de plăcere, îi propuse el. Vom lua o copie a meniului.

Ea îl privi pe deasupra coperţilor cartonate ale meniului.

— N-or să-ţi dea nici măcar una.

— Ba cum să nu!

Ea eliberă un scurt hohot de rîs şi alese la întîmplare. De îndată ce făcură comanda şi gustară din vin, Gray se aplecă în faţă.

— Acum, povesteşte-mi.

— Ce să-ţi povestesc?

— Despre fantome.

— Oh! Brianna surîse delicat, în timp ce degetul îi alunecă pe piciorul paharului. Păi, acum mulţi ani, s-a întîmplat să existe doi îndrăgostiţi. Ea era logodită cu un altul, aşa că se întîlneau în secret. El era un om sărac, un simplu fermier, se zice, iar ea era fiica unui nobil. Însă cei doi se iubeau şi-şi făcuseră deşarte planuri să fugă în lume. Într-o noapte, s-au întîlnit la cercul de pietre. Acolo, au gîndit ei, în acel loc sfînt, în acel loc magic, aveau să ceară binecuvîntarea zeilor. Ea purta în pîntec copilul lui şi nu mai aveau vreme de pierdut. Au îngenuncheat acolo, în centru, şi ea i-a spus că urma să aibă un copil. Se zice că au plîns împreună, de bucurie şi de teamă, în timp ce vîntul sufla rece, iar anticele pietre îi adăposteau. Acolo s-au iubit pentru ultima dată. El hotărî atunci să plece acasă, să-şi ia calul de la plug, să-şi adune puţinele lucruri şi apoi să se întoarcă după ea. Aveau să fugă în acea noapte. Brianna oftă puţin, ochii ei purtînd o privire visătoare, apoi continuă:

— Aşa că el a lăsat-o acolo, în centrul cercului de lespezi. Însă, cînd a ajuns la ferma lui, era aşteptat de

oamenii nobilului. Aceştia l-au tăiat cu săbiile, locul în care a căzut pătîndu-se de sîngele lui. I-au ars apoi casa şi recoltele. În timp ce-şi dădea sufletul, singurul lui gînd a fost la iubita lui.

Brianna făcu o pauză, asemeni unui povestitor înnăscut, pentru a crea o anume atmosferă. Interpretul de la harpă, din colţul îndepărtat al localului, prelua lent ritmul unei balade ce vorbea despre o dragoste nefericită.

— Ea însă l-a aşteptat acolo, în centrul cercului de pietre. În timp ce-l aştepta, i s-a făcut frig, atît de frig că a început să tremure. Vocea şi lacrimile iubitului ei plutiră peste cîmpuri, pînă la ea. Ea şi-a dat seama că el murise. Ştiind acest lucru, s-a întins pe pămînt, a închis ochii şi s-a dus la el. A doua zi cînd au găsit-o, zîmbea. Era însă rece, foarte rece, iar inima nu-i mai bătea. Sînt nopţi în care, dacă stai în centrul cercului de pietre, îi auzi şoptindu-şi promisiunile unul altuia şi simţi cum iarba se umezeşte cu lacrimile lor.

Răsuflînd îndelung, Gray se lăsă în spătarul scaunului şi luă o sorbitură din vin.

— Ai talent de povestitor, Briaanna.

— Ţi-am redat doar ce mi s-a povestit. Vezi tu, dragostea răzbate, prin teamă, prin durere, chiar şi prin moarte.

—Tu i-ai auzit şoptind?

— Da. Şi am plîns pentru ei. Şi i-am invidiat. Ea se rezemă de spătar şi încercă să iasă din atmosferă. Dar tu ce fantome cunoşti?

— Păi, am să-ţi spun o poveste. Pe dealurile din vecinătatea cîmpului Culladon, rătăceşte un scoţian, cu un singur braţ.

Buzele ei se încreţiră.

— Este ceva adevărat, Gray, sau născocești? El îi luă mîna şi i-o sărută.

—Tu să-mi spui.

CAPITOLUL 5

Brianna nu mai petrecuse o seară atît de plăcută. Toate elementele se contopiseră într-o amintire frumoasă — bărbatul nemaipomenit, ce păruse fascinat de fiecare cuvînt rostit de ea, romanticele ornamente ale unui castel, care renunţase la inconvenientele epocii medievale, excelentele bucate franţuzeşti, vinul ales.

Ea nu ştia cum avea să-l răsplătească pentru ceea ce-i oferise — mai ales pentru meniul pe care el reuşise să-l obţină de la şeful de sală, folosindu-şi farmecul.

Însă intenţiona să înceapă prin singura cale pe care o cunoştea: pregătirea unui mic dejun deosebit.

Cînd Maggie intră, bucătăria era plină de mirosuri apetisante, iar Brianna cînta.

— Ei, văd că astăzi ai o zi bună.

— Da, am. Brianna atinse uşor o felie groasă de pîine prăjită, condimentată. Vrei să serveşti micul dejun, Maggie? Am din toate mai mult decît suficient.

— Am mîncat deja. Cuvintele fuseseră rostite cu un anumit regret. Gray este prin preajmă?

— N-a coborît încă. De obicei, la ora asta, ridica de pe mai toate tigăiele, capacele.

— Înseamnă că vom fi singure cîteva momente.

— Da. Buna ei dispoziţie dispăru. Atentă, Brianna aşeză ultima felie de pîine pe platou şi puse mîncarea în cuptor, ca să se păstreze caldă. Ai venit să discutăm despre scrisori.

—Te-am lăsat destulă vreme să te îngrijorezi, nu-i aşa? Îmi pare rău.

— Amîndouă aveam nevoie să ne gîndim. Brianna îşi împreună mîinile peste şorţ şi-şi privi sora. Ce vrei să faci, Maggie?

— Eu vreau să nu fac nimic, să mă prefac că nu am citit niciodată aceste scrisori, să mă prefac că nu există.

— Maggie...

— Lasă-mă să termin, replică ea tăios şi începu să rătăcească prin bucătărie ca o pisică ţîfnoasă. Vreau să ne continuăm viaţa ca şi pînă acum şi să-i păstrez tatei amintirea mea proprie. Nu vreau să-mi pun fel de fel de întrebări sau să mă preocup din pricina unei femei pe care a cunoscut-o şi cu care s-a culcat acum un secol. Nu vreau să mă gîndesc la nici un frate sau soră, care ar exista pe undeva, prin lume. Tu eşti sora mea, rosti ea cu patimă. Tu eşti familia mea. Îmi tot spun că această Amanda şi-a clădit undeva, cumva, o viaţă pentru ea şi copilul ei şi că nu s-ar bucura ca

noi să ne apucăm să i-o iscodim acum. Vreau să uit tot. Vreau ca totul să dispară din mintea mea. Asta este ceea ce vreau, Brianna. Maggie se opri, se rezemă de bufet şi oftă. Asta este ceea ce vreau, repetă ea, însă nu asta trebuie făcut. El i-a rostit numele — aproape că a fost ultimul cuvînt pe care l-a spus. Ea are dreptul să ştie acest lucru. Eu am dreptul să o blestem pentru acest lucru.

— Stai jos, Maggie. Nu-ţi face bine supărarea.

— Păi, cum aş putea să nu mă supăr? Amîndouă sîntem supărate. Avem însă feluri diferite de a suporta situaţia. Scuturînd din cap, ea o refuză pe Brianna care-i făcuse semn să se aşeze. N-am nevoie să mă aşez.

Dacă pînă acum copilul meu nu s-a învăţat cu firea mea atunci este cazul să înceapă. Făcînd un efort, ea inspiră adînc de cîteva ori, ca să se calmeze. Va trebui să angajăm un investigator, un detectiv din New York. Asta vrei, nu-i aşa?

— Cred că asta avem de făcut, rosti Brianna, precaută. Pentru noi. Pentru tata. Cum vom proceda?

— Rogan cunoaşte o mulţime de oameni. O să-i contactăm telefonic. Este neîntrecut în materie de telefoane. Deoarece observă că Brianna avea nevoie de aşa ceva, Maggie reuşi să afişeze un surîs. Asta ar fi partea uşoară. Găsitul lor însă nu ştiu cît va dura. Şi Dumnezeu ştie ce vom face dacă şi cînd ne vom întîlni cu ei. Această Amanda este posibil să se fi căsătorit, să aibă o droaie de copii şi o viaţă fericită.

— M-am gîndit la varianta asta. Dar va trebui să aflăm, nu-i aşa?

— Da. Făcînd un pas în faţă, Maggie atinse uşor obrajii surorii ei. Nu-ţi mai face atîtea griji, Brie.

— N-am să-mi mai fac, dacă tu nu-ţi vei mai face.

— Pactul este încheiat. Maggie o sărută uşor, sigilînd parcă înţelegerea lor. Acum, du-te şi hrăneşte-l pe americanul ăsta leneş. Eu mi-am aprins cuptoarele, căci am de lucru.

— Să nu te apuci de ceva greu.

Stînd în faţa uşii şi pregătindu-se să iasă, Maggie se răsuci şi afişă un surîs.

— Îmi cunosc limitele.

— Nu, nu ţi le cunoşti, Margaret Mary, strigă Brianna în timp ce uşa se trîntea. Rămase o clipă pierdută în gînduri, pînă ce bătăile ritmice ale cozii lui Con o treziră ia realitate. Vrei afară, da? Bine, bine. Du-te şi vezi ce face Murphy.

În clipa în care ea deschise uşa, Con se furişă afară.

După ce lătră satisfăcut, o luă la goană peste cîmp. Ea închise uşa în faţa aerului umed şi începu să cumpănească. Era trecut de zece şi avea treburi de făcut. Dacă Gray nu cobora la masă, avea să-i ducă micul dejun, sus.

Privirea pe care o aruncă peste meniul, aflat pe masă, o făcu să surîdă din nou. Fredonînd, ea începu să aranjeze tava. Cînd termină totul de pus, o prinse cu amîndouă mîinile şi o apucă pe scări. Uşa de la

camera lui era închisă şi o făcu să ezite. Ciocăni uşor. Neprimind nici un răspuns, începu să-şi muşte buzele. Poate că era bolnav. Îngrijorată, ea ciocăni din nou, mai puternic, şi-l strigă pe nume.

Părîndu-i-se că aude un mormăit, schimbă poziţia tăvii şi deschise uşa.

Patul arăta de parcă fusese scena unei mici bătălii. Cearceafurile şi păturile erau învălmăşite, cuvertura era aruncată pe podea, lîngă piciorul patului. Iar în încăpere era un frig de crăpau pietrele.

Trecînd dincolo de prag, ea îl zări şi se sperie.

Gray şedea la birou, cu picioarele goale şi părul vîlvoi. Lîngă el se afla un vraf de cărţi, iar degetele îi alergau nebuneşte pe tastatura unui mic calculator. Lîngă cot se afla o scrumieră plină cu mucuri de ţigări. Aerul din încăpere duhnea a tutun.

— Scuză-mă. Nici un răspuns. Muşchii braţelor începeau să o doară din cauza greutăţii tăvii. Grayson!

— Ce? Cuvîntul o lovi ca un glonţ, făcînd-o să se dea un pas în spate. Fizionomia lui o izbi.

E din nou pirat, se gîndi ea. Arăta primejdios şi era predispus la violenţă. Cînd ochii lui se pironiră pe ea, fără să dea semne de recunoaştere, Brianna se întrebă dacă nu cumva el înnebunise peste noapte.

— Stai, rosti el pe un ton poruncitor, atacînd din nou tastatura. Brianna rămase neclintită, încurcată, timp de vreo cinci minute. El se rezemă apoi de spătar şi-şi frecă mîinile puternic de faţă, ca un om care abia se trezise dintr-un vis. Sau, dintr-un coşmar, se gîndi

ea. Se răsuci apoi din nou spre ea, afişînd de astă dată acel rapid şi cunoscut surîs al lui. Acolo este micul dejun?

— Da, eu... este zece şi jumătate şi văzînd că n-ai coborît...

— Iartă-mă. El se ridică, luă tava din mîinile ei şi o aşeză pe pat. Luă între degete o bucăţică de bacon englezesc. Mi-a venit ideea în toiul nopţii. Cred că povestea cu stafia a declanşat tot. Iisuse, ce frig este aici.

— Păi, nu-i de mirare. O să te îmbolnăveşti de moarte dacă o să stai aşa, fără nimic în picioare şi cu focul stins.

El nu făcu decît să zîmbească atunci cînd o văzu pe Brianna îngenuchind în faţa căminului şi aranjînd un rînd nou de cărbuni. Parcă fusese o mamă care îşi dojenise copilul neascultător.

— M-am lăsat furat de inspiraţie.

— Asta-i foarte bine, dar nu este sănătos să stai în frig şi să fumezi, cînd ai putea să mănînci o masă cît se poate de bună.

— Miroase mai mult decît bine. Răbdător, el se ghemui lîngă ea şi-şi lăsă mîna să lunece, într-un gest prietenesc, nepăsător, pe spatele ei. Brianna, vrei să-mi faci un serviciu?

— Dacă am să pot, da.

— Pleacă. Înmărmurită, ea întoarse capul. Deşi ... privea uimită, el continua să rîdă, ţinîndu-i mîinile într-ale lui. Nu te supăra, iubito. Numai că am tendinţă

să muşc, dacă sînt întrerupt din muncă, iar în clipa de faţă sînt în febra creaţiei.

— În nici un caz, nu vreau să-ţi stau în cale.

Gray tresări şi bătu enervat în retragere. Încerca să procedeze cu tact, nu-i aşa?

— Trebuie să mă transpun în mijlocul evenimentelor pe care le scriu, înţelegi? Aşa că pur şi simplu uită că sînt aici..

— Dar camera ta? Trebuie să-ţi schimb aşternuturile, iar baia trebuie...

— Nu-ţi face griji în această privinţă. Focul începu să dogorească, asemeni nerăbdării dinăuntrul lui. El o ajută să se ridice în picioare. Le vei schimba cînd îmi voi pierde muza. Ţi-aş fi recunoscător dacă, din cînd în cînd, îmi vei lăsa la uşă cîte ceva de mîncare. Acesta este singurul lucru de care voi avea nevoie.

— În regulă, dar... El începu deja să o conducă spre uşă. Nu trebuie să mă dai afară, am să ies singură.

— Mulţumesc pentru micul dejun.

— N-aiii... El îi trînti uşa în nas. N-ai pentru ce, zise ea printre dinţi.

Tot restul acelei zile şi încă alte două, ea nu mai auzi nici un pîs de la el. Încercă să nu se gîndească la halul în care arăta camera, să nu se mai întrebe dacă el îşi amintea să întreţină focul sau să se mai culce. Ştia că mînca. De fiecare dată cînd ducea cîte o tavă nouă cu mîncare, cea veche era în faţa uşii. Rareori lăsa mai mult decît firimituri pe farfurii.

Putea să creadă că era singură în casă — dacă n-ar fi fost atît de conştientă de prezenţa lui. Se îndoia foarte tare că el se gîndea vreo clipă la ea.

Avusese dreptate. El dormea, într-adevăr, pe apucate, aţipelile lui iepureşti fiind bîntuite de vise şi viziuni. Mînca, alimentîndu-şi trupul, aşa cum povestea îi alimenta mintea. Totul în el era dezlănţuit. În trei zile, scrisese mai mult de o sută de pagini. Acestea redau scene dure, uneori statice, însă el reuşise să atingă miezul subiectului.

Avea crima, bucuria şi viclenia. Avea deznădejdea şi durerea, disperarea şi minciuna. Era în al nouălea cer.

Cînd, în fine, îl răpuse oboseala, se ghemui în pat, îşi trase cuverturile peste cap şi dormi neîntors.

Cînd se trezi, aruncă o privire prin cameră şi conchise că o femeie puternică, asemeni Briannei, n-ar fi leşinat văzînd privelişteа. Imaginea lui, pe care şi-o studie în oglinda de la baie, era o cu totul altă poveste. Îşi frecă barba crescută pe obraz. Arăt, îşi zise, de parcă am ieşit din mocirlă.

Îşi scoase cămaşa de pe el, mirosul acesteia cutremurîndu-l, şi intră sub duş. Treizeci de minute mai tîrziu, îmbrăcă haine curate. Se simţea puţin amorţit, însă nu din lipsa de mişcare. Senzaţia de frămîntare nu-i dispăruse. Deschise larg fereastra dormitorului şi inspiră adînc aerul dimineţii ploioase.

O zi perfectă, se gîndi el. În locul perfect.

Tava cu micul dejun era la ușă. Mîncarea se răcise, în timp ce el dormise. Ridică tava și începu să se gîndească cum să-și folosească farmecul, ca s-o facă pe Brianna să-i încălzească din nou micul dejun.

Poate ea avea să facă chiar și o plimbare cu el. Lui i-ar fi prins bine o companie. Poate avea s-o convingă să meargă, împreună, în Gaway, să petreacă o zi, în aglomerație, cu el. Oricînd ei puteau să...

Se opri în pragul bucătăriei, un zîmbet larg răsfrîngîndu-i-se dintr-o parte în alta a feței. O zărise pe Brianna, cu mîinile afundate în coca de pîine, cu părul ridicat și nasul plin de făină.

Imaginea era încîntătoare, iar el, bine dispus. Gray așeză, cu zgomot, tava, făcînd-o pe ea să tresară și să-și ridice privirea. Ea tocmai începuse să surîdă, cînd el se apropie cu pași mari, îi cuprinse ferm fața în mîini și o sărută apăsat pe gură.

Mîinile ei se strînseră în pumni, în coca. Capul i se răsuci. Înainte să poată reacționa, el se trase în lături.

— Bună. Ce zi grozavă, nu-i așa? Mă simt incredibil. Știi, nu poți să te bazezi pe faptul că te trezești dintr-o dată, așa. Însă, cînd se întîmplă, este ca și cum un tren ți-ar goni cu toată viteza prin minte. Nu poți să faci nimic ca să oprești senzația. El luă o bucățică de pîine prăjită de pe tavă și dădu să o muște. O ducea spre gură, cînd se simți ca trăsnit. Ochii lui se împletiră din nou cu privirea ei. Lăsă felia de pîine prăjită la loc, pe tavă.

Sărutul fusese o simplă reflectare a bunei lui dispoziții, a exuberanței lui. Acum însă un fel de reacție întîrziată puse stăpînire, încordîndu-i mușchii, străbătîndu-i trupul.

Fixîndu-l, uimită, cu ochii măriți, ea pur și simplu încremenise cu buzele depărtate.

— Stai puțin, murmură el și se apropie din nou de ea. Stai numai o clipă.

Ea n-ar fi putut să se miște nici dacă tavanul i-ar fi căzut în cap. Abia mai putea să respire cînd mîinile lui îi cuprinseră din nou fața, de astă dată mai delicat, ca și cînd ar fi probat calitatea. Ochii lui rămaseră deschiși, expresia lor nefiind pe deplin mulțumită atunci cînd se aplecă spre ea.

Brianna simți buzele lui lipindu-se de ale ei, delicat și plăcut. Fu genul de atingere care n-ar fi trebuit să-i aprindă focul dinăuntru. Cu toate acestea însă sîngele ei se înfierbîntă. Gray o întoarse, atît cît trupurile lor să se întîlnească, îi înclină capul pe spate, atît cît sărutul să fie profund.

Un sunet deznădăjduit sau de plăcere rătăci prin gîtul ei, înainte ca pumnii ei să devină lipsiți de vlagă.

El își dădu seama imediat că buzele ei erau un lucru ce trebuia savurat. Pline, generoase, ademenitoare. Un bărbat nu trebuia să se grăbească atunci cînd avea de-a face cu o astfel de gură. Gray își atinse dinții de buza ei de jos și se cutremură de răspunsul înăbușit și neputincios pe care îl primi. Încet, urmărind cum ochii ei scînteiară și se închiseră,

el îi conturâ buzele cu limba şi apoi pătrunse înăuntrul gurii.

Prea multe miresme subtile.

Era minunat felul în care el simţea pielea ei încălzindu-se, oasele înmuindu-se, inima răsunîndu-i. Sau poate era inima lui. Ceva îi rătăcea prin minte, îi clocotea în sînge. Abia cînd lăcomia deveni de nestăpînit, el se retrase.

Brianna tremura, iar instinctul îl avertizase pe Gray că, dacă avea să continue, nu avea să provoace decît suferinţa amîndurora.

—A fost mai bine decît mi-am imaginat c-o să fie, reuşi el să spună. Şi nu mă pot plînge că nu am imaginaţie.

Clătinîndu-se, ea se rezemă cu o mînă de bufet. Genunchii îi tremurau. Numai groaza de umilire făcu să nu-i tremure şi vocea.

— Aşa te comporţi întotdeauna cînd ieşi din grota ta?

— Nu sînt întotdeauna atît de norocos, încît să am la îndemînă o femeie frumoasă. El înclină capul, studiind-o. Pulsul de la baza gîtului ei încă vibra, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Însă, cînd el păru să-şi fi format părerea, ea începuse să-şi reclădească fragilul zid defensiv. N-a fost ceva obişnuit, rosti el din nou. Nu are rost să pretind că a fost.

— Pentru mine nu este ceva obişnuit ca un musafir să mă sărute, în timp ce fac pîine. N-am de unde să ştiu ce este obişnuit pentru tine. Ochii lui se

schimbară, întunecîndu-se de un uşor val de mînie. Cînd el se apropie, ea făcu un pas în spate. Nu, te rog, reuşi ea să rostească.

Brusc, acei ochi întunecaţi se strînseră, privind-o printre gene.

— Fii mai clară.

— Trebuie să termin treaba. Coca trebuie să crească iarăşi.

— Ocoleşti subiectul, Brianna.

— Ei bine, poftim, nu mă mai săruta aşa. Ea eliberă, întretăiat, aerul din piept şi inspiră în aceeaşi manieră. Nu dispun de apărarea corespunzătoare.

— Dar nu trebuie să fie o bătălie. Aş vrea să mă culc cu tine, Brianna.

Ca să-şi ţină ocupate mîinile nervoase, ea apucă un şervet şi-şi şterse coca de pe degete.

— Asta-i obrăznicie.

— Este sinceritate. Dacă nu eşti interesată, spune.

— Eu nu iau lucrurile atît de simplu ca tine, cu da sau nu şi cu nu s-a întîmplat nimic rău. Luptînd din răsputeri să-şi dobîndească stăpînirea de sine, ea împături frumos şervetul şi-l puse deoparte. În plus, nici n-am experienţă în asemenea chestiuni.

Blestemată să fie că era atît de distantă, cînd sîngele lui clocotea!

— Ce chestiuni?

— Cele despre care vorbeşti. Acum, dă-te la o parte ca să mă pot apuca de pîine.

El nu făcu decît să o apuce de braţ şi să o privească fix în ochi. E virgină? se întrebă el, lăsînd gîndul să-i încolţească în minte. O femeie care arată astfel, care reacţionează astfel?

— E ceva în neregulă cu bărbaţii din părţile astea? El rosti cuvintele fără să chibzuiască prea mult, sperînd să mai destindă încordarea. Rezultatul însă fu o scînteie de durere în ochii ei, care îl făcu pe Gray să se simtă ca un tîmpit.

— Este treaba mea, nu-i aşa, cum îmi trăiesc viaţa? Vocea ei se răcise. Eu ţi-am respectat dorinţele şi munca, în ultimele zile. Vrei să faci şi tu la fel şi să mă laşi să-mi termin treaba?

— Bine. El îi dădu drumul şi făcu cîţiva paşi în spate. Am să ies puţin afară. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc. Ea îşi afundă mîinile în cocă şi începu să o frămînte. Plouă puţin, zise ea, calmă. Poate ar fi bine să-ţi iei scurta.

El se îndreptă spre uşă, dar, brusc, se răsuci.

— Brianna. Gray aşteptă ca ea să-şi ridicce capul. N-ai spus dacă eşti interesată sau nu. Am să presupun că te mai gîndeşti.

El ieşi, iar Brianna nu răsuflă decît cînd auzi uşa închizîndu-se în urma lui.

Gray scăpă de excesul de energie, făcînd o lungă plimbare şi vizitînd Stîncile din Mohr. Pentru ca amîndoi să aibă timpul necesar să se liniştească, el se opri la un local din Ennis să-şi ia prînzul. Devoră o

porție de pește cu cartofi prăjiți, plimbîndu-se de-a lungul străzilor înguste. Un obiect dintr-o vitrină îi atrase atenția și, urmîndu-și impulsul, trecu pragul magazinului și-l cumpără.

În clipa în care reveni la *Blackthorn*, era aproape convins că ceea ce se petrecuse în bucătărie, între el și Brianna, era mai mult rezultatul bucuriei muncii lui, decît cel al unor reacții chimice interioare.

Și totuși cînd intră în camera lui și o găsi pe Brianna îngenuncheată în baie, cu o căldare alături și cu o cîrpă în mînă, balanța înclină în partea opusă. Dacă un bărbat nu era orbit de sex, atunci de ce o asemennea priveliște i-ar face sîngele să vibreze?

— Știi cît de des te-am găsit în această poziție? Ea îl privi peste umăr.

— Este o cale cinstită de a cîștiga bani. Brianna își dădu părul pe spate. Dar vreau să-ți spun un lucru, Grayson Thane, trăiești ca un porc cînd lucrezi.

El ridică o sprînceană.

— Așa vorbești cu toți musafirii?

O prinsese. Ea se îmbujoră puțin și-și aruncă cîrpa pe podea.

— Am să termin repede, dacă intenționezi să o folosești, în seara aceasta va sosi un alt oaspete.

— În seara asta? El îi aruncă o privire urîtă. Îi plăcea să aibă un loc numai pentru el. Să o aibă pe ea pentru el. Cine este?

— Un gentleman englez. A sunat de dimineață, la scurt timp după ce ai plecat.

— Dar cine este? Cît va sta? întrebă el. Şi ce dracu' vrea?

— Una, două nopţi, rosti ea, calmă. Eu nu-mi interoghez clienţii, după cum ar trebui să ştii deja.

— Mie mi s-ar părea normal să le pui nişte întrebări. Nu poţi lăsa străinii să-ţi năvălească în casă.

Amuzată, ea scuturâ din cap spre el. E un amestec de ponoseală şi eleganţă, se gîndi ea, privind părul lui blond, pieptănat peste cap, în stil pirateresc, privind acei ochi încîntători de pe chipul lui îmbufnat, acele ghete scumpe, acei blugi uzaţi şi acea cămaşă apretată.

— Ba, exact asta fac. Am senzaţia că şi tu ai năvălit, în toiul nopţii, nu foarte demult.

— Asta este altceva. Văzînd privirea ei nedumerită, el ridică din umeri. Pur şi simplu este altceva. Ascultă, nu vrei să te ridici şi să încetezi? Ai putea să mănînci de pe podeaua asta.

— Se pare că plimbarea de astăzi nu ţi-a pus zâmbetul pe faţă.

— Mi-a făcut bine. El începu să se învîrtească prin cameră, căutînd parcă prada, şi, brusc, izbucni. Mi-ai umblat pe birou.

— Am curăţat praful şi am golit scrumiera, dacă la asta te referi. Nu m-am atins de maşina ta, decît atunci cînd am ridicat-o ca să şterg praful de dedesubtul ei. Cu toate că ea fusese tentată să-i deschidă capacul şi să arunce o privire cuvintelor scrise.

— Nu trebuie să strîngi după mine tot timpul. El expiră, şuierînd, şi-şi afundă mîinile în buzunare cînd ea rămase nemişcată, cu căldarea în mînă, privindu-l. Dumnezeule, am crezut că am înţeles totul, se gîndi el. Faptul că ştiu că tu nici măcar nu încerci să mă agăţi, nu face nici un bine ego-ului meu. Gray închise ochii şi răsuflă prelung. În regulă, să procedăm altfel. Ţi-am cumpărat un cadou.

— Da? De ce?

— De ce naiba să n-o fi făcut? El apucă plasa pe care o pusese pe pat şi i-o oferi. L-am văzut şi m-am gîndit că o să-ţi placă.

— Frumos din partea ta. Ea scoase cutia din plasă şi începu să se chinuie să-i deschidă capacul.

Brianna mirosea a săpun, a flori şi a dezinfectant. Gray strînse din dinţi.

— Dacă nu vrei să te arunc pe patul pe care tocmai l-ai strîns, atunci ai face bine să te dai un pas în spate. Ea îşi ridică speriată privirea şi îngheţă cu mîna pe cutie. Vorbesc serios.

Precaută, ea îşi umezi buzele.

— De acord. Brianna făcu un pas în spate, apoi încă unul. Aşa este bine?

Absurditatea momentului frapa. Incapabil să procedeze altfel, el îi zîmbi.

— De ce mă fascinezi, Brianna?

— Nu ştiu. Habar nu am.

—Probabil că asta-i cauza, murmură el. Deschide-ţi cadoul.

— Încerc. Ea desfăcu funda, întoarse capacul și scormoni prin hîrtia de mătase. Oh, este minunat. Plăcerea îi lumina fața în timp ce întorcea, în palmă, căsuța de porțelan. Era un obiect delicat, o cabană care te întîmpina cu ușa din față deschisă și în a cărei grădiniță, fiecare petală era redată perfect. Arată de parcă te-ai putea muta direct în ea.

— M-a făcut să mă gîndesc la tine.

— Mulțumesc. Surîsul ei veni mai ușor de astă dată. Ai cumpărat-o ca să mă îmbunezi?

— Spune-mi, mai întîi, dacă ar fi mers. Ea pufni în rîs.

— Nu, n-ar fi mers. Ai destul avantaj și așa.

— Am?

Avertizată de tonul lui ispititor, ea își concentră atenția asupra aranjării bibeloului, în hîrtia de mătase.

— Am de pregătit cina. Vei vrea să iei masa în cameră?

— În seara asta, nu. Primul val a trecut.

— Noul oaspete este așteptat să sosească la cinci, așa că vei avea companie la masă.

— Grozav.

Gray se pregătise să-l displacă pe gentlemanul englez. Mai degrabă mi-ar fi plăcut un cîine de prăsilă, își zise el, exercitîndu-și drepturile primului ocupant. Însă fu greu să se simtă amenințat sau enervat de fercheșul omuleț, cu chelie strălucitoare și accent îngîmfat, de școală particulară.

Numele lui era Herbert Smythe-White, locuia în Londra, era văduv pensionar şi se afla în prima etapă a unui tur de şase luni prin Irlanda şi Scoţia.

— Adevărat răsfăţ, îi spuse el lui Gray, în timpul mesei. Vezi, eu şi Nancy nu am fost binecuvîntaţi cu copii. Ea s-a prăpădit acum doi ani, iar eu m-am pomenit singur, năpădit de gînduri sumbre. Plănuisem să facem o astfel de călătorie, însă serviciul m-a ţinut mereu ocupat. Regretul îi întristă zîmbetul. Am hotărît să o fac singur, ca un fel de omagiu pe care să i-l aduc ei. Cred că i-ar fi plăcut aici.

— Este prima dumneavoastră escală?

— Da. Am zburat cu avionul pînă la Shannon şi, de acolo, am închiriat o maşină. El chicoti şi, scoţîndu-şi ochelarii cu rame de sîrmă, începu să le şteargă lentilele cu o batistă. Sînt înarmat cu arsenalul turistului, hărţi şi ghiduri. Am să mai stau o zi, două pe aici, apoi mă voi îndrepta spre nord. El îşi aşează din nou ochelarii pe nasul proeminent. Tare mă tem că am început cu ce-a fost mai frumos. Domnişoara Concannon a pregătit o masă excelentă.

— N-o să auziţi contrariul de la mine. Împărţeau împreună sufrageria şi un somon suculent. În ce domeniu aţi lucrat?

— În domneniul bancar. Mă tem că mi-am petrecut, mai toată via?a, preocupîndu-mă de cifre. El se mai servi cu o porţie de cartofi în sos de muştar. Dar, dumneata, domnule Thane? Domnişoara Concannon mi-a spus că eşti scriitor. Noi, indivizii practici, întot-

deauna îi invidiem pe cei creativi. Niciodată nu mi-am făcut timp suficient ca să citesc de plăcere, dar neapărat am să cumpăr una din cărțile dumitale, acum că te-am cunoscut. Și dumneata te afli în călătorie?

— Deocamdată, nu. Am să stau o vreme în zonă

— Aici, la han?

— Corect. El își ridică privirea cînd Brianna intră.

— Sper că mai este loc și pentru desert. Ea așează pe masă un castron mare cu trifle.

— Oh, vai de mine! În spatele lentilelor bine curățate, ochii lui Smythe-White jucau de plăcere și poate de puțină lăcomie. Am să fiu ca un bolovan cînd am să mă ridic de la masă.

— Am folosit puțină vrajă, astfel încît caloriile nu vor avea nici un efect. Ea puse, în boluri, porții generoase. Sper că dormitorul dumneavoastră este confortabil. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decît să cereți.

— Este întru totul pe placul meu. Trebuie să vin din nou cînd grădina dumitale va fi înflorită.

— Sper să vă întoarceți. Ea le lăsă pe masă o cafetieră și o sticlă cu brandy.

— O femeie încîntătoare, comentă Smythe-White.

— Da, este.

— Și atît de tînără, ca să conducă un astfel de local, singură. S-ar crede că are soț sau familie.

— Dacă nu este eficiență, atunci nu este nimic. Prima linguriță de trifle se topi în gura lui Gray. Nu

eficiență era cuvîntul, își dădu el seama. Femeia e o vrăjitoare a artei culinare. Are o soră și un cumnat, care locuiesc nu prea departe. Este o comunitate mică și întotdeauna ciocăne cineva la ușă.

— Ăsta da, noroc. Îmi închipui că, altfel, ar fi un loc singuratic. Oricum, venind pe drum cu mașina, am observat că vecini nu sînt prea mulți și sînt la mare distanță. Bărbatul surîse din nou. Mă tem că eu mă simt răsfățat în orașe și nu-mi este rușine să recunosc că îmi place aglomerația și distanțele mici. S-ar putea să-mi ia ceva timp pînă mă voi obișnui cu liniștea nopții.

—Veți avea berechet. Gray turnă brandy într-un pahar, apoi, văzînd aprobarea dată din cap de comeseanul lui, mai umplu unul. Am fost în Londra nu demult. În ce parte locuiți?

— Am un mic apartament în apropiere de Green Park. N-am suportat să păstrez casa după ce a murit Nancy. El oftă și sorbi din brandy. Lasă-mă să-ți dau un sfat necerut, domnule Thane. Fă ca zilele să-ți fie importante. Nu-ți investi toate eforturile în viitor. Vei pierde prea mult din prezent.

— Aceasta este deviza vieții mele, spuse Gray.

Cîteva ore mai tîrziu, gîndurile la desertul, care mai rămăsese, îl făcură pe Gray să renunțe la patul cald și la cartea pe care o citea. Casa gemu puțin în jurul lui, în timp ce el scormoni după perechea de pantaloni flanelați pe care o îmbrăcă. Coborî scările în

picioarele goale, prin minte rătăcindu-i numai gînduri lacome de îmbuibare.

Evident nu era prima incursiune pe care o făcea în puterea nopții, în bucătărie, de cînd se instalase la *Blackthorne*. Nici una din scîndurile care trosneau și scîrțîiau nu-l impresiona, așa că, furișîndu-se, ajunse în bucătăria întunecoasă. Aprinse mașina de gătit, nedorind să o trezească pe Brianna.

Brusc, își dori să nu se fi gîndit la ea sau la faptul că dormea în camera de alături. În acea cămașă de noapte, lungă, flanelată, cu năsturași la gît. O îmbrăcăminte atît de normală, care o făcea să pară exotică și care, fără doar și poate, stîrnea într-un bărbat, într-unul plin de energie, curiozitatea în legătură cu trupul ascuns de material.

Și dacă mai continua să se gîndească la acele forme, tot trifle-ul din ținut nu i-ar fi satisfăcut apetitul. Fiecare viciu, la vremea lui, amice, își zise el și scoase un castron. Un sunet, venit de afară, îl făcu să se oprească și să asculte. Cînd era pe punctul de a ignora zgomotele, întocmai cum procedase cu gemetele casei, auzi niște hîrîieli.

Ținînd castronul într-o mînă, Gray se apropie de ușa de la bucătărie, privi afară, însă nu văzu decît bezna nopții. Brusc, geamul se acoperi de o blană și niște colți. Gray abia își stăpîni icnetul de surprindere și cu greu reuși să-și păstreze echilibrul și să nu cadă pe spate. Mormăind o înjurătură printre chicoteli, îi deschise ușa lui Con.

— Mi-ai scurtat viaţa cu zece ani. Îţi mulţumesc foarte mult. El îl mîngîie pe cîine după urechi şi, pentru că Brianna nu era prin preajmă, ca să observe, se hotărî să împartă desertul cu tovarăşul lui canin.

— Ce îţi închipui că o să faci?

Gray îşi îndreptă spatele şi se lovi cu capul atît de tare de uşa de la dulap, că fu cît pe ce să leşine. Dumicatul de trifle din linguriţă zbură în farfuria lui Con, care îl înghiţi într-o clipită.

— Nimic. Gray îşi frecă insistent capul care îi vibra, Iisuse Hristoase, prins între tine şi lupul tău, trebuie să mă consider norocos dacă voi mai apuca să-mi serbez ziua.

— El nu trebuie să mănînce aşa ceva. Brianna smulse castronul din mîna lui Gray. Nu-i face bine.

— Dar voiam să-l mănînc eu. Acum va trebui să mă mulţumesc cu un flacon de aspirine.

— Aşează-te să văd ce ţi-ai făcut în cap, un cucui sau o gaură.

— Foarte drăguţ. Mai bine te-ai întoarce în patul tău şi...

El nu apucă să-şi mai sfîrşească gîndul. Con se încorda brusc, mîrîi şi, lătrînd ameninţător se năpusti spre uşa de la hol. Neşansa lui Gray fu că se afla în calea lui.

Forţa a şaptezeci şi şapte de kilograme de muşchi îl făcu să se dezechilibreze şi să se lovească de bufet. Văzu stele verzi, în timp ce cotul i se zdrobi de lemn şi auzi tonul tăios al Briannei:

— Ești rănit? Vocea ei devenise acum plină de grijă maternă. Grayson, te-ai albit tot. Așează-te. Con, jos!

Ținînd cont de faptul că urechile îi răsunau, că stele verzi i se învîrteau în fața ochilor, cel mai bun lucru pe care Gray putea să-l facă era să se așeze pe scaunul pe care Brianna i-l oferise.

— Și toate astea, pentru un nenorocit de castron cu cremă.

— Așa, acum nu trebuie decît să-ți recapeți respirația. Arată-mi brațul.

— La naiba! Ochii lui Gray ieșiră din orbite, iar durerea erupse cînd ea îi îndoi cotul. Vrei să mă ucizi pentru simplul fapt că am vrut să te dezbrac?

— Încetează, îl dojeni ea, fără duritate. Am un astringent din extract de alun.

— Aș prefera morfină. El expiră prelung și, printre pleoapele întredeschise, privi spre cîine. Acesta continua să se agite în fața ușii. Ce naiba l-a apucat?

— Nu știu. Con, nu te mai prosti și așează-te. Ea umezi un șervet în astringent. Se comportă astfel probabil din cauza domnului Smythe-White. Con rătăcea prin vecini, la sosirea dînsului. N-au apucat să se cunoască. Se pare că a adulmecat ceva.

— Bine că bătrînului nu i-a venit pofta de trifle.

Ea îi surîse și își îndreptă statura, ca să-i privească rana din creștet. Gray are un păr frumos, se gîndi ea, auriu și mătăsos.

— Oh, Con nu i-ar fi făcut nici un rău. L-ar fi încolțit numai. Ah, vei avea un cucui de toată frumusețea.

— Nu trebuie să pari atît de mulţumită de acest lucru.

— Îţi va fi, astfel, învăţătură de minte, să nu mai dai cîinilor dulciuri. Am să-ţi pregătesc nişte gheaţă şi... Ea scăpă un suspin cînd el o trase în poală. Cîinele îşi ciuli urechile, însă nu făcu decît să se apropie şi să miroasă mîinile lui Gray.

— Vă place.

— Este uşor de fermecat. Lasă-mă să mă ridic, căci altfel am să-l pun să te muşte.

— N-o s-o facă. Tocmai i-am dat trifle. Hai să stăm aici puţin. Sînt prea slăbit ca să te deranjez cu ceva.

— N-am crezut o clipă acest lucru, rosti ea, încet, şi se relaxă.

Gray îi sprijini capul de umărul lui şi zîmbi cînd Conn şi-l aşeză pe al lui în poala ei.

— Este frumos.

— Este.

Brianna simţi un mic trosnet în inimă. El o ţinea tăcut, în lumina palidă a maşinii de gătit, în timp ce casa se cufunda în somn.

CAPITOLUL 6

Brianna avea nevoie de un strop de primăvară. Îşi dădea seama că era puţin probabil ca aceasta să sosească atît de timpuriu, însă dispoziţia ei nu avea să treacă. Îşi luă seminţele pe care le strînsese cu grijă şi micuţul radio portabil şi plecă spre şopronul pe care şi-l amenajase, temporar, ca seră.

Nu era cine ştie ce şi ea fusese prima care recunoscuse acest lucru. Nedepăşind patru metri pătraţi, avînd pe jos pămînt bine bătătorit, şopronul ar fi putut să fie folosit mai degrabă ca depozit, decît pentru plante. Îi ceruse insistent lui Murphy să-i pună sticlă înăuntru şi un radiator. Mesele le construise singură, cu puţină înde-mînare, însă cu multă mîndrie.

Nu era prea mult loc şi nici nu dispunea de echipamentul pentru genul de seră la care visase. Cu toate acestea putea să le ofere seminţelor ei o încolţire timpurie în ghivecele de pămînt pe care le comandase dintr-un catalog pentru grădinărit.

După-amiaza îi aparţinea, îşi zise ea. Gray era zăvorît în cameră cu munca lui, iar domnul Smythe-White plecase să facă un tur în Ring of Kerry. Toate treburile bucătăriei fuseseră terminate, aşa că era timp şi pentru plăcere.

În afară de statul cu mîinile în pămînt, puţine erau lucrurile care o făceau fericită. Mormăind încet, ea ridică pe masă un săculeţ cu tot felul de unelte.

Anul viitor, îşi promise ea, o să aibă o seră adevărată. Nu una foarte mare, dar una minunată. Avea să ia lăstari, pe care să-i pună la prins, bulbi sănătoşi, astfel încît să fie primăvară în orice perioadă a anului voia. Poate avea chiar să încerce şi nişte altoi. Deocamdată însă se mulţumea să-şi sădească semînţele.

În cîteva zile, se gîndi ea, fredonînd melodia de la radio, primele mlădiţe firave aveau să străpungă solul. Combustibilul necesar, pentru încălzirea lor, era o cheltuială exorbitantă. Ar fi fost mai înţelept să-şi folosească banii la repararea maşinii.

Însă nu ar fi fost aceeaşi plăcere.

Ea începu să însămînţeze, bătătorind uşor pămîntul şi lăsîndu-şi gîndurile în voie.

Ce drăguţ fusese Gray, cu o seară înainte, îşi aminti ea. Stătuseră în bucătărie, cuibăriţi unul în celălalt. Senzaţia nu mai fusese atît de înfricoşătoare, dar nici atît de plăcută, recunoscu ea, ca atunci cînd o sărutase. Fusese delicată, alinătoare şi, pentru o

clipă, păruse atît de firească, de parcă într-adevăr ei ar fi aparţinut unul celuilalt.

Odată, demult, visase să împărtăşească asemenea momente plăcute cu cineva. Cu Rory, se gîndi ea, simţind o veche durere. Îşi închipuise că avea să se mărite, că avea să aibă copii şi o casă de care să-i fie drag. Cîte planuri nu-şi făcuse, se gîndi ea, toate în vise roz, al căror final era întotdeauna fericirea veşnică.

Dar pe atunci era foarte tînără şi îndrăgostită. O fată îndrăgostită crede orice. Crede totul. Acum nu mai era fata de altădată.

Încetase să mai creadă cînd Rory îi zdrobise inima, rupîndu-i-o în două. Ştia că el trăia acum în apropiere de Boston, că era căsătorit şi că avea familia lui. Fusese atît de sigură, că nu chibzuise cînd o curtase şi-i făcuse toate promisiunile şi legămintele.

Asta însă fusese demult. Acum ştia că dragostea nu dura la infinit şi că promisiunile nu erau întotdeauna păstrate. Dacă încă mai purta înăuntru o fărîmă de speranţă, care ar fi vrut să încolţească, aceasta nu i-ar făcut rău decît ei.

— Aici erai! Cu o privire jucăuşă, Maggie năvăli în şopron. Am auzit muzica. Ce naiba faci aici?

— Plantez nişte flori. Neatentă, Brianna se şterse cu dosul palmei pe obraz, murdărindu-se de pămînt. Închide uşa, Maggie, că iese căldura afară. Ce este? Ară?i de parcă mai ai puţin şi explodezi.

— N-ai să ghiceşti, nici în o mie de ani. Rîzînd, Maggie o apucă pe Brianna de braţe şi începu să se rotească prin încăpere. Haide, fă o încercare.

—Vei avea trei gemeni.

— Nu! Ferească Dumnezeu.

Dispoziţia lui Maggie era atît de molipsitoare, că o făcu pe Brianna să chicotească şi să-i urmeze ritmul improvizat.

— Ai vîndut vreunul din obiectele tale, cu un milion lire, preşedintelui Statelor Unite.

— Oh, ce idee! Poate ar trebui să-i trimitem un cadou. Nu, te-ai dus prea departe cu gîndurile. Am să-ţi dau un mic indiciu. A sunat bunica lui Rogan.

Brianna îşi dădu din ochi părul răvăşit.

— Asta numeşti tu indiciu?

— Este, dacă îţi pui mintea la contribuţie. Brie, o să se căsătorească. Săptămîna viitoare, o să se căsătorească la Dublin, cu unchiul Niall.

— Poftim? Brianna rămase cu gura căscată. Unchi, Niall, doamna Sweeney, căsătoriţi?

— Nu este extraordinar? Pur şi simplu extraordinar? Ştii că, atunci cînd era foarte tînără şi locuia în Galway, între ei a fost o mare dragoste. Apoi, după mai bine de cincizeci de ani, s-au întîlnit din nou, mulţumită mie şi lui Rogan. Şi acum, o să se lege prin jurămînt. Dîndu-şi capul pe spate, ea chicoti pe înfundate. Acum că ei se vor căsători legal, eu şi Rogan vom fi veri.

— Unchiul Niall! Acestea părură să fie singurele cuvinte pe care Brianna reuși să le articuleze.

— Să fi văzut ce mutră a făcut Rogan, cînd a primit vestea. Arăta ca un pește. Gura i se închidea și deschidea, însă nu putea să scoată nici un cuvînt. Abia mai respirînd din cauza hohotelor, Maggie se rezemă de masa de lucru a Briannei. El nu s-a obișnuit încă cu ideea că ei cochetau. Între ei era mult mai mult decît atît, dacă este să fim cinstiți — dar cred că este greu pentru un bărbat să și-o imagineze pe bunicuța lui căruntă, păcătuind.

— Maggie! Copleșită, Brianna își acoperi gura cu mîna. Chicotelile se transformară în rîsete stridente.

— Ei, bine, acum legalizează totul, nu mai puțin decît un arhiepiscop, oficiindu-le cununia. Maggie inspiră profund și privi în jur. N-ai ceva de mîncare pe-aici?

— Nu. Cînd și unde se va ține ceremonia?

— Sîmbăta viitoare, în casa ei din Dublin. Mi-a spus că va fi o ceremonie restrînsă, doar familia și prietenii apropiați. Unchiul Niall are exact optzeci de ani, Brie. Îți dai seama!

— Cred că da. Oh, într-adevăr este extraordinar. Am să-i sun și eu după ce termin aici și strîng totul.

— Eu și Rogan vom pleca la Dublin, astăzi. Chiar acum, el este la telefon, făcînd aranjamente. Ea zîmbi puțin. Încearcă să se îmbărbăteze și el.

— Se va bucura pentru ei, de îndată ce se va obișnui cu ideea. Glasul Briannei se stinse, în timp ce

ea începu să se frămînte asupra cadoului pe care să-l cumpere mirilor.

— Ceremonia va avea loc după-amiaza, dar va trebui să vii cu o seară înainte, ca să ai timp.

— Să vin? Brianna se concentra din nou asupra surorii ei. Dar nu pot să vin, Maggie. Nu pot să plec. Am clienţi.

— Sigur că ai să vii. Maggie se depărtă de masă şi-şi strînse maxilarul. Este doar unchiul Niall. Se va aştepta să te vadă acolo. Nu este decît o singură zi, Brianna.

— Maggie, am obligaţii aici şi n-am cum să mă duc şi să mă întorc de la Dublin.

— Rogan îţi va asigura un avion.

— Dar...

— Oh, mai lasă-l şi tu pe Grayson Thane. O zi n-o fi foc, o putea şi el să-şi gătească singur, că doar nu eşti slujnică.

Umerii Briannei se încordară.

— Nu, nu sînt. Sînt o femeie de afaceri, care se ţine de cuvînt. Nu pot să o întind o săptămînă la Dublin şi să-i spun omului să se hrănească singur.

— Atunci, adu-l şi pe el. Dacă te temi că va muri cît lipseşti, ia-l cu tine.

— Unde să-l ia? Gray deschise uşa şi le fixă precaut pe cele două femei. De la fereastra domnitorului, o văzuse pe Maggie intrînd năvalnic în şopron. Curiozitatea îl făcu să coboare, restul fiind rezultatul sunetelor stridente.

— Închide uşa, rosti Brianna, automat. Ea încercă să-şi înăbuşe jena pricinuită de faptul că el nimerise în mijlocul unei discuţii de familie. Oftă. Micuţul şopron era acum prea aglomerat. Ai nevoie de ceva, Grayson?

— Nu. El ridică una din mîini şi şterse uşor pămîntul de pe obrazul Briannei, gestul făcînd-o pe Maggie să-şi strîngă ochii şi să-l privească printre gene. Ai pămînt pe faţă, Brie. Ce faci aici?

— Încercam să pun nişte seminţe, dar acum se pare că elé nu mai au loc aici.

— Ţine-ţi mîinile acasă, băieţel, mormăi Maggie.

El zîmbi răutăcios şi-şi afundă mîinile în buzunare.

— Mi-am auzit numele pronunţat. E vreo problemă?

— N-ar fi, dacă ea n-ar fi atît de încăpăţînată. Maggie îşi ridică bărbia şi hotărî să arunce vina la picioarele lui Gray. Trebuie să plece la Dublin, săptămîna viitoare, dar nu vrea să te lase singur.

Zîmbetul lui răutăcios se preschimbă într-un surîs satisfăcut, în timp ce privirea i se muta de la Maggie la Brianna.

— Nu vrea?

— Ai plătit pentru găzduire şi pensiune, zise Brianna.

— De ce trebuie să pleci la Dublin? o întrerupse el.

— Unchiul nostru se însoară, îi spuse Maggie. Va vrea ca ea să fie de faţă, şi aşa este şi normal, i-am spus că, dacă nu vrea să te lase aici, să te ia cu ea.

— Maggie, Gray nu doreşte să meargă la o nuntă, la care nu cunoaşte pe nimeni. Lucrează şi pur şi simplu nu poate...

— Ba poate, i-o reteză el. Cînd plecăm?

— Perfect. Veţi sta în casa noastră din Dublin. Totul este aranjat. Maggie îşi frecă palmele. Bine, acum cine îi va spune mamei?

— Eu...

— Nu, lasă-mă pe mine, hotărî Maggie, înainte ca Brianna să apuce să răspundă. Nu-i va face nici o plăcere. O s-o aducem cu avionul, sîmbătă dimineaţa, aşa că n-o să ai bătaie de cap. Ai vreun costum de haine, Gray?

— Am cîteva, mormăi el.

— Deci, cu voi, totul este aranjat, da? Maggie se aplecă şi o sărută pe Brianna pe obraji. Să fiţi gata de plecare vineri, porunci ea. Am să vă sun din Dublin.

Gray îşi plimbă limba peste dinţii din faţă, în timp ce uşa se trînti în urma lui Maggie.

— Cam autoritară, nu-i aşa?

— Da. Brianna clipi şi scuturâ din cap, negînd. N-o face cu intenţie. Numai că întotdeauna crede că ar dreptate. În plus, ţine foarte mult la unchiul Niall şi bunica lui Rogan.

— Bunica lui Rogan?

— Cu ea se căsătoreşte. Brianna se întoarse la treburile ei, sperînd ca munca să-i limpezească gîndurile.

— Pare să fie o adevărată poveste.

— Oh, într-adevăr, este. Gray, ești foarte amabil, dar să știi că nu este nevoie. Zău, mie nici n-o să mi se simtă lipsa, iar pentru tine, oricum va fi o mare bătaie de cap.

— Un sfîrșit de săptămînă, la Dublin, nu este nici o nenorocire. În plus, vrei să mergi, nu-i așa?

— Nu asta e problema. Maggie te-a pus într-o situație penibilă.

El îi prinse bărbia între degete și i-o ridică.

— De ce îți este atît de greu să răspunzi la întrebări? Vrei să mergi? Da sau nu.

— Da.

— Atunci, vom merge.

Buzele ei începură să se răsfrîngă într-un surîs, pînă în clipa în care el se aplecă spre ele.

— Nu mă săruta, rosti ea, fără vlagă.

— Asta chiar că-mi dă mare bătaie de cap. El se înfrînă și se trase în lături. Cine te-a făcut să suferi, Brianna?

Genele ei se plecară, ascunzîndu-i ochii.

— Răspund greu la întrebări, probabil din cauză că pui prea multe.

— L-ai iubit?

Ea întoarse capul, concentrîndu-se asupra ghivecelor.

— Da, foarte mult.

Era un răspuns, însă el constată că-i displăcu.

— Încă îl mai iubești?

— Ar fi o prostie.

— Ăsta nu este un răspuns.

— Ba da, este. Eu îţi respir ţie pe gît, cînd tu lucrezi?

— Nu, rosti el, fără să se tragă înapoi. Însă tu ai un gît atît de ispititor! Ca să-i dovedească, el se aplecă şi-o atinse cu buzele pe ceafă. Faptul că o simţi tremurînd nu făcu nici un rău ego-ului lui. Te-am visat noaptea trecută, Brianna. Şi astăzi, am scris despre acest vis.

Cele mai multe seminţe i se împrăştiaseră pe masă, în loc să-şi ocupe locul în pămînt.

— Ai scris despre vis?

— Am făcut unele schimbări. În carte, eşti o tînără văduvă care luptă, din răsputeri, să-şi reclădească viaţa pe temelia unui trecut zdrobit.

Deşi n-ar fi vrut, ea se simţi atrasă şi se întoarse cu faţa la el.

— M-ai pus pe mine în cartea ta?

— Fragmente din tine. Ochii tăi, aceşti ochi minunaţi şi trişti. Părul tău. El îşi strecură mîna printre şuviţele ei. Des, mătăsos, în nuanţa celui mai rece apus de soare. Glasul tău, atît de melodios. Trupul tău, zvelt şi mlădios, cu o involuntară graţie de dansatoare. Pielea, mîinile tale. Cînd scriu, te am în faţa ochilor, aşa că scriu despre tine. Dincolo de aspectul fizic, există această integritate a ta, această loialitate. Ea surîse puţin. Prăjiturelele tale. Eroul este fascinat de ea, la fel cum sînt eu de tine. Gray îşi aşează mîinile pe masă, de o parte şi de alta a

Briannei, încătușînd-o. Şi se tot loveşte de acel scut pe care îl aveți amîndouă. Mă întreb cît îi va mai trebui pînă îl va zdrobi.

Nimeni nu mai spusese asemenea cuvinte despre ea, nimeni nu i se mai adresase astfel. O parte din ea dorea să se cufunde în ele, ca într-o mătase. O altă parte bătea precaută, în retragere.

— Încerci să mă seduci. El ridică o sprînceană.

— Şi cum mă descurc?

— Nu mai pot respira.

— Este un început bun. El se aplecă tot mai mult, pînă ce gura lui se apropie la o distanță de o șoaptă de a ei. Lasă-mă să te sărut, Brianna.

El abordase deja acea manieră lentă şi înăbuşitoare, care o vlăguia. Gură peste gură. Era un lucru atît de simplu, însă zdruncina totul în lumea ei. Din ce în ce mai puternic, încît ea se temea că nu avea să mai poată pune nimic la loc.

Gray avea îndemînare, dar şi răbdare. Dincolo de acestea, se afla însă scînteia violenței înăbuşite, pe care o simțise o dată, în el. Combinația se infiltra în ea ca un drog, slăbind-o, ameţind-o.

Dorea, ca femeie dorea. Dar se şi temea, cum se teme o femeie neprihănită.

Tandru, el atinse degetele pe care ea şi le încleştase de marginea mesei şi le desfăcu, delicat. Rătăcind cu gura pe buzele ei, el îi ridică brațele.

— Strînge-mă, Brianna. Dumnezeule, avea nevoie de îmbrățişarea ei. Sărută-mă.

Asemeni unui bici, cuvintele lui liniştite o îmboldiră. Neaşteptat, ea se agăţă de Gray, gura ei pretinzînd, sălbatică şi dornică. Clătinîndu-se, el făcu cîţiva paşi în spate, ţinîndu-se puternic de ea. Buzele ei erau fierbinţi, lacome, trupul ei vibra precum coardele unei harpe. Explozia pasiunii ei, frenetică, neaşteptată şi primejdioasă, era ca o lavă împrăştiată pe gheaţă.

La toate, se adăugau mireasma pămîntului reavăn, bocetul cimpoaielor irlandeze, tranasmis la radio, parfumul suculent al femeii pe care o săruta şi tremurul ei, pe care îl simţea strîngînd-o în braţe.

Dintr-o dată, el deveni orb şi surd la tot ce era în jur. Mîinile ei se încleştaseră în părul lui, respiraţiile ei, întretăiate, îi umpleau gura. Dorind mai mult, mai mult, el o izbi cu spatele de peretele şopronului. Îi auzi ţipătul — de şoc, de durere, de plăcere — înainte de a i-l înăbuşi, devorîndu-l, devorînd-o.

Mîinile lui începură să rătăcească, posesiv, pe trupul ei. Respiraţiile ei sacadate se transformară în gemete. Te rog... Ea ar fi vrut să-l roage ceva. Oh, te rog. Ce durere, o durere profundă, chinuitoare, îmbătătoare! Ea însă nu-i cunoştea originile, cum, de altfel, nu-i cunoştea nici finalul. Iar teama muşca pe la spate, ca un lup, teama de el, de ea însăşi, de ceea ce avea să cunoască.

El dorea pielea ei, să o simtă, să o guste. Voia să se descătuşeze înăuntrul ei, pînă ce amîndoi aveau să rămînă secătuiţi. Respiraţia îi rănea plămînii şi, apucîndu-i bluza, se pregăti să rupă şi să sfîşie.

Ochii lui îi întîlniră atunci pe ai ei.

Buzele ei erau rănite și tremurau, obrajii îi erau albi ca gheața. Ochii i se măriseră de groaza și de dorința care se războiau în ei. El își coborî privirea și-și văzu vîrfurile degetelor albite de încordare. Văzu semnele pe care mîinile lui lacome le lăsaseră pe pielea ei delicată.

Speriat, de parcă ea l-ar fi plesnit, sări în lături și-și ridică mîinile. Nu știa sigur de ce sau de cine se ferea.

— Iartă-mă, reuși el să spună, în timp ce ea rămase lipită cu spatele de perete, încercînd să-și recapete respirația. Iartă-mă. Te-am rănit?

— Nu știu. Cum să știe cînd nu simțea decît aceea dorință pulsatoare? Nici măcar nu visase vreodată să simtă așa. Nu știuse că era posibil să simți atît de mult. Amețită, ea își șterse umezeala de pe obraji.

— Să nu plîngi. El își trecu, neliniștit, mîna prin păr. Mă simt și așa destul de cumplit din cauza celor întîmplate.

— Nu, nu... Ea își înăbuși lacrimile. Nu avea habar de ce le lăsase să cadă. Nu știu ce m-a apucat.

Sigur că nu știa, se gîndi el, cu amărăciune. Nu-i spusese ea că era virgină? Iar el se năpustise asupra ei ca un animal. Încă un minut și ar fi trîntit-o la pămînt, ca să-și termine treaba.

—Te-am forțat și nu am nici o scuză. Nu pot decît să-ți spun că mi-am pierdut capul și că vreau să mă ierți. El dori să se întoarcă din nou la ea, să-i dea la o

parte, de pe față, șuvițele încîlcite. Însă nu îndrăzni. Am fost dur și te-am speriat. N-o să se mai întîmple.

— Știam că așa vei fi. Ea era acum mai stăpînă pe sine, probabil din cauză că el părea atît de zdruncinat. Tot timpul am știut. N-a fost asta, Grayson. Nu sînt genul sensibil.

El găsi puterea să zîmbească.

— Ba ești, Brianna. Și niciodată n-am fost atît de grosolan. S-ar putea să nu fie momentul cel mai bine ales, dar vreau să știi că nu trebuie să-ți fie teamă de mine. N-am să te fac să suferi.

— Știu. Tu...

— Și am să mă străduiesc al naibii de tare să nu te zoresc, o întrerupse el. Însă te doresc.

Ea descoperi că trebuia să se concentreze, ca să respire regulat.

— Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim.

— N-am crezut niciodată în așa ceva. Nu știu cine a fost el, Brie, dar nu mai este. Eu însă sînt aici.

Ea aprobă, înclinînd din cap.

— Deocamdată.

— Nu există decît prezentul. Înainte ca ea să apuce să răspundă, el scutură, negativ, capul. Acesta este un loc impropriu pentru filosofie, cum, de altfel, este și pentru sex. Sîntem amîndoi puțin cam agitați, nu-așa?

— Cred că se poate spune astfel.

— Haide să mergem înăuntru. De astă dată, am să-ți fac eu un ceai.

Buzele ei se ridicară într-un surîs delicat.

— Știi cum?

—Te-am urmărit. Haide! El îi întinse mîna, însă ea șovăi. După ce aruncă o privire precaută chipului lui, acum liniștit, neposedat de acea lumină sălbatică, atît de înspăimîntătoare și de excitantă, ea își strecură mîna în palma lui.

— Poate c-ar fi bine să avem la noapte o damă de companie.

— Oh! Păşind în curte, ea întoarse capul.

— Altfel, s-ar putea să te furișezi în camera mea și să profiți de mine.

Ea izbucni în rîs.

— Eşti prea deştept ca cineva să profite de tine.

— Ai putea să încerci. Liniştit, că nici unul din ei nu mai tremura acum, el o cuprinse prietenește pe după umeri. Ce-ar fi să mîncăm și niște prăjiturele, la ceai?

Cînd ajunseră în dreptul ușii de la bucătărie, ea își ridică privirea spre el.

— De-ale mele, sau de-ale femeii din cartea ta?

— Ale ei nu există decît în imaginația mea, dragă. Ale tale... Deschizînd ușa, el îngheță. Instinctiv, o împinse pe Brianna în spate. Stai aici. Rămîi pe loc.

— Ce este? Ai... oh, Dumnezeule. Privind peste umărul lui, ea zări haosul din bucătărie. Cratițele fuseseră răsturnate, dulapurile golite. Făina și zahărul, condimentele și ceaiul erau răspîndite pe podea.

— Am spus să rămîi pe loc, repetă el, în timp ce ea încerca să treacă de el.

— Cum îţi închipui? Uită-te la harababura asta. El îi bară calea sprijinindu-şi braţul de tocul uşii.

— Ţii bani sau bijuterii prin cratiţe?

— Nu fi nătîng. Sigur că nu ţin. Ea clipi şi-şi ridică privirea spre el. Crezi că cineva a urmărit să fure ceva? N-am nimic interesant, aşa că nimeni n-ar avea motiv să fure.

— Se pare totuşi că cineva a făcut-o şi s-ar putea să fie încă în casă. Unde este afurisitul ăla de cîine? mormăi el.

—O fi la Murphy, rosti ea încet. În mai toate după-amiezele se duce acolo.

— Dă atunci o fugă pînă la Murphy sau pînă la sora ta. Eu am să arunc o privire în jur.

Ea se propti bine cu picioarele în podea şi luă o alură autoritară.

— Ţin să-ţi amintesc că este casa mea. Am să mă uit eu, singură.

— Stai în urma mea, fu tot ce spuse el.

El controlă, mai întîi, camerele de jos, neluînd în seamă ţipetele ei stridente la vederea sertarelor trase şi a hainelor învălmăşite.

— Lucrurile mele!

—Vom vedea, mai tîrziu, dacă lipseşte ceva. Mai bine să controlăm şi restul.

—Ce fel de trăsnaie este asta? întrebă ea, ţinîndu-se după Gray şi simţindu-se înfierbîntată de mînie. Oh, fir-ar să fie, înjură Brianna, cînd văzu salonul.

Fusese o percheziție rapidă și nebunească, se gîndi Gray. Făcută la întîmplare, fără profesionalism și cu riscuri prosteşti. Gîndurile i se învîrteau prin minte, cînd o altă idee îl trăsni din senin.

— La naiba! Sărind cîte două trepte, el se năpusti în dezordinea din camera lui și se duse direct la laptop. Cineva va muri, mormăi el, încărcînd sistemul de operare.

— Munca ta. Brianna păli și rămase în pragul uşii. Ţi-au stricat ceva?

— Nu. El parcurse pagină cu pagină, asigurîndu-se că totul era în ordine. Nu, totul este aici. Este totul în regulă.

Ea oftă uşurată și se întoarse să controleze și camera domnului Smythe-White. Hainelele lui fuseseră scoase din sertare și din dulap, iar patul îi fusese răvăşit.

— Sfîntă Fecioară, cum am să-i explic eu asta domnului Smythe-White?

— Cred că, mai degrabă, ar trebui să te întrebi ce-au căutat aici. Stai jos, Brianna. Haide să ne gîndim logic.

— La ce să ne gîndim? întrebă ea, aşezîndu-se pe marginea saltelei înclinate. N-am nimic de valoare aici. Cîteva lire și cîteva tinichele. Brianna îşi şterse ochii, supărată că nu-şi putea stăpîni lacrimile. Este imposibil să fi fost cineva din sat sau din vecini. A fost, probabil, vreun vagabond, vreun autostopist care a sperat să găsească ceva bani. Ehei... Ea suspină.

Cred că a fost dezamăgit de ceea ce a găsit aici. Brianna își ridică, brusc, privirea și păli din nou. Tu? Tu ai avut ceva bani?

— Mai mult cecuri, care sînt încă la locul lor. Gray ridică din umeri. Am avut și cîteva sute de lire, atîta tot.

— Cîteva sute? Brianna sări de pe pat. Ți-a luat banii?

— Nu are importanță. Brie...

— Nu are importanță? îl întrerupse ea, tăios. Stai sub acoperișul meu, ești oaspete în casa mea și ți s-au furat banii. Cîți au fost? Am să ți-i înapoiez.

— În nici un caz. Stai jos și încetează.

— Am spus că ți-i înapoiez.

Pierzîndu-și răbdarea, el o apucă ferm de umeri și o împinse pe pat.

— Pentru ultima carte, am primit cinci milioane, excluzînd drepturile de autor pentru ecranizare și cele pentru publicarea în străinătate. Cîteva sute de lire n-o să mă ruineze. Ochii lui se strînseră cînd buzele ei începură din nou să tremure. Hai, inspiră adînc. Așa, încă o dată.

— Nu m-ar impresiona nici dacă ți-ar picura aur din degete. Glasul ei se stinse, simțindu-se umilită.

—Vrei să mai plîngi? El oftă profund, se așeză lîngă ea și o îmbrățișă. În regulă, dă-i drumul.

— N-am să plîng. Brianna își trase nasul și-și șterse obrajii cu podurile palmelor. Am prea multe de făcut. Îmi vor trebui ore ca să pun totul la loc.

—Va trebui să chemi poliţia?

— De ce? Ea îşi ridică mîinile şi le lăsă apoi să cadă, neputincioase. Dacă cineva ar fi văzut vreun necunoscut, dînd tîrcoale casei, telefonul ar fi sunat de mult. Cineva a avut nevoie de bani şi i-a luat. Ea privi prin cameră, întrebîndu-se cît de mult pierduse celălalt oaspete al ei şi cît de mult aveau să-i fie păgubite economiile. Vreau să nu-i spui nimic lui Maggie despre treaba asta.

— La naiba, Brie...

— Este gravidă în şase luni. Nu vreau să se supere cu chestia asta. Ea îi aruncă o privire neclintită, printre genele care îi străluceau încă de lacrimi. Dă-ţi cuvîntul, te rog.

— Bine, cum vrei. Dar să ţi-l dai şi tu că îmi vei spune exact ce lipseşte.

— Ţi-l dau. Am să-i telefonez lui Murphy şi am să-i spun. O să se intereseze el prin vecini. Dacă este ceva de aflat, vom afla pînă la căderea nopţii. Calmată, ea se ridică. Trebuie să mă apuc să pun lucrurile la loc. Am să încep cu camera ta.

— De camera mea am să-mi văd singur.

— Este de datoria mea să...

— Mă enervezi, Brianna. El se ridică uşor, ajungînd faţă în faţă cu ea. Să lămurim un lucru. Nu eşti camerista mea, nici mama mea, nici nevastă-mea. Pot să-mi aranjez singur hainele.

— Cum doreşti.

Înjurînd, el o apucă de braţ, înainte ca ea să apuce să se depărteze. Ea nu i se împotrivi, ci rămase foarte liniştită, privind peste umărul lui.

— Ascultă-mă. Ai o problemă şi eu vreau să te ajut. Poţi să înţelegi asta?

— Zici că vrei să ajuţi? Ea îşi înclină capul şi vorbi cu căldura unui gheţar: Ai putea să te duci să împrumuţi nişte ceai de la Murphy. Se pare că am rămas fără.

— Am să-l sun, rosti Gray, calm. Şi am să-l rog să vină să ne aducă puţin. N-am să te las singură aici.

— Cum vrei. Numărul lui este în agenda din bucătărie, lîngă... Glasul ei se stinse cînd îşi aminti cum arăta acea încăpere pe care o iubea atît. Închise ochii. Gray, vrei să mă laşi singură puţin? Am să mă simt mai bine dacă o vei face.

— Brianna! exclamă el, atingînd-o pe obraz.

—Te rog. Ea avea să se fărîme complet, dacă el îşi arăta din nou amabilitatea. Am să-mi revin de îndată ce voi fi din nou ocupată. Aş vrea nişte ceai. Deschizînd ochii, ea reuşi să surîdă. Zău că aş vrea.

— În regulă, voi fi jos.

Recunoscătoare, ea se apucă de treabă.

CAPITOLUL 7

Gray cochetase uneori cu ideea achiziţionării unui avion particular. Ceva din silueta lucioasă a micuţului aparat, lăsat de Rogan la dispoziţia lui şi a Briannei, pentru călătoria la Dublin, era posibil să-l hotărască. Ar fi putut să facă o comandă specială care să se potrivească stilului lui, iar din cînd în cînd ar fi putut chiar să-i manevreze singur motoarele. Nimic nu-l putea opri să nu înveţe să piloteze.

Cu siguranţă, avea să fie o jucărioară interesantă, se gîndi el, aşezîndu-se confortabil în fotoliul de piele de lîngă Brianna. Avînd mijlocul propriu de transport, ar elimina micile dureri de cap, pricinuite de rezervarea biletelor din timp şi n-ar mai fi fost la cheremul liniilor aeriene.

Însă a stăpîni ceva, orice, presupunea responsabilitatea de a întreţine acel ceva. De aceea el închiria, de aceea nu avusese niciodată o maşină proprie. Şi deşi nu se puteau spune decît cuvinte frumoase la adresa intimităţii şi confortului asigurat de un mic avion, Gray îşi dădea seama că avea să simtă

lipsa aglomerației, a tovarășilor de drum și a tuturor ciudatelor și inerentelor disfuncționalități ale unui zbor de afaceri.

Însă nu de astă dată. El își furișă mîna peste a Briannei, atunci cînd avionul începu să se ridice.

— Îți place să zbori?

— Nu mi se întîmplă prea des. Ideea străpungerii cerului îi crea încă senzații neplăcute în stomac. Dar da, cred că îmi place. Îmi place să mă uit în jos. Brianna zîmbi în sinea ei, văzînd pămîntul înclinîndu-se sub ei. O fascina să se vadă plutind deasupra casei, deasupra dealurilor, să se strecoare printre nori, îndreptîndu-se spre alte zări. Presupun că pentru tine este o a doua natură.

— Este amuzant, cînd te gîndești unde te duci.

— Și unde ai fost.

— La asta nu mă gîndesc, pentru că abia vin de acolo.

În timp ce avionul lua înălțime, el își puse mîna sub bărbia ei și, întorcîndu-i fața spre el, începu să o studieze.

—Tot îngrijorată ești.

— Nu mi se pare corect să plec așa și, pe deasupra, într-un asemenea lux.

— Sentimentul catolic al vinovăției. Strălucirea ochilor lui se intensifică atunci cînd surîse. Am auzit de acest fenomen deosebit. Este ca atunci cînd nu faci ceva constructiv, iar faptul că te bucură acest lucru, te înnebunește. Corect?

— Aiurea! Ea expiră zgomotos, iritată că ceea ce spusese el era, în parte, adevărat. Am responsabilități.

— Eschivează-te de la ele. El atinse cruciulița de aur care atîrna la gîtul ei. Pare să fie ispita cea mai la îndemînă de a păcătui, nu-i așa? Care este, de fapt, cea mai la îndemînă ispită de a păcătui?

—Tu, rosti ea lovindu-l peste degete.

— Serios? Ideea îl emoționa. Îmi place.

— Cred și eu, zise ea aranjîndu-și un ac de păr care stătea să cadă. Dar astea n-au de-a face unele cu altele. Dacă mă simt vinovată, e pentru că nu-mi place să-mi strîng lucrurile în grabă și să plec pe fugă. Îmi place să am timp să fac totul pe îndelete.

— Păi, astfel pierzi toată distracția.

— Pentru mine, asta numai distracție nu se cheamă. Brianna își mușcă buza. Știu că este important ca eu să fiu în Dublin, la cununie, însă faptul că am părăsit casa acum...

— Murphy a rămas de pază, îi reaminti Gray. Va fi în permanență cu ochii pe casă. De acest lucru, Gray era sigur, căci stătuse personal de vorbă cu Murphy. Bătrînul Smythe-White a plecat, așa că nu mai ai alți oameni de care să-ți faci griji.

— Oaspeți, rosti ea automat, ridicînd din sprîncene. Nu cred că el o să mai recomande la cineva hanul, după cele întîmplate. Cu toate că a fost extraordinar de înțelegător în această privință.

— N-a pierdut nimic. „Niciodată să nu călătorești cu bani gheață", rosti Griray, imitînd glasul afectat al domnului Smythe-White. „Sînt o invitație pentru belele."

Ea surîse delicat, așa cum, de altfel, el sperase.

— Nu i s-o fi furat într-adevăr nimic, însă mă îndoiesc că a mai avut o noapte liniștită, știind că dormitorul i-a fost spart, că lucrurile i-au fost răvășite. Motiv pentru care ea a refuzat să-?i primească banii pentru găzduire.

— Oh, n-am cum să știu. Eu am dormit foarte liniștit.

El își desfăcu centura de siguranță și se ridică pentru a da o raită prin bucătăria avionului. Cumnatul tău este un tip stilat.

— Da, într-adevăr, este. Ea se încruntă cînd îl văzu pe Gray revenind cu o sticlă de șampanie și două pahare. Doar nu ai de gînd să o deschizi. Nu avem mult de mers și...

— Sigur că am s-o deschid. Ce, nu-ți place șampania?

— Ba da, îmi place, dar... Protestul ei fu brusc întrerupt de zgomotul vesel al dopului care sări. Brianna oftă, asemeni unei mame care își vede copilul jucîndu-se într-o băltoacă de noroi.

— Așa. El se așeză din nou și umplu ambele pahare. După ce îi întinse Briannei băutura, își ciocni cupa de cristal de a ei și afișă un zîmbet larg. Povestește-mi despre miri. Ai spus că au optzeci de ani?

— Unchiul Niall, da. Deoarece dopul nu se mai putea pune la loc în sticlă, Brianna sorbi. Doamna Sweeney este cu cîțiva ani mai tînără.

— Îți dai seama! Gîndul îi stîrnea imaginația. Să intri în cușca mariajului la vîrsta lor.

— Cușca?

— Căsnicia are o serie de restricții și o ieșire destul de dificilă. Bucurîndu-se de buchetul vinului, el încercă să-i simtă savoarea, înainte de a-l înghiți. Așadar, au fost iubiți în tinerețe?

— Nu chiar, murmură ea, încruntată încă de descrierea pe care el o făcuse mai devreme căsniciei. Au crescut în Galway. Doamna Sweeney era prietenă cu bunica mea, sora unchiului Niall. Doamna Sweeney s-a îndrăgostit nebunește de unchiul Niall. Apoi bunica mea s-a căsătorit și s-a mutat în Clare. Doamna Sweeney s-a căsătorit și s-a mutat la Dublin. Astfel și-au pierdut urma. Apoi Maggie și Roggan au început să lucreze împreună, iar doamna Sweenaey a făcut legătura între familii, i-am scris despre acest lucru unchiului Niall, iar el s-a mutat definitiv la Dublin. Ea zîmbi amintirii și nu observă cînd Gray îi reumplu paharul. Cei doi au fost de atunci apropiați, asemeni pîinii și gemului.

— Căile întortocheate ale destinului. Gray ridică paharul în semn de toast. Fascinant, nu-i așa?

— Se iubesc, rosti ea simplu și oftă. Nu sper decît...

Ea se întreruupse și-și mută privirirea din nou la geam.

— Ce anume?

— Le doresc să aibă o zi frumoasă, una minunată. Mă tem că mama o va face stînjenitoare. Brianna se întoarse din nou spre el. Oricît de jenant i se părea, era mai bine ca el să știe, pentru a nu fi prea șocat în cazul vreunei ieșiri. Ea n-a vrut să meargă astăzi cu noi la Dublin. Nu vrea să doarmă în casa lui Maggie. Mi-a spus că va sosi mîine, își va face datoria și va pleca imediat.

El ridică o sprînceană.

— Nu-i plac orașele? întrebă el, deși intuia că era cu totul altceva.

— Mama este o persoană care nu găsește mulțumirea prea ușor. Trebuie să-ți spun că s-ar putea să fie dificilă. Vezi tu, ea nu aprobă această căsătorie.

— Poftim? Doar nu crede că puștii ăștia nebunatici sînt prea tineri ca să se căsătorească!

Buzele Briannei se răsfrînseră surîzătoare, însă ochii ei nu reflectară amuzamentul.

— După cum vede ea lucrurile, banii se căsătoresc cu bani. În plus, are... păreri ferme despre trăitul împreună, într-o altă manieră decît în taina căsătoriei.

—Trăitul împreună? El nu reuși să-și rețină zîmbetul. Într-o altă manieră?

—Trăitul împreună, rosti ea, ţuguindu-și buzele. Și după cum îți va spune mama, dacă îi vei da ocazia, vîrsta nu-i absolvă de păcatul trupesc.

Gray se înecă. Rîdea şi, în acelaşi timp, încerca să-şi recapete răsuflarea zărind privirea urîtă a Briannei.

— Iartă-mă, văd că nu ai vrut să fie o glumă.

— Unora le vine uşor să rîdă de credinţele celorlalţi.

— N-am intenţionat asta, rosti el, nereuşind să-şi stăpînească chicotelile, Iisuse, Brie, tocmai mi-ai spus că bărbatul are optzeci de ani şi că ruşinoasa lui mireasă este cam de-o vîrstă cu el. Doar nu crezi că o să treacă prin focurile iadului pentru că... El se hotărâ să găsească o cale delicată de exprimare. Pentru că au avut o legătură fizică matură şi mutual satisfăcătoare.

— Nu. Parte din gheaţa ochilor ei se topi. Nu, sigur că nu cred. Însă mama crede, sau cel puţin aşa spune, deoarece este mult mai uşor să te vaieţi. Familiile sînt complicate, nu-i aşa?

— Din cîte am observat eu, da. Eu nu am una de care să-mi fac griji.

— N-ai familie? Restul gheţii se topi în compasiune. Ţi-ai pierdut părinţii?

— Este un fel de a spune. Mai firesc ar fi fost să zică că ei îl pierduseră pe el, se gîndi Gray.

— Îmi pare rău. Şi nu ai nici un frate, nici o soră?

— Nu. El se întinse după sticlă ca să-şi i umple din nou paharul.

— Dar, cu siguranţă, ai veri. Toată lume are pe cineva, se gîndi ea. Bunici, mătuşi sau unchi.

—Nu.

Ea rămase cu privirea fixată pe el, pustiindu-l. Să nu ai pe nimeni. Brianna nu putea să conceapă aşa ceva. Nu putea să suporte.

—Te uiţi la mine de parcă aş fi un copil abandonat într-un coş, la uşa ta. Ideea îl amuză şi, curios, îl şi tulbură. Crede-mă, iubito, îmi place aşa. Nici o legătură, nici o piedică, nici un sentiment de vinovăţie. El sorbi din nou din băutură, de parcă ar fi pecetluit cuvintele. Îmi simplifică viaţa.

Ţi-o pustieşte mai degrabă, se gîndi ea.

— Nu te deranjează că nu ai pe nimeni acasă, la care să te întorci?

— Mă destinde. Poate m-ar deranja dacă aş avea o casă, însă nu am nimic din toate acestea.

Ţiganul, îşi aminti ea, însă pînă acum ea nu luase niciodată spusele lui ad-literam.

—Dar, Grayson, să nu ai un loc al tău...

— Nu tu ipotecă, nu tu gazon de îngrijit, nu tu vecini cu care să te împaci. El se aplecă peste ea, ca să privească pe geam. Uită-te, se vede Dublin-ul.

Ea se uită însă la el.

— Şi cînd vei părăsi Irlanda, unde te vei duce?

— Nu m-am decis. Asta este toată frumuseţea.

— Ai o casă grozavă. În mai puţin de trei ore, de la aterizarea în Dublin, Gray îşi întindea picioarele în faţa căminului din salonul lui Rogan. Sînt recunoscător că m-aţi primit în gazdă.

— Este plăcerea noastră. Rogan îi oferi paharul cu brandy-ul de după cină. Rămaseră o vreme singuri,

cît Brianna şi Maggie se duseră la bunica lui, ca să ajute la ultimele pregătiri.

Rogan încă nu se putea obişnui cu ideea de a-şi vedea bunica în postura de mireasă emoţionată. Dar şi mai greu îi era să şi-l imagineze pe bărbatul care, chiar şi acum, îl ocăra pe bucătar, în rolul viitorului lui bunic vitreg.

— Nu pari prea bucuros de eveniment.

— Poftim? Rogan îşi întoarse privirea la Gray, afişînd un surîs. Nu, iartă-mă, nu este nimic legat de tine. Sînt doar puţin cam agitat din pricina zilei de mîine, bănuiesc.

—Te-ai molipsit de neastîmpărul miresei?

Singura replică, pe care Rogan reuşi să o articuleze, fu un mîrîit.

Intuindu-şi bine gazda, Gray îşi împinse limba în obraz şi începu să scormonească în punctul sensibil.

— Niall este un personaj interesant.

— Un personaj, murmură Rogan. Într-adevăr.

— Bunica ta, la cină, avea stele în ochi.

Rogan oftă. Ea nu mai arătase niciodată atît de fericită.

— Şi-au sucit capul unul altuia.

— Păi... Gray îşi roti brandy-ul în pahar. Noi sîntem doi, iar el este unul. Am putea să punem mîna pe el, să-l legăm fedeleş, să-l tîrîm pînă la docuri şi să-l aruncăm pe un vas, spre Australia.

— Să nu crezi că nu m-am gîndit la varianta asta. El zîmbi, de astă dată cu mai multă uşurinţă. Nu există

familie fără uscături, nu-i așa? Dar sînt obligat să admit că acest om o adoră. Maggie și Brie sînt încîntate, așa că eu mă văd rămas în minoritate și total lipsit de susținători.

— Mie îmi place, rosti Gray, cu un surîs împăciuitor. Cum poate să nu-ți placă un bărbat care poartă o haină ce face concurență dovleacului de Halloween, asortată cu pantofi pompoși din piele de aligator?

— Poftim! Rogan își legănă elegant brațul. Oricum, sîntem mulțumiți că putem să-ți oferim o nuntă pe timpul ședерii în Irlanda. Te simți confortabbil la *Blackthorn*?

— Brianna este iscusită în a asigura cuiva confortul.

— Așa este.

Expresia lui Gray deveni gravă în timp ce el se încruntă în fața paharului.

— Acum cîteva zile s-a întîmplat ceva ce cred că ar fi bine să știi. Brianna nu m-a lăsat să pomenesc nimănui despre acest incident, mai ales lui Maggie. Dar aș vrea ca tu să fii la curent.

— În regulă.

— Hanul a fost spart.

—*Blackthorn?* Speriat, Rogan puse deoparte paharul.

— Eu și Brianna nu eram înăuntru, eram în șopronul în care ține flori. Cred că eram acolo de vreo jumătate de oră, poate de mai mult. Cînd ne-am întors în casă, totul era răvășit.

— Poftim?

— Întors pe dos, explică Gray. Aş putea spune că a fost o cotrobăială rapidă şi dezordonată.

— Nu înţeleg, rosti el aplecîndu-se în faţă, îngrijorat. A dispărut ceva?

— Am avut ceva bani în cameră. Gray ridică din umeri. Asta pare să fi fost tot. Brianna spune că nici unul din vecini n-ar fi intrat în casă în asemenea manieră.

— Are dreptate. Rogan se aşează din nou, îşi luă paharul, însă nu bău. Este o comunitate foarte unită, iar Brie este iubită. Aţi informat postul de poliţie?

— Brianna n-a vrut, n-a văzut rostul. Eu am vorbit, în schimb, cu Murphy.

— Cam acelaşi lucru, confirmă Rogan. Nu pot decît să presupun că a fost vreun necunoscut, aflat în trecere. Dar pînă şi această ipoteză pare neverosimilă. Nesatisfăcut de nici una din supoziţii, el începu să bată cu degetele pe lateralele paharului. Te afli de ceva vreme aici. Trebuie să-ţi fi făcut o idee despre oameni, despre atmosferă.

— Următoarea oprire este Brigadoon, murmură Gray. Raţiunea jocului la care ai dreptul, la o singură încercare, asta este maniera folosită de ea. Gray îşi mişcă umerii. Cu toate acestea, nu cred că ar strica dacă ai ţine sub supraveghere locul, cînd te vei întoarce.

— Aşa am să fac. Rogan se încruntă la băutură. Să fii sigur de asta.

— Ai un bucătar excelent, Rogan, băiatule. Niall intră în încăpere, aducînd pe o tavă un serviciu de porţelan şi un imens tort de ciocolată. Unchiul era un bărbat solid, care îşi purta cele aproape cincisprezece kilograme suplimentare ca pe o medalie de onoare. Şi într-adevăr, îmbrăcat în acel sacou portocaliu şi cu acea cravată verde-prăzuliu arăta ca o lanternă scobită într-un dovleac. Niall aşează tava pe masă şi surîse.

—A trimis acest desert ca să-mi mai calmez puţin nervii.

— Şi eu mă simt puţin nervos. Zîmbind urîcios, Gray se ridică să taie din tort.

Niall explodă într-un hohot de rîs şi-l bătu prietenește pe Gray pe spate.

— Aşa da, flăcăule. Apetit extraordinar. Ce-ar fi să înfulecăm tot tortul şi apoi să ne aşezăm la nişte partide de snooker? Niall îi făcu cu ochiul lui Rogan. În definitiv, este ultima mea noapte ca burlac. Pentru mine au luat sfîrşit chefurile cu băieţii. Doreşte cineva whisky, ca să poată înghiţi dulcele?

— Whisky! Rogan privi faţa rotundă şi surîzătoare a viitorului lui bunic. Mi-ar prinde bine şi mie o duşcă.

Jucară mai multe partide. Urmară apoi altele şi altele. Cînd deschiseră cea de-a doua sticlă, Gray trebui să privească cruciş, ca să vadă bilele de pe masa de snooker şi, cu toate astea, acestea tot aveau tendinţa să se clatine. Aşa că, pînă la urmă, sfîrşi prin a închide complet un ochi.

Auzi bilele ciocnindu-se și apoi își îndreptă poziția.

— Punct pentru mine, domnilor. Punct pentru mine, repetă Gray și se sprijini cu toată greutatea în tac.

—Ticălosul ăsta de yankeu este de neînvins, în seara asta. Niall îl plesni pe Gray pe spate și fu cît pe ce să-l dea pe american cu nasul de masa de joc. Aranjează-le din nou, Rogan, băiatule. Hai să mai facem o rundă.

— Nu le mai văd, rosti încet Rogan, după care, ridicîndu-și mîna streașină la ochi, privi pe furiș la bile. Nici degetele nu mi le mai simt.

— Încă un whisky, asta îți trebuie. Ca un marinar aflat pe punte, Niall își croi drum spre clondir. Nici o picătură, rosti el trist, scurgînd sticla de cristal. Nici măcar o singură picătură n-a mai rămas.

— N-a mai rămas nici un pic de whisky în Dublin. Rogan se depărta de peretele care îl susținea, însă imediat reveni, vlăguit, la poziția inițială. L-am băut pe tot. Pe tot, pe tot. Oh, Iisuse. Nici limba nu mi-o mai simt. Am pierdut-o.

— Ia să vedem. Dorind să ajute, Gray își ridică greoi mîinile pe umerii lui Rogan. Scoate-o. Strîngînd din ochi, el înclină aprobator din cap. E-n regulă, amice. E acolo. Problema este că ai două.

— Mîine mă însor cu Ghrissy. Niall se ridică, legănîndu-se puternic spre stînga, apoi spre dreapta, ochii strălucindu-i, zîmbetul radiindu-i. Drăgălașa și mititica Chrissy, frumoasa din Dublin.

Clătinîndu-se, el făcu cîțiva pași în față și căzu ca un buștean. Susținîndu-se prietenește unul pe brațul celuilalt, Rogan și Gray își coborîră privirile spre el.

— Ce facem cu el? întrebă Gray.

Rogan își trecu una din cele două limbi prin jurul dinților.

— Crezi că mai trăiește?

— Nu prea pare.

— Să nu înceapă, încă, praznicul, zise Naill, ridicîndu-și ușor capul. Băieți, ajutați-mă să mă scol. Am să dansez pînă în zori. Capul lui atinse din nou podeaua, cu o bufnitură.

— Nu este chiar atît de rău, nu-i așa? întrebă Rogan. Dar asta numai din cauză că sînt beat.

— Este un adevărat domn. Hai să-l ridicăm, că doar nu poate să-și danseze pe față.

— Corect. Amîndoi se clătinau destul de tare. În clipa în care îl ridicară pe Niall în genunchi, nu mai puteau să respire și rîdeau ca niște proști. Hai, scoală-te, măi neghiobule. Este ca și cum am vrea să mișcăm o balenă eșuată pe țărm.

Niall își deschise ochii încețoșați, își dădu capul pe spate și, cu un glas de tenor, tremurat, dar surprinzător de afectat, începu să cînte:

—Totul pentru mine-i grogul. Totu-i berea și tutunul. Mîrîind, el se ridică într-un picior, fiind cît pe ce să-l învîrtească pe Gray. Banii toți i-am prăpădit, cu iubitele bînd gin. Și departe, peste ocean, trebuie acum să pribegesc.

— Să fii bucuros dacă o să pribegeşti pînă la pat, îi zise Rogan.

El însă nu făcu decît să schimbe melodiile:

— Dacă ai avea aripioare, m-ai duce fără ezitare.

Acolo unde se cîntă cît e ziua de mare.

Bine ameţit de whisky, Rogan începu să-l susţină vocal, toţi trei abia ţinîndu-se pe picioare.

— Dacă ai da peste cap o sticlă întreagă de bere şi pentru plecat n-ai mai găsi putere...

Versul i se păru lui Gray atît de amuzant, încît alătură corului chicotelile lui.

Cu armonia şi afecţiunea beţivilor, nesiguri pe picioare, o apucară toţi trei pe hol. În clipa în care ajunseră la capătul scărilor, interpretau versiunea, bine îmbătată cu whisky, a melodiei *Dicey Riley*.

— Ehei, n-aş spune că bietul Dicey Riley a fost singurul care s-a cinstit, nu-i aşa, Brie? Maggie şi sora ei rămaseră la jumătatea scării, studiind trio-ul din faţa lor.

— Nu, n-aş spune. Împreunîndu-şi braţele la piept, Brianna scuturâ din cap. După cum arată, se pare că şi dînşii au chefuit puţin.

— Iisuse, nu-i aşa că e superbă? mormăi Gray.

— Da. Rogan îi arătă un surîs strălucitor soţiei. Îmi la răsuflarea. Maggie, iubito, vino să-mi dai o sărutare.

— Am să-ţi dau una să n-o poţi duce. Maggie pufni în rîs şi începu să coboare treptele. Uitaţi-vă la voi,

beţivilor. De la dumneata, unchiule Niall, mă aşteptam la mai mult.

— Mă însor, Maggie Mae. Unde este Chrissy a mea?

El încerca să se răsucească, făcîndu-i pe cei doi susţinători ai lui să se încline asemeni pietrelor de domino.

— Doarme în patul ei, aşa cum ar fi trebuit să faci şi dumneata. Brianna, haide să-i adunăm pe aceşti războinici de pe cîmpul de luptă.

— Am jucat snooker. Gray îi surîse Briannei. Eu am cîştigat.

—Yankeu nesuferit, rosti Niall, pe un ton afectat, după care sărută fruntea lui Gray.

— I-auzi, ce drăguţ! Maggie reuşi să pună mîna pe Rogan. Haide acum, pe-aici este drumul. Pune picioarele unul în faţa celuilalt. Cu chiu, cu vai, pînă în final reuşiră să se înţeleagă în privinţa paşilor. Primul dus în cameră fu Niall.

— Maggie, du-l pe Rogan în dormitor, îi zise Brianna. Eu am să-l tîrăsc pe celălalt în camera lui şi după aceea am să mă întorc să-i scot pantofii unchiului Niall.

— Oh, ce capete vor avea mîine! Gîndul o făcu pe Maggie să surîdă. Haide, Sweeney, sus, în pat. Ţine-ţi mîinile acasă. Deoarece îl considera inofensiv, în starea în care era, ea îşi rosti porunca chicotind. În starea în care eşti bănuiesc că habar nu ai ce să faci cu ele.

— Pun pariu că ştiu.

— Oh, duhneşti a whisky şi tutun. Brianna oftă. Luă braţul lui Gray şi-l puse pe umeri, apoi îl cuprinse pe după talie. Omul ăla are optzeci de ani. Ar fi trebuit să-l opriţi.

— Acest Niall Feeneyy este un anturaj dăunător. A trebuit să toastăm pentru ochii lui Chrissy, pentru buzele ei, pentru părul ei, pentru urechile ei. Cred că am toastat şi pentru degetele de la picioare, dar atunci deja ne pilisem rău.

— Se vede. Uite, acolo este uşa de la cameră. Încă puţin.

— Miroşi frumos, Brianna. Cu o mişcare care lui i se păru delicată, Gray îi mirosi gîtul, asemeni unui cîine. Vino în pat cu mine. Aş putea să-ţi arăt multe lucruri. Lucruri minunate.

— Mmmm, hmmm. Joos, uşurel. Aşa. Ea îi ridică picioarele pe pat şi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi.

— Întinde-te lîngă mine. Pot să te duc unde nici nu-ţi imaginezi. Vreau să fiu înăuntrul tău.

Auzindu-l, ea tresări, iar mîinile începură să-i bîjbîie. Îşi ridică spre Gray privirea tăioasă, însă ochii lui erau închişi, iar pe chipul lui se a răsfrînsese un zîmbet visător.

— Ssst, murmură ea. Dormi acum.

Îl înveli bine, îi dădu la o parte părul de pe frunte şi-l lăsă sforăind.

Era de aşteptat să urmeze suferinţa. Răsfăţarea, peste măsură, trebuia plătită, iar Gray era mereu dispus să plătească datoria. Însă i se părea puţin cam exagerat să fie obligat la o scurtă călătorie cumplită, în iad, din cauza unei nopţi prosteşti.

Capul îi era spart în două, însă nu se vedea. Constatarea, făcută a doua zi dimineaţa, cînd reuşi să se tîrască pînă la baie, îl bucură enorm. Era tras la faţă, dar era întreg. Evident, spărtura din ţeastă era pe dinăuntru.

Pînă la lăsarea nopţii, avea probabil să moară.

Ochii îi erau duşi în fundul capului, avînd forma unor bile de foc. Interiorul gurii îi fusese mînjit cu ceva extraordinar de scîrbos. Stomacul îi fremăta şi-l durea de parcă ar fi fost lovit de pumni nervoşi.

Începu să se gîndească că nu mai avea să apuce căderea nopţii.

Deoarece nu era nimeni în jur, începu să suspine uşor şi intră sub duş. Ar fi putut să jure că mirosul de whisky îi ieşea prin pori.

Cu mişcări de om bătrîn sau chiar de invalid, el ieşi din cadă şi-şi înfăşură un prosop în jurul taliei. Făcu tot ce putu ca să scape de mirosul cumplit din gură.

Cînd intră în dormitor, căscă şi-şi lipi mîinile peste ochi, la timp, speră el, ca să nu-i sară din cap. Un sadic intrase în camera lui şi-i trăsese draperiile, lăsînd lumina soarelui să pătrundă înăuntru.

La rîndul lor, ochii Briannei se măriră, uluiţi. Gura îi rămăsese deschisă. În afară de un prosop, care îi atîrna lejer pe şolduri, el nu mai avea nimic altceva decît nişte picături de apă care se scurgeau.

Trupul lui era... cuvîntul splendid trecu prin mintea ei. Zvelt, musculos, strălucitor. Ea se pomeni împletindu-şi degetele şi înghiţind în sec.

— Ţi-am adus tava cu micul dejun, reuşi ea să rostească. M-am gîndit că nu te vei simţi prea bine.

Precaut, Gray îşi răsfiră degetele atît cît să privească printre ele.

— Înseamnă că nu a fost o pedeapsă de la Dumnezeu. Vocea lui era răguşită, însă se temea că avea să şi-o piardă de tot, dacă şi-ar fi dres-o. O clipă, am crezut că am fost lovit pentru păcatele mele.

— Nu este decît porridge, pîine prăjită şi cafea.

— Cafea! El rosti cuvîntul ca pe o rugăciune. Ai putea să-mi torni puţină.

— Aş putea. Ţi-am adus şi nişte aspirină.

— Aspirină! El mai avea puţin şi începea să plîngă. Te rog.

— Uite, ia-le pe-astea mai întîi. Ea îi aduse pastilele şi un mic pahar cu apă. Rogan arată la fel de rău ca tine, rosti ea, în timp ce Gray îşi înghiţi medicamentele. Stăpînindu-şi cu mare greutate dorinţa de a mîngîia acel păr umed, cîrlionţat, adăugă: Unchiul Niall, în schimb, este în mare formă.

— Face paradă. Gray se deplasă atent spre pat. Se lăsă jos, uşor, rugîndu-se să nu-i cadă capul de pe

umeri. Înainte de a continua cu altele, trebuie să mă scuz pentru ceva?

— Faţă de mine?

— Faţă de oricine. Whisky-ul nu este otrava mea obişnuită şi, după cea de-a doua sticlă, amănuntele nu-mi mai sînt clare. El îşi ridică privirea încruntată spre ea şi observă că Brianna surîdea. Te amuză ceva?

— Nu... adică da, dar nu este prea frumos din partea mea să mi se pară amuzant. Ea cedă atunci impulsului şi-şi lăsă mîna să alunece pe părul lui, dezmierdîndu-l ca pe un copil care exagerase cu prăjiturile. Mă gîndeam că este drăguţ din partea ta să vrei să te scuzi. Ea surîse, plină de căldură. Nu, n-ai pentru ce. Ai fost doar beat şi bleg. N-ai făcut nimic rău.

— Ţie îţi este uşor să vorbeşti. Gray îşi sprijini capul cu palma. Nu sînt obişnuit să beau aşa. Tresărind, el întinse mîna liberă după cafea. De fapt, nu cred că am băut vreodată atît de mult, sau că voi mai bea vreodată.

—Te vei simţi mai bine după ce vei mînca puţin. Mai ai cîteva ore pînă vei merge la cununie, dacă te vei simţi în stare.

— N-am s-o ratez. Resemnat, Gray luă porridge-ul. Mirosul acestuia nu părea primejdios. Luă o înghiţitură şi aşteptă să vadă dacă organismul lui avea să-l accepte. Nu merg împreună cu tine?

— Eu am să plec peste cîteva minute. Mai sînt aranjamente de făcut. Tu vei veni cu Rogan şi cu

unchiul Niall, de vreme ce este îndoielnic că veţi da de vreo belea, pe un drum atît de scurt.

El mîrîi şi mai luă o linguriţă de porridge.

— Mai ai nevoie de ceva, înainte să plec?

— Ai atins majoritatea punctelor vitale. Înclinîndu-şi capul, el o studie. Am încercat cumva, noaptea trecută, să te conving să te culci cu mine?

— Da.

— Parcă mi-am amintit chestia asta. Zîmbetul lui veni repede şi uşor. Nu pot să-mi imaginez cum de mi-ai rezistat.

— Oh, am reuşit. Acum, am să plec.

— Brianna! El îi aruncă o privire fulgerătoare şi primejdioasă. Data viitoare, n-am să mai fiu ameţit.

Christine Rogan Sweeney era pe cale să devină străbunică, însă rămînea totuşi mireasă. Indiferent cît de des îşi zisese că era o prostie să fie agitată, să se simtă atît de ameţită, stomacul tot îi fremăta.

Urma să se căsătorească peste cîteva minute. Să se lege, prin jurămînt, de bărbatul pe care îl iubea atît. Să primească promisiunea lui solemnă. Să devină din nou soţie, după atîţia ani de văduvie.

— Arăţi minunat. Maggie se dădu în spate, în timp ce Christine se răsuci în faţa oglinzii. Perlele, cusute pe rever, dădeau strălucire costumului roz-pal. Deasupra părului alb, Christine îşi pusese o elegantă pălărie cu voaletă, asortată la culoare cu costumul.

— Mă simt minunat. Rîzînd, ea se răsuci şi o îmbrăţişă mai întîi pe Maggie, iar apoi pe Brianna.

Nu-mi pasă cine ştie asta. Mă întreb dacă Niall este la fel de agitat ca mine.

— Se învîrte de colo-colo ca un motan, îi spuse Maggie. Şi-l întreabă pe Rogan cît este ceasul, din zece în zece minute.

— Bine. Christine inspiră prelung. Asta-i bine. Este timpul, nu-i aşa?

— Aproape. Brianna o sărută pe obraz. Eu am să cobor acum, ca să mă asigur că totul este pus la punct, îţi doresc fericire... mătuşă Christine.

— Oh, scumpo. Ochii bătrînei se umplură de lacrimi. Ce drăguţă eşti!

— Să nu cumva să plîngi, o preveni Maggie. O să ne molipsim toţi. Am să-ţi fac semn cînd sîntem gata, Brie.

Încuviinţînd rapid din cap, Brianna ieşi grăbită. Organizatorii festivităţii şi servitorii roiau prin casă. O nuntă era un eveniment într-o familie, de aceea ea ţinea ca totul să fie perfect.

Invitaţii se adunaseră în salon, amestecuri de culori, hohote de rîs. Un harpist interpreta o melodie lină. Ghirlande de trandafiri fuseseră prinse de balustradă, iar glastre, cu aranjamente artistice, fuseseră răspîndite prin casă.

Cînd se întrebă dacă să se ducă şi în bucătărie, ca să se asigure că totul era în regulă, acolo le zări pe mama ei şi pe Lottie. Abordînd un surîs perfect, ea se îndreptă spre ele.

— Mamă, arăţi minunat.

— Aiurea! Lottie nu s-a lăsat pînă nu mi-am cheltuit banii pe o rochie nouă, rosti ea, trecîndu-şi o mînă agitată peste ţesătura fină a mînecii.

— Este superbă. Şi la fel este şi a ta, Lottie. Însoţitoarea lui Maeve rîse din tot sufletul.

— Ne-am răsfăţat. Doar nu mergem, în fiecare zi, la o nuntă atît de excentrică. Arhiepiscopul, rosti ea în şoaptă, făcînd cu ochiul. Vă daţi seama? Maeve strîmbă din nas.

— Un preot este un preot, indiferent de rangul lui. Mie mi se pare că ar trebui să se gîndească de două ori, înainte de a oficia o astfel de cununie. Cînd doi oameni au trăit în păcat...

— Mamă! Brianna îşi păstră tonul coborît şi răceala de gheaţă. Nu şi astăzi. Te rog, doar dacă ai...

— Brianna! Gray se apropie, îi luă mîna şi i-o sărută. Arăţi nemaipomenit.

— Mulţumesc. Ea luptă din răsputeri să nu se înroşească atunci cînd degetele lui se i se încleştară, posesiv, în jurul mîinii ei. Mamă, Lottie, el este Grayson Thane. Oaspete la *Blackthorn*. Gray, ţi le prezint pe Maeve Concannon şi Lottie Sullivan.

— Doamnă Sullivan. El luă mîna lui Lottie şi, sărutîndu-i-o, o făcu pe aceasta să chicotească. Doamnă Concannon, vă felicit pentru încîntătoarele şi talentatele fiice.

Maeve nu făcu decît să-i arunce o privire încruntată. Părul lui e lung ca al unei fete, observă ea. Iar zîmbetul are ceva demonic în el.

— Eşti american, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Sînt foarte impresionat de ţara dumneavoastră. Şi de ospitalitatea fiicei dumneavoastră.

— Chiriaşii nu obişnuiesc să vină la nunţile familiei.

— Mamă...,

— Nu, aşa este, rosti calm Gray. Acesta este un alt lucru fermecător al ţării dumnneavoastră. Străinii sînt trataţi ca prieteni şi prietenii ca străini. Îmi permiteţi să vă conduc la locurile dumneavoaastră?

Lottie se şi agăţă de braţul lui.

— Haide, Maeve. Cîte astfel de propuneri crezi că vom mai primi de la un tînăr atît de chipeş, ca acesta? Eşti scriitor, nu-i aşa?

— Da, sînt. El se depărta cu cele două femei, trimiţîndu-i Briannei, peste umăr, un surîs rapid şi îngîmfat.

Briannei îi venea să-l sărute. În clipa în care oftă uşurată, Maggie îi făcu semn din capul scărilor.

Harpistul începu să interpreteze marşul nupţial, iar Brianna se strecură în spatele încăperii. Gîtul i se încordă cînd Niall îşi ocupă locul în faţa căminului şi şi fixă privirea spre scări. Cu toate că părul lui era ra şi talia groasă, în acele clipe el părea tînăr, nerăb dător şi plin de entuziasm.

Încăperea se umplu de murmure cînd Christine coborî treptele şi se apropie de el, cu voaleta trasă peste ochii care îi străluceau. Arhiepiscopul îi binecu vîntă şi ceremonia începu.

— Poftim! Gray, care venise de cîteva clipe lîngă ea, îi oferi batista. Am presimţit că-ţi va trebui.

— Este minunat. Ea îşi tampona ochii. Cuvintele o pătrunseră. Să iubeşti. Să cinsteşti. Să preţuieşti.

Gray auzi: Pînă ce moartea ne va despărţi. O sentinţă pe viaţă. Dintotdeauna presimţise că exista un motiv pentru care oamenii plîngeau la nunţi. El o cuprinse, pe după umeri, pe Brianna şi o strînse prietenește.

— Fii tare, murmură el. E pe terminate.

— E numai începutul, îl corectă ea, lăsîndu-şi capul pe umărul lui.

Aplauzele explodară cînd, entuziast, Niall sărută mireasa.

CAPITOLUL 8

Călătoriile în avioane particulare, şampania şi cununiile erau lucruri pe care Brianna le considera plăcute. Îi părea însă bine că se întorsese acasă. Deşi cunoştea totul, fără să fie nevoie să se încreadă în cer sau în aerul îmbălsămat, ea prefera să se gîndească că iarna cea grea era pe sfîrşite. Visa la sera ei, în timp ce-şi îngrijea răsadurile din şopron. Făcea fel de fel de planuri pentru camera din pod, în timp ce atîrna rufele la uscat.

În săptămîna care urmă întoarcerii de la Dublin, ea avu toată casa la dispoziţie. Gray şedea închis în cameră, ca să lucreze. Din cînd în cînd, ieşea ca să facă o plimbare cu maşina sau să mişune prin bucătărie.

Nu ştia dacă să se simtă uşurată sau supărată că el părea atît de absorbit de muncă, încît nici măcar nu încerca să-i mai fure o sărutare.

Cu toate acestea, era obligată să admită că singurătatea era mult mai plăcută, ştiind că el era în camera de sus. Ea stătea seara în faţa focului, citind

tricotînd, desăvîrşindu-şi schiţele, ştiind că el putea oricînd să vină să i se alăture.

Însă nu Gray fu cel care o întrerupse din tricotat, într-o noapte rece, ci mama ei şi Lottie.

Auzi maşina, fără să fie prea surprinsă. Prietenii şi vecinii deseori se opreau pe la ea, cînd vedeau lumina aprinsă. Lăsă lucrul deoparte şi, cînd se apropie de uşă, o auzi pe mama ei certîndu-se cu Lottie.

Brianna oftă. Din motive care îi scăpau, se părea că celor două femei le făcea plăcere să se ciondănească.

— Bună seara. Ea le întîmpină pe amîndouă cu un sărut. Ce surpriză plăcută!

— Sper că nu te deranjăm, Brie. Lottie îşi roti ochii jucăuşi. Maeve şi-a pus în cap să venim şi iată-ne.

— Întotdeauna mă bucur să vă văd.

— Parcă am ieşit să mîncăm pe undeva, nu-i aşa? i-o întoarse Maeve. A fost prea leneşă ca să gătească astăzi, aşa că a trebuit să mă tîrăsc pînă la un restaurant, neţinînd cont de starea în care eram.

— Chiar şi Brie se satură de gătit, din cînd în cînd, rosti Lottie, în timp ce agăţă în cuierul din hol haina lui Maeve. Oricît de mare plăcere i-ar face. În plus, este interesant să mai ieşi, cînd şi cînd, să mai vezi lumea.

— N-am nevoie să văd pe nimeni.

— Ai vrut s-o vezi pe Brianna, nu-i aşa? Lui Lottie îi făcu mare plăcere punctul mic cîştigat. De aceea ne aflăm aici.

— Ceea ce vreau este un ceai ca lumea, nu poşirca aia pe care mi-au servit-o la restaurant.

— Am să-ţi fac eu unul. Lottie o bătu uşor pe Brianna pe umăr. Stai aici şi conversează-te cu mama ta. Ştiu unde le găsesc pe toate.

— Ia şi cîinele ăsta cu tine. Maeve îi aruncă lui Con o privire urîtă. Nu vreau să mă umple de bale.

— Cuţulică, nu vrei să-mi ţii mie companie? Veselă, Lottie îl mîngîie pe Con după urechi. Hai cu Lottie, aşa, băiatule.

Supus şi sperînd să capete ceva, Con o urmă.

— Am făcut foc în salon, mamă. Hai, vino şi te aşează.

— Iroseşti combustibil de pomană, mormăi Maeve. Este destul de cald şi fără foc.

Brianna nu luă în seamă durerea de cap care îi clocotea în frunte.

— Este mai plăcut cu foc. Cina a fost bună?

Maeve răsuflă zgomotos şi se aşează. Îi plăceau căldura şi imaginea focului, însă nu avea să recunoască, în vecii vecilor, acest lucru.

— M-a cărat într-un local din Ennis şi a comandat pizza. Auzi, din tot ce era acolo, a comandat pizza!

— Oh, ştiu localul despre care vorbeşti. Au mîncare excelentă. Rogan mi-a spus că acolo pizza are exact gustul celei din Statele Unite. Brianna îşi luă lucrul în mînă. Ai auzit că sora lui Murphy, Kate, aşteaptă din nou un copil?

— Fata asta se înmulţeşte ca o iepuroaică. Cîţi are acum, patru?

— Acesta va fi al treilea. Are doi băieţi şi speră să nască o fetiţă. Zîmbind. Brianna ridică tricotajul roz şi moale. Aşa că îi fac această păturică, pentru a-i purta noroc.

— Dumnezeu o să-i dea ce-o să vrea, indiferent de culoarea pe care o tricotezi tu.

Andrelele Briannei ţăcăneau încet.

— Aşa să fie. Am primit o vedere de la unchiul Niall şi de la mătuşa Christine. Priveliştea munţilor şi a mării este splendidă. Se distrează nemaipomenit în croaziera făcută printre insulele greceşti.

— Lună de miere, la vîrsta lor! Însă, în sufletul ei, Maeve ar fi vrut să vadă şi ea munţii şi mările lumii. Dacă ai bani destui, poţi să te duci unde vrei şi să faci ce vrei. Nu toată lumea poate pleca iarna în ţările calde. Dacă aş putea, probabil că pieptul meu nu ar fi atît de bolnav.

—Te simţi rău, mamă? Întrebarea, rostită automat, ca răspunsul la tabla înmulţirii, pe care o învăţase la şcoală, o ruşină atît de tare, că o făcu să-şi ridice privirea şi să fie mai atentă, iartă-mă, mamă.

— Sînt obişnuită. Doctorul Hogan nu face decît să-şi cloncăne limba în gură şi să-mi spună că n-am nimic. Dar eu ştiu cum mă simt.

— Da, aşa este. Brianna se opri, o clipă, din tricotat, fulgerată de un gînd. Mă întreb dacă nu te-ai simţi mai bine dacă ai avea puţin soare.

— Ha! Şi unde să găsesc soarele ăsta?

— Maggie şi Rogan au o vilă, în sudul Franţei. Ei spun că este frumos şi cald acolo. Îţi aminteşti, ea mi-a desenat peisajul.

—A plecat cu el, în ţara aia străină, înainte să se căsătorească.

— Dar acum sînt căsătoriţi, rosti Brianna, blajin. N-ai vrea să mergi acolo, împreună cu Lottie, pentru o săptămînă, două? Ai putea să te odihneşti la soare, iar aerul de mare întotdeauna este binefăcător.

— Şi cum o să ajung eu acolo?

— Mamă, doar ştii că Rogan ţi-ar pune la dispoziţie avionul lui.

Maeve îşi imagină totul. Soarele, servitorii, casa mare, cu vedere spre mare. Ar fi putut şi ea să aibă un asemenea loc dacă... Dacă.

— N-am să cer nici un favor acelei fete.

— Nici nu trebuie. Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu ştiu dacă sînt în stare să călătoresc, rosti Maeve, din simpla plăcere de a face lucrurile să pară cît mai dificile. Călătoria la Dublin şi înapoi m-a obosit.

— Un motiv în plus ca să-ţi iei vacanţă. Brianna îşi reluă lucrul, cunoscînd jocul destul de bine. Am să vorbesc, mîine, cu Maggie şi am să fac toate aranjamentele. Am să te ajut să-ţi faci bagajele, să n-ai nici o grijă.

— Eşti nerăbdătoare să mă vezi plecată?

— Mamă! Durerea de cap evolua încet-încet.

— Am să mă duc. Maeve îşi legănă mîna. Pentru sănătatea mea, deşi numai Dumnezeu ştie cum îmi vor afecta nervii toţi acei străini. Ea îşi strînse ochii şi, privind-o printre gene pe Brianna, continuă: Şi americanul unde este?

— Grayson? În camera lui, lucrează.

— Lucrează! ţîfnoasă, ea pufni pe nas. De cînd, mă rog, a însăila o poveste înseamnă a lucra? Toată lumea de prin părţile astea născoceşte poveşti.

— Cred că a le pune pe hîrtie este cu totul altceva. Uneori, după lucru, el coboară din cameră şi arată de parcă ar fi săpat şanţuri. Aşa este de obosit.

— În Dublin, mi s-a părut destul de zburdalnic, mîinile i-au fost pe tot corpul tău.

— Poftim? Brianna scăpă un ochi şi-şi privi fix mama.

— Crezi că pe cît sînt de bolnavă, mai sînt şi oarbă. Pete roz colorară obrajii lui Maeve. M-am simţit umilită cînd am văzut cum îl lăsai să se dea în spectacol cu tine, faţă de atîta lume.

— Dansam, reuşi Brianna să rostească printre buzele încordate şi îngheţate. Îl învăţam nişte paşi noi.

— Am văzut eu ce făceai. Maeve îşi înclešta dinţii. Şi te întreb, acum, dacă ţi-ai dat şi trupul?

— Dacă mi-am... Ghemul roz se deşiră pe podea. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

— Sînt mama ta şi am să te întreb ce-am să poftesc. Fără îndoială că deja tot satul vorbeşte că stai singură aici, noapte de noapte, cu un bărbat.

— Nimeni nu vorbeşte nimic. Eu sînt proprietara unui han, iar el este oaspetele meu.

— O cale convenabilă de a păcătui, am spus asta de cînd ai insistat să începi această afacere. Ea înclină aprobator dirin cap, de parcă simpla prezenţă a lui Grayson, acolo, i-ar fi confirmat părerea. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Brianna.

— N-ar trebui să-ţi răspund, dar am s-o fac. Nu mi-am dat trupul, nici lui, nici altuia.

Maeve aşteptă o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Mincinoasă n-ai fost niciodată, aşa că te cred.

— Nu pot să spun că-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Mînia, îşi dădu ea seama, o făcu să-şi simtă genunchii tremurînd, atunci cînd se ridică. Crezi că eu sînt mîndră şi bucuroasă că n-am cunoscut nici un bărbat, că n-am găsit pe nimeni care să mă iubească? Nu doresc să-mi trăiesc viaţa singură sau să fac, la infinit, lucruşoare pentru copiii altor femei.

— Nu ridica glasul la mine, fetiţo.

— La ce mi-ar folosi dacă l-aş ridica? Brianna respiră adînc, luptîndu-se să-şi recapete stăpînirea de sine. La ce mi-ar foloosi dacă nu l-aş ridica? Mă duc s-o ajut pe Lottie la ceai!

— Rămîi unde eşti. Schimonosindu-şi gura, Maeve îşi înclină capul. Ar trebui să stai în genunchi şi să-l mulţumeşti lui Dumnezeu pentru viaţa pe care o ai.

fata mea. Ai un acoperiș deasupra capului și bani în buzunar. Nu mi-o place mie felul în care îi obții, dar ai dobîndit oarecare succes din ceea ce unii consideră o cale cinstită de-ați cîștiga existența. Crezi că bărbatul și copiii pot înlocui acest lucru? Ehei, află că te înșeli, dacă îți închipui așa ceva.

— Maeve, cu ce-o mai plictisești pe biata fată? Obosită, Lottie intră și așează pe măsuță tava cu ceai.

— Nu te amesteca, Lottie.

—Te rog. Cu răceală și calm, Brianna înclină din cap. Las-o să termine.

— Și voi termina. Am avut odată ceva ce aș fi putut spune că-mi aparținea. Acum nu mai am. Gura lui Maeve începu să tremure, însă ea reuși să-și găsească stăpînirea, să se întărească. Am pierdut orice șansă de a deveni ceea ce dorisem să fiu. Pofta trupească și nimic mai mult, păcatul. Cu un copil în pîntec, ce altceva aș fi putut deveni, dacă nu soția unui bărbat?

— Soția tatălui meu, rosti încet Brianna.

— Și asta am devenit. Am zămislit un copil în păcat și am plătit pentru acest lucru toată viața.

— Ai zămislit doi copii, îi reaminti Briannaa.

— Da, așa este. Primul, sora ta, poartă acea amprentă. Sălbatică a fost și sălbatică va rămîne. Însă tu ai fost un copil al căsniciei și al datoriei.

— Al datoriei?

Sprijinindu-se bine de brațele fotoliului, Maeve se aplecă în față și rosti cu glasul plin de amărăciune:

— Crezi că eu am vrut ca el să se mai atingă de mine? Crezi că îmi plăcea să mi se amintească de ce niciodată nu-mi voi împlini dorințele inimii? Însă Biserica spune că din căsnicie trebuie să rezulte copiii. Așa că mi-am făcut datoria față de Biserică și l-am lăsat să plămădească încă un copil în mine.

— Datoria, repetă Brianna. Lacrimile pe care ar fi putut să le verse îi înghețaseră în suflet. Fără dragoste, fără plăcere. Din așa ceva m-am născut eu?

— N-a mai fost nevoie să împart patul cu el, cînd mi-am dat seama că te purtam în pîntec. Am trecut din nou prin chinurile nașterii și i-am mulțumit lui Dumnezeu că avea să fie ultima dată.

— N-ai mai împărțit patul cu el? În toți acești ani?

— Nu trebuia să mai existe alți copii. Cu tine am făcut tot ce-am putut, ca să mi se ierte păcatul. Tu n-ai avut sălbăticia lui Maggie. În tine exista răceală, exista control. Astfel te vei păstra pură, dacă nu te vei lăsa ispitită de un bărbat. Cum era cît pe ce să ți se întîmple cu Rory.

— L-am iubit pe Rory. Ei nu-i plăcea că, din cauza tatălui ei și a femeii pe care el o iubise și pe care o părăsise, lacrimile stăteau s-o podidească.

— Erai doar o copilă. Maeve alungă suferințele tinereții. Însă acum ești femeie și destul de drăguță, ca să atragi privirea unui bărbat. Vreau să-ți amintesc ce ți se poate întîmpla, dacă îi lași să te convingă să cedezi. Va veni și va pleca, după cum îi va fi voia. Și

asta tot n-ar fi nimic. Ai putea sfîrși singură, cu un copil în pîntec și cu rușine în inimă.

— Deseori m-am întrebat de ce n-a existat dragoste în această casă. Brianna inspiră tremurat și încercă, din răsputeri, să-și liniștească glasul. Am știut că nu l-ai iubit pe tata, că, într-un fel, n-ai putut. M-a durut cînd am aflat. Cînd Maggie mi-a spus despre cariera ta, despre cîntecele tale și despre cum ai pierdut tot, am crezut că te-am înțeles și că voi putea să te compătimesc pentru durerea pe care ai simțit-o.

— Nu știi ce înseamnă să pierzi tot ce ți-ai dorit vreodată.

— Nu, nu știu. Dar nici nu înțeleg cum de poate o femeie să nu aibă nici un pic de dragoste pentru copiii pe care i-a zămislit și i-a născut. Ea își așează mîinile pe obraji. Aceștia însă nu erau umezi. Erau uscați și reci, de parcă degetele ei ar fi atins bucăți de marmură. Întotdeauna ai învinuit-o pe Maggie pentru simplul fapt că s-a născut. Acum văd că, pentru tine, eu n-am fost decît o datorie, un fel de ispășire a unui păcat mai vechi.

—Te-am crescut cu grijă, zise Maeve.

— Cu grijă! Este adevărat că n-ai ridicat niciodată mîna la mine, așa cum ai făcut-o cu Maggie. Este un miracol că n-a ajuns să mă urască pentru acest lucru. Pentru ea, disciplina era fierbinte, pentru mine, rece. Și a mers destul de bine, ne-a făcut ceea ce sîntem. Foarte atentă, ea se așează din nou și-și luă lucrul în mînă. Am vrut să te iubesc. M-am tot întrebat de ce

n-am putut niciodată să-ţi dăruiesc mai mult decît loialitate şi îndatorire. Acum îmi dau seama că nu în mine era neajunsul, ci în tine.

— Brianna! Înspăimîntată şi profund mişcata, Maaeve se ridică în picioare. Cum îmi poţi spune asemenea lucruri? N-am încercat decît să te menajez, să te protejez.

— N-am nevoie de protecţie. Sînt singură, şi virgină, exact aşa cum ai dorit. Tricotez o păturică pentru copilul altei femei, aşa cum am mai făcut şi voi mai face. Am afacerea mea, după cum ai spus. Nimic nu s-a schimbat aici, mamă, în afară de faptul că mi-am uşurat conştiinţa. Am să-ţi dăruiesc de toate, la fel ca şi pînă acum, dar n-am să mă mai dojenesc pentru că nu-ţi ofer mai mult. Cu ochii secătuiţi de lacrimi, ea privi în sus. Vrei să serveşti ceaiul, Lottie? Doresc să-ţi spun despre călătoria pe care tu şi mama o veţi face, în curînd. Ai mai fost în Franţa?

— Nu. Lottie înghiţi nodul care i se pusese în gît. Inima ei suferea din cauza celor două femei. Aruncă o privire compătimitoare spre Maeve, necunoscînd altă cale de a o alina şi, oftînd, turnă ceaiul. Nu, repetă ea. N-am fost. Mergem, deci, acolo?

— Da, sigur. Brianna îşi reluă ritmul tricotatului. Foarte curînd chiar. Am să discut cu Maggie, mîine, despre acest subiect. Compătimirea pe care o văzu în ochii lui Lottie o făcu să zîmbească. Va trebui să te duci să cumperi nişte bikini. Brianna fu răsplătită cu

un hohot de rîs. După ce aşeză ceaşca de ceai pe masă, Lottie atinse obrazul rece al Briannei.

— Aşa te vreau, fetiţo, murmură ea.

O familie din Helsinki locui, o săptămînă, la *Blackthorn*. Brianna nu-şi văzu capul de treburi, asigurînd cuplului şi celor trei copii ai lor toate necesare. Din milă, îl expedie pe Con la Murphy. Cîrlionţatul, de trei ani, părea să nu-şi poată stăpîni plăcerea de a-l tot trage pe cîine de urechi şi de coadă, infamie pe care Con o suporta în tăcere.

Oaspeţii neaşteptaţi o ajutau să nu se mai gîndească la răscolirea sufletească pe care mama ei i-o provocase. Familia era gălăgioasă şi mîncăcioasă, asemeni urşilor ieşiţi din hibernare.

Briannei îi făcură plăcere clipele petrecute în compania lor.

La despărţire, ea îi sărută pe copii şi le dădu prăjiturele pentru restul călătoriei ce urmau s-o facă spre sud. În clipa în care maşina lor nu se mai văzu, Gray se strecură în spatele ei.

— Au plecat?

— Ah! Ea îşi duse mîna în dreptul inimii. M-ai speriat de moarte. Răsucindu-se, Brianna îşi dădu la o parte şuviţele care scăpară din legătura din creştet. Am crezut că o să cobori să-ţi iei rămas-bun de la familia Svenson. Micuţul Jon a întrebat de tine.

— Păstrez, încă, pe tot corpul şi pe toate hîrtiile, urmele degetelor lui lipicioase. Cu un zîmbet răutăcios,

Gray îşi înfipse degetele mari în buzunare. Drăgălaş copil, dar lisuse, nu stătea locului o clipă!

— La trei ani, copiii sînt, în general, neastîmpăraţi.

— Mie îmi spui! Întinde-i unuia un deget că, pe urmă, îţi va lua toată mîna. Ea zîmbi amintirii.

— Arătai foarte drăguţ cu el. Îmi închipui că o să-şi amintească mereu de yankeul care s-a jucat cu el, la hanul irlandez. Brianna înclină din cap. Cînd a plecat, ţinea în mînă furgonul pe care i l-ai cumpărat.

— Furgonul? Oh, camioneta, da. El ridică din umeri. S-a întîmplat să-l zăresc cînd mi-am făcut plimbarea prin sat.

— S-a întîmplat să-l zăreşti, repetă ea, încuviinţînd lent din cap. La fel cum s-a întîmplat şi cu cele două păpuşi pentru fetiţe.

— Exact. Oricum, de obicei CA mă scot din joc.

—CA?

— Copiii altora. Dar acum, continuă el, furişîndu-şi mîinile în jurul taliei ei, sîntem din nou singuri.

Cu o mişcare rapidă, defensivă, ea îşi lipi mîna de pieptul lui, înainte ca el să apuce să o tragă mai aproape.

—Trebuie să ies.

El îşi coborî privirea spre mîna ei şi ridică o sprînceană.

— Să ieşi?

— Exact, iar cînd mă întorc, am un munte de rufe de spălat.

— Şi o să le pui afară la uscat? Îmi place să te privesc atîrnîndu-le pe funie, mai ales cînd bate vîntul. Este extraordinar de sexy.

— Ce tîmpenii vorbeşti! Zîmbetul lui urîcios se lărgi.

—Trebuie spus ceva, ca să te facă să roşeşti.

— Nu roşesc. Ea îşi simţea fierbinţeala din obraji. Sînt grăbită. Trebuie să plec, Grayson.

— Ce-ai spune dacă te-aş duce eu, acolo unde ai nevoie? Înainte ca ea să-i răspundă, Gray îşi coborî gura şi şi-o atinse uşor de a ei. Mi-a fost dor de tine, Brianna.

— Imposibil. Am fost tot timpul aici.

— Mi-a fost dor de tine. El observă cum genele ei se plecară. Timiditatea ei şi nesiguranţa răspunsurilor îl făceau să simtă o anumită putere. Totul era eggo, se gîndi el, amuzat. Unde îţi este lista?

— Lista?

— Întotdeauna ai una.

Privirea ei se ridică din nou. Acei ochi verzi, încetoşaţi, erau pătrunzători şi puţin speriaţi. Gray simţi un val de căldură urcîndu-i, din picioare, direct în locul dintre coapse. Degetele lui se încleştară puternice pe talia ei, însă impunîndu-şi să se stăpînească, eliberă un oftat.

— Faptul că trebuie s-o iau uşor, mă ucide, mormăi el.

— Poftim?

— Nimic, ia-ţi lista şi am să te duc eu cu maşina, unde trebuie să ajungi.

— N-am nici o listă. Nu trebuie decît să mă duc la mama să o ajut, pe ea şi pe Lottie, să-şi facă bagajele. Nu este nevoie să mă duci.

— Mi-ar prinde bine ieşirea. Cît vei sta acolo?

— Două ore, poate trei.

—Te duc şi trec mai tîrziu să te iau. Oricum, voiam să ies, continuă el, înainte ca ea să apuce să-l contrazică. Vom face economie la benzină.

— Bine. Dacă aşa vrei. Sînt gata într-un minut.

În timp ce aştepta, Gray o apucă pe aleea din faţa grădinii. În luna pe care o petrecuse aici, fusese martor la furtuni, la ploi, la lumina strălucitoare a soarelui irlandez. Stătuse în cîrciumile din sat, ascultase bîrfele, muzica tradiţională. Rătăcise pe cărările pe care fermierii îşi duceau vacile la păscut, urmase treptele, în spirală, ale castelelor în ruină, ascultînd ecourile bătăliilor şi morţii. Vizitase cimitire, stătuse pe marginea celor mai înalte stînci şi privise la marea învolburată.

Dintre toate locurile pe care le vizitase, nici unul nu părea atît de atrăgător ca priveliştea ce se vedea din grădina Briannei. El însă nu-şi dădea seama dacă, într-adevăr, senzaţia era provocată de loc sau de femeia pe care o aştepta. Indiferent de cauză, şederea aici o să rămînă una din cele mai frumoase perioade ale vieţii lui, conchise el.

După ce o lăsă pe Brianna în faţa căsuţei din vecinătatea Ennis-ului, el îşi începu hoinăreală. Mai bine de o oră se caţără pe stîncile din Burren şi făcu

fotografii imaginare. Întinderea abruptă îl încîntă, întocmai cum îl încîntase şi Altarul Druid, care atrăgea mulţi turişti cu aparatele lor de fotografiat.

Conduse fără ţintă, oprindu-se pe unde poftise, pe o plajă mică, pustie, unde nu întîlni decît un băieţel, cu un cîine imens, pe un cîmp pe care caprele păşteau, iar vîntul şoptea prin iarba înaltă, într-un mic sat, unde o femeie, cu degete noduroase, deformate, după ce îi numără mărunţişul pe care el i-l dăduse ca să cumpere o acadea, îi oferi un zîmbet radios ca lumina soarelui.

O abaţie ruinată, cu un turn rotund, îi atrase atenţia şi-l făcu să se oprească pe marginea drumului, ca să privească îndeaproape. Turnurile rotunde ale Irlandei îl fascinaseră şi observase că existau foarte multe pe Coasta estică. Ca să stea de veghe, presupuse el, în calea năvălitorilor ce ar fi putut veni în vremurile îndepărtate, dinspre Marea Irlandei. Acesta era întreg, în perfectă stare, aşezat pe un povîrniş. Gray petrecu ceva vreme rotindu-se în jurul lui, studiindu-l, gîndindu-se cum să-l folosească în povestirea lui.

Observă că, în apropiere, erau şi morminte, unele vechi, altele noi. Întotdeauna fusesse intrigat de felul cum generaţiile se înţelegeau în linişte, în moarte, cînd rareori reuşeau această performanţă în viaţă. În ceea ce-l privea, el avea să aleagă stilul viking — o barcă în largul mării şi o torţă.

Însă, ca persoană ce comercializa moartea, prin intermediul cărţilor, prefera să nu zăbovească, cu gîndurile, prea mult la propria lui dispariţie.

Majoritatea mormintelor, pe lîngă care trecea, erau acoperite cu flori. Multe dintre acestea aburiseră cutiile de plastic în care fuseseră puse, petalele lor nemaipăstrînd decît pete de culoare. Se întreba de ce oare peisajul nu-l amuza. Ar fi trebuit. Era, în schimb, mişcat, impresionat, de devoţiunea arătată celor dispăruţi.

Celor care, altădată, avuseseră legături cu cei vii, se gîndi el. Poate că aceasta era definiţia familiei. Dacă apuci să fii legat, rămîi legat pentru totdeauna.

El nu avusese niciodată această problemă. Sau acest privilegiu.

Mai rătăci puţin, întrebîndu-se cînd anume veneau soţii, soţiile, copiii să pună florile la mormînt? De ziua morţii? De ziua naşterii? De ziua sfîntului al cărui nume îl purta defunctul? Sau de Paşte, poate. Aceasta era o sărbătoare mare la catolici.

Avea să o întrebe pe Brianna, se hotărî el. Era ceva despre care avea să scrie în cartea lui.

N-ar fi putut să spună de ce se opri în acel moment, de ce se uita la acea piatră anume. Însă o făcu şi rămase neclintit, privind la mormîntul lui Thomas Michael Concannon, în timp ce vîntul îi răvăşea părul.

Tatăl Briannei? se întrebă el, simţind un ciudat spasm în inimă. Datele păreau să fie corecte. O'Malley îi povestise despre Tom Concannon, la cîr-

ciumă, întîmplări pline de afecţiune, sentimentalism şi umor.

Gray ştia că el a murit subit, pe stîncile de la Loop Head, avînd-o alături doar pe Maggie. Însă era convins că florile de pe mormînt erau opera Briannei.

Ea le plantase. Deşi iarna fusese grea, Gray observă că ele răsăriseră de curînd. Cîteva vîfuri ascuţite străpunseră solul, căutînd soarele.

Nu stătuse niciodată în faţa mormîntului unui cunoscut. Deşi deseori vizitase morminte, nu pelegrinase niciodată la locul de veci al unei persoane care să însemne ceva pentru el. Acum însă simţi o strîngere în inimă, una care îl făcu să se ghemuiască şi să atingă uşor movila bine îngrijită.

Îşi dori să fi venit cu flori.

—Tom Concannon, murmură el. Ţi se păstrează o amintire plăcută. În sat, se vorbeşte numai de bine despre tine şi se zîmbeşte, atunci cînd ţi se pomeneşte numele. Cred că acesta este cel mai frumos epitaf pe care şi l-ar dori cineva. Pătruns de o ciudată senzaţie de mulţumire, Gray rămase o vreme lîngă Tom, privind lumina soarelui şi umbrele jucîndu-se pe pietrele pe care cei vii le puseseră în onoarea celor dispăruţi.

Gray îi acordă Briannei trei ore. Evident, era mai mult decît suficient, căci ea ieşi din casă exact în clipa în care el parcă. Zîmbetul lui vesel, afişat în semn de salut, se preschimbă într-unul meditativ, cînd privi mai atent.

Chipul ei era palid, aşa cum devenea atunci cînd era supărată sau răscolită. Ochii ei, deşi reci, purtau urmele încordării. Gray privi spre casă şi văzu perdeaua mişcîndu-se. Deşi o zări pe Maeve doar o fracţiune de secundă, observă că faţa acesteia era la fel de palidă ca a fiicei ei şi părea la fel de nefericită.

— Aţi terminat cu bagajele? rosti el, păstrîndu-şi tonul blînd.

— Da. Ea se urcă în maşină, ţinîndu-şi mîinile încleştate pe poşetă... de parcă acesta era singurul lucru care o împiedica să nu explodeze. Mulţumesc că ai venit.

— Pentru multă lume, pregătirea geamantanelor este o corvoadă. Gray intră pe carosabil şi, pentru prima dată, conduse cu viteză moderată.

— Poate, într-adevăr, să fie. De regulă, ei îi făcea plăcere. Gîndul de a merge undeva şi, mai mult, de a se întoarce acasă o entuziasma. Acum totul s-a terminat, iar mîine dimineaţă vor fi gata de plecare.

Dumnezeule, ea ar fi vrut să închidă ochii, să adoarmă şi să scape astfel de durerea de cap şi de cumplitul sentiment de vină care nu-i dădeau pace.

—Vrei să-mi spui ce te-a supărat?

— Nu sînt supărată.

— Eşti întoarsă, nefericită şi albă ca gheaţa.

— Este ceva personal. Probleme familiale.

Faptul că refuzul ei îl deranja, fu surprinzător pentru el. Însă el nu făcu decît să ridice din umeri şi să se cufunde în tăcere.

— Îmi pare rău. Ea închise ochii. Dorea să fie lăsată în pace. Toată lumea asta nu putea să-i ofere şi ei o clipă de linişte? Îmi pare rău că am fost grosolană.

— Nu te mai gîndi. Nu avea nevoie de problemele ei, îşi reaminti Gray. Îşi aruncă apoi privirea spre ea şi înjură în gînd. Arăta foarte epuizată. Vreau să fac o oprire.

Ea dori să obiecteze, însă se răzgîndi şi rămase cu ochii şi gura închise. Fusese destul de amabil că o condusese cu maşina, îşi zise ea. Mai putea aştepta cîteva minute pînă avea să-şi îngroape toată această încordare, în muncă.

El nu mai vorbi. Conducea în virtutea inerţiei, sperînd, din tot sufletul, că alegerea, pe care o făcuse, să aducă, înapoi, culoarea în obrajii ei şi căldura din glas.

Ea nu deschise ochii pînă ce el nu opri motorul şi atunci nu făcu decît să privească la ruinele castelului.

—Aveai nevoie să te opreşti aici?

— Am vrut să mă opresc aici, o corectă el. L-am descoperit în prima zi. Are un rol important în cartea mea. Îmi place senzaţia pe care o stîrneşte.

El coborî, ocoli maşina şi deschise portiera din dreptul ei.

— Haide. Văzînd că ea nu schiţa nici un gest să coboare, el se aplecă şi-i desfăcu centura de siguranţă. Vino. Este măreţ. Aşteaptă numai să vezi panorama care se vede din vîrf.

— Am rufe de spălat, se vaită ea, cu un glas îmbufnat, şi ieşi din maşină.

— N-o să plece din loc. El o apucă de mînă şi o trase prin iarba înaltă.

Neavînd inima să-i spună că nici ruinele nu aveau să plece din loc, ea îl întrebă:

— Foloseşti acest loc în cartea ta?

— Scena marii crime. Gray zîmbi răutăcios cînd văzu reacţia ei, tulburarea şi superstiţia din ochii ei. Doar nu îţi este frică? De regulă, nu-mi interpretez scenele.

— Nu te prosti. Ea însă începu să tremure, atunci cînd intrară printre pereţii mari de piatră.

Iarba crescuse sălbatică pe jos şi firicele verzi îşi croiau, cu greu, drum printre crăpăturile pietrelor. Deasupra, unde cu mulţi ani în urmă fuseseră tavanele, timpul şi războaiele lăsaseră doar cerul liber.

Norii pluteau, tăcuţi ca nişte năluci.

— Ce crezi că făceau oamenii aici, chiar în acest loc? întrebă Gray.

—Trăiau, munceau. Se luptau.

— Prea general. Foloseşte-ţi imaginaţia. Nu vezi oameni intrînd aici? Este iarnă şi este un frig de crapă pietrele. Gheaţa zornăie prin butoaiele cu apă, gerul şfichiuieşte pămîntul ca un bici. Aerul este încărcat cu miros de fum. Un prunc plînge înfometat, dar tace cînd mama lui îl ia la piept. Gray o apropie de el, fizic şi emoţional, pînă ce ea începu să vadă ceea ce voia el. Soldaţii fac pe undeva, pe acolo, instrucţie, iar tu

auzi sunetul săbiilor lor încrucișate. Un bărbat trece grăbit, șchiopătînd din cauza unei răni mai vechi, aburii respirației adunîndu-i-se în jurul capului. Haide să mergem mai jos.

El o trase spre niște scări înguste, în spirală. Din loc în loc, în peretele de piatră, se aflau niște deschideri, un fel de grote, care o făcură pe Brianna să se întrebe dacă oamenii le foloseau ca să doarmă în ele sau ca să-și păstreze bunurile. Sau ca să se ascundă de inamicii care, pînă la urmă, tot îi găseau.

— Pe-aici trebuie să fie o femeie bătrînă, cu ochii îngroziți, cu o cicatrice pe dosul mîinii, care duce cu sine o lampă. O alta aduce un braț de trestie, proaspăt tăiată, pentru rogojini, însă ea este tînără și se gîndește la iubitul ei. Ținînd strînd mîna Briannei, Gray se opri pe undeva pe la mijlocul scării. Cei care l-au prădat trebuie să fi fost adepții lui Cromwell, nu crezi? Au existat urlete, a existat mirosul greu de fum și sînge, a existat acel cumplit zgomot înăbușit al metalului care ciopîrțește osul, au existat acele țipete cumplite pe care omul le scoate cînd durerea îl sfîșie. Sulițele care intră direct în stomac, țintuind trupurile în pămînt, în timp ce membrele se zbat neputincioase, înainte de obștescul sfîrșit. Vulturii care roiesc în înaltul cerului, așteptînd ospățul. Gray se întoarse și, văzînd ochii ei uluiți și strălucitori, începu să chicotească, iartă-mă, m-am lăsat furat de gînduri.

— Nu este o blagoslovire să ai o asemenea imaginație. Ea se cutremură din nou și încercă să înghită. Nu cred că doresc să mă faci să văd totul atît de clar.

— Moartea mă fascinează, mai ales moartea violentă. Oamenii vînează mereu oameni. Iar acesta este un loc cum nu se poate mai bun pentru o crimă, pentru una contemporană.

— Genul tău, murmură ea.

— Mmm. Individul se va juca, mai întîi, cu victima, începu Gray, cînd o porniră din nou pe trepte. Se lăsă în voia propriilor idei, însă își dădu seama că Brianna nu mai era preocupată de ceea ce se petrecuse acasă, la mama ei. Va lăsa atmosfera și aceste năluci să pătrundă, groaznic, ca o otravă lentă, continuă el. Nu se va grăbi, lui îi place să vîneze, adoră hărțuiala. Adulmecă frica, asemeni unui lup. Mirosul îi intră în sînge, făcîndu-l să pulseze, îl excită asemeni sexului. Victima fuge, agățîndu-se de acel subțire fir de speranță. Respirația femeii este accelerată. Cade, scările sînt înșelătoare în întuneric, pe timp de ploaie. Umede și alunecoase, ele însele sînt o armă. Ea se agață cu unghiile de ele, aerul îi intră și-i iese, întretăiat, din plămîni, ochii îi sînt sălbatici.

— Gray...

— Alura ei este acum la fel de animalică precum a lui. Groaza dezumanizează, asemeni sexului și dorinței adevărate. Majoritatea oamenilor cred că le-au cunoscut pe toate trei, însă rare sînt cazurile

cînd măcar una din senzaţii este experimentată pe deplin. Ea însă o cunoaşte pe prima, cunoaşte groaza, de parcă ar fi palpabilă şi vie, de parcă ar putea să-şi prindă tentaculele în jurul gîtului ei. Vrea să găsească o văgăună, dar nu are unde să se ascundă. Îl aude pe el urcînd încet şi neobosit treptele, în urma ei. Apoi ea ajunge în vîrf. Gray o trase pe Brianna din umbră, pe lespedea lată, unde razele soarelui străluceau. Este prinsă în capcană. Ea se sperie cînd Gray o răsuci şi fu cît pe ce să strige. Hohotind, el o ridică în braţe. Dumnezeule, ce spectatoare extraordinară eşti.

— Nu este amuzant. Ea încercă să se elibereze.

— Este minunat. Intenţia mea este ca el s-o mutiloze cu un hanger vechi, însă... Gray îşi strînse braţele în jurul genunchilor Briannei şi o duse spre porete. Poate că ar trebui s-o arunce peste parapet, continuă el.

— Încetează! Din spirit de autoconservare, ea îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l strînse puternic.

— De ce nu m-am gîndit la asta mai devreme? Inima îţi bate puternic, te-ai prins cu braţele de mine.

—Tiranule!

—Te-am făcut eu să nu te mai gîndeşti la necazuri?

— Necazurile mi-au rămas, în schimb mă faci să stau cît mai departe de imaginaţia ta bolnavă.

— Nu, nimeni nu o face. El o trase mai aproape. Asta este ficţiunea din cărţi, din filme. Te rupe de realitate şi te împovărează cu problemele altora.

— Şi asupra ta, asupra povestitorului, ce efect are?

— Acelaşi. Exact acelaşi. El o lăsă pe pămînt şi o întoarse cu faţa spre peisaj. Este ca un tablou, nu-i aşa? Tandru, Gray o trase mai aproape, pînă ce spatele ei se lipi de pieptul lui. Locul m-a captivat de cum l-am văzut. Prima dată cînd am venit, ploaia, şi atunci am avut senzaţia că toate culorile dispăruseră.

Brianna oftă. Aici era pacea pe care o voia. În felul lui ciudat şi întortocheat, el îi dăduse această linişte.

— Este aproape primăvară! murmură ea.

— Tu mereu miroşi a primavară. El se aplecă pentru a-şi lipi buzele de gîtul ei. Şi simţi savoarea ei.

— Iar mă faci să-mi simt picioarele vlăguite.

— Atunci, mai bine m-ai strînge în braţe. Gray o întoarse cu faţa spre el şi-i cuprinse obrazul cu mîna. Au trecut zile de cînd nu te-am mai sărutat.

— Ştiu. Ea îşi luă inima în dinţi şi-l privi drept în ochi. Am vrut să o faci.

— Asta a fost ideea. El îi atinse uşor buzele şi se aprinse cînd mîinile ei urcară pe pieptul lui, pînă îi cuprinseră faţa.

Ea îl primi dornică, murmurul ei de plăcere tulburînd ca o dezmierdare. În timp ce vîntul sufla în vîrtejuri, în jurul lor, el o trase mai aproape, atent să-şi ţină sub control mîinile şi gura.

Toată încordarea, toată oboseala, toată supărarea dispăruseră. Faptul că se afla acasă o făcea să nu se mai poată gîndi la altceva. Acasă era locul în care îşi dorea mereu să fie.

Oftînd, ea își lăsă capul pe umărul lui și-i cuprinse spatele în brațe.

— Niciodată nu m-am simțit astfel.

Nici el nu se mai simțiți așa. Însă acesta era un gînd primejdios, unul de care trebuia să țină seama.

— Între noi e ceva frumos, murmură el. Ceva deosebit.

— Într-adevăr, este. Ea își lipi obrazul de fața lui. Ai răbdare cu mine, Gray.

— Așa intenționez. Te doresc, Brianna, iar cînd vei fi pregătită... El se dădu în spate și-și coborî mîinile pe brațele ei, pînă ce degetelele lor se împreunară. Cînd vei fi pregătită...

CAPITOLUL 9

Gray se tot întreba dacă apetitul lui nu era cumva provocat de faptul că avea o nouă poftă, care nici pe departe nu-i era satisfăcută. Considerînd că era mai bine să privească problema filosofic, hotărî să se servească, la ospăţul nocturn, cu obişnuita budincă a Briannei. Pregătirea ceaiului devenise, de asemenea, un obicei, aşa că el aşeză ibricul pe foc, înainte să pună budinca într-un castronel.

Nu-şi amintea să mai fi fost atît de obsedat de sex decît la treisprezece ani. Pe atunci, existase Sally Anne Howe, o rezidentă a Casei de copii Simon Brennt Memorial. Draga Sally Anne, se gîndi Gray acum, cu trupul ei bine dezvoltat şi ochii şireţi. Era cu trei ani mai mare ca el şi mai mult decît dispusă să-şi dăruiască oricui farmecele, pentru o ţigară sau pentru o acadea.

La acea vreme, i se păruse o zeiţă, o crezuse efectul rugăciunilor lui de adolescent . Acum privea în urmă, cu milă şi mînie, ştiind că abuzurile şi viciile sistemului fuseseră cele care o făcuseră pe biata fată,

să simtă că singura ei valoare adevărată se afla cuibărită între coapse.

După stingere, de multe ori avusese vise frumoase cu Sally Anne. Fusese și destul de norocos că reușise să fure un pachet de Marlboro, de la unul din pedagogi. Douăzeci de țigări fuseseră echivalentul a douăzeci de acte sexuale, își aminti el. Fusese un elev conștiincios, învățase repede.

În decursul anilor, învățase chiar mult, de la fete de vîrsta lui, de la profesioniste care își practicau meseria în pragurile întunecate ale ușilor mirositoare a ulei rînced și a transpirație.

Avea aproape șaisprezece ani cînd, fugi de la orfelinat, cu hainele la spinare și douăzeci de dolari în buzunar, sub formă de mărunțiș și de bancnote mototolite.

Libertatea era lucrul pe care și-l dorise, eliberarea de toate regulamentele, de toate regulile, de ciclul nesfîrșit al sistemului în care fusese ținut aproape toată viața. O găsise, o folosise și plătise pentru ea.

Trăise și bătuse trotuarele destul timp, pînă își făcuse un nume și un țel în viață. Avusese noroc că fusese înzestrat cu un talent care îl ajutase să nu fie înghițit de alți flămînzi.

La douăzeci de ani, scrisese, cu mîndrie și tristețe, primul roman autobiografic. Lumea editorială însă nu se arătă impresionată. La douăzeci și doi, crea o interesantă și plină de suspans povestioară polițistă. Editorii nu dădură buzna, însă interesul asistentului

unui editor îl ţinu închis într-o cămăruţă ieftină, bătînd săptămîni în şir la maşina mecanică de scris.

Pe aceasta o vîndu. Nimic pînă atunci nu mai însemnase atît de mult pentru el. Şi nimic de atunci nu mai însemnă.

Zece ani mai tîrziu, putea să trăiască după cum îi era voia, simţind că făcuse o alegere bună.

Gray turnă apa în ceainic şi luă în gură o linguriţă vîrfuită de budincă. Privind spre camera Briannei, văzu o dîră fină de lumină şi zîmbi. Şi-n privinţa ei, făcuse o alegere bună. Trăgînd vălul peste trecut, aşează ceainicul şi două ceşti pe o tavă şi ciocăni la uşa ei.

— Da, intră.

Briana şedea la micuţul ei birou, avînd alura unei măicuţe. Era îmbrăcată în cămaşa de nopate din flanel, avea papuci în picioare, iar părul îi era împletit într-o coadă pe spate. Gray înghiţi saliva care i se adunase în gură.

— Am văzut lumină. Vrei puţin ceai?

— Cu multă plăcere. Tocmai am terminat de pus la punct nişte hîrtii.

Cîinele se ridică de la picioarele Briannei şi se apropie de Gray, ca să se gudure.

— Şi eu, la fel. El puse tava jos şi, aplecîndu-se, începu să zbîrlească blana lui Con. Crima mă înfometează.

— Ai omorît pe cineva astăzi?

— Şi încă brutal. El rosti cuvintele, cu asemenea plăcere, că o făcu şi pe ea să rîdă.

— Probabil de asta îţi ieşi atît de greu din fire, rosti ea, meditativ. Toate emoţiile crimei se scurg prin tine. Ţi s-a întîmplat vreodată... Ea se pomeni ridicînd un umăr, atunci cînd el îi întinse ceaşca.

— Continuă, întreabă-mă. Rareori întrebi ceva despre munca mea.

— Deoarece îmi închipui că toată lumea te întreabă.

— Chiar aşa este. El se făcu comod. Nu mă deranjează.

— Păi, mă întrebam dacă ţi s-a întîmplat vreodată să faci, dintr-un cunoscut de-al tău, un personaj şi apoi să-l elimini, ucigîndu-l.

—A existat chelnerul acela mucos din Dijon, pe care l-am strangulat.

— Ah! exclamă ea, trecîndu-şi mîna pe gît. Şi cum a fost?

— Pentru el sau pentru mine?

— Pentru tine.

— Satisfăcător. El ridică la gură linguriţa cu budincă. Vrei să omor pe cineva pentru tine, Brie? Năzuinţa mea este să te mulţumesc.

— Deocamdată, nu. Ea se mişcă şi o parte din hîrtii îi zbură pe jos.

— Ai nevoie de o maşină de scris, îi zise el, în timp ce o ajuta să şi le adune. Sau mai bine de un word

procesor. Ai economisi timp cu redactarea scrisorilor oficiale.

— Nu cred, de vreme ce ar trebui să stau să caut fiecare tastă. Văzînd că el începuse să-i parcurgă corespondeenţa, Brianna ridică, amuzată, o sprînceană. Nu este foarte interesant.

— Hmm. Oh, iartă-mă, obişnuinţa. Ce este mina Thquarteer?

— Oh, o simplă companie în care tata se pare că a investit. Am găsit certificatul de acţionar, laolaltă cu lucrurile lui din pod. Le-am scris celor de acolo o dată, adăugă ea, pe un ton oarecum supărat. Dar n-am primît nici un răspuns. Aşa că încerc din nou.

— Zece mii de acţiuni. Gray îşi ţuguie buzele. Astea nu-s de aruncat.

— Ba da, dacă stau să mă gîndesc bine. Trebuia să-l fi cunoscut pe tatăl meu; alerga mereu după un nou pont de făcut bani, care costa mai mult decît avea să cîştige din el. Cu toate acestea, trebuie făcută şi asta. Ea ridică mîna. Aici nu am decît o copie. Rogan a luat originalul să-l ţină la loc sigur şi mi-a făcut o copie.

— Ar trebui să-l pui să facă o verificare.

— Nu-mi place să-l deranjez cu treaba asta. Are şi aşa destule pe cap, cu noua galerie şi cu Maggie. El îi înapoie copia.

— Chiar şi la un dolar acţiunea, tot e ceva substanţial.

— Aş fi surprinsă dacă o acţiune ar valora mai mult de un penny. Dumnezeu ştie că tata n-ar fi putut să plătească mai mult. Mai degrabă aş crede că întreaga companie a falimentat.

— Atunci, scrisoarea ţi-ar fi fost returnată.

Ea surîse.

— Ai stat destul pe-aici ca să ştii cum merge poşta, în Irlanda. Cred... Amîndoi priviră spre cîine cînd acesta începu să mîrîie. Con?

În loc să răspundă, acesta mîrîi din nou, iar blana de pe spate i se zburli. Din doi paşi, Gray fu la fereastră. Privi afară, însă nu văzu decît ceaţă şi nimic altceva.

— Ceaţa, murmură el.

— Mă duc să mă uit prin jurul casei.

— Nu, rosti el, cînd ea dădu să se ridice. Este întuneric, este frig, este umezeală şi vei sta înăuntru.

— Dar nu-i nimic afară.

— Eu şi Con vom afla. El pocni din degete şi, spre surprinderea Briannei, Con răspunse imediat şi începu să ţopăie la picioarele lui Gray.

Ea păstra o lanternă în primul sertar de la bucătărie, pe care Gray o luă în drum spre uşă. Cîinele se cutremură, însă atunci cînd Gray îi murmură „dă-i drumul", o zbughi în ceaţă. În cîteva secunde, sunetul paşilor lor se pierdu în linişte.

Ceaţa deforma raza lanternei şi Gray se deplasa atent, ţinînd ochii larg deschişi şi urechile ciulite. Auzi

cîinele lătrînd, însă dincotro şi de la ce distanţă nu putea spune.

Se opri în dreptul ferestrelor de la dormitorul Briannei şi cercetă cu lanterna pe pămînt. Acolo, în rondurile ei de flori, era o singură urmă.

Mică, constată Gray, ghemuindu-se. Atît de micuţă, că putea fi a unui copil. Era posibil să fi fost doar nişte puşti, puşi pe năzbîtii. Dar continuînd să se rotească în jurul casei, auzi motorul unei maşini. Blestemînd, grăbi pasul. Con ţîşni din ceaţă cu iuţeaia cufundarului care străpunge suprafaţa lacului.

— N-ai avut noroc! Ca să-şi exprime compătimirea, Gray îl mîngîie pe Con pe cap, în timp ce priveau amîndoi prin nebulozitate. Ehei, mă tem că s-ar putea să ştiu despre ce este vorba. Hai să ne întoarcem.

Brianna îşi rodea unghiile cînd cei doi intrară pe uşa de la bucătărie.

— Aţi întîrziat mult.

— Am vrut să înconjurăm toată casa. El aşează lanterna pe bufet şi-şi trecu mîna prin părul ud. Asta ar putea să aibă legătură cu spargerea.

— Nu văd cum. Doar n-aţi găsit pe nimeni.

— Pentru că n-am fost destul de rapizi. Mai există şi o altă explicaţie. Gray îşi afundă mîinile în buzunare. Eu.

—Tu? Ce vrei să spui?

— Mi s-a mai întîmplat de cîteva ori. Cîte un admirator înflăcărat află pe unde stau. Uneori, se dă drept vechi prieten, alteori pur şi simplu te urmăreşte ca o

umbră. Din cînd în cînd, intră cu forţa, în căutare de suveniruri.

— Dar este îngrozitor. itz

— Este supărător, dar inofensiv. Cînd mă aflam la hotelul *Ritz* din Paris, o femeie îndrăzneaţă a furat cheia de la cameră, s-a strecurat înăuntru şi m-am trezit cu ea în pat. Gray încercă să zîmbească. A fost... jenant.

— Jenant, repetă Brianna, după ce reuşi să-şi închidă gura. Ce ai... Nu, nu cred că vreau să ştiu ce ai făcut.

— Am chemat paza. Ochii lui începură să strălucească amuzaţi. În relaţia mea cu cititorii, toate au limită. Oricum, de astă dată este posibil să fi fost nişte puşti, însă, dacă a fost vreun admirator de-al meu, cred că vei dori să mă mut.

— Nu, nu doresc. Instinctele ei protectoare se manifestară neaşteptat. Dar nu au nici un drept să-ţi deranjeze intimitatea în asemenea manieră şi în nici un caz nu vei pleca din acest motiv. Ea oftă prelung. Ştii, nu este vorba doar de povestirile tale. Oh, ele captivează, într-adevăr, cititorii, toate par reale şi întotdeauna există un erou care se ridică deasupra lăcomiei, violenţei, suferinţei. Mai este vorba şi de imaginea ta.

El era vrăjit de descrierea pe care ea o făcuse scrierilor lui şi răspunse absent:

— Ce-i cu ea?

— Chipul tău. Ea îl privi intens. Chipul tău este unul plăcut.

El nu ştia dacă să rîdă sau să tresară.

— Serios?

— Da, este... Ea îşi drese glasul. Ochii lui aveau o strălucire în care ea nu trebuia să se încreadă, să gîndi. Mai este apoi mica biografie de pe coperta din spate, sau mai bine zis, lipsa ei, spuse. Este ca şi cînd ai veni de nicăieri. Misterul acesta este foarte ispititor.

— Într-adevăr, vin de nicăieri. Ce-ar fi să ne întoarcem la faţa mea?

Ea făcu un pas în spate.

— Cred că am avut destulă distracţie în seara asta.

El continuă să se apropie, pînă ce îşi aşeză mîinile pe umerii ei şi buzele pe gura ei.

—Vei reuşi să adormi?

— Da. Răsuflarea ei se tăie, iar aerul fu eliberat uşor. Con va sta cu mine.

— Ce cîine norocos! Hai, du-te şi te culcă. El aşteptă pînă ce Brianna şi cîinele ajunseră în cameră şi apoi făcu ceva ce ea nu făcuse niciodată, încuie uşile.

Locul cel mai nimerit pentru a împrăştia veştile sau pentru a te informa era, evident, cîrciuma satului. De cînd se afla în ţinutul Clare, Gray dobîndise o anumită afecţiune pentru localul lui O'Malley. Cum era şi firesc, în timpul documentării bîntuise prin multe bir-

turi din zonă, însă de cel al lui O'Malley se ataşase ca de barul din propriul cartier.

Auzi ritmurile muzicii de cum ajunse în prag. Murphy, se gîndi Gray. Avea noroc. În clipa în care intră, fu salutat pronunţîndu-i-se numele sau cu gesturi amicale, înainte să apuce să se aşeze pe scaun, O'Malley începu să-i pregătească halba de Guiness.

— Ei, cum merge povestea? îl întrebă O'Malley.

— Bine. Doi morţi, nici un suspect.

Scuturînd din cap, O'Malley îi aşeză lui Grey halba în faţă.

— Nu ştiu cum un om, care se joacă toată ziua cu crima, mai poate avea, seara, zîmbetul pe buze.

— Nefiresc, nu-i aşa? Gray îi zîmbi.

— Am o poveste pentru tine. Cuvintele fuseseră rostite de David Ryan care, şezînd la capătul tejghelei, îşi aprinsese una din ţigările lui americane.

Gray se lăsă în spătar, învăluit de muzică şi fum. Întotdeauna exista o istorioară, iar el, pe cît era de bun povestitor, pe atît era şi un bun ascultător.

— Era o fătucă ce trăia la ţară, în apropiere de Tralee.

Era frumoasă ca un răsărit de soare, ca părul de aur şi ochii albaştri. Discuţiile încetară, iar Murphy reduse tonalitatea muzicii, astfel că aceasta deveni sonorul de pe fundalul poveştii. S-a întîmplat ca doi bărbaţi să o curteze, continuă David. Unul era un tip citit, iar celălalt, un fermier. În felul ei, tînăra îi iubea pe amîndoi; căci pe cît îi era chipul de frumos, pe atît

îi era inima de capricioasă. Așa că, bucurîndu-se de atenția pe care o stîrnea, ea îi acceptă pe amîndoi în preajma ei, făcîndu-le la fiecare promisiuni. Astfel, alături de dragostea pentru tînăra fecioară, în inima fermierului începu să crească ticăloșia.

Bărbatul se opri, așa cum deseori obișnuiau să facă povestitorii, și studie strălucirea roșie de la capătul țigării. Trase puternic în piept din ea și expiră fumul.

— Așa că, într-o noapte, el își așteptă rivalul pe drum și cînd tipul citit apăru fluierînd, căci tînăra îi dăruise de bunăvoie sărutările, fermierul țîșni din ascunzătoarea lui și-l doborî la pămînt pe tînărul iubit. L-a tîrît apoi peste cîmpuri și, deși bietul nenorocit încă mai respira, l-a îngropat adînc. La răsăritul zorilor, își însămînță cîmpul și puse astfel capăt rivalității.

David făcu o nouă pauză, trase din țigară și se întinse după halbă.

— Și? întrebă Gray, prins de poveste. S-a căsătorit cu fata?

— Nu, bineînțeles că nu. Ea a fugit, chiar în acea zi, cu un tinichigiu. Însă fermierul a avut cea mai bună recoltă din viața lui.

În încăpere începură să răsune hohotele de rîs, în timp ce Gray nu făcu decît să scuture din cap. El se considera un mincinos profesionist și încă unul bun. Însă aici concurența era vehementă. Printre chicoteli, Gray își ridică halba și se apropie de Murphy.

— Davey are cîte o poveste, pentru fiecare zi din săptămînă, îi zise Murphy, trecînd delicat cu degetele pe claviatura acordeonului.

— Cred că dacă l-ar auzi agentul meu, l-ar publica într-o clipită. Ai auzit ceva, Murphy?

— Nimic important. Doamna Leery crede că a văzut trecînd o mașină, în ziua necazului vostru. Crede că era verde, dar nu i-a acordat nici o atenție.

— Cineva a dat tîrcoale, aseară, hanului. L-am pierdut în ceață. S-a apropiat atît de mult, încît a lăsat o urmă în rondul de flori al Briannei. Gray luă o înghițitură din bere. A întrebat cineva de mine?

— Ești zilnic subiect de conversație, spuse Murphy.

— Ah, vorbe! Mă refeream la un necunoscut.

— N-am auzit. Ar fi bine să întrebi la poștă. Dar de ce?

— Mă gîndesc să nu fie vreun admirator pătimaș. M-am mai lovit de situații asemănătoare. Dar... El ridică din umeri. Așa funcționează mintea mea, face din țînțar armăsar.

— Zeci de oameni, dacă nu mai mulți, sînt la distanță de-un fluierat, în cazul în care cineva ți-ar pricinui ție sau Briannei cel mai mic necaz. Murphy își ridică privirea cînd ușa cîrciumei se deschise. Brianna intră, flancată de Rogan și Maggie. Întorcîndu-se spre Gray, Murphy își ridică sprînceana. Și zeci de oameni, dacă nu mai mulți, te vor tîrî pînă la altar, în caz că nu voi avea grijă de privirea aia din ochi.

— Poftim? Gray își ridică din nou berea, în timp ce buzele i se răsfrînseră într-un surîs. Mă uitam și eu, atîta tot.

— Aha! *Sînt un hoinar,* începu Murphy să cînte, *treaz foarte rar.. Sînt un hoinar de mare clasă. Cînd stau cu paharul la masă, mereu mă gîndesc. Cum atenția iubitei s-o dobîndesc.*

—A mai rămas jumătate de halbă, mormăi Gray și, ridicîndu-se, se îndreptă spre Brianna. Am crezut că ești la plimbare.

— Am fost.

—A trebuit să o bruscăm ca să iasă din casă, explică Maggie, oftînd și așezîndu-se pe un scaun.

— Să o convingem, o corectă Rdogan. Un pahar de *Harp,* Brie?

— Mulțumesc, da.

— Ceai pentru Maggie, comandă Rogan și zîmbi răutăcios cînd soția lui mormăi. Un pahar de *Harp* pentru Brie și o halbă de *Guiness* pentru mine. Încă o halbă, Gray?

— Asta îmi ajunge. Gray se rezemă de tejghea. Îm amintesc de ultima dată cînd am băut cu tine.

— Apropo de unchiul Niall, interveni Maggie. El și soția lui vor petrece cîteva zile în Creta. Vrei să cînți ceva mai vesel, Murphy?

Supus, el începu să cînte *Whisky în pahar,* făcînd-o pe Maggie să bată ritmul cu piciorul.

Ascultînd versurile, Gray scuturâ din cap.

— De ce voi, irandezii, cîntați mereu despre război?

— Așa facem? Maggie zîmbi și sorbi din ceai, așteptînd să se alăture corului.

— Uneori, cîntecele vorbesc despre trădare sau despre moarte, dar de cele mai multe ori vorbesc despre război.

— Serios? Ea zîmbi pe deasupra ceștii. N-aș putea spune. Poate pentru faptul că a trebuit să ne batem, secole la rînd, pentru fiecare fărîmă de pămînt. Sau...

— N-o provoca, îl rugă Rogan. Înăuntrul ei bate o inimă de rebel.

— Înăuntrul fiecărui irlandez bate o inimă de rebel. Murphy cîntă foarte frumos. De ce nu cînți și tu cu el, Brie?

Savurînd acele clipe, Brie sorbi din Harp.

— Prefer să ascult.

— Aș vrea să te aud cîntînd, murmură Gray, mîngîind-o pe păr.

Gestul o făcu pe Maggie să strîngă din pleoape.

— Brie are o voce cristalină, rosti ea. Mereu ne-am întrebat de unde a moștenit-o, pînă cînd am aflat că și mama a avut una la fel.

— Ce-ai zice să cînți *Danny Boy?*

Maggie își dădu ochii peste cap.

— Puteam să jur că un american va cere s-o asculte. Măi, străinule, melodia asta este scrisă de un englez. Cîntă *James Connolly,* Murphy. Brie va cînta cu tine.

Scuturînd resemnată din cap, Brianna se așeză lîngă Murphy.

— Armonia lor este superbă, murmură Maggie, privindu-l pe Gray.

— Mmmm. Brianna cîntă prin casă cînd uită că nu este singură.

— Şi cît intenţionezi să mai stai? întrebă Maggie, ignorînd încruntătura ameninţătoare a lui Rogan.

— Pînă voi termina, rosti Gray, absent.

— Atunci, pînă luna viitoare?

— Exact. Pînă luna viitoare.

În ciuda faptului că Rogan îşi aşezase mîinile pe ceafa ei, Maggie începu să facă tot felul de comentarii. Ochii lui Gray, nu supărarea soţului, fură cei care o făcură să înceteze. Dorinţa lor stîrnise instinctele el protectoare. Acum însă acolo era ceva mai mult faptul făcînd-o să se întrebe dacă el era conştient de acest lucru.

Cînd un bărbat se uită astfel la o femeie, nu e vorba numai de hormoni. Trebuie să mă gîndesc la acest aspect, să iau o hotărîre, conchise Maggie. Însă, pînă atunci, avea să mai treacă ceva timp. Îşi ridică din nou ceaşca şi sorbi din ceai, nescăpîndu-l din ochi pe Gray.

— Vom mai vedea noi, murmură ea. Vom mai vedea.

De la un cîntec, se ajunse la două, apoi la trei. Cîntece de luptă, de dragoste, vesele şi triste. În mintea lui Gray începu să-şi imagineze scena.

Cîrciuma, plină de zgomot şi muzică — un sanctuar faţă de ororile de afară. Vocea femeii captivă pînă şi

pe bărbatul care nu dorea să fie atras. Aici, se gîndi el, chiar în acest loc, eroul lui avea să piardă bătălia. Ea avea să stea în faţa căminului, cu mîinile împreunate în poală, vocea curgîndu-i încîntător, fără efort, ochii obsedînd asemeni melodiei.

Apoi el avea să o iubească într-atît, încît, dacă avea să fie nevoie, o să-şi dea viaţa pentru ea. Sigur era că avea să şi-o schimbe. Cînd era cu ea, putea să uite trecutul şi să privească spre viitor.

— Gray, eşti palid. Maggie îl trase de braţ, pînă ce el se aşeză pe scaun. Cîte beri ai băut?

— Doar asta. El se frecă pe faţă, ca să revină în realitate. Mă... gîndeam la romanul meu, continuă el. Asta fusese. El nu se gîndise decît la personajele lui, la cum să ticluiască născocirea. Nu fusese nimic personal.

— Păreai în transă.

— Este cam acelaşi lucru. El oftă şi pufni în rîs. Cred că, pînă la urmă, o să mai iau o bere.

CAPITOLUL 10

Reluînd, în minte, scena din cîrciuma, urzită de imaginaţia lui, Gray nu petrecu deloc o noapte liniştită. De şters din cap nu şi-o putea şterge, dar nici s-o aştearnă pe hîrtie se părea că nu putea. Cel puţin nu aşa cum ar fi dorit.

Singurul lucru, pe care îl detesta, era blocajul. De obicei reuşea să depăşească obstacolul, continuîndu-şi lucrul pînă ce ameninţarea acestuia trecea. Mai mult, uneori privea această întrerupere ca pe un nor negru care, pînă la urmă, dispărea, alegîndu-şi alt scriitor nefericit.

Însă, de astă dată, se împotmolise. Nu putea să pătrundă în scenă, nu putea să treacă peste ea şi petrecu mare parte din noapte, încruntîndu-se la cuvintele pe care le scrisese.

Frigul, se gîndi el. I se făcuse frig. De aceea scena îngheţase.

Era posedat de un neastîmpăr, recunoscu el, cu amărăciune. Se simţea frustrat sexual de o femeie care reuşea să-l ţină departe, cu o singură privire.

Așa îi trebuia, pentru că se lăsa obsedat de gazda lui cînd, de fapt, ar fi trebuit să fie obsedat de cimă.

Mormăind, se ridică de la birou și se apropie de fereastră. Ar fi fost de-a dreptul norocos ca primul lucru văzut să fie Brianna.

Și, într-adevăr, ea trecu pe sub fereastra lui, dichisită ca o măicuță, îmbrăcată într-o rochie roz, avînd părul strîns în coc. De ce purta tocuri? se întrebă el, apropiindu-se mai mult de geam. El presupuse că ea considera practici acei pantofi simpli, fără ornamente, însă aceștia aveau un efect deosebit pe picioarele ei.

În timp ce el o urmărea de la fereastră, ea se urcă în spatele volanului, mișcările fiindu-i pe cît de naturale, pe atît de grațioase. Urma să-și pună poșeta pe scaunul alăturat, se gîndi el. Și așa și făcu. Își încătărămă apoi centura de siguranță, și își aranja oglinzile. Brianna n-a stat să se analizeze prea mult în oglinda retrovizoare, observă el. O rapidă aranjare i-a fost suficientă ca să se asigure că totul era pus la punct. Acum răsucea cheia în contact.

Chiar și prin sticlă, el putu auzi tusea obositoare a motorului. Ea mai încercă o dată și încă o dată. Scuturînd din cap, Gray o apucă pe scări.

— De ce naiba nu o repari? strigă el, ieșind pe ușa din față.

— Oh! Ea coborîse din mașină și încerca să ridice capota. Acum cîteva zile, a mers foarte bine.

— Rabla asta n-a mers bine nici acum zece ani. El o dădu pe Brianna la o parte, cu cotul, enervat că ea arăta şi mirosea atît de proaspăt, în timp ce el se simţea ca un mizerabil. Uite, dacă vrei să te duci în sat, ia maşina mea. Am să mă uit eu la asta să văd ce are.

Reacţionînd automat la cuvintele dure, ea îşi ridică bărbia.

— Mulţumesc, dar trebuie să ajung în Ennistymon.

— Ennistymon? Deşi el localiză orăşelul pe harta din minte, ridică uşor capul de sub capotă, atît cît să o poată privi. Pentru ce?

— Ca să văd noua galerie. Se va deschide peste cîteva săptămîni şi Maggie m-a rugat să trec să o văd. Ea privea fix la spatele lui, în timp ce el răsucea firele de sub capotă şi înjura. Ţi-am lăsat un bilet şi mîncare pe care s-o poţi încălzi, căci am să fiu plecată toată ziua.

— N-ai să pleci nicăieri cu maşina asta. Cureaua de transmisie este pe ducă, cablul de alimentare e fisurat şi pun pariu că demarorul este terminat. Gray îşi îndreptă spatele şi observă că ea purta cercei subţiri de aur, care îi încercuiau loburile mici. Aceştia adăugau un plus de festivism care îl enervă, fără motiv. N-ai ce să cauţi în vechitura asta.

— Păi, se pare că n-am altă soluţie. Mulţumesc că te-ai deranjat, Grayson. Am să văd dacă Murphy poate...

— Nu mă lua pe mine cu tonul ăsta de crăiasă a zăpezii. El trînti capota atît de tare, că o făcu pe Brianna să tresară. Foarte bine, se gîndi el. Înseamnă că prin venele ei curgea sînge. Şi nu mi-l arunca în faţă pe Murphy, continuă el. Nu-i poate face el mai mult decît mine. Urcă-te în maşina mea, am să mă întorc într-un minut.

— Şi de ce m-aş urca în maşina ta?

— Ca să te duc în blestematul ăla de Ennistymon. Strîngînd din dinţi, ea îşi puse mînile în şolduri.

— Eşti foarte amabil, dar...

— Urcă-te în maşină, se răsti el, întorcîndu-i spatele şi apucînd-o spre casă. Simt nevoia să-mi aerisesc capul.

— Ce ţi l-aş mai aerisi eu, bolborosi ea. Deschizînd portiera, ea îşi apucă poşeta. Voia să ştie cine îl rugase să o conducă? Mai degrabă s-ar fi dus pe jos, decît să stea în aceeaşi maşină cu un asemenea om. Şi dacă voia să-l sune pe Murphy... apoi avea să o facă.

Mai întîi însă voia să se calmeze.

Inspiră adînc o dată, de două ori, apoi o apucă încet printre flori. Întotdeauna o calma acel verde abia încolţit. Mlădiţele au nevoie de îngrijire, se gîndi ea, aplecîndu-se să smulgă o buruiană. Dacă mîine avea să fie frumos, se va ocupa de flori. Pînă la Paşte, grădina ei avea să fie în toată splendoarea ei.

Miresmele! Culorile! Ea surîse delicat, văzînd curajoasa narcisă.

Brusc, uşa se trînti. Zîmbetul ei pieri. Brianna se ridică şi se răsuci.

El nu se deranjase să se bărbierească, observă ea. Părul îi era ud, pieptănat peste cap şi legat cu un şnur de piele. Hainele erau curate, dar puţin boţite.

Ea ştia foarte bine că Gray avea haine bune. De ce oare nu i le spăla şi nu i le călca ea?

El o fulgeră cu o privire şi scoase cheile din buzunar.

— Urcă.

Oh, el trebuia să se calmeze puţin. Ea se apropie încet, gheaţa jucîndu-i în ochi şi focul pe limbă.

— De ce eşti atît de vesel în dimineaţa asta?

Uneori, pînă şi un scriitor înţelegea că acţiunile puteau vorbi mai clar decît cuvintele. Fără să acorde vreunuia din ei timp de gîndire, el o trase la piept, privi satisfăcut la şocul care se întipărise pe chipul ei şi-i zdrobi buzele cu un sărut.

Acesta fu dur, lacom, purtînd amprenta frustrării. Inima ei tresări, dîndu-i senzaţia că avea să-i explodeze. După ce o făcu să treacă printr-o clipă de groază, printr-un moment de dorinţă pătimaşă, el o depărtă.

Ochii lui, ah, ochii lui erau fioroşi. Erau asemeni unor ochi de lup, se gîndi ea, năucită, plini de violenţa şi şocant de puternici.

— Ai priceput de ce? se răsti Gray, mîniat pe ea, furios pe el. Ea continua să-l privească fix, ca un copil pălmuit, fără motiv.

Era un sentiment pe care el şi-l amintea foarte bine.

— Iisuse, am să înnebunesc. El îşi frecă mîinile peste faţă, biruind bestia care îl poseda, iartă-mă. Urcă-te în maşină, Brianna. N-am să sar pe tine. Mînia îl cuprinse din nou, văzînd că ea nu se clinteşte, că nici măcar nu clipeşte. Nici măcar n-am să te ating.

Ea îşi regăsi glasul, deşi nu era atît de ferm pe cît ar fi dorit.

— De ce eşti supărat pe mine?

— Nu sînt. Ea se dădu un pas în spate. Controlează-te, îşi reaminti el. De obicei, reuşea destul de bine. Nu te mai uita la mine de parcă te-aş fi lovit, rosti el.

Însă o făcuse. Nu ştia el că furia, cuvintele aspre, resentimentele răneau mai mult decît o mînă violentă?

— Am să intru în casă. Ea îşi regăsi mijlocul de apărare, pereţii fragili care ţineau departe mînia. Trebuie s-o sun pe Maggie să-i spun că nu pot să vin.

— Brianna! El dădu să o atingă, însă îşi ridică ambele mîini într-un gest care exprima frustrarea, dar care, în aceeaşi măsură, implora împăcarea. Cît de rău vrei să mă simt?

— Nu ştiu. Dar îmi închipui că te vei simţi maai bine, după ce vei mînca.

— Acum o să te apuci să-mi pregăteşti micul dejun. Gray închise ochii şi inspiră adînc. Greu de scos din

fire, mormăi el şi o privi din nou. Nu aşa m-ai caracterizat, nu demult? Ai fost cam departe de adevăr. Scriitorii sînt nişte ticăloşi nenorociţi, Brie. Capricioşi, josnici, egoişti, obsedaţi de persoana lor.

— Nu eşti deloc aşa cum spui. Ea nu putea să explice de ce simţise nevoia să-i vină în apărare. Capricios, poate eşti, însă nici una din celelalte trăsături nu te caracterizează.

— Ba da. În funcţie de cum merge cartea. Acum, cartea merge prost, aşa că mă comport rău. Am dat peste un obstacol, peste un zid. Peste o blestemată de fortăreaţă şi m-am răzbunat pe tine. Vrei să mă scuz din nou?

— Nu. Ea se îmbuna şi, întinzînd mîna, îl atinse pe obrazul nebărbierit. Arăţi obosit, Gray.

— N-am dormit. El rămase cu mîinile în buzunare şi cu privirea pironită pe ea. Fii atentă pînă unde mergi cu compătimirea, Brie. Cartea este doar jumătate din motivul pentru care mă simt rău, în această dimineaţă. Tu eşti restul. Ea îşi retrase mîna de parcă atinsese o flacără. Tresărirea ei îl făcu să-şi arcuiască buzele. Te doresc. Este dureros cînd doreşti aşa.

— Da?

— N-am spus asta ca să te face să te simţi mulţumită de tine.

Obrajii ei se colorară.

— N-am vrut să...

— Asta este problema. Haide, urcă-te în maşină. Te rog, adăugă el. Am să înnebunesc dacă am să stau azi aici şi am să încerc să scriu.

Apăsă exact pe butonul care trebuia. Ea intră în maşină şi aşteptă ca el să se urce la volan.

— Poate te vei simţi mai bine, dacă vei mai omorî pe cineva.

El găsi puterea să rîdă.

— Oh, am să mă gîndesc la asta.

Galeria *Worldwide,* din districtual Clare, era o bijuterie. Noul sediu, abia construit, avea arhitectura unui elegant conac, împrejmuit de grădini-parc. Nu avea nimic din catedrala măreaţă a galeriei din Dublin, nici din palatul opulent din Roma, era o simplă clădire respectabilă, special concepută să adăpostească şi să expună creaţia artiştilor irlandezi.

Fusese visul lui Rogan, iar acum devenise împlinirea lui şi a lui Maggie.

Brianna făcuse proiectele pentru grădini. Deşi ea nu reuşise să sădească singură florile, decoratorii se folosiseră de schiţele ei, astfel că aleile pietruite erau flancate cu trandafiri, iar în rondurile largi, semicirculare, fuseseră plantate lupini şi maci, garofiţe şi degetăriţe, căldăruşe şi dalii, toate florile ei preferate.

Clădirea galeriei era construită din cărămidă, de culoare roz, avea ferestre înalte şi elegante, cu lemnărie vopsită în gri-închis. Înăuntru, în marele foaier, pardoseala îmbina nuanţe de albastru-intens

cu alb, deasupra atîrna un candelabru Waterford, iar treptele de mahon, în spirală, conduceau la etaj.

— Stilul lui Maggie, murmură Brianna, impresionată de sculptura ce domina intrarea.

Gray observă două siluete îngemănate, sticla rece insinuînd ardoarea, forma, izbitor de sexuală, emanînd un ciudat romantism.

—E *Capitularea*, opera ei. Rogan a cumpărat piesa înainte de căsătoria lor. Şi n-o va vinde nimănui.

— Înţeleg de ce. El trebui să înghită. Sticla sinuoasă era o palmă erotică dată fiinţei lui, care deja suferea. Conferă vizitei un început extraordinar.

— Natura a înzestrat-o cu un dar deosebit, nu-i aşa? Delicat, Brianna mîngîie, cu vîrful degetelor, sticla rece pe care sora ei o crease din foc şi vise. Bănuiesc că harurile cu care sînt înzestrate unele persoane le fac capricioase. Surîzînd delicat, Brianna privi, peste umăr, spre Gray. Pare atît de neliniştit, se gîndi ea. Şi dificile, continuă ea, pentru că mereu cer prea mult de la ei.

— Şi le fac viaţa iad celor din jur, cînd nu reuşesc să obţină ceea ce doresc. El întinse mîna şi, în loc să atingă sticla, o atinse pe ea. Nu-mi porţi duşmănie, nu-i aşa?

— La ce ar servi? Ridicînd din umeri, ea se răsuci, făcînd un cerc complet, şi admiră arhitectura simplă a foaierului. Vezi tu, Rogan a vrut ca galeria să fie un cămin al artei. De aceea aici există un salon, un atelier, o sufragerie, iar la etaj camere de zi. Brianna îi

luă de mînă și-l trase spre ușile duble, deschise. Toate tablourile, sculpturile, chiar și mobila sînt creații ale artiștilor și meșteșugarilor irlandezi. Și... ah!

Ea se opri încremenită și privi fix. Ingenios aranjată pe un divan nu prea înalt, se afla o cuvertură moale ale cărei nuanțe intens albăstrii erau estompate de un verde-rece. Ea făcu cîțiva pași în față și atinse materialul.

— Pe-asta am făcut-o eu, murmură ea. De ziua de naștere a lui Maggie. Și ei au pus-o aici. Au pus-o aici, într-o galerie de artă.

— De ce să n-o fi pus-o? Este frumoasă. Curios, el o privi mai atent. Chiar ai croșetat-o tu?

— Da. Nu am prea mult timp de croșetat, dar... Ea se depărta, temîndu-se să nu înceapă să plîngă. Îți dai seama! Într-o galerie de artă, alături de atîtea tablouri și obiecte minunate.

— Brianna!

— Joseph!

Gray îl urmări, cu privirea, pe bărbatul care străbătu, cu pași mari, încăperea și o cuprinse pe Brianna într-o caldă și strînsă îmbrățișare. Tipul artistului, se gîndi Gray, încruntîndu-se. Un bumb de turcoaz în ureche, părul prins într-o coadă, la spate, costum italienesc. Înfățișarea îl fulgeră. Își aminti că-l mai văzuse pe individ la cununia de la Dublin.

— Pe zi ce trece, devii mai frumoasă.

— Iar tu mai mincinos, rosti ea și rîse. N-am știut că ești aici.

— Abia am sosit ca să-l ajut pe Rogan să pună la punct niște mici detalii.

— Și Patricia?

— Este la Dublin. Este prinsă între copil și școală, așa că n-a putut să vină.

— Oh, așa este, voi aveți o fetiță. Cum arată?

— Este frumoasă. Seamănă cu mama ei. Joseph se întoarse spre Gray și îi întinse mîna. Ești, probabil, Grayson Thane. Eu sînt Joseph Donahue.

— Oh, iartă-mă, Gray, Joseph se ocupă de galeria din Dublin a lui Rogan. Am crezut că v-ați cunoscut la nuntă.

— Nu îndeaproape. Gray însă scuturâ prietenește mîna întinsă. Își aminti că Joseph avea o soție și o fiică.

— Cu riscul de a deranja, îți voi spune că sînt un mare admirator al dumitale.

— Dar nu este nici un deranj.

— Am adus cu mine o carte, gîndindu-mă că aș putea să i-o dau Briannei, care, la rîndul ei, să ți-o dea dumitale, ca să-mi dai un autograf.

Gray conchise că era posibil ca, pînă la urmă, Joseph Donahue să-și atragă simpatia lui.

— Cu mare plăcere.

— Ești foarte amabil. Am s-o anunț pe Maggie că sînteți aici. Vrea să vă fie ghidă printre lucrările ei.

— Ai făcut un lucru minunat aici, Joseph. Toți ați făcut.

— Şi a meritat fiecare clipă de nebunie. El aruncă o privire rapidă prin încăpere. Plec s-o aduc pe Maggie. Plimbaţi-vă prin jur, dacă vreţi. Bărbatul se opri în prag, se răsuci şi făcu o grimasă. Oh, să ai grijă să o întrebi despre lucrarea pe care o vinde preşedintelui.

— Preşedintelui? repetă Brianna.

— Preşedintelui Irlandei, dragă. De dimineaţă, el s-a arătat interesat să-i cumpere *Nebiruitul*.

— Îţi imaginezi, şopti Brianna, cînd Joseph se depărta, grăbit. Maggie să ajungă să fie cunoscută de preşedintele ţării.

— Pot să-ţi spun că a devenit cunoscută peste tot în lume.

— Da, ştiu, dar pare... Ea rîse, incapabilă să descrie senzaţia. Ce minunat este! Tata ar fi fost mîndru. Iar Maggie, cred că pluteşte. Tu trebuie să cunoşti senzaţia. Este ca atunci cînd cineva îţi citeşte cărţile.

— Da, ştiu.

—Trebuie să fie splendid să fii talentat, să poţi dărui oamenilor ceva care să-i impresioneze.

— Brie! Gray ridică colţul moale al cuverturii. Pe-asta, tu cum o numeşti?

— Oh, oricine poate face aşa ceva, nu necesită decît timp. Eu mă refer la artă, la ceea ce durează. Ea se apropie de un tablou în ulei, reprezentînd, în culori stridente, forfota Dublin-ului. Întotdeauna mi-am dorit... nu că aş fi invididoasă pe Maggie. Deşi am fost puţin, cînd ea a plecat să studieze la Veneţia şi eu am rămas acasă, însă amîndouă am făcut ce am simţit

nevoia să facem. Iar în clipa de față, ea face ceva foarte important.

— Și tu, la fel. De ce faci asta? întrebă el, supărat pe ea. De ce pui mereu pe locul doi persoana ta și lucrurile pe care le faci? Poți să faci mai mult decît oricare altă persoană pe care am cunoscut-o.

Ea surîse și se răsuci din nou spre el.

—Tu te-ai îndrăgostit de bucatele mele.

— Da, îmi plac bucatele tale. El nu-i întoarse zîmbetul. Împletiturile tale, tricotajele tale, florile tale. Îmi place felul în care înmiresmezi aerul, felul în care aranjezi capetele cearceafului pe pat. Felul cum agăți hainele pe umeraș, felul cum îmi calci cămășile. Tu faci toate aceste lucruri și multe altele, dînd senzația că nu ar necesita nici un efort.

— Păi, nu necesită cine știe ce...

— Ba da. El o întrerupse, mînia revărsîndu-i-se din nou, fără vreun motiv anume. Nu știi cîți oameni nu sînt în stare să-și facă un cămin, sau care nu dau două parale pe acest lucru, care habar n-au să facă o mîncare. Preferă să azvîrle tot, decît să se atașeze de ceva. De timp, de lucruri, de copil.

Ei se opri, uluit de ceea ce rostise, uluit că totul explodase. De cît timp stăteau aceste lucruri ascunse înăuntrul lui? se întrebă el. Și cît timp avea să-i ia ca să le îngroape din nou?

— Gray! Brianna își ridică mîna spre obrazul lui, ca să-l aline, însă el se retrase. El nu se considerase niciodată vulnerabil, sau cel puțin nu în ultimii ani. În

acea clipă, se simţea însă prea tulburat ca să poată primi atingerea.

— Ceea ce vreau să spun este că tot ce faci tu este important. Nu trebuie să uiţi asta. Vreau să privesc prin jur. El se întoarse, brusc, spre uşă şi ieşi grăbit.

— Ehei! Maggie intră în încăpere. Asta a fost o răbufnire interesantă.

— Are nevoie de o familie, murmură Brianna.

— Brie, este un om în toată firea, nu un puştiulică.

— Vîrsta nu alungă nevoia. Este prea singur şi nici măcar nu-şi dă seama.

— Nu cred că-l poţi trata ca pe un copil răsăcit. Înclinîndu-şi capul, Maggie se apropie cîţiva paşi. Sau poţi?

— Am sentimente pentru el. N-am crezut că voi mai avea asemenea simţăminte pentru altcineva. Ea privi în jos la mîinile pe care şi le împreunase şi le descleştă. Nu, nu este adevărat. Nu seamănă cu ceea ce am simţit pentru Rory.

— Rory să fie blestemat.

— Întotdeauna spui aşa. Motivul o făcu pe Brianna să surîdă. Asta înseamnă familie, se gîndi. O sărută pe Maggie pe obraz. Spune-mi, ce senzaţie ai cînd ştii că preşedintele îţi va cumpăra una din lucrări?

— Atîta vreme cît banii lui sînt buni... Este ca şi cum m-aş duce pînă pe Lună şi m-aş întoarce. Nu mă pot abţine. Noi, cei din neamul Conconnon, nu sîntem atît de rafinaţi, încît să putem trece cu uşurinţă peste aceste lucruri. Oh, ce-aş fi vrut ca tata...

— Ştiu.

— Ah! Maggie inspiră adînc. Trebuie să-ţi spun că detectivul, pe care Rogan l-a angajat, n-a găsit-o încă pe Amanda Dougherty. Urmăreşte nişte piste, ce-o însemna asta, numai el ştie.

—Vai Maggie, atîtea săptămîni, atîta cheltuială.

— Să nu cumva să începi să mă baţi la cap să-ţi iau banii pe care îi cîştigi cu hanul. M-am măritat doar cu un tip bogat.

— Şi toată lumea ştie că i-ai vrut averea.

— Nu, i-am vrut trupul. Maggie îi făcu cu ochiul şi-şi luă sora de braţ. Am observat că şi prietenul tău Grayson Thane are un trup în faţa căruia nici o femeie n-ar strîmba din nas.

— Da, am observat şi eu.

— Foarte bine, înseamnă că n-ai uitat cum să priveşti. Am primit o vedere de la Lottie.

— Şi eu. Te superi dacă vor mai sta o săptămînă?

— Din partea mea, mama poate să stea acolo toată viaţa. Maggie oftă văzînd expresia de pe chipul Briannei. Bine, bine. Este îmbucurător că se simte bine, deşi n-o va admite niciodată.

— Îţi este recunoscătoare, Maggie. Însă ştii că nu-i stă în fire s-o spună.

— Nu mai am nevoie ca ea să mi-o spună. Maggie îşi coborî mîna pe pîntec. Acum, am mulţumirea mea, care este cu totul şi cu totul deosebită. N-am crezut că o să pot iubi atît de mult pe cineva. Şi atunci a apărut Rogan. După aceea, am crezut că n-am să

mai pot ţine aşa la nimeni sau la nimic altceva. Acum însă pot. Aşadar, poate am înţeles puţin că, dacă nu-ţi iubeşti şi nu-ţi doreşti copilul ce-l porţi în tine, îţi poţi distruge viaţa în aceeaşi măsură în care iubirea şi dorinţa ţi-o pot lumina.

— Nici pe mine nu m-a vrut.

— Ce te face să spui acest lucru?

— Mi-a spus. Brianna descoperi că scăpase de o povară. Rostirea cu glas tare avusese acest efect. Datorie. A fost din datorie, nici măcar faţă de tata, ci faţă de Biserică. Este o cale rece de a fi adus pe lume.

Nu de mînie are Brianna nevoie acum, îşi dădu seama Maggie, luptînd din răsputeri să se stăpînească. Ea cuprinse faţa sorei ei în mîini.

— Este pierderea ei, Brie. Nu a ta. A ta nu va fi niciodată. Cît despre mine, dacă datoria n-ar fi fost îndeplinită, eu aş fi fost pierdută.

—Tata ne-a iubit.

— Da, aşa este. Şi a fost suficient. Vino, nu te mai gîndi la asta. Hai să mergem sus să-ţi arăt ce-am pus la cale.

Din capătul culoarului, Gray eliberă un oftat prelung. Acustica clădirii era mult prea bună pentru a fi împărtăşite secrete. Înţelesese o parte din tristeţea care bîntuia ochii Briannei. Ciudat era că amîndoi fuseseră lipsiţi de dragoste maternă.

Nu că lipsa acestei iubiri m-ar obseda, îşi zise el. Trecuse demult peste această etapă. El părăsise

copilul speriat şi însingurat, în acele încăperi triste ale căminului Simon Brent Memorial.

Dar cine, se întrebă el, cine era Rory? Şi de ce angajase Rogan detectivii care să o caute pe o femeie numită Amanda Dougherty?

Gray consideră că cea mai bună cale de a găsi răspunsuri era să pui întrebări.

— Cine este Rory?

Întrebarea o făcu pe Brianna să se trezească din visarea care o cuprinse, în timp ce Gray conducea maşina încet, pe drumul îngust şi unduit.

— Ce anume?

— Nu ce, cine? El trase maşina spre marginea drumului cînd un Volksswagen supraîncărcat îi depăşi. Era probabil vreun american neexperimentat, se gîndi el, cu îngîmfare. Cine este Rory? repetă el.

— Ai ascultat bîrfa de la cîrciumă, nu-i aşa? Răceala din glasul ei, în loc să-l pună în gardă, îl incită.

— Sigur, dar nu acolo am auzit acest nume. Tu l-ai pomenit azi lui Maggie, la galerie.

— Înseamnă că ai tras cu urechea la o conversaţie confidenţială.

— Este pleonasm. Nu poţi să tragi cu urechea decît la o conversaţie confidenţială.

Ea îşi îndreptă spatele în scaun.

— Nu este nevoie să-mi corectezi gramatica. Mulţumesc.

— Asta nu este gramatică, este... n-are importanţă. El cedă, iar ea clocoti o clipă. Deci, cine este?

— Şi, mă rog, de ce te-ar interesa?

— Aşa nu mă faci decît să devin mai curios.

— Era un băiat pe care l-am cunoscut. Ai greşit drumul.

— În Irlanda nu poţi greşi drumul. Citeşte îndrumarele. El este cel care te-a făcut să suferi? Gray îşi aruncă privirea spre ea şi o văzu încuviinţînd din cap. Eh, da, aşa se explică. Ce s-a întîmplat?

—Vrei să scrii şi despre asta în cartea ta?

— Poate. Dar mai întîi mă interesează pe mine personal. L-ai iubit?

— L-am iubit. Trebuia să mă căsătoresc cu el.

El se pomeni încruntîndu-se şi bătînd cu degetele în volan.

— Şi de ce nu te-ai căsătorit?

— Pentru că m-a părăsit cînd mai aveam doi paşi pînă în faţa altarului. Acum ţi-ai satisfăcut curiozitatea?

— Nu. Constat doar că Rory a fost un idiot. El nu reuşi să oprească întrebarea următoare şi fu surprins că dorise să o facă. Îl mai iubeşti?

— Ar fi o adevărată tîmpenie din partea mea, dat fiind că au trecut mai bine de zece ani de atunci.

— Însă încă mai suferi.

— Suferi cînd eşti abandonat, rosti ea, clar. Suferi cînd eşti ţinta milei comunităţii. „Biata Brie, sărăcuţa de ea, să fie părăsită cu două săptămîni înainte de nuntă. Să rămînă cu o rochie de mireasă şi cu un trusou, iar fiăcăul să prefere să fugă în America, decît

să se însoare cu ea." Îţi ajunge? Ea se răsuci cu faţa spre el. Vrei să ştii dacă am plîns? Ehe, află că am plîns. Vrei să ştii dacă l-am aşteptat să se întoarcă? Află că am făcut şi asta.

— Poţi să-mi dai un pumn, dacă crezi că astfel te vei simţi mai bine.

— Mă îndoiesc că mă voi simţi.

— De ce a plecat?

Insistenţa lui, pe de o parte, şi amintirea, pe de alta, o făcuseră pe Brianna să suspine.

— Nu ştiu. N-am ştiut niciodată. Asta a fost partea cea mai groaznică. A venit la mine şi mi-a spus că nu mă mai doreşte, că nu mai vrea să fiu a lui, că n-o să mă ierte niciodată pentru ce-am făcut. Iar cînd am încercat să-l întreb la ce se referea, m-a îmbrîncit atît de puternic, că m-a trîntit la pămînt.

Mîinile lui Gray se încleştară pe volan.

— Ce ţi-a făcut?

— M-a trîntit la pămînt, rosti ea, calm. Mîndria mea nu m-a lăsat să mă duc după el. Aşa că el a plecat şi a ajuns în America.

—Ticălosul!

— Deseori, aşa am gîndit şi eu, dar nu ştiu de ce m-a părăsit. Aşa că, după o vreme, am dat rochia de mireasă. Kate, sora lui Murphy, a purtat-o cînd s-a căsătorit cu Patrick.

— Să ştii că tipul nu merită tristeţea din ochii tăi.

— Poate că nu. Însă visul a existat. Ce faci?

—Trag pe marginea drumului. Hai să mergem până la stînci.

— Nu sînt îmbrăcată ca să pot merge pe un teren accidentat, protestă ea, însă el deja ieşise din maşină. N-am pantofi adecvaţi, Gray. Pot să aştept aici, dacă vrei să admiri peisajul.

—Vreau să-l admir cu tine. El o ajută să iasă din maşină şi apoi o ridică în braţe.

— Ce faci? Eşti nebun?

— Nu este departe şi gîndeşte-te ce poze frumoase cu noi vor duce acasă turiştii de colo. Ştii să vorbeşti franţuzeşte?

— Nu. Nedumerită, ea se răsuci să-i privească chipul. De ce?

— Mă gîndeam că, dacă am fi vorbit franţuzeşte, ne-ar fi luat drept francezi. Şi ar fi povestit vărului Fred, din Dallas, despre acest romantic cuplu francez, pe care l-au văzut aproape de Coastă. El o sărută tandru înainte de-a o lăsa jos, în apropierea unei rîpe stîncoase.

Apa are acum culoarea ochilor ei, observă el. Acel verde-rece, înnegurat, care amintea de visare. Totul în jur era atît de clar, încît el zări spinările robuste ale Insulelor Aran şi micuţul feribot care asigura legătura cu Innismore. Aerul era proaspăt, cerul, de un albastru capricios, care se putea schimba, şi avea să o facă, în orice clipă. Turiştii aflaţi la cîţiva metri de ei vorbeau o engleză cu accente texane, care îl făcu să zîmbească.

— Este frumos aici. Totul este frumos. În acest colţ de lume, nu trebuie decît să întorci capul şi un nou lucru îţi va tăia răsuflarea. Intenţionat, el se răsuci spre Brianna. Fără nici o îndoială, îţi va tăia răsuflarea.

— Acum încerci să mă flatezi, ca să te revanşezi pentru faptul că ţi-ai băgat nasul în treburile mele.

— Nu, nu este adevărat. Şi încă n-am terminat cu iscoditul. Îmi place să-mi bag nasul peste tot, aşa că ar fi ipocrizie din partea mea să mă scuz. Cine este Amanda Dougherty şi de ce o caută Rogan?

Şocul se aşternu ca un val pe chipul ei, făcînd-o să deschidă şi să închidă buzele tremurînde.

— Eşti cel mai neobrăzat om.

— Asta ştiam deja. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Eu mă întorc. Însă, cînd ea se răsuci, el o apucă de braţ.

— Am să te duc eu înapoi peste un minut. O să-ţi frîngi gleznele cu pantofii ăştia. Mai ales dacă o vei lua la sănătoasa.

— N-am s-o iau la sănătoasa, după cum atît de plastic te-ai exprimat. În plus, asta nici nu este... Glasul ei se stinse, iar ea oftă prelung. De ce mi-ol irosi eu vremea spunîndu-ţi că nu este treaba ta?

— Habar n-am.

Privirea ei se pironi pe faţa lui. Expresia lui e curtenitoare, observă ea. Şi încăpăţînată, cît doi măgari.

— O să mă tot baţi la cap pînă o să-ţi spun.

— Văd c-ai prins poanta. El însă nu surise. Îi îndepărtă o șuviță care îi flutura pe față. Privirea lui era pătrunzătoare și neclintită. Asta te îngrijorează. Ea este motivul îngrijorării tale.

— N-ai putea să înțelegi.

— O să fii surprinsă de cît înțeleg. Haide, așează-te. El o conduse spre o stîncă, o îndemnă să stea jos și apoi se așeză lîngă ea. Spune-mi o poveste. Este mai ușor astfel.

Probabil că așa era. Și probabil că avea să i se ia o greutate de pe inimă, dacă ar fi povestit cuiva.

— Cu mulți ani în urmă, a existat o femeie care avea un glas divin, așa cel puțin se spune. Ambiția ei era să-și facă un nume în lumea muzicii. Nemulțumită de viața pe care o avea, ca fiică de cîrciumar, a plecat în lume cîștigîndu-și existența cîntînd. Într-o zi, s-a întors acasă, căci mama ei era suferindă și ea era o fiică respectuoasă, dacă nu iubitoare. Cînta în cîrciuma din sat pentru plăcerea ei, pentru cea a cîrciumarului și pentru cîteva lire. Acolo a întîlnit un bărbat. Brianna privi spre mare, imaginîndu-și-l pe tatăl ei remarcînd-o pe mama ei, auzindu-i vocea. Ceva fierbinte s-a aprins între ei, continuă ea. Probabil c-a fost dragoste, însă nu una durabilă. Cu toate acestea, ei nu i s-au împotrivit sau n-au putut să i se împotrivească. Astfel, în scurtă vreme, ea se pomeni însărcinată. Biserica, educația pe care o primise, convingerile ei nu-i ofereau altă alternativă decît căsătoria și renunțarea la visul avut. De atunci, ea nu

a fost niciodată fericită şi nu a găsit în ea suficientă compasiune ca să-şi facă soţul fericit. La scurt timp după primul copil, a mai zămislit unul. De astă dată nu din acea pasiune fierbinte, ci dintr-un rece simţ al datoriei. Şi, odată îndeplinită această datorie, ea i-a refuzat soţului patul şi trupul.

Oftatul ei îl făcu pe Gray să-i acopere mîna cu palma lui. El însă nu rosti nici un cuvînt. Nu încă.

— Într-o zi, în apropiere de rîul Shannon, soţul ei a cunoscut o femeie. Între ei s-a înfiripat o dragoste puternică şi trainică. Pe cît era de mare păcatul, pe atît de mare era dragostea lor. Însă el avea o soţie şi două fetiţe. El şi femeia pe care o iubea ştiau că pentru ei nu exista nici un viitor. Aşa că ea l-a părăsit şi s-a întors în America, i-a scris trei scrisori, trei scrisori de dragoste, pline de înţelegere. Iar în a treia i-a spus că-i purta în pîntec copilul, i-a spus că avea să se mute în altă parte şi-l ruga să nu-şi facă griji din pricina ei, căci ea acum avea o părticică din el.

Strigătul unei păsări de mare o făcu să-şi ridice privirea. Abia după ce o văzu pierzîndu-se spre orizont, îşi reluă povestirea:

— Femeia nu i-a mai scris, însă el nu a uitat-o niciodată. Aceste amintiri probabil că l-au alinat în toţi anii în care şi-a făcut datoria faţă de căsnicia lui rece, în toţi anii de pustietate. Cred că aşa s-a întîmplat, căci numele ei a fost cel pe care el l-a rostit înainte să moară. A rostit „Amanda" în timp ce se uita spre largul mării. Şi după aproape o viaţă, una din fiicele lui a

găsit aceste scrisori, legate cu o fundă roşie decolorată, ascunse în pod, acolo unde le păstrase.

Ea se întoarse atunci spre Gray.

—Vezi tu, ea nu poate să facă nimic, nu poate să dea timpul înapoi, nu poate să facă acele vieți mai frumoase decît ar fi putut să fie. Dar oare o femeie, care a fost astfel iubită, nu merită să afle că nu a fost uitată? Şi nu are dreptul copilul acelei femei şi al acelui bărbat să-şi cunoască rudele de sînge?

— S-ar putea să suferi mai mult cînd îi vei găsi. El privi în jos la mîinile lor împreunate. Trecutul are multe capcane. Legătura între voi şi copilul Amandei este una firavă, Brianna.

—Tata a iubit-o, rosti ea, simplu. Copilul născut de ea este ruda noastră. Nu ne rămîne altceva de făcut decît s-o căutăm.

— Nu este un lucru care să-l faci tu, murmură el, în timp ce ochii îi rătăceau pe faţa ei. Expresia ei era un amestec de putere şi tristeţe. Lasă-mă să te ajut.

—Cum?

— Cunosc o mulţime de lume. A găsi pe cineva înseamnă să faci cercetări, să ai reiaţii, să dai multe telefoane.

— Rogan a angajat un detectiv din New York.

— Este un început bun. Dacă nu descoperă ceva curînd, o să mă laşi şi pe mine să încerc? El ridică o sprînceană. Să nu spui că sînt amabil.

— Bine, n-am să spun, deşi eşti. Ea ridică mîinile lor împreunate pe obraz. Am fost supărată pe tine că ai

insistat să-ţi spun. Dar m-a ajutat. Ea înclină capul spre el. Ştiai care va fi efectul.

— Sînt bolnav de băgăcios.

— Da, eşti. Însă ştiai că mă va ajuta.

— De obicei, aşa se întîmplă. Gray se ridică şi apoi o trase şi pe ea de pe stîncă. Este timpul să ne întoarcem. Sînt gata să mă apuc de lucru..

CAPITOLUL 11

Lanţul, pe care povestea i-l pusese în jurul gîtului, îl ţintui pe Gray, zile în şir, la birou. Curiozitatea răsucise, cînd şi cînd, cheia în broască, în timp ce oaspeţii poposeau şi plecau de la han.

Se simţea epuizat. Săptămînile ce trecuseră îl istoviseră atît de tare, încît îşi închipuia că zgomotul şi discuţiile aveau să-l deranjeze. Totul însă se dovedi tihnit, asemeni hanului însuşi, plin de culoare, asemeni plantelor ce începuseră să înflorească în grădina Briannei, strălucitor asemeni acelor zile preţioase de primăvară.

Cînd nu ieşea din cameră, găsea întotdeauna tava la uşă. Cînd însă ieşea, găsea masa pusă şi oaspeţii în salon. Majoritatea stătea numai o noapte, lucru care lui îi convenea de minune. Întotdeauna prefera contactele rapide, scurte şi necomplicate.

Într-o după-amiază coborî din camera lui, deranjat de stomacul care îi fremăta, şi o găsi pe Brianna în grădina din faţa casei.

— Sîntem singuri?

Ea îl privi pe sub borul pălăriei de grădină.

— O zi-două, da. Eşti gata de masă?

— Pot să aştept pînă termini. Ce faci acolo?

— Sădesc nişte plante. Vreau să pun aici pansele. Au nişte mutriţe atît de arogante şi spilcuite! Ai auzit cucul, Grayson?

— La ceas?

— Nu. Ea rîse şi bătători delicat pămîntul în jurul rădăcinilor. Am auzit cucul cîntînd devreme, azi-dimineaţă cînd am ieşit cu Con la plimbare, aşa că ni se prevesteşte vreme bună. Am mai auzit şi două coţofane ciondănindu-se, ceea ce înseamnă că va urma prosperitate. Ea se aplecă din nou asupra florilor. Aşa că, probabil, un alt oaspete nu ne va ocoli.

— Eşti superstiţioasă, Brianna. Mă surprinzi.

— Nu văd de ce. Ah, uite sună telefonul. O rezervare.

— Răspund eu. Cum era deja în picioare, Gray reuşi să ajungă înaintea Briannei la telefonul din salon. *Blackthorn Cottage,* spuse el. Ariene? Da, eu sînt. Ce mai faci, scumpete?

Trădîndu-şi nemulţumirea prin micul rid din jurul gurii, Brianna rămase în prag şi-şi şterse mîinile de cîrpa pe care o avea prinsă de cordon.

— Ca în orice loc în care pot să-mi agăţ pălăria, răspunse el cînd femeia îl întrebă dacă se simţea ca acasă, în Irlanda. Observînd că Brianna dădu să plece din cameră, el întinse mîna îmbietor. Cum este la New York? continuă el, urmărind-o pe Brianna

avansînd cu paşi şovăielnici. Gray îşi împreună degetele cu ale ei. Nu, n-am uitat că se apropie. Nu i-am dat prea multă atenţie. Dacă o să pot să mă dezlipesc, iubito.

Deşi Brianna îşi trăgea mîna şi se încruntă, el nu făcu decît să zîmbească şi să-şi întărească încleştarea.

— Sînt bucuros să aud asta. Care-i afacerea? El tăcu, ascultînd şi zîmbindu-i Briannei. Este generos, Arlena, dar ştii părerea mea despre angajamentele pe termen lung. Vreau unul cîte unul, ca de obicei. În timp ce asculta, Gray elibera scurte sunete de încuviinţare, exclama interesat, şi-şi luneca degetele tot mai jos pe mîna Briannei. Perceperea vibraţiilor pulsului ei nu avea să facă nici un rău ego-ului lui.

— Pentru mine este mai mult decît bine. Sigur, dacă crezi că poţi, forţează mîna britanicilor puţin mai mult. Nu, nu n-am văzut Times-ul Londrei. Serios? Păi, atunci îi ai la degetul mic, nu-i aşa? Nu, nu fac pe deşteptul. Este groazv. Mersi. Eu... ce? Un fax? Aici? Gray chicoti, se aplecă şi dădu Briannei o sărutare rapidă şi prietenească pe gură. Fii binecuvîntată, Ariene. Nu, trimite-l prin poştă, ego-ul meu poate să mai aştepte. Şi eu pe tine, scumpete. Păstrăm legătura.

Gray îşi luă rămas-bun şi închise telefonul, ţinînd încă mîna Briannei.

Cînd începu să vorbească, răceala din glasul ei făcu să scadă temperatura din încăpere cu zece grade.

— Nu crezi că este neobrăzare ca, în timp ce cochetezi cu o femeie la telefon, să te săruți cu alta?

Chipul lui deja începuse să radieze de satisfacție.

— Ești geloasă, dragă?

— Sigur că nu.

— Puțin doar. Înainte ca ea să apuce să se desprindă, el îi luă și cealaltă mînă și le ridică pe amîndouă în dreptul gurii. Ăsta este, într-adevăr, progres. Aproape că urăsc să-ți spun, dar află că este agenta mea. Agenta mea, căsătorită, care, deși îmi este foarte dragă, este cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît mine și o mîndră bunică a trei nepoți.

— Oh! Ei îi displăcea să se simtă ridicolă, în aceeași măsură în care îi displăcea să se simtă geloasă. Bănuiesc că acum vrei să mănînci.

— Pentru prima dată, mîncarea este ultimul lucru la care îmi stă mintea. La ce îi stătea mintea, se văzu clar în ochii lui, în clipa în care o trase aproape pe Brianna. Arăți foarte nostim cu pălăria asta.

Ea întoarse capul la timp, ca să evite gura lui. Buzele lui abia o atinseră pe obraz.

Și ai primit vești bune?

— Foarte bune. Editorului meu i-au plăcut capitolele de probă, pe care i le-am trimis acum cîteva săptămîni, și mi-a făcut o ofertă.

— Foarte frumos. După felul în care el îi ciupea urechea, Brianna concluzionă că era destul de flămînd. M-am gîndit că închei un fel de contract, că îți vinzi cărțile înainte de a le scrie.

— Nu scriu cărți cu legătură între ele. Mă fac să mă simt ca într-o cușcă. Acesta era și motivul pentru care refuzzase o ofertă spectaculoasă, pentru trei romane. Negociem una cîte una și, avînd-o pe Ariene alături, negocierea este destul ce bună.

Un val de căldură se răspîndi prin trupul ei cînd Gray începu să o dezmierde pe gît.

– Cinci milioane parcă mi-ai spus. Nici nu-mi pot imagina o asemenea sumă.

– Nu și de astă dată. El începu să rătăcească spre bărbia ei. Arlene a reușit să-i facă să ofere șase virgulă cinci.

Uluită, ea tresări, dîndu-se înapoi.

– Milioane? Dolari americani?

– ți se par bani de Monopoly, nu-i așa? Gray chicoti. Arlene nu este satisfăcută de oferta britanică și, de vreme ce cartea mea actuală se menține pe primul loc, în clasamentul făcut de Times-ul Londrei, îi va mai stoarce puțin. Absent, el o strînse puternic de talie și-și lipi buzele apăsat de sprîncenele ei, de fruntea ei. *Punct mortal* va fi înfățișat publicului, luna viitoare, la New York.

– Va fi înfățișat?

– Mmm. Filmul! Arlene s-a gîndit că poate aș vrea să merg la premieră.

— La premiera filmului tău? Trebuie neapărat.

— Nu există nici un trebuie. Noutăţile îmi par deja vechi. Acum, *Amintirea* mă preocupă.

Cînd buzele lui începură să tachineze colţurile gurii Briannei, respiraţia ei deveni sacadată.

—*Amintirea?*

—Cartea la care lucrez. Este singura care contează. Gray strînse din pleoape, concentrîndu-se. El trebuie să găsească cartea aia. La naiba, cum de mi-a putut scăpa? Asta este cheia. Gray se trase în spate şi-şi trecu mîna prin păr. De îndată ce o va găsi, nu va mai avea de ales, nu-i aşa?

Fiecare terminaţie nervoasă a trupului ei fremăta din cauza buzelor lui.

— Despre ce vorbeşti? Despre ce carte este vorba?

— Despre *Jurnalul lui Deliah*. Acesta este cel care leagă trecutul de prezent. După ce-l voi citi nu vor mai exista pribegii, se gîndi. Va trebui să... Gray scuturâ din cap, ca un om ieşit sau pregătit să intre în transă. Trebuie să mă apuc de lucru.

El ajunsese deja la jumătatea scării, dar inima Briannei continua să bată puternic.

— Grayson.

— Poftim?

Gray intrase deja în lumea lui, observă ea, amuzată şi supărată în acelaşi timp. Are o strălucire stranie în ochii, ochi care, fără îndoială, nu o vedeau.

— Nu vrei să mănînci?

— Lasă-mi o tavă cînd ai timp. Mersi. Şi dispăru.

Brianna îşi puse mîinile în şolduri şi reuşi să rîdă în sinea ei. Bărbatul nu făcuse decît să o seducă, zăpăcind-o, şi nici măcar nu-şi dăduse seama. Plecase cu Deliah şi jurnalul ei, cu crimele şi schingiuirile, lăsîndu-i fiinţa să ticăie ca un ceas care o luase razna.

Tot răul spre bine, îşi zise ea. Toate acele pupături de mîini şi dezmierdări o vlăguiseră. Şi era o prostie, nu-i aşa, să se piardă după un bărbat care avea să plece din casa ei, din ţara ei, cu aceeaşi nepăsare cu care plecase din salon.

Dar, se gîndi ea în timp ce intra în bucătărie, nu pot să nu mă întreb cum ar fi. Cum ar fi ca toată acea energie, ca toată acea atenţie, ca tot acel talent să se concentreze asupra ei. Chiar şi numai pentru o scurtă perioadă de timp. Chiar şi numai pentru o noapte.

Ar şti atunci, nu-i aşa, ce înseamnă să dăruieşti plăcere unui bărbat. Să primeşti plăcere. Singurătatea poate o să pară amară după aceea, însă clipa poate avea să fie dulce.

Poate. Prea mulţi de poate, se avertiză ea şi-i pregăti lui Gray un platou mare, cu friptură rece de miel şi crochete de brînză. Duse tava sus şi i-o aşeză în cameră, fără să scoată un cuvînt.

El nu simţi prezenţa ei. De altfel, nici ea nu se aştepta la aşa ceva, mai ales acum, cînd era aplecat deasupra micuţei lui maşinării, cînd ochii lui priveau printre gene, cînd degetele îi alergau neobosite pe

tastatură. Mormăi, într-adevăr, ceva printre dinţi cînd ea îi turnă ceaiul şi-i aşeză ceaşca lîngă cot.

Cînd se pomeni zîmbind şi simţi dorinţa de a-i mîngîia părul blond, Brianna conchise că era o excelentă vreme ca să se ducă pînă la Murphy, pentru a-l ruga să-i repare maşina.

Mişcarea avea să o ajute să scape de acele obsedante frisoane de dorinţă. Primăvara era anotimpul ei preferat; păsările ciripeau, plantele înfloreau şi dealurile înverzeau atît de intens, că te durea gîtul să te tot uiţi la ele.

Lumina era strălucitoare, aerul atît de curat, că puteai auzi bubuitul tractorului lui Murphy, de la mare distanţă. Fermecată de zi, ea începu să cînte şi să legene coşul pe care îl avea. Urcîndu-se pe un zid de piatră, surîse văzînd mînzul crăcănat, care sugea lacom în timp ce mama lui păştea. După ce zăbovi o clipă admirîndu-i şi o alta mîngîindu-i, ea îşi văzu mai departe de drum.

Poate o să mă duc pînă la Maggie, după ce o să plec de la Murphy, se gîndi ea. Nu mai erau decît cîteva săptămîni pînă la naşterea copilului. Cineva trebuia să se ocupe de grădina lui Maggie, de treburile ei casnice.

Rîzînd, ea se opri şi se ghemui cînd Con străbătu cîmpul, venind în goană spre ea.

—Te-ai apucat de cultivat? Sau fugăreşti doar iepurii? Nu, asta nu-i pentru tine, zise ea, ridicînd coşul mai sus, cînd cîinele începuse să-l adulmece.

Pe tine te așteaptă un os, acasă. Auzind strigătul lui Murphy, ea se ridică în picioare și-i făcu un semn cu mîna.

El opri tractorul și se dădu jos cînd ea se apropie, trecînd pe arătură.

— O zi bună de însămînțat.

— Excelentă, consimți el, fixîndu-i coșul. Ce ai acolo, Brie?

— Mită.

— Oh, eu mă țin tare cînd este vorba de chestii de-astea.

— Pandișpan.

El închise ochii și eliberă un oftat exagerat de lung.

— Sînt al tău.

— Bineînțeles că ești, rosti ea, ținînd coșul ispititor la oarecare distanță. Este vorba de mașina mea, Murphy.

Expresia de pe chipul lui se întristă.

— Brianna, poți să-i începi priveghiul, i-a trecut vremea.

— N-ai putea totuși să-ți arunci o privire la ea? El se uită la Brianna, apoi la coș.

—Tot pandișpanul?

— Pînă la ultima firimitură.

— S-a făcut. El luă coșul și-l puse în tractor. Dar te previn că-ți trebuie una nouă, pînă la vară.

— Dacă trebuie, trebuie. Dar inima mea s-a hotărît pentru seră, aşa că maşina va trebui să mai aştepte. Ţi-ai făcut timp să te uiţi peste schiţele serei, Murphy?

— Da. Se poate face. Profitînd de golul discuţiei, el îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse. Am făcut unele modificări.

— Eşti un scump, Murphy. Surîzînd, ea îl sărută pe obraz.

— Aşa îmi spun toate doamnele. El îi aranja o şuviţă rebelă. Ce ar zice yankeul tău acum, dacă ar veni şi te-ar vedea vrăjindu-mă pe propriul meu cîmp?

— Nu este yankeul meu. Ea se depărta în timp ce Murphy ridică o sprînceană. Îţi este simpatic, nu-i aşa?

— Este greu să nu-l placi. Eşti neliniştită din cauza lui, Brianna?

— Puţin. Ea oftă şi cedă. Nu exista ceva în inima şi în gîndurile ei ca să nu-i poată spune lui Murphy. Nu puţin, mult, continuă ea. Ţin la el. Nu ştiu ce trebuie să fac, dar ţin foarte mult la el. Este ceva diferit decît a fost cu Rory.

La auzul numelui, Murphy se încruntă şi se uită la ţigara lui.

— Rory nu merită nici un gînd.

— Nu-mi pierd vremea gîndindu-mă la el. Dar acum, de cînd cu Gray, mi-au revenit amintirile, înţelegi? Murphy... el va pleca. La fel cum a plecat şi Rory. Brianna îşi mută privirea. Putea să rostească aceste lucruri, însă nu putea să facă faţă compătimirii

din ochii lui Murphy. Am încercat să înțeleg acest lucru, am încercat să-l accept, îmi tot spun că mi-ar fi mai ușor dacă măcar aș ști de ce. Neștiind, toată viața mea cu Rory, ce-mi lipsește...

— Nu-ți lipsește absolut nimic, rosti scurt Murphy. Lasă deoparte aceste gînduri.

— Le-am lăsat. Sau aproape am făcut-o. Dar eu... Copleșită, ea se răsuci îndreptîndu-și privirea spre dealuri. Dar ce există sau nu există în mine de îi îndepărtează pe bărbați? Cer prea mult, sau nu cer suficient? Este o răceală în mine care îi îngheață?

— Nu există nimic rece în tine. Nu te mai învinui pentru cruzimea altcuiva.

— Dar nu am pe cine să întreb, decît pe mine. Au trecut zece ani. Și, acum, este prima dată, de atunci, cînd simt ceva. Mă sperie, pentru că nu știu cum am să suport un nou eșec în dragoste. El nu este Rory, știu, și totuși...

— Nu, nu este Rory. Furios să o vadă atît de pierdută, atît de nefericită, Murphy aruncă țigara și o îngropă în pămînt. Rory a fost un prost, care n-a văzut ce-a avut și a vrut să creadă minciunile pe care le-a auzit. Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că a plecat.

— Ce minciuni?

Mînia se aprinse în ochii lui Murphy, însă nu dură mult și se stinse.

— De tot felul. Pierd ziua, Brianna. Am să trec mîine să-ți văd mașina.

— Ce minciuni? Ea îşi puse mîna pe braţul lui. Un zgomot slab îi răsuna în urechi, un pumn puternic o lovea în stomac. Ce ştii despre treaba asta, Murphy, şi nu mi-ai spus?

— Ce să ştiu? Eu şi Rory n-am fost niciodată prieteni.

— Nu, n-aţi fost, rosti ea încet. El nu te-a simpatizat niciodată. Era gelos că noi eram apropiaţi. Nu putea să înţeleagă că ne erai ca un frate. Nu putea să înţeleagă, continuă ea, privindu-l atentă pe Murphy. Şi o dată sau de două ori chiar ne-am certat din cauza asta, el mi-a reproşat că eram prea liberă cu sărutările în privinţa ta.

Ceva licări pe chipul lui Murphy înainte ca el să găsească puterea să-şi stăpînească emoţia.

—Vezi, nu ţi-am spus eu că era prost?

— I-ai zis ceva legat de treaba asta? Sau el ţi-a reproşat ceva? Brianna aşteptă, răceala din inimă împînzindu-i-se în tot trupul. Spune-mi, te rog, spune-mi. Am dreptul să ştiu. Mi s-au uscat ochii plîngînd după el, am îndurat privirile compătimitoare ale tuturor. Am văzut-o pe sora ta căsătorindu-se în rochia de mireasă pe care mi-am făcut-o cu mîinile mele. Timp de zece ani, în mine n-a fost decît pustietate.

— Brianna!

— Spune-mi. Apucîndu-l cu o mînă rigidă, ea se întoarse cu faţa spre el. Văd că ai un răspuns. Dacă eşti prietenul meu, spune-mi.

— Nu este corect.

— Şi frămîntarea care există în mine, de atîţia ani este corectă?

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. Tandru, el o atinse pe obraz. Mai degrabă mi-aş tăia un braţ.

—Voi suferi mai puţin dacă voi şti adevărul.

— Poate. El nu avea de unde să ştie, nu ştiuse niciodată. Eu şi Maggie ne-am gîndit...

— Maggie? întrebă ea, uluită. Maggie ştie şi ea? Oh, căzuse în plasă, îşi dădu el seama. Şi altă cale de ieşire nu avea, decît dîndu-i pe toţi de gol.

— Dragostea ei pentru tine, Brianna, este feroce. Ar face orice să te protejeze.

— Îţi voi spune şi ţie ce i-am spus şi ei: Nu am nevoie de protecţie. Spune-mi acum.

Zece ani, se gîndi el, era un timp îndelungat pentru un bărbat onest, ca să păstreze un secret. Zece ani, se gîndi el, era un timp şi mai îndelungat pentru ca o femeie să se creadă vinovată.

— Rory a venit într-o zi, la mine, în timp ce eram aici şi îmi lucram pămîntul. S-a năpustit asupra mea din senin şi, pentru că nu-l simpatizam prea mult, i-am răspuns la atac. N-am avut prea mare tragere de inimă în ceea ce făceam, decît după ce mi-a spus ce-a avut de zis. Mi-a spus că tu ai fost... cu mine.

Gîndul îl stingherea şi acum, iar dincolo de jenă, el descoperi că mînia nu dispăruse cu timpul.

— Mi-a spus că ne bătusem joc de el, pe la spatele lui, şi că el nu avea să se însoare cu o tîrfă. Pentru

asta, i-am însîngerat fața, rosti Murphy, încordat, pumnul lui încleștîndu-se puternic în fața amintirii. Nu-mi pare rău pentru ce am făcut, i-aș fi rupt și oasele, însă mi-a spus că totul îi fusese povestit de mama ta. I-a spus că te întîlneai pe furiș cu mine și că era posibil să fii și însărcinată cu mine.

Brianna pălise de tot, inima plesnindu-i în aschii de gheață.

— Mama i-a spus așa ceva lui?

— I-a spus că nu putea, cu bună știință, să-l lase să se căsătorească cu tine, cînd tu păcătuiseși cu mine.

— Dar știa că nu păcătuisem, șopti Brianna. Știa că nu păcătuisem.

— Motivele pentru care a crezut asta, sau pentru care a spus aceste lucruri, sînt ale ei. Maggie a trecut pe la mine, în timp ce mă spălam după încăierare. M-a luat gura pe dinainte și am apucat să-i spun. La început, am crezut că o s-o ia pe Maeve la pumni, de aceea a trebuit să o rețin pînă s-a mai calmat. Ne-am plimbat, iar Maggie a ajuns la concluzia că Maeve a procedat astfel, ca să te țină acasă.

Oh, da, se gîndi Brianna. Acasă, acolo unde niciodată nu fusese un cămin.

— Unde să îngrijesc de ea, de casă, de tata.

— N-am știut ce să facem, Brianna. Dar îți jur că eu, cu mîinile mele, te-aș fi tîrît din fața altarului, dacă ai fi mers mai departe și ai fi încercat să te căsătorești cu nemernicul ăla. El însă a plecat a doua zi și acest

lucru te-a rănit. Nici eu, nici Maggie n-am avut inima să-ţi spunem ce zisese.

— N-aţi avut inima! Ea îşi strînse buzele. Ce n-aţi avut voi, Murphy, nici tu, nici Maggie, a fost dreptul de a-mi ascunde acest lucru. N-aţi avut acest drept, la fel cum nici mama nu a avut dreptul să spună aşa ceva.

— Brianna!

Ea se trase în lături, ca el să nu o poată atinge.

— Nu, te rog. Nu pot să vorbesc cu tine acum. Nu pot.

Brianna se răsuci şi o luă la fugă.

Nu plînse. Lacrimile îi îngheţaseră în fundul ochilor şi refuză să le îngăduie să se topească. Alergă peste cîmp, nevăzînd în faţa ochilor nimic altceva decît imaginea înceţoşată a ceea ce fusese. Sau aproape a ceea ce fusese. Toată puritatea fusese zdruncinată. Toate iluziile, spulberate. Viaţa ei era numai minciună. Clădită pe minciună, hrănită cu minciună.

Cînd ajunse acasă, respiraţia îi suspina în plămîni. Se opri şi-şi încleştă pumnii, pînă ce unghiile îi intrară în carne.

Păsările încă mai cîntau, iar tinerele mlădiţe, pe care le plantase, se legănau bătute de adierea vîntului. Nimic însă nu o mai impresiona. Se revăzu aşa cum fusese, şocată şi înspăimîntată de mîinile lui Rory, care o trîntiseră la pămînt. După atîţia ani, amintirea îi era încă clară... uluirea privirii pe care o ridicase spre el, mînia şi dezgustul întipărite pe faţa lui, înainte de a se răsuci şi de a o lăsa acolo.

Fusese categorisită drept tîrfă, nu-i aşa? De propria ei mamă. De bărbatul pe care îl iubea. Ce glumă bună, cînd ea nu făcuse dragoste cu nici un bărbat.

Foarte încet, ea deschise uşa şi o închise în urma ei. Deci, soarta îi fusese pecetluită în acea dimineaţă demult apusă. Ei bine, în această zi, avea să-şi ia destinul în mîini.

Încet, urcă treptele, deschise uşa lui Gray şi o închise apoi apăsat.

— Grayson? Hmm?

— Mă vrei?

— Sigur. Mai tîrziu. Capul lui tresări, ochii îi străluciră pe jumătate concentraţi. Poftim? Ce ai spus?

— Mă vrei? repetă ea. Spatele ei era la fel de încordat ca întrebarea pe care o pusese. Mi-ai spus că mă vrei şi te-ai comportat ca atare.

— Aaaa... El făcu o încercare fermă de a reveni în realitate. Observă că era albă ca gheaţa şi că ochii ei aveau străluciri reci. Brianna, ce se întîmplă?

— Ţi-am pus o întrebare simplă. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da un răspuns la ea.

— Sigur că te vreau. Care este... ce naiba te-a apucat? El sări ca un arc de pe scaun, pierzîndu-şi respiraţia cînd ea începu să-şi deschidă, cu mîini tremurînde, nasturii de la bluză. Termină. Fir-ar să fie, încetează imediat.

— Ai spus că mă vrei. Îţi fac plăcerea.

— Am spus să încetezi. Din trei paşi, el veni lîngă ea, adunîndu-i bluza pe lîngă corp. Ce te-a apucat? Ce s-a întîmplat?

— Asta n-are importanţă. Simţind că o cuprinde tremuratul, ea lupta din răsputeri să-şi stăpînească emoţia. Ai tot încercat să mă convingi să mă culc cu tine. Acu sînt gata să o fac. Dacă nu ai timp acum, spune-mi. În ochii ei străluci o scînteie. Sînt obişnuită să fiu respinsă.

— Nu este vorba de timp...

— Ei, atunci e bine. Ea se depărta ca să pregătea patul. Preferi să trag draperiile sau să le las date la parte? Eu n-am nici o preferinţă.

— Lasă naibii draperiile. Felul în care ea strîngea cuvertura avu efectul pe care îl avea întotdeauna: îl făcu pe Gray să simtă ademenitoarele tentacule ale poftei trupeşti. N-o să facem nimic.

— Atunci, înseamnă că nu mă vrei. Cînd ea se îndreptă, bluza i se deschise, etalînd pielea albă şi lenjeria albă de bumbac.

— Mă omori, murmură el.

— Bine. Atunci am să te las să mori în pace. Ţinîndu-şi capul sus, ea îşi îndreptă paşii apăsaţi spre ieşire. Gray nu făcu decît să-şi proptească mîna în uşă, ca ea să n-o poată deschide.

— N-ai să pleci nicăieri pînă nu-mi vei spune ce se întîmplă.

— Nimic. Cel puţin, se pare că nu se va întîmpla nimic cu tine. Ea se lipi cu spatele de uşă, uitînd să respire rar şi regulat, pentru ca durerea chinuitoare să nu-i fie trădată de glas. Mai mult ca sigur că există un

bărbat, pe undeva, care să vrea să petreacă cîteva clipe, tăvălindu-mă prin așternut.

El își încleștă dinții.

— Mă enervezi.

— Oh, păcat, iartă-mă, te rog. Îmi pare foarte rău că te-am deranjat. Vezi tu, asta este problema mea, murmură ea, în timp ce lacrimile îi străluceau în ochi. Cred întotdeauna ce mi se spune.

Trebuia să facă față lacrimilor ei și vîrtejului de emoții care o copleșiseră, fără să se atingă de ea, își dădu el seama.

— Ce s-a întîmplat?

— Am aflat. Ochii ei nu mai erau acum reci, ci răvășiți și disperați. Am aflat că nu a existat niciodată un bărbat care să mă iubească. Care să mă iubească cu adevărat. Că mama a mințit, a mințit cumplit, ca să-mi îndepărteze și cea mai mică șansă la fericire. Ea i-a spus că m-am culcat cu Murphy. Ea i-a spus că era posibil să port în mine copilul lui Murphy. Cum putea să se mai însoare cu mine, cînd crezuse aceste lucruri? Cum de a putut să creadă toate astea, dacă mă iubea?

— Stai puțin. El se opri, încercînd să priceapă cuvintele rostite de ea pe nerăsuflate. Vrei să spui că mama ta i-a spus acelui Rory, cu care trebuia să te măriți, că tu și Murphy trăiați împreună și că era posibil ca tu să fii însărcinată?

— I-a spus toate astea ca să nu pot pleca de-acasă. Lăsîndu-și capul pe spate, ea închise ochii. Din casa asta, așa cum era atunci. Și el a crezut-o. M-a crezut în

stare de aşa ceva, a crezut atît de mult, că nici măcar nu m-a întrebat dacă a fost adevărat. Nu mi-a spus decît că nu mă mai voia şi a plecat. Şi, în tot acest timp, Maggie şi Murphy au ştiut şi mi-au ascuns adevărul.

Fii prudent, se avertiză Grey. Emoţionalele nisipuri mişcătoare.

— Uite, eu privesc situaţia din afară, şi aş spune, în calitate de observator profesionist, că Murphy şi sora ta au păstrat tăcerea ca să nu te facă să suferi mai mult decît deja sufereai.

— Dar era viaţa mea, nu-i aşa? Cunoşti cum este să treci prin viaţă ştiind că nu eşti dorit, dar să nu ştii de ce?

Da, el cunoştea. Însă nu credea că era răspunsul care îl dorea.

— Nu te-a meritat. Asta ar trebui să-ţi dea satisfacţie.

— Nu-mi dă. Cel puţin nu, deocamdată. Am crezut că tu o să-mi dai puţină satisfacţie.

El se retrase cîţiva paşi, aerul oprindu-i-se în plămîni. Respira greu. O femeie frumoasă, una care îl stîrnise de cum o văzuse. Virgină. Oferindu-i-se!

— Eşti supărată, reuşi el să spună cu un glas încordat. Nu judeci limpede. Şi oricît de greu mi-ar fi, există reguli.

— Nu vreau să aud scuze.

—Tu vrei un înlocuitor. Brutalitatea afirmaţiei îi surprinse pe amîndoi. El nu-şi dăduse seama că sămînţa acesteia încolţise în mintea lui, iar cînd crescuse, o expulzase cu violenţă. Eu nu sînt dublura unui ticălos

plîngăcios, care te-a abandonat acum zece ani, continuă el. Astea sînt dulcegării de-altădată. Întoarce-te în realitate. Cînd mă culc cu o femeie, ea nu trebuie să se gîndească decît la mine. Numai la mine.

Puţina culoare, care îi revenise în obraji, pălise.

— Îmi pare rău. Nu asta am dorit, nu am dorit să pară astfel.

— Exact astfel pare, pentru că exact asta este. Adună-te, îi porunci el, îngrozit că ea avea să izbucnească din nou în plîns. Cînd o să fii sigură de ceea ce vrei anunţă-mă.

— N-am vrut decît... aveam nevoie să simt că cineva mă doreşte, că tu mă doreşti. Am crezut... am sperat să am o amintire. Măcar o dată să ştiu cum este atunci cînd eşti atinsă de bărbatul la care ţii. Culoarea reveni în obrajii ei, umilirea punîndu-i stăpînire pe obraji, în timp ce Gray o fixa cu privirea. Nu contează. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Ea trase uşa şi ieşi în goană.

Îi părea rău, se gîndi Gray, privind, în gol, la spaţiul în care ea stătuse. El nu vedea decît aerul care rămăsese vibrînd.

Excelent, amice, îşi zise el, dezgustat, începînd să se plimbe prin cameră. Frumoasă treabă! Întotdeauna omul se simte bine atunci cînd, fiind deja la pămînt, mai primeşte o lovitură.

Fir-ar să fie, ea îl făcuse să se simtă exact aşa cum el îi spusese: Un înlocuitor pentru iubitul pierdut. Îi părea foarte rău pentru ea, îi părea rău că trebuise

să cunoască o asemenea trădare, o asemenea respingere. Nu exista ceva pe care să-l înțeleagă mai bine. Însă el reușise să se refacă singur, nu-i așa? Și ea avea să reușească.

Ea dorise să fie atinsă. Nu dorise decît să fie alinată. Cu capul pulsîndu-i de durere, el se plimbă pînă la fereastră și înapoi. Îl dorise... dorise puțină compătimire, puțină înțelegere. Puțin sex. Iar el o îndepărtase.

Întocmai ca arhicunoscutul Rory.

Ce ar fi trebuit el să facă? Cum să se fi culcat cu ea, cînd toată acea suferință, acea teamă și acea confuzie planau în jurul ei? El nu avea nevoie de complicațiile altora.

Nu le dorea.

O dorea pe ea.

Blestemînd, își rezemă capul de geamul ferestrei. Putea să plece. Nu avea să aibă nici o problemă dacă pleca. Putea să se așeze din nou la masă, să reînnoade firele povestirii și să se cufunde din nou în ea.

Sau... sau putea să facă ceva ce avea să alunge frustrarea amîndurora.

A doua variantă i se păru mai atrăgătoare, cu mult mai atrăgătoare, dacă nu mai periculoasă. Calea sigură e pentru lași, își zise el. Apucîndu-și cheile, coborî scările și ieși afară din casă.

CAPITOLUL 12

Dacă exista vreun lucru pe care Gray să-l realizeze cu mult bun-gust, atunci acesta era crearea decorurilor. După două ore de absență, el se întorsese în camera lui de la hanul *Blackthorn* și se ocupa acum de ultimele retușuri ale decorului. Nu concepea să sară primii pași. Uneori era mai ușor — neîndoielnic mai sigur — să nu zăbovești prea mult asupra modului în care avea să se desfășoare scena sau să se termine capitolul.

După ce aruncă o ultimă privire în jur și înclină mulțumit din cap, se duse jos să o caute pe Brianna.

— Brianna!

Ea nu se întoarse din fața chiuvetei unde, cu meticulozitate, glazura o prăjitură cu ciocolată. Era calmă acum, însă foarte rușinată de purtarea ei. În ultimile ore se înfiorase, de cîte ori se gîndise cum se aruncase în brațele lui.

Cum se aruncase, își tot amintea ea, și cum nu fusese prinsă.

— Da, masa este gata, răspunse ea, calm. Vrei să o serveşti aici, jos?

—Vreau să vii sus.

— Bine. Faptul că el nu ceruse să mănînce acolo, în bucătărie, era un lucru colosal. Atunci, am să-ţi pregătesc o tavă.

— Nu. El o atinse pe umăr, încordarea muşchilor ei făcîndu-l să se simtă jenat. Vreau să vii pînă sus.

Ei bine, mai devreme sau mai tîrziu, ea trebuia să dea ochii cu el. Ştergîndu-şi atentă mîinile de şorţ, Brianna se răsuci. Nu desluşi pe chipul lui reproşul şi nici mînia pe care le arătase mai devreme. Dar acest lucru nu ajuta la nimic.

— Este vreo problemă?

—Vino sus şi aştept să-mi spui tu.

— Bine. Ea îl urmă. Trebuia oare să se scuze din nou? Nu ştia sigur. Poate era mai bine să se comporte ca şi cînd nimic nu fusese spus. Ea oftă uşor în timp ce se apropiau de camera lui. Oh, spera din tot sufletul să nu fie vreo ţeava. Cheltuielile ar...

Cînd intră în încăpere, instalaţia de apă i se şterse din minte. Uită de tot.

Pretutindeni erau aşezate lumînări, lumina delicată revărsîndu-se ca aurul topit peste întunericul crepuscular al încăperii. Lalele şi trandafiri, frezii şi liliac umpleau glastrele din dormitor. Într-o frapieră argintie se afla o sticlă de şampanie, nedesfăcută. Muzica plutea prin aer. Muzică de harpă. Brianna rămase cu privirea pierdută la casetofonul de pe biroul lui.

— Mie îmi plac draperiile date la o parte, rosti el. Brianna îşi împreună mîinile pe şorţ ca să-şi ascundă tremuratul lor.

— De ce?

— Pentru că nu se ştie niciodată cînd poţi prinde o rază de lună.

Gîndul o făcu să-şi răsfrîngă buzele într-un delicat surîs.

— Nu, eu am întrebat de ce ai făcut toate astea?

— Ca să zîmbeşti. Să-ţi dau timp să te gîndeşti dacă este într-adevăr ceea ce doreşti. Să te conving că într-adevăr este.

—Te-ai deranjat atît! Ochii ei lunecară spre pat, apoi, neliniştiţi, se întoarseră spre vasul cu trandafiri. Nu trebuia. Te-am făcut să te simţi obligat.

—Te rog, nu te prosti. Este alegerea ta. El se apropie de ea, îi scoase primul ac din păr şi îl puse deoparte. Vrei să-ţi arăt cît de mult de doresc?

— AĂ...

— Cred că ar trebui să-ţi arăt măcar puţin. El îi mai scoase un ac, apoi încă unul şi începu să rătăcească, uşor, cu mîinile prin părul ei. Aşa te vei decide cît de mult să oferi.

Gura lui, delicată ca aerul, erotică asemeni unui păcat coborî peste buzele ei. Cînd acestea se depărtară, limba lui se strecură printre ele, începîndu-şi tachinarea.

— Asta ar trebui să-ţi facă o idee. Buzele lui lunecară pe bărbia ei, îşi continuară drumul spre frunte şi

apoi reveniră în colțul gurii. Spune-mi că mă dorești, Brianna. Vreau să te aud spunîndu-mi.

—Te doresc. Ea nu-și auzi glasul, ci numai un murmur venit de undeva din adîncul gîtului. Te doresc din tot sufletul. Gray, nu pot să mă gîndesc. Am nevoie...

— Numai de mine. Ai nevoie numai de mine în noaptea asta. Iar eu, numai de tine. Convingînd-o cu vorbe dulci, el își lunecă mîinile pe spatele ei. Culcă-te cu mine, Brianna. El o ridică în brațe și o strînse la piept. Sînt atîtea locuri în care doresc să te duc.

El o așeză pe pat, pe așternuturile ispititor aranjate. Părul ei se revărsă ca un aur incandescent, pe materialul scrobit, delicatele bucle captînd străluciri din flăcările lumînărilor. Ochii ei erau tulburați de îndoială și dorință.

Privind-o, Gray își simțea străfundurile vibrînd. De dorință, da, dar și de teamă.

El avea să fie primul. Indiferent de ce avea să urmeze, după aceea, în viața ei, ea avea să-și amintească mereu această seară, să-și amintească de el.

— Nu știu ce să fac. Emoționată, jenată, încîntată, ea închise ochii.

— Știu eu. El se întinse lîngă ea și-și coborî încă o dată gura peste buzele ei. Brianna începu să tremure, faptul făcîndu-l pe Gray să simtă fierbințeala sferei de panică împrăștiindu-i-se tot mai mult în străfunduri. Dacă se mișca prea repede... Dacă se mișca prea

încet... Ca să potolească agitaţia amîndurora, el desfăcu degetele ei încordate şi le sărută pe rînd. Nu te teme, Brianna. Nu-ţi fie teamă de mine. N-am să-ţi fac nici un rău.

Ei însă îi era teamă, nu numai de durerea pe care ştia că pierderea fecioriei avea să i-o pricinuiască. Îi era teamă că nu avea să fie capabilă să ofere plăcere, că nu avea să fie capabilă să simtă adevărata împlinire a acesteia.

—Gîndeşte-te la mine, murmură el, aprofundîndu-şi tot mai mult sărutările. El îşi jură că avea să scoată, din inima ei îndurerată, ultima fantomă a trecutului. Gîndeşte-te la mine, îi repetă el, ştiind de undeva, dinăuntrul lui, că avea nevoie de aceste clipe, la fel de mult ca şi ea.

Dulce, se gîndi ea, ameţită. Ce ciudat era că gura unui bărbat putea fi atît de dulce, atît de fermă şi de delicată. Fascinată de acea savoare, ea contură buzele lui cu vîrful limbii şi auzi, ca răspuns, murmurul lui de plăcere.

Rînd pe rînd, muşchii ei se destinseră pe măsură ce mireasma lui o invada. Ce încîntător era să fii sărutată, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Ce plăcută era masivitatea lui. Ce puternic era spatele lui, constată ea, cînd îndrăzni să-şi lase mîinile să rătăcească în voie.

Gray se încorda, stăpînindu-şi cu greu murmurul de plăcere cînd degetele ei şovăitoare îl atinseră pe

șolduri. Excitat, el își schimbă poziția, îngrijorat să nu o sperie.

Încet, își porunci el. Delicat.

El îi scoase șorțul, trecîndu-i, peste cap, breteaua acestuia și desfăcîndu-i cordonul înnodat în talie. Pleoapele ei clipiră agitate, iar buzele i se răsfrînseră într-un surîs.

— Mă mai săruți o dată? Glasul ei devenise acum cald, răgușeala acestuia avînd ceva din grosimea mierii. Cînd o faci, totul în fața ochilor mei devine incandescent, adăugă ea.

El își așeză arcadele pe sprîncenele ei și așteptă o clipă, gîndindu-se dacă putea să-i dăruiască tandrețea pe care i-o ceruse. Îi puse apoi stăpînire pe gură, înăbușindu-i delicatul geamăt. Ea păru să se topească dedesubtul lui, tremuratul cedînd locul maleabilității.

Ea nu mai simțea nimic altceva decît gura lui, acea gură minunată, care se desfăta cu buzele ei. Mîna lui îi cuprinse apoi gîtul, de parcă ar fi vrut să-i constate vibrația pulsului, înainte de a-și continua drumul.

Brianna nu-și dădu seama că el îi desfăcuse bluza. Cînd degetele lui conturară, pe deasupra sutienului, rotunjimea sînilor ei, ea deschise pleoapele. Ochii lui o țintuiau atît de puternic, că o făcură să tremure din nou. Brianna începu să protesteze, să articuleze sunete de respingere. Atingerea lui însă era fermecătoare, o simplă atingere, cu vîrfurile degetelor.

Nu era ceva înfricoşător, îşi dădu ea seama. Era liniştitor şi la fel de dulce ca un sărut. Cînd ea vru să se relaxeze din nou, acele degete şirete se furişară sub ţesătura de bumbac şi găsiră punctul sensibil.

Primul ei geamăt îl sfîşie, trupul ei arcuindu-se de emoţie şi plăcere. Abia am atins-o, se gîndi el în timp ce sîngele îi pulsa. Brianna habar nu avea cît de mult mai exista.

Dumnezeule, era disperat să-i poată arăta.

— Relaxează-te. O sărută iarăşi, în timp ce degetele lui o stîrneau, iar mîna lui liberă se furişă la spate, să desfacă sutienul. Descătuşează-te.

Ea nu avea de ales. Senzaţiile — mici săgeţi de plăcere şi şoc — se succedau nebuneşte prin ea. Gura lui înăbuşi respiraţia ei întretăiată, în momentul cînd îi îndepărtă hainele pînă în talie.

— Dumnezeule, eşti atît de frumoasă. Prima privire pe care o aruncă pielii ei albe ca laptele, sînilor mici, care se potriveau perfect în cupele palmelor lui, aproape că-l termină. Incapabil să reziste, el îşi plecă uşor capul şi se desfătă.

Ea gemu, prelung, profund, răguşit. Gray ştia că mişcările trupului ei erau din pur instinct, neavînd intenţia de a tulbura stăpînirea lui de sine. Astfel, el o satisfăcu, găsindu-şi propria plăcere în cea care se degaja în ea.

Gura lui era fierbinte. Aerul era tulbure. Ori de cîte ori el o atingea, o dezmierda, în străfunduriile fiinţei el

se producea un freamăt. Un freamăt care o apropia de el.

Gray îi murmura încîntătoare cuvinte de dragoste, care se învîrteau în capul ei asemeni unor curcubeie. Nu conta ce îi spunea, i-ar fi zis ea, dacă ar fi putut. Nimic nu mai conta atît timp cît el nu înceta să o atingă.

El îşi trase peste cap cămaşa. Cînd se coborî din nou asupra ei, ea scoase un mic sunet şi-şi strînse braţele în jurul lui.

Brianna gemu din nou cînd gura lui îi atinse spatele . Pielea îi era încinsă, muşchii îi tresăreau, încordîndu-se sub atingerile buzelor şi mîinilor lui. Gray ştia că ea era acum pierdută în acel tunel întunecat de senzaţii.

Precaut, el îi desfăcu pantalonii, dezvelind părţi noi ale fiinţei ei, pe care începu să le exploreze tandru. Cînd şoldurile ei se arcuiră încă o dată, într-o mişcare inocentă de consimţire, el strînse din dinţi şi-şi stăpîni nevoia sfîşietoare de a o poseda, de a-şi satisface trupul chinuit.

Unghiile Briannei se înfipseră în spatele lui, cînd el începu să rătăcească pe şoldurile ei. Gray îşi dădu seama că ea se încordase din nou şi că implora să forţeze.

— Nu pînă nu vei fi pregătită, îi murmură el, întorcîndu-se răbdător cu buzele pe gura ei. Am promis. Dar vreau să te văd. Vreau să te văd în întregime.

El se ridică în genunchi. În ochii ei revenise teama, deşi trupul îi palpita de dorinţă înăbuşită. El nu putea să-şi liniştească nici glasul, nici mîinile, însă încerca să şi le stăpînească pe cît de mult posibil.

—Vreau să te ating peste tot. El o ţintui cu ochii, în timp ce-şi desfăcu blugii. Peste tot...

Cînd el se dezbrăcă, ea îşi plecă privirea. Iar teama i se dublă. Ştia ce avea să urmeze. La urma urmelor, era fiică de fermier, indiferent cît de sărac fusese fermierul. Avea să fie durere şi sînge şi...

— Gray!

— Pielea ta este delicată Brianna. Neluîndu-şi privirea de la ea, Gray începu să-şi lunece un deget pe coapsa ei. M-am întrebat adesea cum arăţi, însă eşti mult mai încîntătoare decît mi-am imaginat.

Jenată, ea îşi acoperi sînii cu braţul. El nu i-i îndepărtă, ci o luă de la capăt, cu sărutările lungi, delicate, ameţitoare, cu mîngîierile răbdătoarelor şi talentatelor sale mîini, care cunoşteau locul în care o femeie dorea să fie atinsă. Chiar şi atunci cînd femeia nu ştia. Neputincioasă, ea capitulă, pierzîndu-şi răsuflarea cînd mîna lui începu să rătădcească pe pîntecul ei, îndreptîndu-se spre acel cumplit şi extraordinar foc.

Da, se gîndi el, luptînd din răsputeri contra delirului, deschide-te pentru mine. Lasă-mă. Lasă-mă.

Locul atins de el era umed şi fierbinte. Cînd ea se contorsiona şi încercă să i se împotrivească, el scăpă un geamăt.

— Desprinde-te, Brianna. Lasă-mă să te duc acolo. Desprinde-te.

Ea se agăță cu unghiile de marginea unor stînci abrupte. Groaza o copleșise. Aluneca. Pierdea orice control. Se întîmplau prea multe deodată, înăuntrul ei, ca pielea ei pîrjolită să le poată reține pe toate. Mîinile lui erau ca o torță, aprinzînd-o, chinuind-o nemilos, pînă ce aveau s-o facă să-și dea drumul în neant.

—Te rog. Cuvintele fură rostite cu un suspin. Oh, Dumnezeule, te rog.

Apoi plăcerea, șuvoiul revărsat o inundă, furîndu-i respirația, gîndurile, imaginea. Pentru o clipă, ea deveni oarbă și surdă la tot din jur, mai puțin la persoana ei și la șocurile catifelate care o zguduiau.

Brianna scăpă un murmur de plăcere care îl făcu pe Gray să geamă ca un muribund. El se cutremură, asemeni ei, apoi își îngropă din nou fața în pielea ei, făcînd-o din nou să plutească.

Luptîndu-se cu lanțurile propriului control, el aștepta ca ea să atingă culmea extazului.

— Strînge-mă. Strînge-mă puternic în brațe, îi murmură el, ametit de propria lui dorință, străduindu-se să o pătrundă ușor.

Era atît de mică, de încordată, de aprinsă! Gray se folosi de ultima picătură de voință care îi mai rămăsese, să nu o pătrundă lacom atunci cînd o simți aproape de el.

— Doar o secundă, îi spuse el. Doar o secundă, apoi va fi din nou bine.

Însă se înşelă. Nu înceta nici o clipă să nu fie bine. Ea îl simţi distrugînd bariera inocenţei ei, umplîndu-i fiinţa cu prezenţa lui, şi nu trăi decît senzaţii de bucurie.

—Te iubesc. Brianna se arcui pentru a-l întîlni, pentru a-l primi.

Gray auzi cuvintele ca de departe şi scuturâ din cap, respingîndu-le. Ea însă era strînsă în jurul lui, ademenindu-l într-un izvor de generozitate. Iar el nu făcea decît să se cufunde.

Revenirea în timp şi spaţiu, fu pentru Brianna ca o trecere printr-un nor alb, de puf. Oftînd, ea se lăsă cuprinsă de tandra gravitaţie, pînă ce se trezi din nou în patul mare şi vechi, înconjurată de lumînările care îşi răspîndeau pîlpîielile aurii pe pleoapele ei închise, copleşită de plăcerea imensă provocată de greutatea lui Gray, care o ţintuia de saltea.

Ameţită, ea se gîndi că nici una din cărţile pe care le citise, nici una din discuţiile pe care le auzise de la alte femei, nici unul din visele ei nu au putut să-i explice cît de bine era să simţi trupul gol al unui bărbat.

Trupul acestui bărbat era o creaţie uluitoare, cu mult mai frumoasă decît şi-o imaginase. Braţele lungi şi musculoase erau suficient de puternice să o ridice, suficient de delicate ca să o trateze asemeni unui ou.

Mîinile, cu palmele late şi degetele lungi, ştiau perfect unde să atingă şi să mîngîie. Mai erau apoi umerii laţi, spatele lung, zvelt şi minunat, şoldurile înguste,

care conduceau spre coapsele puternice şi gambele solide.

Puternic! Ea zîmbi în sinea ei. Nu era un miracol că ceva atît de puternic, de dur, de viguros, să fie acoperit cu o piele netedă şi delicată?

Oh, într-adevăr, se gîndi ea, trupul unui bărbat e un lucru nemaipomenit.

Gray ştia că, dacă avea să-l mai atingă, avea înnebunească. Însă, dacă ea avea să se oprească, cu siguranţă avea să-l facă să suspine.

Acele mîini gingaşe, care serveau ceaiul, lunecau pe el, explorau, conturau, gustau de parcă ar fi memorat fiecare muşchi şi fiecare formă.

El continuă să fie contopit cu ea, nu avea încă puterea să se despartă. Ştia că trebuia să se retragă, să-i dea Briannei timp să se refacă. Oricît de mult s-a străduit să nu o facă să sufere, avea să existe un oarecare disconfort.

Cu toate acestea, el era atît de satisfăcut... ea părea atît de satisfăcută! Toată acea agitaţie prin care trecuse gîndindu-se că el avea să fie primul, că, pentru ea, avea să fie prima dată, se preschimbase în extaz.

Cînd acele mîngîieri delicate îl stîrniră din nou, făcînd efort, el se depărtă şi, sprijinindu-se în cot, începu să privească.

Brianna zîmbea. El nu putea să spună de ce acest lucru i se părea atît de încîntător, atît de minunat. Buzele ei, răsfrînte în surîs, ochii verzi, aprinşi, pielea,

uşor îmbujorată. Acum că prima furie a dorinţelor şi nevoilor fusese potolită, Gray putea să trăiască, din plin, clipa, şi se bucură de lumini, de umbre, de plăcerea pulsatoare a noii excitaţii.

El îşi lipi buzele de sprîncenele ei, de tîmplele, de obrajii, de gura ei.

— Frumoasă Brianna!

—A fost frumos pentru mine. Vocea ei îngroşată era răguşită de pasiune. Tu ai făcut ca totul să fie frumos pentru mine.

— Cum te simţi acum?

El a întrebat, se gîndi ea, atît din amabilitate, cît şi din curiozitate.

— Slăbită, rosti Brianna. Însă, după un scurt hohot de rîs, adăugă: Invincibilă. De ce crezi că un lucru atît de firesc, ca acesta, ar trebui să facă o asemenea schimbare într-o viaţă?

Sprîncenele lui se uniră brusc, însă tot atît de repede se descreţiră. Responsabilitate, se gîndi el, era responsabilitatea lui. El trebui să-şi spună din nou că era o femeie în toată firea şi că alegerea fusese a ei.

—Te deranjează această schimbare?

Ea îşi ridică privirea spre el şi, zîmbind, îl atinse pe obraz.

—Te-am aşteptat atît de mult, Gray.

Rapidul semnal lăuntric licări. Deşi el era absorbit de ea, aprins, stîrnit, acest semnal licări. Păşeşte atent, îl preveni o parte detaşată, perfect controlată, a minţii lui. Avertisment: Intimitate înainte de toate.

Ea văzu schimbarea din ochii lui, o subtilă dar distinctă distanţare, chiar şi atunci cînd el îi luă mîna de pe obraz şi i-o aduse în dreptul gurii, coborîndu-şi o sărutare în palma ei.

—Te zdrobesc.

Ea vru să spună: nu, rămîi, însă el apucase să se depărteze.

— N-am gustat încă din şampanie. Nestînjenit de goliciunea trupului lui, el se răsuci şi se dădu jos din pat. Vrei să te duci să faci o baie cît deschid eu sticla?

Brusc, ea simţi o senzaţie ciudată, o jenă. De unde, pînă acum, prezenţa lui deasupra ei, contopirea cu el, i se păruse cît se poate de firească, deodată începu să atingă, stîngace, aşternuturile.

— Cearceaful, zise ea, pomenindu-se roşind şi simţindu-şi limba împleticindu-i-se în gură. Ştia că era pătat de neprihănirea ei.

— Am să am eu grijă de el. Văzînd că obrajii ei colorau tot mai puternic, el veni din nou în pat şi o cuprinse de bărbie. Pot să schimb şi eu cearceaful, Brie. Chiar dacă pînă acum nu am ştiut, am învăţat urmărindu-te pe tine. Gura lui atinse uşor buzele ei, iar glasul i se îngroşă. Ştii de cîte ori am fost la un pas de nebunie, văzîndu-te întinzîndu-te şi netezindu-mi aşternuturile?

— Nu. Cu un gest rapid de plăcere şi dorinţă, îşi umezi buzele cu limba. Serios?

El pufni în rîs şi se lăsă cu sprîncenele pe arcadele ei.

— Ce faptă bună am făcut ca să merit asta? Ca să te cîştig? El se retrase, însă ochii i se aprinseseră din nou, făcînd ca inima ei să bată puternic. Du-te la duş. Vreau să fac din nou dragoste cu tine, rosti el, cu o pronunţie irlandeză, care aduse zîmbetul pe buzele ei. Dacă, bineînţeles, vrei şi tu.

— Sigur că vreau. Ea inspiră adînc şi, cuprinzîndu-şi trupul în braţe, se dădu jos din pat. Vreau foarte mult. N-am să lipsesc decît puţin timp.

Cînd ea intră în baie, el trase adînc aer în piept. Ca să-mi liniştesc organismul, îşi spuse el.

Nu mai avusese pe nimeni ca ea. Nu era vorba doar despre faptul că nu mai cunoscuse neprihănirea pînă atunci, deşi acest lucru fusese extraordinar. Însă ea era ceva unic pentru el. Reacţiile ei, acea şovăire şi dorinţă care îi înnebuneau pe amîndoi, încrederea ei, revărsată pe tot corpul.

„Te iubesc", îi zisese ea.

Nu avea nici un sens să stăruie asupra acestui lucru în majoritatea cazurilor, femeile aveau tendinţa spre sentimentalizarea sexului. Cu siguranţă, o femeie, ca ea experimenta pentru prima dată sexul, confunda dragostea cu pofta trupească. Femeile foloseau cuvinte şi le cereau şi partenerului. El ştia acest lucru. De aceea era foarte atent cînd şi le alegea.

Însă în el se trezi ceva, cînd ea îi şopti acea propoziţie arhifolosită şi arhicunoscută. Căldură şi

nevoie şi, pentru o clipă, o disperată dorinţă de a crede acele cuvinte, de a le lăsa să răsune înăuntrul lui.

Cu toate că ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere ca să nu o rănească, să o facă fericită, cît erau împreună, Gray ştia că existau totuşi limite legate de ceea ce putea şi voia să-i ofere. Ei sau oricui altcuiva.

Trăieşte bucuria clipei, îşi reaminti el. Totul nu era decît atît. El spera să o poată învăţa şi pe ea să trăiască clipa.

Brianna simţi o ciudată senzaţie cînd îşi înfăşură prosopul în jurul trupului proaspăt spălat. Shimbare! Era ceva ce niciodată n-ar fi putut fi explicat unui bărbat, presupuse ea. Ei nu pierdeau nimic atunci cînd se dăruiau pentru prima dată. Fiinţa lor nu era sfîşiată ca să îngăduie primirea celuilalt. Ea însă nu-şi amintea durerea, nici măcar rana dintre coapse nu-i aducea, în minte, sălbăticia invaziei. Unirea era lucrul la care se gîndea ea. Dulcea şi simpla contopire.

Brianna se studie în oglindă. Arăt înfierbîntată, conchise ea. Avea acelaşi chip pe care îl zărise de nenumărate ori, în nenumărate oglinzi. Nu, exista o gingăşie pe care nu o mai remarcase pînă atunci. În ochi, în jurul gurii? Dragostea era răspunzătoare pentru asta. Dragostea pe care o păstra în inimă, dragostea pe care o experimentase pentru prima dată cu trupul.

Probabil era pentru prima dată cînd o femeie era atît de conştientă de sine, atît de dezgolită de tot, mai

puţin de carne şi suflet. Şi poate, se gîndi ea, deoarece era în vîrstă, momentul era cu mult mai copleşitor şi mai preţios.

Gray o dorea. Ea închise ochii ca să simtă mai bine acele lungi şi lente freamăte de încîntare. Un bărbat frumos, cu o minte extraordinară şi o inimă bună, o dorea.

Toată viaţa ea nu visase decît să-l găsească. Acum, îl găsise.

Brianna intră în dormitor şi-l văzu. Gray aşternuse cearceafuri noi şi aşezase pe marginea patului una din cămăşile ei de flanel. Îmbrăcase o pereche de blugi şi şedea ţinînd în mînă două pahare cu şampanie, în ochi licărindu-i flăcările lumînărilor.

— Sper să o porţi, rosti el, văzînd că privirea ei se oprise pe demodata cămaşă de noapte. Mi te-am imaginat dezbrăcîndu-te de ea, din prima noapte. Te-am urmărit coborînd scările, ţinînd sfeşnicul într-o mînă şi zgarda cîinelui în cealaltă, şi mi-am pierdut capul.

Ea ridică o mînecă. Cît de mult şi-ar fi dorit să fi fost din mătase, sau din dantelă, sau din ceva ce ar fi aprins sîngele unui bărbat.

— Cred că nu este foarte ispititoare.

— Nu crezi bine.

Deoarece altceva nu avea, iar aceasta părea să-l mulţumească, ea îşi trase cămaşa pe cap, lăsînd prosopul să cadă pe măsură ce flanelul aluneca în jos. Geamătul lui înăbuşit o făcu să surîdă nesigură.

— Brianna, ce întruchipare eşti! Lasă prosopul, murmură el cînd ea se aplecă să-l ridice. Vino aici. Te rog.

Ea se apropie — acel surîs delicat şi acea nervozitate amenin?înd să o înăbuşe — să ia paharul pe care el îl ţinea întins. Sorbi o înghiţitură, însă descoperi că spumosul vin nu avu nici un efect asupra gîtului ei uscat.

Gray o privea întocmai cum îşi imagina ea că un tigru ar privi un miel, înainte de a se năpusti asupra lui.

— Nu ai mîncat de seară, rosti ea.

— Nu. Nu o înspăimînta, idiotule, se avertiză el şi încercă să-şi stăpînească dorinţa de a o devora. Gray sorbi alene din pahar, neluîndu-şi privirea de la ea, dorind-o. Mă gîndeam că aş vrea să mănînc. Mă gîndeam că am fi putut să mîncăm aici, împreună. Dar acum... Întinzînd mîna, el răsuci pe deget una din şuviţele ei umede. Poţi să mai aştepţi?

Aşadar avea să fie din nou simplu, se gîndi ea. Şi din nou, alegerea ei.

Cina o mai pot aştepta. Cuvintele ei abia reuşiră să treacă de fierbinţeala din gît. Însă pe tine, nu.

Spunînd acestea, ea păşi, cît se poate de natural, în braţele lui.

CAPITOLUL 13

Un cot, în coaste, o trezi pe Brianna. Prima imagine care îi apăru în fața ochilor, după o noapte de dragoste, fu podeaua. Dacă Gray avea să mai ocupe doar un milimetru din partea ei de pat, ea avea să cadă.

Nu-i trebuiră decît cîteva secunde și un tremurat în aerul răcoros al dimineții, ca să-și dea seama că nu era învelită cu nici un colț de cearceaf sau de pătură.

Gray, în schimb, ședea lîngă ea, înfășurat în toate așternuturile, ca o molie într-o cocon.

Tolănit pe saltea, el dormea dus. Brianna ar fi vrut să spună că poziția lui confortabilă și cotul pe care i-l înfipsese, în zona rinichiului, erau drăgăstoase, însă îi aminteau mai degrabă de lăcomie. Încercările ei de a-l împinge nu-l urniră din loc.

Deci, asta era, se gîndi ea. Bărbatul era neobișnuit să împartă.

Ea ar fi putut să rămînă și să se bată pentru partea ei, numai din principiu, însă soarele începuse să strălucească în ferestre. Și avea treburi de făcut.

Eforturile ei de a se da jos din pat, fără să-l deranjeze, se dovediră de prisos. În clipa în care puse picioarele pe duşumea, el mormăi şi apoi se răsuci, ocupînd şi mica bucăţică din partea ei de pat.

În încăpere rămăseseră doar urmele idilei. Lumînările se topiseră în propria lor ceară, în timpul nopţii. Sticla de şampanie stătea goală, în frapiera argintie, iar florile înmiresmau aerul. Draperia, dată la o parte, capta mai degrabă razele de soare, decît pe cele ale lunii.

El realizase perfecţiunea pentru ea, îşi aminti Brianna. Ştiuse cum să realizeze perfecţiunea.

Dimineaţa ea şi-o imaginase cu totul altfel. În somn, el nu arăta ca un băiat nevinovat, cufundat în vise, ci ca un bărbat satisfăcut de sine. Nu existaseră dezmierdări tandre sau murmure de bună dimineaţa, care să marcheze prima lor zi, ca iubiţi. Doar o bolboroseală şi un ghiont care să o trimită la treburile ei.

Nenumăratele toane ale lui Grayson Thane, se gîndi ea. Poate, pînă la urmă, avea şi ea să scrie o carte, o poveste despre acest subiect.

Amuzată, Brianna îşi trase peste cap cămaşa pe care o lepădase mai devreme şi o luă pe scări.

Un ceai o să mă o refacă, o să-mi pună din nou sîngele în mişcare, conchise ea. Şi, deoarece cerul părea promiţător, avea să spele şi să atîrne rufele afară, ca să fie luate puţin de aerul dimineţii.

Gîndindu-se că şi casei avea să-i prindă bine puţină aerisire, în drum spre bucătărie se apucă să

deschidă ferestrele. De la cea din salon, îl zări pe Murphy, care şedea sub capota maşinii.

Îl privi o clipă, emoţia străbătîndu-i tot corpul. Mînia se războia înăuntrul ei, cu loialitatea şi afecţiunea. În clipa în care ieşi afară şi o apucă pe aleea din grădină, toate resentimentele pieriră.

— Nu mă aşteptam să te văd, zise ea.

— Am spus că am să vin să mă uit la maşină, rosti Murphy, privind în spate. Brianna stătea în cămaşa de noapte, cu părul răvăşit, fără nimic în picioare. Spre deosebire de Gray, sîngele lui nu se aprinse. Pentru el, ea era pur şi simplu Brianna şi, profitînd de moment, căută pe chipul ei un semn de supărare sau de iertare. Negăsind nimic de acest fel, îşi reluă lucrul. Demarorul este la pămînt, mormăi el.

— Mi s-a mai spus.

— Motorul este bolnav asemeni unui cal bătrîn. Aş putea să înlocuiesc nişte piese, dar, după cîte văd eu, arunci bani buni pe un hîrb.

— Dacă m-ar putea duce toată vara, pînă la toamnă... Glasul i se stinse în timp ce el înjură printre dinţi. Ea nu putea să ţină supărare pe el. Era prietenul ei de cînd se ştia. Şi din prietenie, îşi dădu ea seama, făcuse ceea ce făcuse. Murphy, îmi pare rău.

El îşi îndreptă atunci spatele şi se răsuci spre ea, privirea trădîndu-i tot ceea ce simţea.

— Şi mie îmi pare rău. N-am intenţionat nici o clipă să te fac să suferi, Brie. Dumnezeu mi-e martor.

— Ştiu. Ea făcu un pas şi, ajungînd lîngă el, îl cuprinse în braţe. N-ar fi trebuit să fiu atît de dură cu tine. Nu cu tine. N-ar fi trebuit.

—Trebuie să recunosc că m-ai speriat. Braţele lui se strînseră puternic în jurul ei. Toată noaptea m-am perpelit, temîndu-mă că n-ai să mă ierţi şi că n-ai să-mi mai faci prăjiturele.

Ea pufni în rîs, aşa cum el sperase. Scuturînd din cap, Murphy o sărută sub lobul urechii.

— Ideea m-a înfuriat mai mult decît pe tine. Ştiu că tu şi Maggie aţi acţionat astfel din dragoste. Simţindu-se în siguranţă, Brianna îşi lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. Însă mama mea, Murphy, din ce cauză a acţionat aşa?

— Nu pot să-ţi spun, Brie.

— Nu vrei să spui, murmură Brianna şi se trase în spate, să-i privească chipul. E chipeş, se gîndi ea, şi ascunde atîta bunătate sufletească. Nu era drept ca ea să-i ceară să o condamne sau să o apere pe mama ei. Voia să-l vadă din nou surîzînd. Spune-mi, Rory te-a rănit rău?

Murphy scăpă un sunet batjocoritor, pur masculin, se gîndi Brianna.

—Avea mîini delicate şi nici un pic de eleganţă. N-ar fi îndrăznit să ridice pumnul la mine, dacă ar fi ştiut că mă aşteptam la aşa ceva.

— Nu, sînt convinsă. Şi tu i-ai dat sîngele pe nas, pentru mine?

— Nu numai. Cînd am terminat cu el, avea nasul rupt şi-i săriseră vreo doi dinţi.

— Eşti un adevărat erou. Brianna îl sărută uşor pe ambii obraji. Îmi pare rău că te-a folosit astfel.

El ridică din umeri, vrînd parcă să alunge afirmaţia.

— Adevărul este că m-am bucurat că eu am fost cel care i-a înfipt pumnul în mutră. Niciodată nu mi-a plăcut nemernicul.

— Nu, rosti Brianna calmă. Nici ţie, nici lui Maggie. Se pare că amîndoi aţi văzut ceva ce eu nu am văzut, sau eu am văzut ceva ce n-a existat niciodată.

— Nu te mai gîndi la asta acum, Brie. Au trecut ani de zile. El vru să o bată prietenește pe umăr, dar îşi aminti că era murdar de unsoare pe mîini. Întoarce-te acum în casă, că o să te fac ca naiba. Ce cauţi aici în picioarele goale?

— Mă împăcam cu tine. Brianna zîmbi şi, auzind zgomotul unei maşini, îşi îndreptă privirea spre şosea. Cînd o zări pe Maggie, îşi împreună mîinile la piept şi ridică o sprînceană. Ai prevenit-o, nu-i aşa? îi mormăi ea lui Murphy.

— Păi, m-am gîndit că este mai bine aşa. Iar acum el considera că era mai bine să se retragă de pe linia frontului.

— Asta este. Maggie ocoli rondul cu căldăruşi, neluîndu-şi privirea de la Brianna. M-am gîndit că poate vrei să vorbeşti cu mine.

— Da, vreau. Ai crezut că nu aveam dreptul să ştiu, Maggie?

— Nu de drepturi îmi făceam eu griji, ci de tine.

— L-am iubit. Aerul pe care îl inspiră adînc în piept se datora, în parte, faptului că totul era acum de domeniul trecutului. L-am iubit mai mult pentru că n-am ştiut adevărul.

— Da, ai dreptate şi îmi pare rău. N-am putut să-ţi spun. Spre stingherealа tuturor, ochii lui Maggie se umplură de lacrimi. Pur şi simplu n-am putut. Sufereai destul, erai atît de tristă şi de dezorientată. Strîngîndu-şi buzele, ea se luptă din răsputeri cu lacrimile. Nu ştiam ce era mai bine.

—A fost decizia amîndurora. Murphy se dădu de partea lui Maggie. Numic nu ţi-l mai putea aduce înapoi, Brie.

— Crezi că l-aş mai fi vrut înapoi? Un val de furie, urmat de unul de mîndrie, o străbătu pe Brianna cînd îşi aruncă părul pe spate. Atît de puţin mă cunoaşteţi voi pe mine? A crezut ce i-a zis mama. Nu, nu l-aş mai fi vrut înapoi. Ea oftă prelung şi trase alene aer în piept. Şi dacă stau să mă gîndesc bine, Maggie, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut la fel.

Ea îşi frecă palmele şi întinse mîna.

— Haide înăuntru, am să-ţi fac un ceai. Ai luat micul dejun, Murphy?

— Nu se poate spune.

— Am să te chem atunci cînd este gata. Ţinînd-o pe Maggie de mînă, Brianna se răsuci şi-l văzu pe Gray stînd în uşă. Nu reuşi să-şi împiedice, în nici un fel, culoarea care îi îmbujora obrajii, un amestec de

plăcere şi jenă făcîndu-i pulsul să vibreze. Vocea îi fu însă destul de calmă, iar salutul din cap îi veni destul de uşor. Bună dimineaţaa, Grayson. Tocmai mă apucam să pregătesc micul dejun.

Aşadaar, ea voia să facă pe distanta şi nepăsătoarea, remarcă Gray, răspunzîndu-i la salut, înclinînd din cap.

— Se pare că voi avea companie la masă. îNeaţa, Maggie.

În drurm spre uşă, Maggie îl măsură din cap pînă în picioare.

— îNeaţa. Pari... odihnit.

— Aerul irlandez îmi priește. El se dădu la o parte pentru a le face loc celor două surori. Mă duc să văd ce face Murphy.

El străbătu aleea, cu paşi mari, şi se opri lîngă capotă.

— Care-i verdictul?

Murphy se rezemă de maşină şi-l privi.

— Se poate spune că tot nu merge.

Înţelegând că nici unul din ei nu se referea la motor, Gray îşi afundă degetele mari în buzunare şi începu să se legene pe călcîie.

— Încă îi mai porţi de grijă? Nu te pot învinui pentru asta, însă eu nu sînt Rory.

— Nici nu m-am gîndit că ai fi. Murphy îşi scărpina bărbia, meditativ. Să ştii că Brie a noastră are o constituţie solidă. Dar chiar şi femeile puternice pot fi vătămate, dacă nu sînt tratate cu grijă.

— Nu intenţionez să fiu neglijent. Gray ridică o sprînceană. Te gîndeai să mă baţi puţin, Murphy?

— Nu încă, rosti el şi zîmbi. Îmi eşti simpatic, Gray. Sper să nu ajung să-ţi rup vreun os.

— Valabil pentru amîndoi. Satisfăcut, Gray privi spre motor. Ei, ce facem cu chestia asta, îi pregătim o înmormîntare pe măsură?

Oftatul lui Gray fu prelung şi îndurerat.

— Dacă am putea...

Cei doi bărbaţi se lăsară, simultan, sub capotă.

În bucătărie, Maggie aşteptă pînă ce cafeaua înmiresma aerul, iar Con se apucă să-şi devoreze micul dejun. Brianna se îmbrăcase în pripă, îşi pusese sorţul şi acum era ocupată cu tăiatul feliilor de bacon.

— Am început tîrziu, zise Brianna, aşa că nu am timp pentru brioşe şi chifle calde. Am însă pîine îndeajuns.

Maggie se aşeză la masă, ştiind că sora ei preferă să nu i se stea în cale.

—Te simţi bine, Brianna?

— De ce nu m-aş simţi? Vrei şi sos?

— Nu contează. Brie... Maggie se opri, îşi trecu mîna prin păr, apoi continuă: A fost primul, nu-i aşa? Cînd Brianna lăsă cuţitul jos şi nu răspunse, Maggie se ridică de la masa. Credeai că n-am să-mi dau seama, văzîndu-vă împreună? Văzînd cum te priveşte? Plimbîndu-se de colo-colo, ea rătăcea, absentă, cu mîinile pe pîntecul rotunjit. Văzînd cum arăţi?

— Am vreo tăbliță în jurul gîtului pe care scrie Femeie distrusă? rosti Brianna, cu răceală.

— La naiba, doar știi că nu asta am vrut să spun. Exasperată, Maggie se opri în fața ei. Orice om inteligent poate să-și dea seama de ceea ce este între voi. Iar mama e inteligentă, se gîndi Maggie, înverșunată. Maeve avea să se întoarcă, în decurs de cîteva zile. Nu încerc să mă amestec, sau să dau sfaturi, dacă acestea nu sînt binevenite, adăugă ea. Nu vreau decît să știu... trebuie să știu dacă ești bine.

Brianna zîmbi și-și lăsă umerii încordați să se destindă.

— Sînt bine, Maggie. A fost foarte bun cu mine. Foarte bun și delicat. Este un bărbat bun și tandru.

Maggie atinse obrazul Briannei și trecu ușor cu mîna pe deasupra părului ei.

— Ești îndrăgostită de el.

— Da.

— Și el?

— Este obișnuit să fie singur, să plece și să vină cînd poftește, fără să fie legat.

Maggie înclină capul.

— Și tu vrei să schimbi acest lucru?

Expirînd scurt, Brianna se întoarse la treburile ei.

— Crezi că nu sînt în stare?

— Cred că este un tîmpit, dacă nu te iubește. Însă a schimba un bărbat este ca și cum ai merge pe melasă. Mult efort și progres infim.

— Ideea nu este de a-l schimba, ci de a-l face să vadă ce alternative există, i-aş putea oferi un cămin, Maggie, dacă m-ar lăsa. Ea scutură din cap. Oh, este prea curînd să mă gîndesc atît de departe. Mă face fericită şi, deocamdată, atît este suficient.

Maggie spera ca toate acestea să fie adevărate.

— Cu mama, cum vei rezolva?

— În ceea ce-l priveşte pe Gray, n-am s-o las să strice nimic. Ochii Briannei deveniră de gheaţă cînd se răsuci să pună, în tigaie, cartofii tăiaţi cubuleţe. Cît despre cealaltă problemă, nu m-am hotărît încă. Dar am să mă ocup eu de ea, Maggie. Înţelegi?

— Da. Fiind gravidă în luna a opta, Maggie se aşează din nou pe scaun. Am primit ieri veşti de la detectivul din New York.

— Da? A găsit-o pe Amanda?

— Este o chestiune mai complicată decît ne-am imaginat. A găsit un frate de-al ei, un poliţist pensionat, care mai locuieşte încă în New York.

— Păi, este un început, nu-i aşa? Dornică să afle mai mult, Brianna începu să bată aluatul pentru nişte uscăţele.

— Mă tem că mai degrabă este finalul. Individul, la început, a refuzat să admită că are o soră. Cînd detectivul a insistat — avea copii după certificatul de naştere al Amandei şi încă alte acte, acest Dennis Dougherty i-a spus că nu a văzut-o şi că nici nu a auzit de Amanda de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. I-a mai spus că nu o mai consideră sora lui de

cînd dăduse nenorocirea pe capul ei şi fugise de acasă. Nu ştie unde a plecat şi nici nu-l interesează.

—Trist, nu-i aşa? murmură Brianna. Dar părinţii ei? Părinţii Amandei?

— Morţi, amîndoi. Mama, anul trecut.:. Mai există o soră, căsătorită, care trăieşte în vestul Statelor Unite. Tipul angajat de Rogan a vorbit cu ea şi, deşi a părut mai binevoitoare, nu a fost de nici un ajutor.

— Dar nu se poate să nu ştie, protestă Brianna. Cu siguranţă, trebuie să ştie cum să-şi găsească sora.

— Nu, pare să fie adevărat. Se pare că a fost un scandal monstru, în familie, cînd Amanda i-a anunţat că este însărcinată şi n-a vrut să divulge numele tatălui. Maggie făcu o pauză şi strînse din buze. Nu ştiu dacă a încercat astfel să-l apere pe tata, să se apere de ea, sau pe copilul ce avea să se nască. Însă, după spusele surorii ei, s-au rostit cuvinte grele din ambele părţi. Erau irlandezi de modă veche care vedeau, în fiica necăsătorită şi însărcinată, o pată pe numele familiei. Dorinţa a fost ca fata să plece, să nască copilul şi să-l dea de suflet. Se pare că ea a refuzat să facă asta şi atunci a plecat în lumea mare. Dacă şi-a mai contactat părinţii vreodată nu ştiu, căci fratele ei n-a spus, iar sora ei nu are cunoştinţă.

— Deci, nu ştim nimic.

— Detectivul a aflat totuşi că Amanda a vizitat atunci, demult, Irlanda, însoţită de o prietenă şi încearcă acum să o depisteze pe această femeie.

— Atunci, să avem răbdare. Brianna aduse ceainicul pe masă și se încruntă la sora ei. Arăți palidă.

— Sînt obosită. Somnul nu-mi mai este atît de tihnit ca pînă acum.

— Cînd te mai duci la doctor?

— După-amiază. Buzele lui Maggie se răsfrînseră într-un zîmbet în timp ce-și turnă ceaiul.

— Atunci, am să te duc eu. N-ar trebui să mai conduci.

Maggie oftă.

— Parcă ai fi Rogan. O să vină el de la galerie, numai ca să mă transporte la cabinet.

— Foarte bine. Și vei rămîne aici cu mine, pînă va veni să te ia. Mai mult îngrijorată, decît mulțumită că nu a fost contrazisă, Brianna se duse să-i cheme pe bărbați la masă.

Brianna petrecu o zi destul de plăcută, agitîndu-se pe lîngă Maggie, primind un cuplu american care mai stătuse la hanul ei, în urmă cu doi ani. Gray plecase cu Murphy să caute niște piese pentru mașină. Cerul era senin, iar aerul destul de cald. De îndată ce o văzu pe Maggie plecată cu Rogan, Brianna se liniști și se apucă de grădinărit.

Cearceafurile, proaspăt spălate, atîrnau pe frînghie, muzica, venită prin geamurile deschise, plutea prin aer, oaspeții ei serveau prăjituri în salon, iar Con sforăia la soare, așezat lîngă ea.

N-ar fi putut să fie mai fericită.

Cîinele îşi ciuli urechile, iar ea îşi ridică, brusc, capul cînd auzi zgomotul unor maşini.

— Asta-i camioneta lui Murphy, îi zise ea cîinelui, confirmînd parcă Acesta se ridică în picioare şi începu să dea din coadă. Pe cealaltă nu o recunoscu.

Încîntată de idee, Brianna se ridică, îşi scuturâ sorţul şi începu să se apropie de casă. Con alergă în faţă lătrînd fericit, în semn de salut.

Brianna îi zări pe Gray şi Murphy, zîmbind spre cîine, care îi întîmpină de parcă trecuseră zile de cînd nu-i mai văzuse, nu doar cîteva ore. Privirea ei luneca pe automobilul elegant, albastru, parcat în faţa camionetei lui Murphy.

— Mi s-a părut mie că am auzit două maşini. Brian privi în jur, nerăbdătoare. Au intrat deja în casă?

— Cine? întrebă Gary.

— Cei care au venit cu această maşină. Au ceva bagaje? Trebuie să mă duc să le pregătesc ceva proaspăt.

— Eu am venit cu maşina asta, îi spuss Gray. Şi mi-ar prinde bine un ceai.

— Eşti un tip curajos, băiete, rosti Murphy printre dinţi. Eu nu am timp pentru ceai, continuă el, pregătindu-se să plece. Mă aşteaptă vacile. El îşi dă ochii peste cap, şi se urcă în camionetă.

— Ce-a fost asta? întrebă Brianna cînd camioneta lui Murphy ajunse din nou pe şosea. Ce-aţi pus la cale voi doi şi de ce ai venit tu cu maşina asta, cînd mai ai una deja?

— Cineva trebuia să o conducă, iar Murphy nu îngăduie nici unei alte persoane să stea la volanul camionetei lui. Ce părere ai de ea? Cu un gest specific bărbaţilor, Gray atinse apărătoarea maşinii, cu gingăşia cu care ar fi mîngîiat un umăr catifelat al unei femei.

— Este foarte drăguţă.

— Merge excelent. Vrei să-i vezi motorul?

— Nu cred. Ea se încruntă. Te-ai săturat de cealaltă?

— Care cealaltă?

— Cealaltă maşină. Ea rîse şi-şi dădu părul pe spate. Ce-i cu tine, Graysson?

— De ce nu te aşezi în ea? Să vezi cum te simţi în ea. Încurajat de rîsul ei, el o luă de braţ şi o împinse spre locul şoferului. Nu are decît vreo treizeci de mii de kilometri efectuaţi.

Murphy îl prevenise că aducerea unei maşini noi era o prostie, comparabilă cu scuipatul într-un perete.

Vrînd să-i facă pe plac, Brianna urcă în maşină şi-şi aşeză mîinile pe volan.

— Foarte bine.. Mă simt ca în orice altă maşină.

— Dar îţi place? El îşi propti cotul în geamul portierei şi îi zîmbi.

— Este o maşină bună, Gray, şi sînt convinsă că-ţi va face mare plăcere să o conduci.

— Este a ta.

—A mea? Cum adică a mea?

— Rabla ta este într-un cimitir de hîrburi. Eu şi Murphy am ajuns la concluzia că nu mai era nimic de făcut, aşa că ţi-am cumpărat-o pe asta.

El ţipă cînd Brianna, deschizînd brusc portiera, îl lovi în fluierul piciorului.

— Păi, atunci poţi să o duci înapoi de unde ai luat-o. Glasul ei era extraordinar de rece. El se aplecă să-şi maseze piciorul lovit. Nu sînt încă pregătită să cumpăr o maşină nouă şi, cînd voi fi, voi hotărî singură.

— Dar nu o cumperi tu. O cumpăr eu. Am cumpărat-o eu. El îşi îndreptă spatele şi înfruntă gheaţa din vocea ei cu ceea ce considera a fi o judecată bună: Ai nevoie un mijloc de transport solid. Încetează să mai fii atît de îndărătnică.

— Îndărătnică? Tu eşti un arogant, Grayson. Pleci şi-mi cumperi o maşină fără să ceri permisiunea mea. Eu nu accept să mi se forţeze astfel mîna şi nici nu a fost nevoie să fiu dădăcită ca un copil.

Ea vru să ţipe. Gray îşi dădu seama că se lupta cu fiecare respiraţie, contra impulsului de a ţipa, că stăpînea furia devastatoare, cu o demnitate care îl făcea să dorească să zîmbească. Fiind un om înţelept, Gray îşi păstră expresia gravă.

— Este un dar, Brianna.

— O cutie cu bomboane este un dar.

— O cutie cu bomboane este o banalitate, o corectă el, însă imediat reveni asupra aprecierii. Hai să spun că aceasta este versiunea cutiei mele de bomboane.

se apropie şi, cu abilitate, o imobiliza în spaţiul dinspre maşină şi trupul lui. Vrei să-mi faci griji de fiecare dată cînd pleci cu maşina în sat?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Cum să n-am! Pînă ca ea să apuce să iasă din strîmtul spaţiu, el o cuprinse în braţe. Mi te tot imaginez întorcîndu-te acasă, clătinîndu-te, ţinînd în mînă doar volanul.

— Pentru asta numai imaginaţia ta este de vină. Întoarse capul, însă buzele lui reuşiră să o atingă pe gît. Încetează! N-o să-mi intri astfel în graţii.

Oh, dar el aşa gîndise.

— Chiar ai o sută de lire de aruncat, pentru o camionetă pierdută, Brianna? Chiar ai de gînd să-l rogi pe Murphy să-ţi ridice, în fiecare zi, capota numai aşa, ca tu să îţi poţi păstra mîndria? Ea începu să clocotească, însă el îşi lipi, apăsat, buzele de gura ei. Ştii doar că nu vrei aşa ceva, murmură el. Nu este decît o maşină, Brianna. Un lucru oarecare.

În mintea ei, gîndurile începuseră să se învîrtească.

— Nu pot accepta un asemenea lucru din partea ta. Vrei să nu mă mai giugiuleşti atît? Am oaspeţi în salon.

— Am aşteptat toată ziua ca să te pot giugiuli. De fapt, am aşteptat toată ziua ca să te duc înapoi, în pat. Miroşi atît de frumos!

— Este de la rozmarinul din grădină. Încetează! Nu mă pot concentra.

— Nu o face. Sărută-mă. Măcar o dată.

Dacă mintea nu i-ar fi fost atît de ameţită, Brianna ar fi putut să judece mai bine. Buzele lui deja le acoperiseră pe ale ei, iar gura ei se despărţise primitoare.

El îşi aprofunda treptat sărutul, desfătîndu-se în pasiunea ei, în delicata mireasmă de iarbă a mîinilor pe care ea le ridicase pe obrazul lui, în capitularea lină a trupului ei.

Pentru o clipă, el uită că pasul fusese făcut, în scopul convingerii ei, şi se lăsă furat de plăcere.

— Ai o gură atît de minunată, Brianna. El i-o ciupi, încîntat. Mă întreb cum de am putut să stau departe de ea atîta timp.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

— Deja am făcut-o. M-am distras pînă şi pe mine. El se depărtă la distanţă de un braţ, minunîndu-se că sărutul, care se vrusese unul nevinovat, îi făcuse inima să bată puternic. Hai să uităm de motivele practice şi raţionale, pe care voiam să le folosesc ca să te conving să accepţi această maşină. Am vrut să fac acest lucru pentru tine. Este important pentru mine. M-ar face fericit dacă ai accepta-o.

Brianna iar fi putut să rămînă neclintită în faţa motivelor practice, ar fi putut să le ignore pe cele raţionale, dar cum să respingă o asemenea rugăminte, sau să-i ezite în faţa a acelei priviri din ochii lui?

— Nu este corect să-mi foloseşti inima, murmură ea.

— Ştiu. El înjură, enervat. Am ştiut. Ar trebui să plec de lîngă tine, chiar în clipa asta, Brianna. Ar trebui să-mi strîng lucrurile şi să plec în altă parte. Gray înjură din nou, iar ea nu-şi plecă ochii. Va veni probabil o clipă, cînd îţi vei dori să o fi făcut.

— Nu, nu va veni. Ea îşi împreună mîinile, temîndu-se ca nu cumva atingerea de el să devină definitivă. De ce mi-ai cumpărat această maşină, Gray?

— Pentru că aveai nevoie de una, azvîrli el cuvintele, însă imediat, se calmă. Pentru că am simţit nevoia să fac ceva pentru tine. Nu este cine ştie ce grozăvie, Brie. Banii nu contează pentru mine.

— Oh, ştiu. Te scalzi în bani, nu-i aşa? Îţi închipui că toţi banii tăi au vreo importanţă pentru mine, Gray? Că ţin la tine pentru că îmi poţi cumpăra maşini noi?

El deschise gura, însă o închise, evident, şocat.

— Nu. Nu cred că pentru tine au vreo importanţă.

— Ei bine, atunci, la acest capitol, ne-am înţeles. El era atît de nerăbdător să-şi satisfacă anumite dorinţe, că nici măcar nu-şi dădea seama. Darul fusese pentru ea, în aceeaşi măsură în care fusese şi pentru ei. Şi acesta era un lucru pe care ea putea să-l accepte. Brianna se răsuci, ca să mai privească o dată la maşină. Ai făcut un lucru bun şi nu ţi-am mulţumit aşa cum ar fi trebuit, nici pentru gînd, nici pentru faptă.

El se simţea groaznic de ciudat. Se simţea ca un puşti ce urma să-şi primească iertarea pentru o boacănă făcută.

— Deci, o vei păstra.

— Da. Ea se întoarse şi-l sărută. Îţi mulţumesc. Un surîs maliţios se răsfrînse pe buzele lui.

— Murphy îmi datorează cinci lire.

— Aţi pariat pe mine, nu-i aşa? Amuzamentul coloră glasul ei. Era atît de tipic se gîndi ea.

—A fost ideea lui.

— Mmm. Am să mă duc să văd ce-mi fac oaspeţii şi, pe urmă, o să facem o plimbare cu maşina.

În acea noapte, el coborî la ea, aşa cum ea sperase. La fel se întîmplă şi în noaptea următoare, în timp ce musafirii dormeau liniştiţi în camerele lor. Hanul ei era plin, iar acest lucru îi făcea Briannei mare plăcere. După ce îşi făcu toate calculele, inima ei se umplu de bucurie. Avea aproape toţi banii care îi trebuiau să-şi cumpere materialele pentru seră.

Gray o găsi la micul birou, îmbrăcată în halat, lovindu-şi dinţii cu creionul şi privind visătoare în gol.

—Te gîndeai la mine? murmură el, aplecîndu-se şi sărutînd-o pe gît.

— De fapt, mă gîndeam la expunerea sudică a serei şi la sticla prelucrată.

— Deci, pe locul întîi este sera. Furişîndu-şi privirea pe lîngă cotul ei, el văzu pe masă o scrisoare desfăcută. Ce este asta? Răspunsul de la compania minieră?

— Da, în fine, şi-au făcut bilanţul. Vom primi o mie de lire cînd vom ceda acţiunile.

El se retrase, încruntat.

— O mie? Pentru zece mii de acţiuni? Nu mi se pare corect.

Ea zîmbi şi se ridică să-şi desfacă părul. Devenise un ritual, care lui Gray îi făcea mare plăcere, însă de astă dată, el rămase cu privirea fixată pe hîrtiile de pe masă.

—A zecea parte dintr-o liră, pentru o acţiune. El luă scrisoarea în mînă. Cît spun ei că a plătit tatăl tău pentru ele?

— Jumătate din valoarea asta, după cum vezi. Nu-mi amintesc ca el să fi făcut vreodată ceva din care să fi cîştigat atît de bine. Nu va trebui decît să-i spun lui Rogan să le trimită certificatul.

— Să nu faci asta.

— Nu? Ea se opri cu peria în mînă. De ce nu?

— Rogan s-a interesat de companie?

— Nu, a avut destule pe cap, cu Maggie şi cu vernisajul de săptămîna viitoare. Lui nu i-am cerut decît să ţină, la loc sigur, certificatul.

— Aşteaptă să-l sun pe agentul meu de la bursă. Uite, o mică investigaţie nu strică. Poate obţinem ceva informaţii. Cîteva zile n-o să aibă mare importanţă pentru tine, nu-i aşa?

— Nu. Dar cred că va fi prea mare deranjul pentru tine.

— Un telefon, atît. Agentul meu, de la bursă, adoră să fie deranjat. Gray o întoarse pe Brianna cu faţa spre oglindă şi începu să treacă cu peria prin părul ei.

Exact ca într-o pictură de Tițian, murmură el. Toate aceste nuanțe contopite între ele.

Ea rămase liniștită, privindu-l în oglindă. Era șocant să constate că dezmierdarea lui era atît de intimă. Felul în care el rătăcea cu degetele, prin părul ei, în urma periei, era atît de excitant, stîrnindu-i frisoane prin tot corpul.

Pleoapele lui se ridicară și privirile lor se întîlniră în oglindă. Emoția se aprinse în ochii ei cînd văzu flacăra dorinței lui.

— Nu, nu încă. Gray nu o lăsă să se miște cînd ea încercă să se întoarcă spre el. Lăsă peria deoparte și apoi îi dădu părul spre spate.

— Privește, murmură el, furișîndu-și degetele spre cordonul halatului ei. Te-ai întrebat vreodată cum ne-ar sta împreună?

Ideea era atît de șocantă, atît de emoționantă, că Brianna rămase fără grai. Ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei, în timp ce mîinile lui îi desfăcură cordonul și îi îndepărtară halatul.

— Eu mereu am imaginea în minte. Uneori, nu mă lasă să lucrez, însă nu mă deranjează.

Mîinile lui urcară ușor peste sînii ei, făcîndu-o să tremure înainte ca el să înceapă să deschidă nasturii cămășii închise pînă la gît.

Incapabilă să rostească vreun cuvînt, neputincioasă, ea urmări cum mîinile lui rătăciră pe corpul el, stîrnindu-i focul pasiunii. Simțind că picioarele i se înmoaie, singura alternativă care îi rămînea era să se

sprijine cu spatele de Gray. Ca prin vis, ea îl văzu îndepărtîndu-i cămaşa de noapte de pe umeri şi lipindu-şi buzele de pielea ei.

Un val de plăcere, o văpaie de foc.

Expiraţia Briannei fu însoţită de un murmur de plăcere provocat de vîrful limbii lui care o tachina pe gît.

Era uluitor să vezi aceste dezmierdări, cum, de altfel, era să le şi simţi. Deşi ochii ei erau larg deschişi, cînd el îi trase, peste cap, cămaşa de noapte, ea nu se împotrivi. Nu putu.

Privea înmărmurită la femeia din oglindă. De fapt mă privesc pe mine, se gîndi Brianna, cu mintea înceţoşată. La persoana ei privea, căci simţea acea atingere devastatoare a mîinilor care îi cuprinseră sînii.

— Sînt atît de albi, rosti el cu un glas care devenise gros. Parcă ar fi de fildeş şi ar avea vîrfurile ornate cu petale de trandafiri. Ţintuind-o cu privirea pătrunzătoare şi întunecată, el îi masă sfîrcurile, îi simţi tremuratul şi îi auzi murmurul de plăcere.

Lui Gray i se părea extraordinar de erotic să vadă trupul ei unduindu-se, să-l simtă capitulînd şi arcuindu-se de plăcere. Experimental, el îşi furişă mîinile pe spatele ei, percepînd, cu palmele fiecare tresărire a muşchilor . Mireasma părului ei, pielea catifelată a acelor braţe albe şi imaginea acestora, tremurînd în oglindă, îi îmbătară simţurile.

Gray voia să dăruiască, voia să-i dăruiască ei totul, așa cum nu dorise să dăruiască nimănui pînă acum. Voia să liniștească și să excite, să protejeze și să incite, lipindu-și din nou buzele de gîtul ei, era atît de perfectă, atît de generoasă.

O atingere era de ajuns, se gîndi el. Sub atingerea lui, toată acea demnitate rece și acel comportament distant se topea.

— Brianna! Deși răsuflarea i se împotmoli în plămîni, el reuși să nu i se înăbușe pînă ce ochii ei, înnorați, întîlniră încă o dată reflecția privirii lui. Uite ce se întîmplă cu tine cînd devii parte din mine.

Brianna vru să rostească ceva, însă mîna lui alunecă ușor, în jos, atingîndu-i locul deja umed și înfierbîntat. Cînd ea îi rosti, înăbușit, numele, încercînd să-și exprime împotrivirea, neîncrederea, el o mîngîie, la început tandru, apoi persuasiv. Ochii lui erau cumplit de concentrați.

Era amețitor și șocant, în același timp, ca ea să vadă mîinile lui posedîndu-i acel loc intim și să simtă acele dezmierdări lentile, care stîrneau reacții contorsionate în centrul ființei ei. Cu proprii ochi, ea vedea acum cum se îndrepta spre el: dornică, nerăbdătoare, rugătoare.

Orice gînd de modestie fu uitat și abandonat. Ea își ridică brațele și le împleti la ceafa lui, iar șoldurile începură să răspundă ritmului , tot mai accelerat.

Brianna era ca un fluture ţintuit de un ac ascuţit, plin de plăceri. Trupul încă îi mai tremura cînd el o ridică şi o duse în pat, pentru a-i arăta şi mai mult.

CAPITOLUL 14

— Mîine este deschiderea oficială, iar Rogan şi-a propus să stau cît mai departe de galerie. Ţinîndu-şi bărbia în palmă, Maggie îi privea Briannei spatele. Şi m-a priponit aici, în bucătăria ta, ca să faci pe gardiana cu mine.

Calmă, Brianna răci fursecurile pe care le copsese pentru ceai. Avea opt musafiri, punîndu-l la socoteală şi pe Gray, din care trei erau copii.

— Margaret Mary, nu ţi-a spus doctorul să nu mai stai în picioare, nu ţi-a spus că este posibil să naşti mai devreme decît te aşteptai, deoarece copilul a coborît?

— Ce ştie el? Supărăcioasă ca un puşti, Maggie se încruntă. O să rămîn gravidă toată viaţa. Iar dacă Sweeney îşi închipuie că o să mă ţină departe de vernisajul de mîine, ar face bine să se gîndească din nou.

— Rogan n-a spus niciodată că intenţionează aşa ceva. Nu vrea ca tu... Brianna fu cît pe ce să rostească „să fii călcată în picioare", însă se abţinu şi-şi

alese cu mai multă grijă cuvintele. Nu vrea să te surmenezi astăzi, asta e.

— Dar este şi galeria mea, mormăi ea. Spatele o durea şi avea crampe. Nu erau decît crampe, se asigură ea. Probabil, de la carnea de oaie pe care o mîncase la prînz.

— Bineînţeles că este, o linişti Brianna. Şi toţi vom fi mîine acolo, la deschidere. Anunţurile din ziare sînt minunate. Va fi un mare succes, ştiu asta.

Maggie nu făcu decît să rostească printre dinţi:

— Unde este yankeul?

— Lucrează. S-a încuiat în camera lui ca să se ferească de micuţa nemţoaică ce se tot ţine după el. Brianna zîmbi. Este atît de drăguţ cu copiii! Seara trecută a jucat cu ea *Chuts and Ladders,* aşa că ea s-a îndrăgostit de el şi nu-i mai dă pace.

— Iar tu te gîndeşti că va fi un tată extraordinar.

Brianna îşi ridică, brusc, capul.

— Nu am spus aşa ceva. Dar va fi. Să-l vezi cum... Ea se întrerupse cînd auzi uşa de la intrare. Dacă sînt alţi musafiri, zise ea, am să le cedez camera mea şi am să dorm în salon.

— Ai putea să pui capăt promiscuităţii sexuale şi să te culci cu Gray în pat, comentă Maggie, tresărind la auzul vocilor de pe hol. Ah, perfect. Am sperat să se răzgîndească şi să rămînă în Franţa.

—Terminã, o avertiză Brianna, apoi mai scoase nişte ceşti din dulap.

— Călătorii în jurul lumii s-au întors, zise Lottie, veselă, conducînd-o pe Maeve. Oh, ce casă frumoasă ai acolo, Maggie. Este ca un palat. Ce bine ne-am distrat!

—Vorbeşte pentru tine. Maeve strîmbă din nas şi-şi trînti poşeta pe bufet. O adunătură de străini, îmbrăcaţi pe jumătate, alergau toată ziua pe plajă.

— Unii bărbaţi erau bine făcuţi. Lottie chicoti. Era un văduv care a cochetat cu Maeve.

— Prostii. Maeve îşi legănă mîna prin aer, însă obrajii i se îmbujorară. Nu i-am acordat nici o atenţie. Aşezîndu-se, Maeve îi aruncă o privire dură lui Maggie. Ea îşi mască bine îngrijorarea, încreţindu-şi buzele. Că bombată mai eşti, zise ea. În curînd o să vezi şi tu prin ce chinuri trece o mamă.

— Mulţumesc foarte mult.

— Ah, fata asta este robustă ca un cal. Rostind cuvintele, pe un ton încurajator, Lottie o bătu uşor pe mînă pe Maggie. Şi tînără încît să mai facă încă şase copii.

Maggie îşi dădu ochii peste cap şi pufni în rîs.

— Nu ştiu care din voi mă deprimă mai mult.

—V-aţi întors la timp pentru vernisajul galeriei. Cu tact, Brianna schimbă subiectul şi începu să servească ceaiul.

— Ha! Ce să caut eu să-mi pierd vremea la o expoziţie?

— Cum o să pierdem aşa ceva? Lottie aruncă o privire aspră spre Maeve. Maeve, ştii foarte bine că ai

spus că ai vrea să vezi lucrările lui Maggie și tot restul.

Maeve se foi, agitată, în scaun.

— Am spus că mă surprinde că se face atîta zarvă în jurul unor cioburi. Ea se încruntă la Brianna, curmînd posibilitățile lui Lottie de a o pune în situații delicate. Mașina ta nu este afară. S-a dezmembrat, în fine?

— Mi s-a spus că nu i se mai putea face nimic. Am una nouă acum, cea albastră, de acolo.

— Una nouă! Maeve își așeză ceașca pe masă, cu zgomot. Ți-ai risipit banii pe o mașină nouă?

— Sînt banii ei, zise Maggie, enervată, însă privirea Briannei o făcu să nu mai continue.

— Nu este nouă, dar pentru mine este. Este o mașină de mîna a doua și nu am cumpărat-o eu. Brianna își cuprinse corpul în brațe. Grayson mi-a cumpărat-o.

O clipă se așternu tăcerea. Lottie își pironi privirea în ceașca de ceai și-și țuguie buzele. Maggie, pregătită să sară în apărarea surorii ei, se lupta din răsputeri să ignore junghiurile.

— Ți-a cumpărat-o? Glasul lui Maeve era dur ca o stîncă. Ai acceptat asemenea dar de la un bărbat? Nu te interesează cîtuși de puțin ce va crede lumea sau ce va spune?

— Bănuiesc că lumea va crede și va spune că este un lucru generos. Brianna puse deoparte spatula pentru glazurat și-și luă în mînă ceașca de ceai. Într-o clipă, mîinile aveau să-i înceapă să tremure. Știa, și-i displăcea acest lucru.

— Ceea ce vor crede va fi că te-ai vîndut pentru aşa ceva. Şi ai făcut-o? Asta ai făcut?

— Nu. Cuvîntul fu rostit ca un calm glacial. Maşina a fost un dar şi acceptat ca atare. Nu are nici o legătură cu faptul că sîntem iubiţi.

Aşa, se gîndi ea. Spusese. Stomacul îi era încordat, mîinile abia şi le stăpînea să nu tremure, dar spusese ceea ce voise.

Albă în jurul buzelor şi cu ochii arzînd, Maeve se ridică de la masă.

—Te-ai prostituat.

— Nu, n-am făcut aşa ceva. M-am dăruit unui bărbat, la care ţin şi pe care-l admir. M-am dăruit pentru prima dată, rosti ea, surprinsă că mîinile îi rămaseră sigure. Deşi tu ai spus altfel.

Maeve îşi aruncă privirea, plină de amar şi furie, spre Maggie.

— Nu, nu i-am spus eu, rosti Maggie, destul de calmă. Ar fi trebuit, dar nu i-am spus.

— Nu are nici un fel de importanţă cum am aflat. Brianna îşi împreună mîinile. În sufletul ei era o răceală, o gheaţă cumplită, însă avea să ducă la capăt această chestiune. Ai văzut că am pierdut fericirea pe care aş fi putut-o avea alături de Rory.

—Tipul era un nimeni, replică Maeve. Fiul unui fermier care n-ar fi ajuns niciodată nimic. De la el, n-ai fi avut nimic decît o casă plină de copii bîzîiţi.

— Eu însă am vrut copii. O durere străpunse sloiul dinăuntrul ei. Am vrut o familie şi un cămin, dar nu

vom ști niciodată dacă, alături de el, aș fi avut așa ceva. Te-ai ocupat tu de asta, împuind capul unui băiat bun și sensibil, cu minciunile tale. Ca să mă păzești, mamă? Nu cred. Aș vrea să cred, dar nu pot. Ca să mă ții legată, da. Cine ar mai fi avut atunci grijă de tine și de această casă, dacă eu mă măritam cu Rory? Nu vom ști niciodată nici acest lucru.

— Am făcut ce era mai bine pentru tine.

— Ce era mai bine pentru tine.

Deoarece simțea că picioarele i se înmoaie din nou, Maeve se așeză.

— Deci, asta îți este răsplata. Te lași în voia păcatului cu primul bărbat de care te-ai simțit atrasă.

— M-am lăsat în voia dragostei cu primul și singurul bărbat care s-a atins de mine.

— Și ce vei face cînd te vei trezi că el pleacă fiulerînd și tu-i porți în pîntec copilul?

— Asta este treaba mea.

— Acum vorbește exact ca tine. Enervată, Maeve se întoarse spre Maggie. Ai întors-o împotriva mea.

— Singură ai făcut acest lucru, spuse Maggie.

— N-o amesteca pe Maggie în povestea asta. Cu un gest protector, Brianna își așeză mîna pe umărul surorii ei. Este ceva doar între mine și tine, mamă.

— Este vreo șansă de a obține... Bine dispus de sporul avut la scris, Gray intră în bucătărie, însă glasul îi pieri de îndată ce zări musafirii. Conștientizînd atmosfera tensionată, el încercă să afișeze un

zîmbet prietenesc. Doamnă Concannon, doamnă Sullivan, bine aţi venit.

Mîinile lui Maeve se strînseră în pumni.

— Nenorocitule, o să arzi în iad împreună cu fiica mea.

— Ai grijă cum vorbeşti în casa mea. Ieşirea tăioasă a Briannei îi ului pe toţi, mai mult decît cumplita previziune a lui Maeve. Te rog, Gray, iart-o pe mama pentru insolenţă.

— Nu-ţi permit să ceri iertare nimănui, în numele meu.

— Aşa este, consimţi Gray, înclinînd din cap în direcţia lui Maeve. Nu este nevoie. Puteţi să-mi spuneţi tot ce poftiţi, doamnă Concannon.

— I-ai promis dragoste şi căsătorie, devotament veşnic, ca s-o faci să se culce cu dumneata? Crezi că nu ştiu ce spun bărbaţii ca să-şi atingă scopul?

— Nu mi-a promis nimic, zise Brianna, însă Gray o reduse la tăcere, aruncîndu-i o privire aspră.

— Nu, n-am făcut nici o promisiune. Brianna nu este o persoană pe care să o mint. Şi nici una de care să mă îndepărteze dacă cineva mi-ar spune despre ea lucruri care nu mi-ar plăcea.

— Oh, l-ai şi pus la curent cu problemele familiei! Maeve se răsuci spre Brianna. Nu ţi-a fost suficient că ţi-ai condaamnat sufletul să ardă în iad?

— O să încetezi vreodată să-ţi blestemi copiii? izbucni Maggie, înainte ca Brianna să apuce să vorbească. Pentru că tu nu ţi-ai găsit fericirea, trebuie să

încerci mereu să ne împiedici pe noi să o găsim? Brianna îl iubeşte. Dacă ai putea să vezi dincolo de amărăciunea ta, ai înţelege, iar acest lucru ar însemna enorm pentru tine. Ea însă a fost mereu la cheremul tău şi nu suporţi gîndul că ar putea să găsească ceva sau pe cineva pentru ea.

— Maggie ajunge, murmură Brianna.

— Nu, n-ajunge. Tu, oricum, nu i-ai spune nimic, niciodată n-ai face-o. O să audă totul de la mine. Pe mine mă urăşte de cînd m-am născut, iar de tine, s-a folosit. Noi nu-i sîntem fiice, ci, cu rîndul, sîntem cînd pedepse, cînd cîrje. Mi-ai urat vreodată, o singură dată, fericire alături de Rogan sau de copil?

— Şi de ce s-o fi făcut? i-o reteză Maeve, buzele tremurîndu-i. Ca să mi se arunce în faţă urările? Tu nu m-ai iubit niciodată ca pe o mamă.

— Aş fi făcut-o. Gîfîind, Maggie se ridică de la masă. Dumnezeu îmi este martor că am vrut să te iubesc. Brianna a încercat. Şi i-ai fost vreodată recunoscătoare pentru sacrificiile pe care le-a făcut ca tu să te simţi bine? În schimb, i-ai distrus şansa pe care o avea la căminul şi familia pe care şi le dorea. Ei bine, de data asta, n-o să mai procedezi astfel. Nu vei mai intra în casa ei ca să-i vorbeşti aşa, ei sau bărbatului pe care-l iubeşte.

—Vorbesc cum poftesc cu cei care sînt din trupul meu.

— Încetaţi amîndouă, rosti Brianna cu un glas care avea o paloare de gheaţă, iar tremuratul, pe care

reuşise să şi-l stăpînească, se transformase în fiori. Trebuie să vă loviţi de fiecare dată una pe cealaltă, astfel? Nu voi mai fi clubul de care să vă folosiţi, ca să vă produceţi suferinţă una alteia. Am oaspeţi în salon, rosti ea, inspirînd precipitat. Şi prefer să nu le fie adusă la cunoştinţă nenorocirea familiei mele. Maggie, aşează-te şi linişteşte-te.

— Atunci, bată-te singură, rosti Maggie, furioasă. Eu plec. Nu apucă să sfîrşească bine cuvintele, că durerea, care o străfulgera, o făcu să strîngă puternic spătarul scaunului.

— Maggie! Înfricoşată, Brianna o apucă de mînă. Ce este? Copilul?

—Un junghi doar. Însă acesta se preschimbă într-un val, care o încremeni.

—Te-ai albit la faţă. Aşează-te, nu mă contrazice.

Lottie, sora medicală retrasă la pensie, se ridică imediat.

— Cîte junghiuri ai avut pînă acum, dragă?

— Nu ştiu. Cînd şi cînd, toată după-amiaza. Maggie răsuflă uşurată cînd durerea trecu. Nu este nimic. Mai am vreo două săptămîni.

— Doctorul a spus că se poate întîmpla în orice clipă, îi reaminti Brianna.

— Ce ştie doctorul?

— Adevărat, adevărat. Zîmbind, Lottie ocoli masa şi începu să maseze umerii lui Maggie. Te mai doare şi altceva, iubito?

— Spatele, puţin, recunoscu Maggie. Nu mi-a dat pace toată ziua.

— Mmm. Respiră adînc acum şi relaxează-te. Nu, Brianna, deocamdată ei nu-i mai trebuie ceai, rosti ea, înainte ca Brianna să apuce să umple ceaşca. Vom vedea mai încolo.

— Nu sînt în travaliu. Ideea îi dădu lui Maggie o senzaţie de ameţeală. Este de la carnea de oaie.

— S-ar putea. Brie, nu l-ai servit pe tînăr cu nici o picătură de ceai.

— Este în regulă. Gray îşi plimbă privirea de la o femeie la alta, întrebîndu-se ce mişcare să facă. Retragerea, conchise el, era cea mai indicată dintre toate. Cred că o să mă întorc în camera mea, adăugă el.

— Oh, mi-au plăcut tare mult cărţile dumitale, rosti Lottie, voioasă. Pe două dintre ele le-am citit cît am fost în vacanţă. Mă tot întreb cum de poţi născoci povestiri atît de interesante şi cum de le poţi scrie cu asemenea cuvinte alese.

Lottie continuă să discute, ţinîndu-i pe toţi în preajmă, pînă ce lui Maggie i se tăie din nou răsuflarea.

— Poftim! Aş spune că se succed cam din patru în patru minute. Respiră, iubito, aşa fetiţo. Brie, cred că trebuie să-l suni pe Rogan acum. Spune-i că ne vedem la spital.

— Oh! O clipă, Brianna nu reuşi nici să gîndească, nici să se mişte. Trebuie să-l sun pe doctor.

— Ai face bine. Lottie luă mîna lui Maggie și o strînse puternic cînd Brianna dispăru. Să nu te sperii. Am ajutat pe mulți copii să vină pe lume. Ai vreo vecină joară pregătită, Maggie?

— Da, în dormitor. Ea răsuflă ușurată cînd durerea trecu. Ciudat, acum se simțea mai liniștită. În debara, preciză ea.

— Tînărul se va duce să ți-o aducă. Nu-i așa, dragă?

— Sigur. Era bucuros să o facă. Avea să iasă astfel din casă, să fie cît mai departe de cumplita perspectivă a nașterii unui copil. Mă duc să o aduc chiar acum.

— Stai liniștit, Gray. Aflată între două dureri, Maggie reuși să chicotească. N-o să nasc pe masa de bucătărie.

— Corect. El afișă spre Maggie un zîmbet nesigur și o șterse.

— Am să mă duc acum să-ți aduc haina. Îi șopti Lottie lui Maggie și-i aruncă lui Maeve o privire cu subînțeles. Nu uita de respirație.

— N-am să uit. Mulțumesc, Lottie. Am să mă descurc.

— Ești speriată. Lottie se aplecă încet și cuprinse palmă obrazul lui Maggie. Este firesc. Ceea ce se întîmplă cu tine este un lucru natural. Este un lucru care numai o femeie îl poate face și înțelege. Dumnezeu știe că, dacă bărbații ar putea face ceva, ar fi mai puțini oameni în lume.

Cîntul o făcu pe Maggie să zîmbească.

— Sînt puţin speriată. Dar nu doar din cauza durerii. Ci şi din cauză că n-am să ştiu ce să fac după aceea.

— O să ştii. O să fii în curînd mamă, Margaret Mary. Dumnezeu să te binecuvînteze.

Maggie închise ochii cînd Lottie ieşi din cameră. Simţea schimbările dinăuntrul ei, magnitudinea lor. Îşi închipui schimbările din viaţa ei, imensitatea lor. Da, în curînd avea să fie mamă. Copilul pe care ea şi Rogan îl zămisliseră avea să fie în braţele ei, nu în pîntecul ei.

— Te iubesc, îi zise ea, în gînd, copilului. Îţi jur că vei fi înconjurat decît de dragoste.

Durerea se proiectă din nou, smulgînd un geamăt de pe buzele ei. Maggie strînse ochii mai tare, concentrîndu-se asupra respiraţiei. Deschizînd ochii, văzu chipul mamei ei şi lacrimi şi, poate pentru prima oară în viaţă, o adevărată înţelegere.

— Îţi doresc fericire, Maggie, rosti încet Maeve. Amarul de copilul tău.

Pentru o clipă, prăpastia dintre ele dispăru. Maggie întinse mîna şi strînse palma mamei ei.

Cînd Gray reveni, ţinînd în mînă geanta făcută în grabă, Lottie o ajută pe Maggie să meargă spre trăsura Briannei. Toţi musafirii de la han erau în curte şi le făcură semne de rămas bun.

— Oh, mulţumesc că ai fost rapid. Brianna îi smulse geanta din mînă şi privi în jur, năucită. Rogan este plecat spre spital. A închis înainte să apuc să-i spun

la revedere. Doctorul a spus să o aducem imediat. Trebuie să mă duc cu ea.

— Sigur că trebuie. O să-i fie bine.

— Da, o să-i fie bine. Brianna începu să-şi roadă unghia de la degetul mare. Trebuie să las toţi oaspeţii.

— Nu-ţi face griji în privinţa treburilor de aici. Am să mă ocup eu de tot.

— Dar tu nu poţi să găteşti.

— O să-i i scot pe toţi la restaurant. Nu-ţi face griji, Brie.

— Nu, ce proastă sînt! Sînt atît de ameţită. Îmi pare rău, Gray.

— Să nu-ţi pară. Gray îi cuprinse faţa în ambele mîini. Să nu te mai gîndeşti la nici una din aceste probleme. Du-te cu sora ta şi ajut-o să aducă pe lume copilul.

— Am să mă duc. Poţi să o suni, te rog, pe doamna O'Malley? Numărul ei de telefon este în agenda mea. O să vină să se ocupe de casă, pînă am să mă întorc eu. Şi dacă vrei, sună-l şi pe Murphy. Ar vrea să ştie. Şi...

— Brie, du-te. Am să sun tot districtul. În ciuda privirilor din curte, el o sărută scurt şi apăsat. Să-i spui lui Rogan să-mi trimită o ţigară.

— Da. În regulă, da, mă duc, rosti ea şi se grăbi la maşină.

Gray rămase în urmă, privind cum maşina Briannei se depărta, urmată de cea în care se aflau Lottie şi Maeve.

Familiile, se gîndi el, scuturînd din cap şi cutremurîndu-se. Slavă cerului că nu avea una din pricina căreia să-şi facă griji.

Gray începu să se îngrijoreze din pricina Briannei cînd după-amiaza deveni seară, iar seara, noapte. Doamna O'Malley venise cam după o jumătate de oră de la apelul lui şi se năpustise direct în bucătărie. Zornăind oalele şi cratiţele, femeia pălăvrăgi despre experienţa în domenii naşterilor, pînă ce, făcîndu-i-se greaţă, Gray se retrase în camera lui.

El se simţi mai bine cînd sosi Murphy şi bău, împreună cu el, un pahar cu whisky, în sănătatea lui Maggie şi a copilului.

Dar, pe măsură ce în han se aşternea liniştea şi orele înaintau, Gray constată că nu putea nici să lucreze şi nici să doarmă — modalităţi pe care întotdeauna le folosise ca portiţe de evadare.

Stînd treaz, avu mai mult timp de reflectare. Oricît de mult încercase să o evite, scena din bucătărie îi tot revenea în minte. Ce fel de necaz îi pricinuise el Briannei, prin faptul că o dorise şi că apoi acţionase mînat de această dorinţă? El nu ţinuse seama de familia ei sau de religia ei. Era şi ea la fel de credincioasă ca şi mama ei?

Ori de cîte ori se gîndea la suflet şi la veşnicele chinuri ale iadului, se sim?ea tulburat. Tot ce era otern îl tulbura, iar chinurile iadului se aflau în capul listei!

Dăduse oare Maggie glas gîndurilor Briannei? Asta era mai puţin tulburător. Toate acele cuvinte de dragoste... Din punctul lui de vedere, dragostea putea fi la fel de primejdioasă ca şi chinurile iadului şi prefera să nu se confrunte cu nici una din ele.

De ce oare complicau oamenii lucrurile? se întrebă el, hoinărind prin camera Briannei. Complicaţiile erau părţi ale ficţiunilor. În realitate, viaţa era mult mai simplă.

Însă era o tîmpenie, recunoscu el, şi o naivitate să pretinzi că Brianna Concannon nu era o complicaţie. Nu concluzionase el deja că ea era unică? Agitat, Gray ridică uşor capacul unei sticluţe de pe toaleta ei şi-l mirosi.

Nu voia decît să fie cu ea — deocamdată, îşi zise el. Se simţeau bine unul cu celălalt, se plăceau. În acest spaţiu şi în acest timp, ei se potriveau perfect unul cu celălalt.

Bineînţeles, putea să se retragă oricînd. Sigur că putea. Inspirînd zgomotos, el înşurubă capacul sticluţei.

Însă mireasma rămase în mintea lui.

Brianna nu era îndrăgostită de el. Credea poate că era, deoarece el era primul bărbat din viaţa ei. Era ceva firesc. Şi poate, doar poate, el se încurcase cu ea puţin mai mult decît o făcuse cu altcineva. Şi asta deoarece ea nu semăna cu nimeni. Astfel că şi acest lucru era firesc.

Cu toate acestea, cînd cartea lui avea să fie gata, între ei avea să se termine totul. El avea să plece. Ridicîndu-şi capul, se privi în oglindă. Nu exista nici o emoţie, conchise el. Era acelaşi chip. Dacă exista vreo umbră de panică în ochii lui, el prefera să o ignore.

Grayson Thane se privi din nou în oglindă. Era un bărbat pe care-l clădise din nimic. Un bărbat alături de care se simţea confortabil. Un bărbat, îşi zise, care trecea prin viaţă, aşa cum poftea. Liber, fără valize, fără regrete.

Existau amintiri. Le putea suprima pe cele neplăcute. Făcea acest lucru de ani şi ani de zile. Într-o zi, se gîndi el, avea să privească în urmă şi avea să şi-o aducă aminte pe Brianna, iar asta avea să fie suficient.

De ce naiba ea nu sunase?

El se dădu din faţa oglinzii, ca nu cumva să apuce să vadă ceva ce dorea să evite. Nu era nevoie ca ea să telefoneze, îşi zise el şi începu să scormonească printre cărţile de pe raft. Erau problemele ei, probleme de familie, iar locul lui nu era printre ele. Nu dorea să facă parte din ele.

Era curios, doar atît, în privinţa lui Maggie şi a copilului. Dacă stătea treaz, era doar din cauza curiozităţii pe care şi-o dorea satisfăcută.

Simţindu-se mai bine, Gray alese o carte, se întinse pe patul ei şi începu să o citească.

La trei dimineaţa, Brianna intră, nesigură, ameţită de bucurie şi oboseală şi-l găsi pe Gray adormit în patul ei, peste aşternuturi, cu o carte deschisă pe piept. Ea îi surîse. Copilăreşte, îşi dădu ea seama, însă era o noapte pentru copilării.

Se dezbrăcă în linişte, îşi aranjă hainele pe scaun şi-şi puse cămaşa de noapte. Intră apoi în baie şi, spălîndu-se cu puţină apă, îşi îndepărtă oboseala de pe faţă. Surprinzîndu-şi chipul zîmbitor, în oglindă, Brianna rîse.

Revenind în dormitor, se aplecă să-l mîngîie pe Con, care stătea ghemuit pe covoraşul de lîngă pat. Oftînd, închise lumina şi se întinse, fără să dea la o parte aşternutul.

El se răsuci instantaneu spre ea, cuprinzînd-o în braţe şi cufundîndu-şi faţa în părul ei.

— Brie. Glasul lui era îngroşat de somn. Mi-a fost dor de tine.

— M-am întors. Ea se răsuci şi se ghemui lîngă el. Hai, culcă-te.

— Mi-a fost greu să dorm fără tine. Prea multe sînt visele vechi fără tine.

— Ssst! Ea îl dezmierdă, simţind că somnul avea să o fure în orice clipă. Sînt aici.

Dezmeticindu-se brusc, el se smuci şi clipi încurcat.

— Brie, rosti el, dregîndu-şi glasul şi ridicîndu-se, te-ai întors.

— Da. Ai adormit citind.

—Oh, da. După ce-și frecă mîinile de față, ținîndu-și ochii întredeschiși o privi pe Brianna, în lumina palidă. Abia atunci gîndul îl fulgeră și întrebă: Ce face Maggie?

— Este bine, se simte minunat. Oh, a fost extraordinar, Gray. Emoționată, ea se ridică și-l cuprinse în brațe. Să fi văzut cum îl înjura pe Rogan, cum jura c-o să se răzbune în cele mai cumplite moduri. Însă el n-a făcut decît să-i sărute mîinile și să-i spună să respire. Apoi a început să rîdă și să-i spună că-l iubește, pentru ca, după aceea, să ajungă să-l blesteme din nou. N-am văzut niciodată un bărbat care să fie atît de agitat, de copleșit și de iubitor. Brianna oftă din nou, neconștientizînd că obrajii îi erau umezi. Îți dai seama ce pălăvrăgeală, ce încurcătură, ce discuții erau. Ori de cîte ori personalul medical încerca să ne scoată de acolo, Maggie amenința că se ridică și pleacă și ea. „Familia mea rămîne", spunea, „căci altfel plec și eu cu ea". Așa că am rămas. A fost atît de... minunat. Gray îi șterse lacrimile de pe obraji.

— Ai de gînd să-mi spui ce are?

— Un băiețel, rosti Brianna, rîzînd. Cel mai frumos băiețel. Are părul negru ca al lui Rogan și îi stă ondulat, pe lîngă căpșor, ca o aureolă. Are ochii lui Maggie. Acum, bineînțeles, sînt albaștri, dar forma lor o are de la Maggie. A plîns foarte mult, de parcă ne blestema pe toți că l-am adus în încurcătura asta. Degetele le ținea strînse în pumni. L-au numit Liam. Liam Matthew Sweeney. Mi l-au dat și mie să-l țin.

Brianna îşi lăsă capul pe umărul lui Gray. S-a uitat la mine.

— Să nu-mi spui că ţi-a şi zîmbit.

— Nu. Însă Brianna zîmbi. Nu, asta n-a făcut. S-a uitat la mine, foarte serios aş putea spune, de parcă se întreba ce trebuia să facă din toată chestia asta. N-am mai ţinut niciodată în braţe o viaţă atît de fragedă. Nu se compară cu nimic, cu absolut nimic. Ea se răsuci cu faţa spre gîtul lui. Mi-aş fi dorit să fi fost şi tu acolo.

Spre uimirea lui, Gray constată că şi el şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

— Păi, cineva trebuia să aibă grijă de fermă. Doamna O'Malley a venit într-un suflet.

— Să fie binecuvîntată. Am s-o sun mîine să-i dau vestea şi să-i mulţumesc.

— Nu găteşte la fel de bine ca tine.

— Doar nu crezi asta! Brianna rîse în sinea ei. Sper că nu i-ai spus.

— Sînt expert în materie de diplomaţie. Aşadar, continuă el sărutînd-o pe Brianna pe frunte, are un băiat. Ce greutate a avut?

—Trei kilograme şi o sută patruzeci şi şapte de grame.

— Şi ora, ora la care s-a născut?

— Oh, pe la unu şi jumătate.

— La naiba, se pare că neamţu' a înhăţat miza.

— Poftim?

— Miza. Am făcut un pariu în legătură cu copilul. Sex, greutate, ora nașterii. Sînt sigur că neamțul — Krause — a fost cel mai aproape de adevăr.

— Ați făcut un pariu? Și a cui a fost ideea?

Gray își trecu limba peste dinți.

—A lui Murphy, zise el. Bărbatul ăsta pariază pe orice.

— Și bănuiala ta care a fost?

— Fetiță, trei kilograme și trei sute de grame, miezul nopții. El o sărută din nou. Unde îmi este țigara?

— Rogan ți-a trimis una fină. Este la mine în poșetă.

— Am să o fumez mîine, la cîrciumă. Cineva va trebui să ofere de băut.

— Oh, poți fi sigur de asta. Ea inspiră scurt și-și împreună degetele. Grayson, în legătură cu discuția de după-amiază, cu mama...

— Nu trebuie să spui nimic în legătură cu treaba asta. Am apărut la un moment nepotrivit, asta-i tot.

— Nu este doar asta și ar fi o prostie să pretindem că este.

— În regulă. El știa că ea avea să stăruie ca lucrurile să se lămurească, însă nu suporta să-i vadă buna dispoziție dispărînd. N-o să pretindem. Haide, să nu ne gîndim la asta acum. Vom discuta mai tîrziu, cît de mult vei dori. În noaptea asta ar trebui să petrecem, nu ești de aceeași părere?

Ușurarea sufletească o încălzi. Fusese destul de încordată toată ziua.

— Pun pariu că nu ai mîncat.

— Nu, n-am mîncat.

— Ce-ar fi să aduc puiul care a rămas de la cină? O să-l mîncăm în pat.

CAPITOLUL 15

În săptămîna care urmă, fu destul de uşoară evitarea subiectelor serioase. Gray se cufundă în munca lui, iar timpul Briannei se împărţi între musafiri şi nepoţel. Cum avea cîte o clipă liberă, găsea motiv să dea o fugă pînă la Maggie, ca să se asigure că proaspăta mamă şi copilaşul ei nu aveau nevoie de ceva. Maggie era prea fermecată de fiul ei, ca să-şi mai manifeste părerea de rău pentru pierderea vernisajului noii ei galerii.

Gray trebui să admită că bebeluşul era încîntător. De vreo cîteva ori, el ajunsese pînă la Maggie, în plimbările pe care le făcea să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi limpezească mintea.

Pe înserate, îi plăcea cel mai mult să iasă, cînd lumina căpăta acea strălucire atît de specifică Irlandei, iar atmosfera devenea atît de clară, că putea să vadă, peste dealurile de smarald, soarele care cobora la apus, în panglica îngustă a rîului, făcîndu-l să lucească asemeni unei săbii de argint.

De astă dată, îl găsi pe Rogan, îmbrăcat într-un tricou şi într-o pereche veche de blugi, smulgînd de zor buruienile din grădină. O interesantă ipostază, se gîndi Gray, pentru un bărbat care, cu uşurinţă, îşi putea permite un pluton de grădinari.

Salutare, tăticule. Zîmbind, Gray se rezemă de poarta grădinii.

Rogan se răsuci pe tocurile ghetelor roase.

— Ah, un bărbat! Intră, intră. Eu am fost evacuat. Ce să-i faci, femeile. Rogan arătă cu capul spre casă. Maggie, Brie, Kate, sora lui Murphy şi alte cucoane din sat care au venit în vizită. Discută despre alăptatul la sîn şi povestesc întîmplări din sala de naştere.

— Da. Gray aruncă o privire tristă casei şi împinse poarta. Mie mi se pare că mai degrabă ai evadat, decît că ai fost alungat.

— Destul de adevărat. Fiind în minoritate, eu nu mă pot apropia de Liam. În plus, Brianna a constatat că grădina este năpădită de buruieni şi a accentuat că nu este indicat ca Maggie să se ocupe acum de ea. Apoi a ridicat spre mine o sprînceană, în maniera-i atît de specifică, aşa că eu am înţeles aluzia. Rogan privi cu ardoare spre casă. Am putea să încercăm să ne furişăm în bucătărie să bem o bere.

— Este mai sigur aici, afară. Gray se aşeză jos, încrucişîndu-şi picioarele. Vrînd să-i dea o mînă de ajutor lui Rogan, el se întinse şi smulse o buruiană. Cel puţin lui i se păru că arăta a buruiană. Oricum, eu

cu tine voiam să stau de vorbă. Despre certificatul de acţionar.

— Care certificat de acţionar?

— Cel de la Triquarter.

— Ah, da. Chestiunea mi-a ieşit total din minte. Briann a primit răspuns de la ei, nu-i aşa?

—A primit răspuns de la cineva. L-am rugat pe agentul meu de la bursă să facă nişte „săpături". Este interesant.

—Te gîndeşti să investeşti ceva?

— Nu. Şi nici n-aş putea, dacă aş vrea. Nu există nici o companie Triquarter- nici în Wales, nici în altă parte.

Sprîncenele lui Rogan se încruntară.

—A falimentat?

— Se pare că n-a existat niciodată, ceea ce înseamnă că certificatul pe care-l ţii n-are nici o valoare.

— E ciudat totuşi că cineva este dispus să plătească o mie de lire pentru el. Poate că omului tău i-a scăpat ceva. Este posibil să fie vorba despre o companie destul de mică, ce nu apare pe listele standard.

— M-am gîndit şi la asta. Şi la fel şi el. A fost atît de curios, încît a „săpat" mai adînc şi a sunat la numărul de telefon tipărit în antet.

—Şi?

— Nu este un număr care să funcţioneze. După părerea mea, oricine poate să-şi facă o hîrtie pe care

să tipărească un antet. Întocmai cum oricine poate închiria o cutie poştală, ca cea din Wales, la care a scris Brianna.

— Destul de adevărat. Însă tot nu se explică de ce cineva ar fi dispus să plătească pentru ceva ce nu există. Rogan se încruntă din nou. Am nişte treburi la Dublin. Deşi nu cred că Brie mă va ierta că-i voi lua, de aici, pe Maggie şi Liam, va trebui totuşi să plecăm la sfîrşitul săptămînii. Nu va dura decît cîteva zile şi aş putea să fac nişte investigaţii, cît sînt acolo.

— Cred că merită o călătorie pînă în Wales. Gray ridică din umeri cînd Rogan îl privi. Tu eşti puţin cam împovărat, deocamdată, însă eu nu sînt.

—Te gîndeşti să te duci tu în Wales?

— Întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe detectivul. Nu crezi că este cam mare coincidenţa că, după ce Brie a găsit certificatul şi a scris companiei, hanul a fost spart? El ridică din nou din umeri. Eu îmi cîştig existenţa ţesînd intrigi din coincidenţe.

— Şi o să-i spui Briannei ce ai de gînd?

— Parţial. M-am gîndit să fac o călătorie la New York.

— Briannei s-ar putea să-i placă un sfîrşit de săptămînă în Manhattan.

Sprîncenele lui Rogan se ridicară.

— Cred că i-ar plăcea — dacă o vei putea convinge să-şi abandoneze hanul, în plin sezon.

— Cred că asta am s-o rezolv.

— Dar New York-ul este departe de Wales.

— Nu va fi greu să facem o escală acolo, la întoarcere. Vom mai lungi călătoria cu cîteva zile. M-am gîndit să mă duc singur, dar, dacă va trebui să vorbesc cu cineva oficial, cred că este nevoie de ea — sau de Maggie, sau de mama lor. El zîmbi din nou. Cred că Brie este cea mai indicată.

— Cînd vrei să pleci?

— Peste cîteva zile.

—Te mişti rapid, zise Rogan. Crezi că o s-o poţi face pe Brianna să se mişte la fel de repede?

—Va trebui să folosesc mult farmec. Mi-am făcut nişte rezerve.

— Păi, dacă vei reuşi, vom ţine legătura. Eu voi face tot ce-mi va sta în putere să mă interesez de această chestiune. Oh! Dacă ai nevoie de muniţie suplimentară, poţi să-i spui că avem numeroase obiecte, de-ale lui Maggie, expuse la galeria Worldwide, din New York.

Rîsete de femei umplură aerul. Acestea ieşiseră afară, în centru aflîndu-se Maggie, care-l ţinea pe Liam în braţe. După prezentările şi saluturile de rigoare, după gîngurelile adresate micuţului, musafirele se urcară pe biciclete şi plecară.

— I-a să-l ţinem şi noi puţin. Gray întinse mîinile şi luă copilul din braţele lui Maggie. De fiecare dată îl dădea gata felul în care Liam îşi pironea asupra lui serioşii ochişori albaştri. Hei, n-ai început să vorbeşti

încă? Rogan, cred că este timpul să scoatem copilul ăsta dintre femei, să-l ducem la cîrciumă şi să-i dăm o halbă.

— Şi-a servit halba de seară, mulţumim, interveni Maggie. Lapte de mamă.

Gray gîdilă bărbia bebeluşului.

— Cum se face că poartă rochiţă? Măi, băiete, femeile astea vor să facă din tine o muieruşcă.

— Nu este rochiţă. Brianna se aplecă să-l sărute pe Liam pe frunte. Este un portbebe. O să poarte pantaloni, de-o să se sature. Rogan, nu trebuie decît să încălzeşti oala pe care am adus-o, cînd vrei să mănînci. Încruntîndu-se, Brianna aruncă o privire la rondurile de flori. Nu are nici un rost să te joci cu buruienile. Trebuie să le scoţi cu rădăcină.

Rogan zîmbi şi o sărută.

— Da, să trăiţi.

Rîzînd, Brianna îl împinse cu mîna.

— Am plecat. Gray, dă-le copilul înapoi. Alde Sweeney au avut destui vizitatori pe ziua de azi. Să-ţi ţii cît mai mult picioarele sus, îi spuse ea lui Maggie.

— Aşa am să fac. Convinge-o să facă şi ea la fel, îi porunci Maggie lui Gray. De zile întregi duce în spate două gospodării.

Gray o apucă pe Brianna de mînă.

— Aş putea să te duc în braţe pînă acasă.

— Nu te prosti. Să fiţi atenţi. Brianna îşi lăsă mîna în palma lui Gray şi, ieşind pe poartă, o luară pe

drum. A crescut deja atît de mult, murmură ea. Şi acum a început să şi zîmbească, atunci cînd se uită la tine. Te-ai întrebat vreodată ce trece prin mintea unui copil cînd te priveşte?

— Cred că se întreabă dacă viaţa asta va fi cu mult mai diferită decît anterioara.

Surprinsă, ea întoarse capul.

— Crezi în genul ăsta de lucruri? Cu adevărat?

— Sigur. O singură călătorie, pentru mine n-ar avea nici un sens. Nu vom face niciodată ce trebuie, dintr-o singură încercare. Iar cînd eşti într-un astfel de loc, poţi simţi ecourile sufletelor trecute, ori de cîte ori tragi aer în piept.

— Uneori, am senzaţia că am mai trecut pe aici. Alene, ea întinse mîna şi şi-o plimbă de-a lungul boscheţilor de cerceluşi care însoţeau drumul. Chiar aici, dar într-un alt timp, cu o altă înfăţişare.

— Spune-mi o poveste.

— Este o linişte în aer, o pace. Drumul este doar o cărare, foarte îngustă, dar bine bătătorită. Simt mirosul cărbunilor încinşi. Sînt obosită, dar este frumos, căci mă duc acasă la cineva. Cineva mă aşteaptă în capăt. Uneori, aproape că-l văd stînd acolo, făcîndu-mi cu mîna. Brianna se opri, scuturînd din cap de parcă ar fi vrut să-şi alunge propriile absurdităţi. Este o prostie. Imaginaţia mea.

— Nu neapărat. Gray se aplecă, rupse o floare de pe marginea drumului şi i-o dădu. În ziua în care am

pus piciorul aici, n-am putut să mă uit în jurul meu suficient de repede şi de mult. Nu pentru că totul era nou. Ci pentru că aveam senzaţia că-mi aminteam. Reacţionînd sub impuls, el se răsuci, o cuprinse pe Brianna în braţe şi o sărută.

La fel era şi asta, îşi dădu el seama. Uneori, cînd o ţinea în braţe, cînd gura lui se cobora peste a ei, îi reveneau în minte crîmpeie ale unor imagini.

Parcă îşi amintea.

Gray alungă gîndul. Era timpul, conchise el, să-şi pună în aplicaţie farmecele, ca să o determine să facă ce dorea el.

— Rogan mi-a spus că trebuie să se întoarcă, pentru o vreme, la Dublin. Maggie şi Liam vor merge cu el.

— Oh! Pînă să apuce să se împace cu ideea, Brianne simţi rapida şi tăioasa împunsătură a regretului. Da, ei au o viaţă şi acolo. Am tendinţa să uit acest lucru cînd sînt aici.

— O să le simţi lipsa.

— Da, am să le-o simt.

— Şi eu va trebui să fac o scurtă călătorie.

— O călătorie? De astă dată ea se simţi cuprinsă de panică şi încercă, din răsputeri, să-şi stăpînească emoţia. Unde te duci?

— La New York. Premiera, mai ţii minte?

— Filmul tău. Ea reuşi să afişeze un surîs. Este foarte plăcut pentru tine.

— Ar putea să fie, dacă ai merge și tu cu mine.

— Să merg cu tine? Ea încremeni în mijlocul drumului și-l privi uluită. La New York?

— Cîteva zile. Trei sau patru. El o cuprinse în brațe și începu să se miște în ritmurile improvizate ale unui vals. Am putea sta la *Plaza*, ca Eloise.

— Eloise? Cine...

— N-are importanță. Am să-ți explic mai tîrziu. Vom lua un Concorde, și nici nu vei ști cînd ajungem. Am putea să vizităm galeria *Worldwide* de acolo, adăugă el, sperînd să-i stîrnească interesul. Vom face toate trasnăile de vacanță, vom mînca la restaurante de lux. Poate te alegi cu cîteva meniuri noi.

— Dar nu pot. Zău. Capul i se învîrtea, dar nu din cauza amețitorilor pași de dans. Hanul...

— Doamna O'Malley a spus că va fi fericită să intre în teren.

— Să...

— Să ajute, reformulă el. Vreau să vii cu mine, Brianna. Filmul este important, dar dacă nu vei fi acolo nu va avea nici un farmec. Este un moment deosebit pentru mine. Nu vreau să fie doar o obligație.

— Dar, New York-ul...

— Este la o aruncătură de băț cînd mergi cu mijloace de transport supersonice. Murphy este bucuros să aibă grijă de Con, doamna O'Malley abia așteaptă să ia în primire hanul.

— Ai şi vorbit cu ei! Ea încercă să oprească dansul ameţitor, însă Gray continuă să o rotească.

— Sigur. Ştiam că nu vei pleca pînă ce nu va fi totul aranjat.

— N-am să plec. Nu pot...

— Fă acest lucru pentru mine, Brianna. Nemilos, Gray îşi scoase cea mai grozavă armă: încrederea. Am nevoie de tine acolo.

Ea răsfulă prelung şi încet.

— Grayson!

— Înţeleg că ăsta este un da?

— Cred că sînt nebună, rosti ea şi rîse. Da.

Două zile mai tîrziu, Brianna era într-un Concorde, ce zbura deasupra Atlanticului. Inima îi era cît un purice. De altfel, aşa îi era de cînd închisese valizele. Mergea la New York. Aşa, pur şi simplu... Îşi lăsase treburile în mîinile altcuiva. În mîini capabile, fără îndoială, însă nu ale ei.

Consimţise să meargă în altă ţară, să traverseze un ocean, alături de un bărbat care nici măcar rudă nu-i era, într-un avion care era cu mult mai mic decît şi-l imaginase.

Cu siguranţă că înnebunise.

— Ai emoţii? El îi luă mîna şi i-o ridică în dreptul buzelor.

— Gray, n-ar fi trebuit să fac niciodată acest lucru. Nu ştiu de ce l-am făcut. Bineînţeles că ştia. El era cauza.

El se strecurase în ea, în toate modurile posibile.

—Te îngrijorează reacția mamei tale?

Aceasta fusese cumplită. Cuvinte grele, acuzații și preziceri. Brianna însă scutură din cap. Ea se resemnase în privința sentimentelor pe care Maeve le avea față de Gray și față de legătura lor.

— Pur și simplu mi-am făcut bagajul și am plecat.

— N-aș prea spune. El pufni în rîs. Ai făcut cel puțin o duzină de liste, ai făcut mîncare cît pentru o lună, pe care ai pus-o la congelator, ai făcut curat în casă, de sus pînă jos... El se întrerupse, căci ea nu arăta deloc emoționată. Arăta îngrozită. Iubito, relaxează-te. N-ai de ce să te sperii. New York-ul nu este atît de groaznic pe cît se spune.

Nu era vorba de New York. Brianna își întoarse capul, ascunzîndu-și fața în umărul lui. Era vorba de Gray. Ea înțelesese, în cazul în care el nu o făcuse, că, în afară de familie, nu exista nimeni pe lume pentru care ea să fi făcut ceea ce făcuse, că el devenise o parte importantă din viața ei.

— Mai spune-mi o dată despre Eloise.

El o luă de mînă.

— Eloise este o fetiță care locuiește în *Plaza,* cu bona ei, cu cățelul Weenie și cu țestoasa Skipperdee.

Brianna zîmbi, închise ochii și-l lăsă să-i spună povestea...

La aeroport, îi aştepta o limuzină. Pe pluşul banchetei din spate, găsi trei trandafiri, minuţios aranjaţi într-un buchet, şi o sticlă rece de Dom Perignon.

— Grayson!

Copleşită, ea îşi ascunse faţa în buchet.

— Tot ce trebuie să faci este să te distrezi. El desfăcu dopul sticlei cu şampanie şi lăsă spuma să se scurgă pe margine. Iar eu, gazda ta genială, îţi voi arăta tot ce est de văzut în Big Apple.

— De ce i se spune aşa?

— Habar nu am. El îi întinse o cupă şi ciocni cu ea. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întîlnit-o.

Ea roşi, se fîstîci şi-şi trecu mîna prin părul răvăşit.

— Sînt convinsă că arăt excelent.

— Nu, excelent arăţi în şort. Cînd ea pufni în rîs, el se apropie şi începu să-i ciupească urechea. De fapt, mă întrebam, dacă, din cînd în cînd, o să-l porţi pentru mine.

— Îl port în fiecare zi.

— Uh-uh! Vreau să spun să porţi numai şortul.

Simţindu-şi obrajii inundaţi de roşeaţă, Brianna îi aruncă, prin geamul despărţitor, o privire pe furiş, şoferului.

— Gray...

— În regulă, ne vom ocupa mai tîrziu de imaginaţia mea senzuală. Ce vrei să facem, mai întîi?

— Aaa... Ea era încă tulburată de ideea de a sta în bucătăria ei, îmbrăcată numai în şort.

— Mergem la cumpărături, hotărî el. Ne cazăm, dau niște telefoane și, pe urmă, plecăm prin oraș.

— Ar trebui să cumpăr niște suveniruri. Și aș vrea să merg și la acel magazin de jucării, la acela foarte mare.

—FA.O. Schwartz.

— Da, sigur. Voi găsi ceva frumos pentru Liam, nu-i așa?

— Absolut. Dar eu mă gîndeam, mai degrabă, la cel de la intersecția străzilor Fifth cu Forty-Seven.

— Ce-i acolo?

— Am să te duc.

Gray abia îi dădu răgaz Briannei să se minuneze de alura impozantă a hotelului *Plaza*, de holul opulent, cu covoare roșii și candelabre orbitoare, de uniformele spilcuite ale personalului, de încîntătoarele aranjamente florale, de superbele vitrine încărcate cu bijuterii scumpe.

După ce urcară cu liftul, intrară într-un apartament somptuos, situat atît de sus, încît Central Park apărea ca o luxuriantă insulă de verdeață. El o adusese aici și acum aștepta ca ea să se învioreze după drum, ca să o scoată din nou în oraș.

— Hai să facem o plimbare pe jos. Așa poți vedea cel mai bine New York-ul. El îi luă poșeta, îi trecu peste cap cureaua de umăr și i-o așeză pe șold. Să o porți așa și să tii mîna pe ea. Pantofii îți sînt confortabili?

—Da.

— Atunci, eşti bine echipată.

Ea tot mai încerca să-şi recapete ritmul regulat al respiraţiei, cînd el o trase afară.

— Este un oraş grozav, primăvara, îi spuse el, în timp ce se îndreptau spre bulevardul Fifth.

— Ce de lume! Brianna întoarse capul după o femeie îmbrăcată într-o rochie scurtă, de mătase lucitoare, care trecu, în goană, pe lîngă ei. Apoi după o alta, în salopetă roşie de piele, care avea atîrnaţi trei cercei de lobul urechii stîngi.

— Ţie îţi plac oamenii.

Brianna se holbă la un bărbat care mărşălui, o vreme, alături de ei, urlînd într-un telefon celular.

— Da. Gray o trase din calea unei biciclete.

— Şi mie. Din cînd în cînd.

El îi arătă tot felul de lucruri, îi promise că urmau să stea în magazinul de jucării, atît cît voiau, se amuză de felul în care Brianna se minuna de vitrinele magazinelor şi de diversele figuri care se grăbeau pe stradă.

— Am fost o dată la Paris, îi zise ea, zîmbindu-i comerciantului ambulant care vindea hot dogs. Ca să văd expoziţia lui Maggie. Atunci am crezut că n-am să văd ceva mai măreţ. Rîzînd, ea îi strînse mîna, puternic. Dar acesta este.

Briannei îi plăcea oraşul. Îi plăceau constantul şi violentul zgomot al traficului, strălucitoarele lucruri ex-

puse în vitrinele magazinelor, oamenii preocupați și grăbiți de problemele lor, zgîrie-norii, care țîșneau de peste tot, transformînd străzile în canioane.

— Uite, aici.

Brianna rămase cu privirea pironită pe clădirea din colț, ale cărei vitrine erau pline cu bijuterii și pietre prețioase.

— Oh, ce este asta?

— Un bazar, dragă. Lăsîndu-se pradă bucuriei de a fi cu ea acolo, Gray deschise ușa magazinului. Un carnaval, preciză el.

Atmosfera dinăuntru era însuflețită de glasuri. Cumpărătorii se înghesuiau printre galantare, se învîrteau în jurul vitrinelor. Brianna văzu diamante, inele, care mai de care mai strălucitoare, pietre colorate ca niște curcubeie, seducătoarea sclipire a aurului.

— Oh, ce loc minunat. Ei îi făcea mare plăcere să hoinărească, în acel loc, cu el. Părea o cu totul altă lume, toți acei vînzători și cumpărători uitîndu-se la prețurile colierelor cu rubine, sau al inelelor cu safire. Cîte avea să mai povestească ea la întoarcerea acasă!

Brianna se opri, cu Gray, în fața unei vitrine și începu să chicotească.

— Mă îndoiesc că-mi voi găsi suvenirurile aici.

— Eu însă da. Perle, cred. El îi făcu un semn vînzătoarei să nu se apropie, căci dorea să mai

studieze mărfurile. Perlele se potrivesc cel mai bine, conchise el.

—Vrei să cumperi un cadou?

— Exact. Acesta. El gesticulă din nou spre vînzătoare. Avea deja imaginea în minte, iar cele trei şiraguri de perle se potriveau perfect.

Cu jumătate de ureche, el ascultă reclama pe care vînzătoarea o şi făcea frumosului şi valorosului colier.

—Tradiţional, zise ea, simplu şi elegant. Un suvenir de familie. Şi, desigur, un chilipir.

Gray luă colierul în mînă, îi aprecie greutatea, îi studie strălucirea perlelor.

— Ce părere ai, Brianna?

— Este minunat.

— Sigur că este, rosti vînzătoarea, simţind interesul clienţilor ei de a cumpăra. Nu veţi găsi ceva mai bun, în nici un caz la un asemenea preţ. Este ceva clasic. Se poate purta la orice, la rochie de seară, la ţinuta de zi. La un pulover de caşmir, la o bluză de mătase. La o rochie simplă, şi neagră.

— Negrul nu-i vine bine, rosti Gray, uitîndu-se la Brianna. Albastrul închis, culori pastelate, verde, poate.

Stomacul Briannei începu să fremete cînd vînzătoarea pricepu mesajul.

— Ai dreptate, domnule. La coloritul dumneaei, se potrivesc pastelurile şi nuanţele rubinelor. Nu orice fe-

meie le poate purta pe amîndouă. Încercați-le. O să vă convingeți singuri cît de bine vin.

—Gray, nu. Brianna făcu un pas în spate, lovindu-se de un alt cumpărător. Nu se poate. Este absurd.

— Scumpo, interveni vînzătoarea, cînd un bărbat vrea să-ți cumpere un asemenea colier, este absurd să-l refuzi. Mai ales cînd se face un rabat de patruzeci la sută.

— Oh, cred că se poate face mai mult decît atît, rosti Gray, cu nonșalanță. Nu era vorba de bani. El nici nu se uită la eticheta ce atîrna discret de închizătoarea cu diamante. Era plăcerea de a se tocmi. Hai să vedem cum îți vine.

Cu ochii îndureraţi, Brianna stătu ca Gray să-i închidă colierul. Pe bluza ei simplă din bumbac, acesta era un adevărat miracol.

— Nu se poate să-mi cumperi așa ceva. Ea refuza, ignorînd nerăbdarea degetelor ei de a mîngîia acele perle.

— Sigur că se poate. Gray se aplecă și îi dădu un sărut scurt. Lasă-mă să mă simt bine. Îndreptîndu-și spatele, Gray o studie ținînd ochii întredeschiși. Cred că este ceea ce căutam. El îi aruncă vînzătoarei o privire. Dă-ți și dumneata silința să o convingi.

— Scumpo, eu, practic, renunț acum la acest colier. Să știi că aceste perle ți se potrivesc de minune.

Mmmm-hmm. Gray întoarse mica oglindă de pe galantar spre Brianna. Uită-te puțin, îi sugeră el. Stai

cu ele o clipă. Dă-mi să văd şi acul de acolo, cu diamante, cel în formă de inimă.

— Oh, acesta este un obiect deosebit. Aveţi un ochi bun. Răsucindu-se, vînzătoarea aduse panoplia neagră de catifea, pe care se afla bijuteria, şi o aşeză pe galantar. Douăzeci şi patru de pietre tăiate cu măiestrie. Calitate extra.

— Drăguţ! Brie, crezi că lui Maggie o să-i placă? Un cadou pentru o proaspătă mămică.

Ah! Brianna îşi ţinea cu greu gura închisă. Mai întîi, o uimi imaginea ei din oglindă, cu colierul de perle, în jurul gîtului, apoi ideea că Gray avea să cumpere diamante pentru sora ei. L-ar adora, reuşi ea să spună. Dar nu se poate...

— Ia să vedem cît îmi ceri pe amîndouă?

— Păi... să văd, zise vînzătoarea bătînd tarapanaua cu degetele pe piept. Chinuită parcă de dureri, femeia luă un calculator, făcu nişte socoteli şi scrise apoi, pe un bloc notes, o sumă care o făcu pe Brianna să-şi simtă inima oprindu-se.

— Gray, te rog.

Cu un simplu gest, el o reduse la tăcere.

— Cred că poţi face mai mult decît atît.

— O să mă omorîţi, zise femeia.

— Hai să vedem dacă mai rezişti la puţină durere.

Femeia mormăi, bolborosi ceva în legătură cu limitele profitului şi calitatea mărfurilor ei. Făcu apoi nişte

jonglerii cu cifrele, mai tăie puțin din ele și-și duse mîna la inimă.

— Îmi pun singură ștreangul de gât.

Gray îi făcu cu ochiul și-și scoase portofelul.

— Ambalează-le și trimite-le la *Plaza*.

— Gray, nu.

— Îmi pare rău. El desfăcu închizătoarea colierului de perle și, nepăsător, i-l dădu încîntatei vînzătoare. O să le ai pînă diseară. Ești irlandeză?

— Da, sînt. Vezi, dumneata...

— Este prima ei vizită în Statele Unite. Vreau să aibă ceva cu totul deosebit, ca să-i amintească de această călătorie. Gray luă mîna Briannei și începu să-i sărute degetele, într-o manieră care înduioșă pînă și inima cinicei vînzătoare. Doresc foarte mult acest lucru.

— Nu trebuia să-mi cumperi lucruri.

— Ăsta este tot farmecul. Tu nu ceri niciodată.

— Din din ce parte a Irlandei ești, scumpo?

— Din districtul Clare, murmură Brianna, dîndu-și seama că pierduse din nou. Din vestul țării.

— Sînt convinsă că este minunat. Și vei... Luînd cartea de credit a lui Gray și citind numele, vînzătoarea scoase un țipăt: Grayson Thane. Dumnezeule, eu ți-am citit toate cărțile. Sînt cea mai mare admiratoare a dumitale. Să vezi cînd am să-i spun soțului. Și el te admiră enorm. Săptămîna vi-

itoare, mergem să-ţi vedem filmul. Abia aştept. Poţi să-mi dai un autograf? Milt n-o să mă creadă.

— Sigur. El luă bloc notesul pe care ea îi scrisese, mai devreme, suma. Tu eşti Marcia? întrebă el privind la ecusonul de pe masă.

— Eu sînt. Locuieşti în New York? Pe spatele cărţilor dumitale nu scrie niciodată unde trăieşti.

— Nu, nu locuiesc. El îi zîmbi şi îi întinse bloc notesul, ca s-o împiedice să-i mai pună alte întrebări.

—*Marciei,* citi ea, *o nestemată între nestemate. Cu dragoste Grayson Thane.* Femeia îi zîmbi din nou, dar nu atît de seducător încît să-l facă să nu se uite în borderou. Veniţi oricînd veţi dori ceva cu totul deosebit. Să nu-ţi faci griji, domnule Thane. Am să trimit totul imediat la hotel. Să porţi cu plăcere colierul, scumpo. Şi distracţie plăcută în New York.

— Mulţumesc, Marcia. Salutările mele lui Milt. Mulţumit de el, Gray se întoarse spre Brianna. Vrei să ne mai învîrtim pe aici?

Ameţită, ea scuturâ simplu din cap.

— De ce faci asta? rosti ea cînd ieşiră din nou în stradă. Cum de reuşeşti să faci imposibil de spus „nu", cînd eu nu vreau să fie?

— Din plăcere, rosti el, simplu. Îţi este foame? Eu mor. Hai să luăm un hot dog.

— Gray, zise ea oprindu-l. Este lucrul cel mai frumos pe care l-am avut vreodată. Şi la fel, eşti şi tu.

— Foarte bine. El o luă de mînă și o conduse spre următorul colț, judecînd în mintea lui că o înmuiase într-atît, încît acum ea avea să-l lase să-i cumpere și rochia perfectă, pentru premieră.

Ea se opuse, ea pierdu. Ca să echilibreze situația, Gray ceda cînd ea insistă să plătească fleacurile pentru cei de acasă. Se amuză, ajutînd-o să socotească restul, în neobișnuiții bani americani, pe care-i obținuse prin schimb de valută, la banca din aeroport. Era fascinat de faptul că ea părea mai uluită de raionul de jucării, decît de magazinele de bijuterii și de confecții prin care intraseră.

Fermecat de ea, el o ajută să ducă la hotel toate cumpărăturile și, atrăgînd-o în pat, o făcu să piardă orice noțiune a timpului.

Gray îi oferi cina la *Le Cirque*, apoi, impulsionat de romantismul nostalgic, o duse să danseze la *Rainbow Room,* unde amîndoi se lăsară furați de decorul supranatural și de muzica orchestrei.

Făcu apoi din nou dragoste cu ea. Brianna adormi, în cele din urmă, epuizată, însă el rămase treaz.

Rămase treaz multă vreme, mirosind trandafirii pe care-i oferise, mîngîind părul ei mătăsos, ascultînd respirația ei liniștită și regulată.

În acele clipe de cumpănă între vis și realitate, el își aminti de nenumăratele hoteluri în care dormise singur. De nenumăratele dimineți în care se trezise

singur, înconjurat doar de personajele pe care le crease cu mintea.

Se gîndi că aceasta era calea pe care o prefera. Pe care mereu o preferase. Şi că, acum, avînd-o pe Brianna ghemuită lîngă el, nu reuşea să dobîndească acea senzaţie de mulţumire solitară.

Cu siguranţă că avea să o recapete de îndată ce între ei, totul avea să se termine. Deşi era pe jumătate adormit, el se avertiză să nu zăbovească asupra viitorului şi, în nici un caz, asupra trecutului.

Prezentul era cel în care trăia. Şi prezentul era foarte aproape de perfecţiune.

CAPITOLUL 16

În după-amiaza următoare, Brianna era încă destul de ameţită de New York, ca să încerce să se mai uite în toate părţile, într-un ritm rapid. Nu-i păsa că, făcînd fotografii în stînga şi în dreapta, că privind în sus, la vîrfurile zgîrie-norilor, dîndu-şi capul pe spate, se comporta asemeni unui turist. Şi dacă stătea gură-cască, ce? New York-ul era un minuţios şi zgomotos intermezzo, creat să uluiască.

Brianna studiase, cu atenţie, ghidul turistic, în apartamentul de la hotel, întocmind liste migăloase şi însemnînd, cu cîte o cruciuliţă, fiecare obiectiv văzut.

Acum trebuia să facă faţă unui prînz de afaceri, cu agenta lui Gray.

— Arlene este grozavă, o asigură Gray, în timp ce o alerga pe stradă. O să-ţi placă de ea.

— Dar acest prînz este ca o întîlnire de afaceri. Ar trebui să te aştept undeva sau poate să vin cînd terminaţi. Aş putea să mă duc acum la catedrala Sfîntul Patrick şi...

— Ţi-am spus că, după prînz, o să te duc la Sfîntul Pat.

Şi avea să se ţină de cuvînt. De acest lucru, ea era sigură. Gray era mai mult decît dispus să o ducă oriunde. Peste tot. În acea dimineaţă, ea urcase în Empire State Building, pînă sus, în vîrf, unde stătuse şi se minunase. Făcuse o călătorie cu metroul, servise micul dejun la un bufet de delicatese. Tot ceea ce făcuse şi tot ceea ce văzuse se învîrtea în mintea ei asemeni unui caleidoscop de culori şi sunete.

Şi totuşi, el îi promisese mai mult. Însă perspectiva de a lua masa, cu o agentă newyorkeză, o femeie remarcabilă, era intimidantă. Brianna ar fi putut să găsească o cale de a se scuza, poate chiar ar fi inventat o durere de cap sau ar fi acuzat oboseala, dacă Gray n-ar fi părut atît de entuziasmat de idee.

Ea observă că el strecură o bancnotă în cutia bărbatului care moţăia pe lîngă zidurile unei clădiri. Nu-i scăpă nici unul. Indiferent ce scria pe tăbliţa agăţată de gît — *Fără adăpost, Şomer, Veteran din Vietnam* — el îşi deschidea mereu portofelul.

Totul primea atenţia lui, se gîndi ea. Nu-i scăpa nimic şi vedea tot. Aceste acte neînsemnate de bunătate, faţă de străini, erau la el ceva înnăscut, cu toate că alţii păreau să nici nu le recunoască.

— Hei, amice, nu-ţi trebuie un ceas? Am unele foarte drăguţe. Numai douăzeci de parale. Un negru,

cu o siluetă subțire, desfăcu o servietă ca să etaleze imitațiile Gucci și Cartier. Am un ceas de-a dreptul frumos, pentru doamna.

Spre spaima Briannei, Gray se opri.

— Da? Și funcționează?

— Hei! Bărbatul afișă un zîmbet răutăcios. Am eu față de cioflingar? Măsoară timpul, omule. Arată exact ca cele pe care dai o mie, pe Fifth.

— Ia să vedem. Gray alese unul în timp ce Brianna își mușca buzele. După felul în care-și mișca ochii, de la stînga la dreapta, bărbatul i se părea Briannei destul de suspect. Cam nesigur locul, comentă Gray. Ai neplăceri cu el?

— Da de unde! Am autorizație. Frumos ceas, calitate, vine bine doamnei. Douăzeci de parale.

Gray scutură ceasul și-l duse la ureche.

— Bine, zise el și-i dădu bărbatului o hîrtie de douăzeci de dolari. O patrulă de poliție era ceva mai încolo, rosti el calm și strecură mîna Briannei sub brațul lui.

Cînd Brianna privi în spate, bărbatul dispăruse.

— Sînt furate? întrebă ea, înmărmurită.

— Probabil că nu. Poftim! El îi prinse ceasul la mînă. S-ar putea să meargă o zi, sau un an. N-ai de unde să știi sigur.

— Atunci, de ce l-ai cumpărat?

— Ei, trebuie să trăiască și omul acela din ceva, nu-i așa? Am ajuns.

Faptul că se aflau în faţa restaurantului o emoţiona puternic pe Brianna şi o făcu să strîngă jacheta costumului. Se simţea provincială, lipsită de strălucire şi copilăroasă, cu acel sac pe care scria *I love New York* şi în care-şi ducea suvenirurile din Empire State Building.

Era o tîmpenie, se încuraja ea. Întîlnea oameni tot timpul. Îi făceau plăcere oamenii. Problema era, se gîndi ea, în timp ce Gray o pofti să intre în *Four Seasons*, că de astă dată avea de-a face cu cunoscuţii lui Gray.

Ea încercă să nu se uite, prea insistent, în jur, în timp ce Gray o conducea pe scări.

— Ah, domnule Thane! Şeful de sală îl salută călduros. Doamna Winston a sosit deja.

Străbătură, împreună, încăperea, trecînd pe lîngă barul lung şi strălucitor şi printre mesele pline de lume. O femeie se ridică de cum îl zări pe Gray.

Brianna remarcă, mai întîi, superbul costum roşu, strălucirea aurului de la gît şi de la urechi, apoi părul blond, tuns scurt. Femeia nici nu apucă bine să surîdă că Gray o şi cuprinse în entuziasta-i îmbrăţişare.

— Ce bine îmi pare că te văd, scumpete.

— Globetrotter-ul meu preferat, rosti femeia cu un glas uşor răguşit.

Arlene Winston era scundă, abia dacă măsura un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, însă avea o

alură sportivă, datorită antrenamentului pe care-l făcea de două ori pe săptămînă. Gray spusese că era bunică, dar faţa ei nu avea un rid. Ochii căprui, pătrunzători, erau în contrast cu tenul delicat şi trăsăturile angelice. Ţinîndu-l cu un braţ pe Gray, Arlene întinse mîna liberă spre Brianna.

— Iar tu eşti Brianna. Bine ai venit la New York. Ţi-a arătat oraşul flăcăul ăsta al nostru?

— Da, cum să nu! Este un loc minunat. Sînt încîntată să vă cunosc, doamnă Winston.

— Arlene. Femeia ţinu cîteva clipe mîna Briannei, apoi o mîngîie uşor. Gestul fu atît de prietenos, încît Brianna nici nu sesiză că fusese cercetată rapid şi minuţios.

Gray nu făcu decît să se dea în spate şi să zîmbească.

— Nu-i aşa că este nemaipomenită?

— Fără doar şi poate. Haide să ne aşezăm. Sper să nu te superi că am comandat şampanie. Avem de sărbătorit.

— Britanicii? întrebă Gray, aranjîndu-se comod în scaun.

— Exact. Ariene zîmbi în timp ce paharele li se umpleau cu apă de izvor, din sticla aflată deja pe masă. Vrei să discutăm afacerile acum sau după prînz?

— Hai să terminăm acum cu ele.

Supunîndu-se, Arlene îi făcu un semn chelnerului să se retragă şi, căutînd prin servietă, scoase nişte faxuri.

— Aici este înţelegerea cu britanicii.

— Ce femeie! zise Gray, fâcîndu-i cu ochiul.

— Celelalte oferte străine, inclusiv cea de la televiziune, sînt acolo. Am început să stîrnim interesul oamenilor de film. Tot acolo ai şi contractul. Arlene se întoarse zîmbind spre Brianna, lăsîndu-l pe Gray să arunce o privire peste hîrtii. Gray mi-a spus că eşti o gospodină neîntrecută, rosti ea.

— Ei, îi place lui să mănînce.

— Asta n-are a face. Administrezi un han, minunat, din cîte am auzit. *Blackthorn*, parcă aşa se cheamă.

— Da, Blackthorn Cottage. Nu este foarte mare.

— Intim, îmi închipui. Arlene o studie pe Brianna peste marginea paharului cu apă, apoi adăugă. Şi liniştit.

— Liniştit, da. Oamenii vin în această zonă, pentru peisaj.

— Despre care am auzit că este superb. N-am fost niciodată în Irlanda, dar Gray mi-a stîrnit curiozitatea. Cu cîţi oameni te poţi descurca, simultan?

— Oh, am patru camere de oaspeţi, astfel că depinde de mărimea familiilor. Opt ar fi ideal, dar, uneori, am doisprezece şi chiar mai mult, dacă există şi copii.

— Și gătești pentru toți și faci toată gospodăria de una singură?

— Este ca și cînd ai avea o familie, explică Brianna. Majoritatea oamenilor sînt în trecere, nu stau decît o noapte, două.

Delicat, cîntărind fiecare cuvînt, fiecare inflexiune, cumpănind la tot, Arlene o făcea pe Brianna să se destăinuiască. Pentru ea, Gray era mai mult decît un client, mult mai mult. O femeie interesantă, rezervată, puțin cam emotivă, capabilă, se gîndi Arlene, bătînd în șervet cu unghia perfect îngrijită, în timp ce o descoșea pe Brianna despre meleagurile ei natale.

Simplă, remarcă ea, manierată și... Ah, Arlene observă că privirea Briannei, după ce rătăci cîteva clipe, se fixă pe Gray. Atunci ea văzu ceea ce vru să vadă.

Întorcîndu-se din nou spre Ariene și observînd sprîncenele ridicate ale acesteia, Brianna luptă, din răsputeri, să nu roșească.

— Grayson, mi-a spus că ai nepoți.

— Adevărat. Și după un pahar de șampanie, mai mult ca sigur că o să scot din geantă fotografiile lor.

— Mi-ar face mare plăcere să le văd. Serios! Sora mea tocmai a născut. Totul în ea se încălzise — ochii, glasul. Am și eu fotografiile mele.

— Arlene, zise Gray ridicîndu-și ușor capul din hîrtii, ești regina agenților.

— Ai grijă să nu uiţi acest lucru. Oferindu-i un stilou, femeia făcu semn să li se aducă vinul şi meniurile. Semnează contractele, Gray, şi haide să sărbătorim.

Brianna socoti că, de cînd îl întîlnise pe Gray, băuse mai multă şampanie decît băuse în toată viaţa. Jucîndu-se cu paharul, ea studie lista de bucate şi încercă să nu tresară la preţurile văzute.

— Mai pe seară, vom merge să bem un pahar cu Rosalie, rosti Gray, referindu-se la întîlnirea programată cu editoarea lui, apoi ne vom duce la premieră. O să vii, nu-i aşa?

— Cum o să ratez aşa ceva? spuse Ariene. Eu o să iau pui, adăugă ea, returnînd meniul chelnerului care aştepta. Ei, continuă ea, după ce comandară toţi, spune-mi, cum merge noua carte?

— Bine. Incredibil de bine. Niciodată nu mi-au mers toate şnur. Aproape că i-am dat prima formă.

— Atît de repede?

—Totul îmi vine în minte ca un torent. Privirea lui se opri asupra Briannei. Parcă ar fi o vrajă. Poate că este. Irlanda este un loc fermecător.

— Munceşte foarte mult, interveni Brianna. Uneori nu iese din camera lui cu zilele. Şi dacă îndrăzneşti să-l deranjezi, se repede la tine ca un terrier.

— Şi tu nu mugi? vru Arlene să ştie.

— De obicei, nu. Brianna zîmbi, în timp ce Gray îi acoperi mîna cu palma. Sînt obişnuită, de la sora mea, cu asemenea comportament.

— Oh, da, artista plastică. Deci, ai experiență cu temperamentul artiștilor.

— Da, într-adevăr, am, rosti Brianna, rîzînd. Cred că cei care creează trec prin perioade mult mai grele decît noi, cellalți. Gray simte nevoia să țină închisă ușa lumii lui, atunci cînd este în ea.

— Nu-i așa că este perfectă?

— Cred că este, rosti Arlene, satisfăcută.

Fiind o femeie răbdătoare, Arlene așteptă, pînă după masă, ca să facă următoarea mișcare.

— Dorești desert, Brianna?

— Nu pot, mulțumesc.

— Gray o să servească. Nu se îngrașă niciodată un gram, rosti ea, clătinînd din cap. Să comanzi ceva imoral, Gray. Eu și Brianna vom merge la toaletă, ca să putem discuta, pe îndelete, despre tine.

Cînd Arlene se ridică, Brianna nu avu de ales și o urmă. Ea aruncă, din mers, o privire spre Gray.

Foaierul damelor era la fel de strălucitor ca și barul. Măsuțele de toaletă erau dotate cu sticluțe de parfum, loțiuni și alte produse cosmetice. Ariene se așeză, picior peste picior, în fața oglinzii și-i făcu semn Briannei să vină lîngă ea.

— Ai emoții pentru premiera din seara asta?

— Da. Este un moment important pentru el, nu-i așa? Știu că s-au mai făcut și înainte filme după cărțile lui, am văzut unul. Cartea a fost mai bună..

— Aşa te vreau. Arlene rîse, înclinînd din cap. Ştii că Gray nu a mai adus nici o femeie, la întîlnirile cu mine.

— Îhî... Brianna se fîstîci, gîndindu-se cum ar fi fost mai bine să răspundă.

— Acest lucru mie mi se pare destul de clar. Relaţia nu se rezumă doar la afaceri, Briannna.

— Ştiu. Ţine mult la tine. Vorbeşte despre tine ca despre o rudă.

— Sînt familia lui. Sau, mă rog, sînt atît de apropiată, cît îngăduie el. Îl iubesc foarte mult. Cînd mi-a spus că vine cu tine la New York, am fost mai mult decît surprinsă. Cu nonşalanţă, Arlene îşi deschise pudriera şi se tampona sub ochi. M-am tot întrebat cum de o fîşneaţă irlandeză mi-a înhăţat băiatul. Văzînd că gura Briannei se deschide şi că ochii acesteia îngheaţă, Arlene ridică mîna şi adăugă: Prima reacţie a unei mame exagerat de protectoare. Reacţie care s-a schimbat, de cum te-am văzut, iartă-mă.

— Sigur. Glasul Briannei rămase însă încordat şi formal.

— Acum te-ai supărat pe mine şi ai motiv. De mai bine de zece ani, îl ador pe Gray, îmi fac griji pentru el, îl chinuiesc, îl alin. Am tot sperat să găsească pe cineva la care să ţină, pe cineva care să-l facă fericit. Căci nu este. Arlene închise, cu zgomot, pudriera şi, automat, îşi scoase rujul. Ah, este persoana cea mai

adaptabilă pe care o cunosc, însă în adîncul inimii lui, este nefericit.

— Ştiu, murmură Brianna. Este prea singur.

—A fost. Ştii cum se uită la tine? Parcă este beat. Acest lucru poate m-ar fi îngrijorat, dacă nu te-aş fi văzut şi pe tine cum îl priveşti.

— Îl iubesc, se auzi Brianna rostind.

— Oh, draga mea, asta văd. Arlene se întinse şi atinse mîna Briannei. Ţi-a povestit despre el?

— Puţin. Ţine totul în el şi pretinde că nu există nimic.

Arlene strînse din buze şi încuviinţă din cap.

— Nu este genul care să se exteriorizeze. Am fost multă vreme apropiaţi şi nu ştiam mai nimic despre el. O dată, după prima vînzare de un milion de dolari, s-a îmbătat puţin şi mi-a spus mai mult decît ar fi vrut el. Arlene scutură din cap. Nu am să spun ce anume mi-a povestit. A fost ceva de genul unei spovedanii la biserică, înţelegi?

—Da.

— Am să-ţi spun numai atît: a avut o copilărie nefericită şi o viaţă grea. În ciuda acesteia sau poate din cauza ei, este bun şi generos.

— Ştiu. Uneori, chiar prea generos. Cum să-l faci să nu-ţi mai cumpere lucruri?

— Nu-l faci. El simte nevoia să facă asta. Banii nu sînt importanţi pentru el. Simbolul lor este vital, însă banii, în sine, nu sînt mai mult decît un mijloc spre un

punct final. Deşi nu mi-ai cerut, am să-ţi dau totuşi un sfat spunîndu-ţi să nu te dai bătută şi să ai răbdare. Singurul cămin al lui Gray este munca lui. Mă întreb dacă-şi dă seama că tu, în Irlanda, i-ai oferit un cămin.

— Nu. Brianna se relaxă atît cît să zîmbească. Nu-şi dă seama. Nici eu nu mi-am dat seamaa decît de puţin timp. Cu toate acestea, cartea lui este pe sfîrşite.

— Însă tu nu eşti. Şi ai pe cineva de partea ta, dacă simţi nevoia de aşa ceva.

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce Gray îi ridica fermoarul rochiei, Brianna se gîndea la cuvintele lui Arlene. Este gestul unui iubit, se gîndi ea, cînd el o sărută pe umăr. Al unui soţ.

Ea îi zîmbi în oglindă.

— Arăţi minunat, Grayson.

Şi, într-adevăr, arăta minunat în costumul negru, fără cravată, avînd acel rafinament pe care ea întotdeauna îl asocia starurilor de film şi muzică.

— Cine se va mai uita la mine cînd vei sta în preajma mea?

—Toate femeile?

— Ar fi o idee. El îi puse colierul în jurul gîtului zîmbind, îi prinse închizătoarea. Aproape perfect, aprecie întorcînd-o cu faţa spre el.

Nuanţa de albastru-închis era încălzită de albul pielii. Decolteul era atît de adînc, că etala rotunjimile

sînilor și lăsa umerii goi. Brianna își strînsese părul într-un coc, oferindu-i lui Gray plăcerea de a se juca cu șuvițele rebele de pe lîngă urechi și ceafă.

Ea rîse cînd el o răsuci ușor.

— Mai devrenme, ai spus că sînt perfectă.

— Așa este. El scoase o cutiuță din buzunar și deschise capacul. Înăuntru erau alte perle, două lacrimi care picurau din cîte un diamant strălucitor.

— Gray...

— Ssst! El îi puse cerceii în urechi. Un gest exersat se gîndi ea, făcut delicat, cu nonșalanță.

— Acum, ești perfectă.

— Cînd i-ai luat?

— I-am văzut, cînd am cumpărat colierul. Marcia fost încîntată cînd am telefonat și i-am spus să mi-i trimită.

— Sînt convinsă. Incapabilă să facă altfel, Brianna ridică mîna și atinse unul din cercei. Totul era real, își dădu ea seama, deși nu putea să-și închipuie că ea, Brianna Concannon, stătea într-un hotel de lux, din New York, purtînd perle și diamante, în timp ce bărbatul, pe care-l iubea, îi zîmbea.

— N-are rost să-ți mai spun că nu trebuia să o faci, nu-i așa?

— N-are. Spune mulțumesc.

— Mulțumesc. Acceptînd darul, ea se lipi de obrazul lui. Aceasta este noaptea ta, Grayson, iar m-ai făcut să mă simt ca o prințesă.

— Gîndeşte-te numai ce grozav vom arăta dacă vreun fotograf se va deranja să ne facă vreo poză.

— Să se deranjeze? Ea îşi apucă, în grabă, geanta, în timp ce el o trase spre uşă. Este filmul tău, doar. Tu l-ai scris.

— Eu am scris cartea.

— Asta am şi spus.

— Nu. În drum spre lift, Gray o cuprinse pe după umeri. Avea ea alura unei necunoscute fermecătoare, însă păstra mireasma Briannei. Delicată, dulce şi suavă. Ai spus că este filmul meu, continuă el. Ei bine, nu este. Este filmul regizorului, producătorului, actorilor. E filmul scenaristului. Cînd uşile se deschiseră, el o invită în lift şi apăsă pe butonul parterului. Autorul romanului este la coada listei, iubito.

— Este absurd. Este povestea ta, sînt personajele tale.

— Au fost. El îi zîmbi. Brianna se revoltă pentru el, iar lui acest lucru i se păru fermecător. Am vîndut cartea, aşa că, indiferent ce au făcut din ea — bine sau rău — de la mine nu vei auzi comentarii. În seara aceasta, mai mult ca sigur că reflectoarele nu vor fi centrate pe „bazat pe romanul scris de...".

— Păi, ar trebui să fie. Dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi existat nimic.

— Ai perfectă dreptate.

Cînd intrară în hol, ea îi aruncă o privire urîtă.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu, nu-mi bat. Te ador. El o sărută ca să-şi întărească spusele şi o conduse spre limuzina care îi aştepta. Toată poanta, ca să supravieţuieşti Hollywood-ului este să nu iei lucrurile prea în serios.

— Ai fi putut să scrii tu scenariul.

— Arăt eu a masochist? Gîndul aproape că-l cutremură. Mulţumesc, dar a lucra pentru un film este ca şi cînd ai face un angajament pentru o carte. El se aşeză confortabil pe bancheta din spate, în timp ce maşina se încadra în trafic. Am fost bine plătit, o să-mi apară cîteva secunde numele pe ecran, iar dacă filmul va avea succes — şi primele zvonuri par să ateste acest lucru — vînzările cărţilor mele vor creşte.

— N-ai nici un fel de ambiţie.

— Am din belşug. Dar nu pentru aşa ceva.

Fotografia li se făcu în clipa în care descinseră la sala de spectacol. Surprinsă şi de-a dreptul tulburată, Brianna clipi, ferindu-se de lumina puternică. Gray îi spusese că avea să fie ignorat, însă în faţa lui, răsări, ca din pămînt, un microfon, înainte ca ei să facă primii paşi. Ţinînd-o strîns de mînă şi continuînd să meargă, el răspunse degajat la unele întrebări şi le evită, cu mult tact, pe altele.

Impresionată, ea privi în jur şi constată că, în proajmă, nu erau decît oameni pe care-i văzuse în reviste cu foi lucioase, în filme sau pe micul ecran. Unii dintre ei se plimbau prin hol, asemeni oamenilor

obișnuiți, trăgînd un ultim fum din țigară, bîrfind sau discutînd probleme profesionale, la un pahar.

Din cînd în cînd, Gray o mai prezenta. Ea încerca să pară cît mai naturală în răspunsuri și să rețină nume și chipuri, pentru a avea ce le povesti celor de acasă.

Unii erau îmbrăcați elegant, alții, mai modest. Văzu diamante și văzu blugi. Văzu șepci de baseball și costume de mii de dolari. Simți mirosul de floricele, pe care l-ar fi întîlnit, probabil, în orice sală de cinema, de pe orice continent, și pe cel de gumă de mestecat, alături de mireasma parfumurilor fine. Deasupra tuturor însă plutea mantia subțire și strălucitoare a vrajei.

Cînd își ocupară locurile în sală, Gray își întinse brațul pe spătarul scaunului ei și, răsucindu-se, îi veni cu gura în dreptul urechii.

— Ești impresionată?

— La nebunie. Am senzația că am intrat într-un film, nu că am venit să văd unul.

— Asta din cauză că asemenea evenimente n-au nici o legătură cu realitatea. Așteaptă să vezi petrecerea ce va urma.

Brianna răsuflă precaută. Am venit tocmai din Clare, se gîndi ea. De la mare depărtare.

Nu avea vreme să disece tot. Becurile se stinseră, treptat, iar ecranul se lumină. Timp de cîteva clipe, cît

pe ecran stătu scris numele lui Gray, Brianna simţi o emoţie cumplită.

— Este minunat, şopti ea. Acesta este un lucru minunat.

— Hai să vedem dacă şi restul este la fel de bun.

După părerea Briannei, era. Acţiunea se derula, cu un suspans care o ţinu nemişcată în fotoliu. Faptul că citise cartea, că ştia întreaga intrigă, că recunoscuse, în dialoguri, pasaje întregi din cuvintele lui Gray, părea să nu aibă nici o importanţă. Stomacul tot încordat îi era, buzele, tot strînse, ochii tot uimiţi priveau. La un moment dat, Gray îi strecură o batistă în mînă, ca să-şi şteargă obrajii.

— Eşti spectatorul perfect, Brie, nu-mi dau seama cum de am urmărit un film, fără tine.

— Ssst! Ea oftă, îi luă mîna şi i-o ţinu strîns, trăind, cu sufletul la gură, punctul culminant şi aprecierile finale, urmate de răsunătoare aplauze.

— Aş spune că am dat lovitura.

— N-or să mă creadă, rosti Brianna, cîteva ore tîrziu, în timp ce ieşeau din liftul hotelului *Plaza*. Nici eu nu m-aş crede. Am dansat cu Tom Cruise. Chicotind, ameţită de vin şi de atmosferă, ea făcu o mică piruetă. Ţie îţi vine să crezi?

— N-am încotro! zise Gray, descuind uşa. Am văzut cu ochii mei. El mi s-a părut foarte atras de tine.

— Oh, a vrut doar să discutăm despre Irlanda. Are o afinitate pentru ţara asta. Este un tip încîntător şi este îndrăgostit, la nebunie, de soţia lui. S-ar putea să vină să stea la hanul meu.

— Nu m-ar mira ca, după seara asta, hanul să se umple de celebrităţi. Căscînd, Gray îşi aruncă pantofii, i-ai fermecat pe toţi.

—Voi, americanii, mereu vă daţi în vînt după cîte o voce irlandeză. Brianna îşi desfăcu închizătoarea colierului şi, strecurînd şiragurile printre degete, le aşeză în cutiuţa lor. Sînt atît de mîndră de tine, Gray. Toată lumea n-a vorbit decît despre frumuseţea filmului şi despre Oscar. Scoţîndu-şi cerceii, ea îi zîmbi. Imaginează-ţi, tu cîştigînd un Oscar.

— Nu se poate. El îşi scoase haina şi o aruncă neglijent. N-am scris eu scenariul.

— Dar... Ea îşi descălţă pantofii şi, desfăcîndu-şi fermoarul, exclamă, dezamăgită: Nu este corect. Ar trebui să primeşti unul.

Gray surîse şi, dezbrăcîndu-şi cămaşa, o privi peste umăr. Replica i se usca pe vîrful limbii.

Ea îşi scoase rochia şi rămase în furoul fără bretele, cumpărat de el ca să se asorteze toaletei. Albastru-închis. Mătase. Dantelă.

Luat prin surprindere, el se încordă cînd ea se aplecă să-şi desfacă ciorapii fumurii, prinşi în portjartier. Mîinile delicate, cu unghii îngrijite, nevopsite,

lunecară pe coapsa fină, peste genunchi, peste gambă, răsucind ciorapul.

Brianna spunea ceva, însă vacarmul din capul lui îl făcu să nu audă nimic. O parte din mintea lui îl avertiza să-și stăpînească dorința sălbatică. O alta îl împingea să se lase pradă acesteia. Așa cum voise. Dur, repede, cu nepăsare.

După ce își aranja, cu grijă, ciorapii, Brianna începu să-și scoată acele din păr. Mîinile lui Gray se strînseră în pumni pe lîngă corp, cînd șuvițele ei, roșcat-aurii, se revărsară pe umerii goi. El își auzea respirația, devenită tot mai precipitată. Aproape că simțea acea mătase sfîșiindu-se în mîinile lui, acea piele aprinzîndu-se sub el, aproape că savura acea căldură, în timp ce gura i se închidea lacomă.

Gray se forță să se întoarcă. Nu avea nevoie decît de un minut, ca să-și recapete controlul, se asigură el. N-ar fi fost drept să o înspăimînte.

— Și o să fie atît de plăcut cînd le voi povesti la toți. Brianna așeză peria la loc și, pufnind iarăși în rîs, făcu o nouă piruetă. Nu-mi vine să cred că este miezul nopții și că sînt încă trează. Mă simt exact ca un copil care a mîncat prea multe dulciuri. Nu cred că voi mai avea vreodată nevoie de somn. Ea se răsuci spre el, îl cuprinse cu brațele de mijloc și se lipi de spatele lui. Oh, Gray, am petrecut atît de bine! Nu știu cum să-ți mul- tumesc pentru tot.

— Nu trebuie să o faci. Vocea lui era aspră, fiecare celulă din trup fiindu-i în alertă.

— Oh, dar tu eşti obişnuit cu astfel de lucruri. Inocentă, ea coborî un şir de sărutări, de la un capăt la altul al umerilor lui. Gray strînse din dinţi şi-şi înăbuşi geamătul. Bănuiesc că nu-ţi poţi imagina ce emoţionant a fost totul pentru mine. Dar eşti încordat. Automat, ea, începu să-i maseze spatele şi umerii. Tu eşti, probabil, obosit şi eu te ţin cu flecărelile mele. Întinde-te puţin să-ţi fac un masaj care să te relaxeze.

— Încetează, rosti el, poruncitor. Gray se răsuci rapid şi o cuprinse de încheieturi, făcînd-o să încremenească şi să privească uluită. Arăta furios. Nu, îşi dădu ea seama, arăta primejdios.

— Grayson, ce s-a întîmplat?

— Nu-ţi dai seama ce-mi faci? Cînd ea scutură din cap, el o trase aproape, înfigîndu-şi degetele în carnea ei. Văzînd cum nedumerirea din ochii ei cedă locul panicii, Gray reacţiona neaşteptat. La naiba! Gura lui zdrobi buzele ei, lacom, cu disperare. Dacă ea l-ar fi respins, el s-ar fi adunat. Ea însă îi atinse obrazul, cu o mînă tremurîndă, iar el se pierdu de tot. O singură dată, murmură el, tîrînd-o spre pat. O singură dată.

Acesta nu era iubitul răbdător şi tandru pe care ea îl cunoscuse. Era sălbatic, iar mîinile brutale apucau, smulgeau, posedau. Totul în el era dur — gura, mîinile, trupul. Timp de o clipă, în care el îi atacă fără cruţare

toate simțurile, Brianna se temu să nu se spargă ca o sticlă.

Șuvoiul întunecat al nevoii lui o învălui, șocînd-o, stîrnind-o și îngrozind-o, în același timp.

Ea strigă și aproape leșină, în timp ce degetele lui o atingeau nemiloase, vlăguind-o și incitînd-o.

Imaginea i se încețoșa, însă pe Gray îl vedea destul de clar. În lumina pe care o lăsaseră aprinsă, ochii lui păreau sălbatici.

Brianna îi rosti numele din nou și suspină cînd el o trase, cu brutalitate, în genunchi. Trupurile lor stăteau lipite pe cearceaful mototolit, iar mîinile lui rătăceau pe formele ei, împingînd-o neîndurător spre nebunie.

Neputincioasă, ea se arcui, cutremurîndu-se cînd dinții lui o zgîriară pe gît, iar mai apoi pe sîn. Acolo, el se desfătă lacom, de parcă era înfometat după savoarea ei, iar degetele nerăbdătoare îi creară senzații tot mai greu de suportat.

Gray nu mai putea raționa. De cîte ori făcuse dragoste cu ea, se luptase să-și țină un colțișor din minte atît de calm, încît mîinile să-i fie tandre, iar ritmul, lent. De astă dată nu exista decît ardoare, un foc cumplit, care mistuia mintea și trupul, arzînd orice urmă de civilizație. Măcinat de propria lui poftă și dorind-o cu înfocare pe Brianna, el nu se mai putea controla.

El voia ca ea să se zbată, să se chinuie, să țipe.

Și dorința i se împlini.

Pînă şi mătasea ruptă era o piedică prea mare. Înnebunit, el o sfîşie pînă la mijloc şi o întinse pe Brianna pe spate, ca să poată devora părţile nou etalate. În timp ce-şi croia drum spre ea, desfătîndu-se, Gray îi simţi mîinile încîlcindu-i-se prin păr şi unghiile zgîriindu-i umărul.

Îi percepu apoi tresărirea şi ţipătul înăbuşit cînd limba lui îşi începu jocul senzual.

Brianna murea. Nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască acestei ardori, acestei tensiuni, care creştea şi exploda, transformîndu-i trupul într-o masă de emoţii chinuitoare şi nevoi disperate.

Senzaţiile o împresurau din toate părţile, contopindu-se prea repede pentru a putea fi separate. Ea nu-şi dădea seama decît că el îi provoca stări incredibile, minunate şi cumplite. Extazul atins o lovi cu forţa unui pumn.

Ridicîndu-se, ea se agăţă de el şi se zvîrcoli pînă ce se răsuciră împreună pe pat. Gura ei aluneca acum pe trupul lui, la fel de lacomă, la fel de înnebunită. Mîinile ei nesigure îl găsiră, îl atinseră, astfel că întreaga ei fiinţă se cutremură de plăcere cînd el gemu.

Acum. Acum. Acum trebuia să se întîmple. El nu se putea opri. Mîinile lui lunecară pe pielea ei umedă, îi apucară puternic şoldurile şi i le ridicară. O pătrunse adînc şi, răsuflînd precipitat, o aşeză astfel încît să primească cît mai mult din fiinţa lui.

Dragostea lui fu dură şi de cîte ori ea se ridica să-l întîmpine, el se afunda tot mai adînc. Gray îi cercetă chipul cînd ea atinse acea culme finală, chinuitoare, şi observă cum ochii ei se întunecară, în timp ce muşchii i se contractară, împresurîndu-l.

Străbătut de senzaţii foarte apropiate durerii, el se descătuşa.

CAPITOLUL 17

El se răsuci şi rămase cu privirea pironită în tavan. Se putea blestema, ştia, dar nu putea să ia înapoi ceea ce făcuse.

Uitînd de grijă, de precauţie, el se dezlănţuise şi ruinase tot.

Brianna stătea acum ghemuită lîngă el şi tremura, iar el se temea să o atingă.

— Îmi pare rău, rosti el, într-un final, dîndu-şi seama de inutilitatea scuzelor. N-am intenţionat niciodată să te tratez astfel. Mi-am pierdut controlul.

—Ţi-ai pierdut controlul, murmură ea, întrebîndu-se în sinea ei cum de era posibil să-şi simtă trupul vlăguit şi energizat, în acelaşi timp. Crezi că aveai nevoie de aşa ceva?

Glasul ei era nesigur, observă el, şi răguşit, probabil ca urmare a şocului.

— Ştiu că scuzele sînt destul de neconvingătoare. Pot să-ţi aduc ceva? Puţină apă. El strînse pleoapele

și se blestemă din nou. Lasă-mă să-ți aduc cămașa de noapte. Sigur vrei cămașa de noapte.

— Nu, n-o vreau. Ea reuși să se întoarcă atît cît să-i vadă fața. El nu o privea, ci se uita fix în tavan. Grayson, nu mi-ai făcut rău.

— Sigur că ți-am făcut. Vei avea vînătăi care să dovedească acest lucru.

— Nu sînt fragilă, rosti ea, exasperată.

—Te-am tratat ca pe o... El nu putea să pronunțe cuvîntul, nu, nu putea să o facă în fața ei. Ar fi trebuit să mă port delicat.

—Te-ai purtat. Îmi face plăcere să știu că a trebuit să faci efort ca să fii tandru. Și-mi mai place să știu că ceva din mine te-a făcut să uiți să te porți astfel. Buzele ei se arcuiră cînd atinseră o șuviță de pe fruntea lui. Crezi că m-ai speriat?

— Știu că te-am speriat. El se trase în lături și se ridică. Nu mi-a păsat.

— Ei bine, m-ai speriat. Ea tăcu. Mi-a plăcut. Te iubesc.

El tresări și strînse mîna cu care ea îl atinse.

— Brianna, începu el, fără să aibă habar cum să continue.

— Nu te îngrijora. Nu am nevoie să-mi fie întoarse cuvintele.

— Ascultă, de multe ori lumea confundă sexul cu dragostea.

— Presupun că ai dreptate. Grayson, crezi că eu aş fi aici cu tine, că aş fi fost vreodată cu tine, dacă nu te-aş fi iubit?

El era un maestru al cuvintelor. Zeci de motive i se învîrteau prin minte.

— Nu, rosti el, într-un final, oprindu-se asupra adevărului. Nu cred. Ceea ce face ca totul să fie mai greu, murmură el ridicîndu-se şi închizîndu-şi pantalonii. N-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă atît de departe. Ştiu. Este vina mea.

— Nu există nici o vină aici. Ea îi cuprinse mîna, făcîndu-l să se aşeze. Faptul că eşti iubit nu trebuie să te întristeze, Grayson.

Însă îl întrista. Îl îndurera, îl speriase.

— Brie, eu nu pot să-ţi dau ceea ce vrei sau ceea ce-ţi trebuie. Nu există nici un viitor alături de mine, nu există casă la ţară şi copii în curte. Nu este scris să se întîmple aşa.

— Este păcat că gîndeşti aşa. Dar eu nu ţi-am cerut aşa ceva.

— Dar asta doreşti.

— Asta doresc, dar nu la asta mă aştept. Ea surîse, surprinzător de distantă. Am mai fost respinsă şi înainte. Ştiu foarte bine ce înseamnă să iubeşti şi partenerul să nu te iubească atît cît ai vrea sau cît ai avea nevoie. Ea scutură din cap, neîngăduindu-i lui Gray să vorbească. Cît de mult aş dori să reziste

legătura noastră Gray! Dar am să supravieţuiesc şi fără tine.

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. Nu-mi eşti indiferentă. Ţin la tine.

Ea ridică o sprînceană.

— Ştiu. Şi mai ştiu că te preocupă faptul că ţii la mine mai mult decît ai ţinut la vreo altă persoană.

El îşi deschise gura, o închise şi aprobă din cap.

— Da, este adevărat. Pentru mine, este ceva nou. Nu numai pentru mine, ci pentru amîndoi. Nesigur pe mişcările lui, el luă mîna ei şi o sărută. Ţi-aş dărui mai mult dacă aş putea. Îmi pare rău că nu te-am pregătit mai bine pentru această noapte. Eşti prima... femeie neexperimentată pe care am cunoscut-o, aşa că am încercat să fac totul încet.

Intrigată, ea îşi ridică, brusc, capul.

— Înseamnă că prima dată ai fost şi tu la fel de emoţionat ca mine.

— Mai mult. El îi sărută mîna din nou. Mult mai mult, crede-mă. Eu sînt obişnuit cu femei care cunosc toate rosturile şi regulile. Experimentate şi profesioniste, pe cînd tu...

— Profesioniste? Ochii ei se măriră, uluiţi. Ai plătit femei ca să te culci cu ele?

El o ţintui cu privirea. Probabil că era mult mai neştiutoare decît îşi închipuia dacă-i spusese aşa ceva.

— În ultima vreme, nu. Oricum...

— De ce a trebuit să faci asta? Un bărbat care arată ca tine, care are sensibilitatea ta.

— Ascultă, chestia asta s-a întîmplat demult. Într-o altă viaţă. Nu te mai uita aşa la mine, se răsti el. Cînd ai şaisprezece ani şi eşti singur pe stradă, nimic nu este gratis. Nici măcar sexul.

El se ridică, bâtînd parcă în retragere. Ochii lui erau tulburaţi de ruşine, în aceeaşi măsură în care erau tulburaţi de furie.

— N-am de gînd să abordez acest subiect.

— De ce nu?

—Dumnezeule! Tremurînd, el îşi trecu ambele mîini prin păr. Este tîrziu. Avem nevoie de cîteva ore de somn.

— Grayson, este chiar atît de greu să vorbeşti cu mine? Tu cunoşti aproape totul despre mine, fie lucruri rele, fie bune. Crezi că dacă aş afla anumite lucruri despre tine, te-aş aprecia mai puţin?

El nu ştia sigur cum avea să fie şi, în sinea lui, îşi spuse că nu-i pasă.

— Nu este important, Brianna. Nu are nimic de-a face cu existenţa mea de acum, cu noi.

Cu ochii deveniţi, brusc, de gheaţă, ea se ridică să-şi pună cămaşa de noapte pe care, mai devreme, o refuzase.

—Treaba ta, dacă vrei să mă ţii la distanţă.

— Nu fac asta.

Ea îşi trase materialul de bumbac peste cap şi-şi aranjă mînecile.

— Cum spui tu.

— Fir-ar să fie, eşti teribilă, nu-i aşa? Furios pe ea, Gray îşi afundă mîinile în buzunare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba înţelegi foarte bine, i-a reteză el. Arunci vina, risipeşti puţin aer glacial şi totul se întîmplă cum vrei tu.

— Ne-am înţeles că nu este treaba mea. Îndreptîndu-se spre pat, ea se apucă să aranjeze cearceafurile pe care le mototoliseră. Dacă te simţi vinovat, nu-mi căuta mie pricină.

— Mi te-ai strecurat în suflet, murmură el. Ai ştiut să mi te strecori în suflet. Înfrînt, el expiră şuierînd. Poftim! Aşează-te, am să-ţi spun o poveste.

El se întoarse cu spatele la Brianna şi începu să scotocească, prin sertar, după pachetul de ţigări din care fuma numai cînd lucra.

— Primul lucru pe care mi-l amintesc este mirosul. Gunoi intrat în putrefacţie, mucegai, ţigări împuţite, zise el, privind, pe ascuns, la fumul care urca în tavan. Iarbă. Nu de genul celei pe care o coseşti, ci de genul celei pe care o inhalezi. Probabil că tu n-ai mirosit niciodată marijuana.

— Nu, n-am mirosit. Ea rămase cu mîinile în poală şi cu ochii pe el.

— Păi, cam la asta se reduce prima mea amintire, simţul olfactiv este cel mai puternic, rămîne impregnat — bun sau rău. Îmi amintesc şi zgomotele. Glasuri ridicate, muzică dată tare, cineva făcînd sex în camera de alături, îmi amintesc că-mi era foame şi că nu puteam să ies din camera mea, pentru că ea mă încuiase din nou. Cea mai mare parte din timp era drogată şi nu-şi amintea, întotdeauna, că are un copil ce trebuia hrănit.

După ce căută alene, cu privirea, o scrumieră, Gray se rezemă de scrin. În definitiv, nu era chiar atît de greu de povestit, conchise el. Era ca şi cînd ar fi născocit o scenă în mintea lui. Aproape la fel.

— Ea mi-a spus, odată, că a plecat de-acasă cînd avea şaisprezece ani. A vrut să scape de părinţi, de toate regulile. Aceştia, după cum spunea ea, erau nişte oameni limitaţi, care s-au pierdut cu firea, aflînd că ea se droga şi aducea băieţi în casă. Ei, pur şi simplu, nu-i păsa, trăia după capul ei. Aşa că, într-o zi, a plecat şi a aterizat la San Francisco. Acolo se putea juca în voie de-a hippi, însă a căzut în capcana stupefiantelor, experimentînd multe porcării, plătind pentru multe, cerşind sau vînzîndu-se.

El tocmai îi spusese că mama lui era o prostituată, o narcomană şi aştepta să audă o exclamaţie şocată. Văzînd că Brianna continua să-l privească cu acel ochi de gheaţă, precauţi, el ridică din umeri şi merse mai departe cu povestirea.

—Avea probabil optsprezece ani cînd a rămas însărcinată cu mine. După spusele ei, făcuse deja două avorturi şi îi era teamă să mai facă unul. N-a ştiut niciodată sigur cine mi-a fost tatăl, dar era foarte convinsă că era unul din cei trei bărbaţi cu care se întîlnea mai des. S-a mutat cu unul din ei şi a hotărît să mă păstreze. Cînd aveam vreun an, s-a săturat de tipul cu care stătea şi s-a mutat cu altul. Acesta era proxenetul ei, îi făcea rost de droguri, însă o bătea cam des, aşa că a rupt-o cu el.

Gray scutură scrumul, făcînd o pauză lungă, care să-i permită Briannei să comenteze. Ea însă nu spuse nimic, rămînînd nemişcată în pat, cu mîinile împreunate.

— Peste următorii ani, putem sări fără probleme. În ce mă priveşte, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Ea s-a mutat cu un alt bărbat, a căzut în patima drogurilor. În perioadele de euforie, aş putea spune ca ataşamentul ei faţă de mine era evident. Mă mai altoia din cînd în cînd, dar nu se poate spune că mă rupea în bătaie — i-ar fi trebuit oarece efort şi interes. Mă încuia în casă ca să nu umblu brambura, cît făcea trotuarul sau se întîlnea cu traficanţii de droguri. Am trăit în mizerie şi-mi amintesc frigul. În San Francisco se face al naibii de frig. Aşa a izbucnit incendiul. Cineva din clădire a răsturnat un reşou. Aveam cinci ani pe atunci, eram singur şi eram încuiat în casă.

— Oh, Dumnezeule, Grayson. Ea îşi duse mîna la gură. Oh, Dumnezeule.

— M-am trezit înăbuşindu-mă, rosti el cu un glas distant. Camera era plină de fum, dar auzeam sirene şi ţipete. Am început să urlu şi să bat în uşă. Nu mai puteam să respir şi m-am speriat. Îmi amintesc că m-am prăbuşit la podea plîngînd. Apoi un pompier a spart uşa şi m-a luat de acolo. Nu ţin minte cum m-a scos afară. Nu-mi amintesc nici focul, în sine, nu ţin minte decît fumul din cameră. M-am trezit la spital, cu o asistentă socială alături. O tînără foarte drăguţă, cu ochi albaştri şi mîini delicate. Tot acolo mai era şi un poliţist. Prezenţa lui m-a agitat, căci fusesem învăţat să nu am încredere în nici o autoritate. M-au întrebat dacă ştiam unde îmi era mama. Eu însă nu ştiam. Cînd am ieşit din spital, am fost preluat de sistem. Am fost dus la un cămin de copii în timp ce căutările mamei mele au continuat. Ea nu a fost găsită, iar eu nu am mai văzut-o de atunci.

— N-a venit după tine?

— Nu, n-a venit. Tîrgul n-a fost chiar atît de rău. La cămin era curăţenie, aveai mese regulate. Marea problemă pentru mine a fost organizarea, căci nu eram obişnuit cu ordinea. Au existat intenţii de înfiere, dar eu am avut grijă ca acestea să nu se finalizeze. Nu voiam să fiu copilul-impostor al nimănui, indiferent cît de buni sau de răi ar fi fost potenţialii părinţi. Unii din ei erau chiar oameni foarte cumsecade. Eram

ceea ce ei numeau refractar. Îmi plăcea să fiu astfel. Faptul că eram zurbagiu îmi dădea o identitate, așa că făceam multe năzbîtii. Eram un tip dur, cu o gură mare și comportament groaznic. Îmi plăcea să mă încaier, pentru că eram puternic și aveam șanse de izbîndă.

Era de așteptat să fiu astfel, rosti el, rîzînd ușor. Asta a fost partea cea mai proastă. Eram rezultatul mediului din care proveneam și eram mîndru de acest lucru. Nici un pedagog, nici un psihiatru, nici un asistent social nu aveau să o scoată la capăt cu mine. Fusesem învățat să urăsc autoritatea și acesta era singurul lucru pe care ea mi-l predase cum trebuie.

— Dar școala, căminul... Ți-au fost bune?

O scînteie batjocoritoare străluci în ochii lui.

— Oh, da, au fost extraordinare. Trei metri pătrați și un pat. El răsuflă precipitat, văzînd expresia ei încurcată. Ești o statistică, Brianna, un număr. O problemă. Și sînt o mulțime de alte statistici, de alte numere și de alte probleme care să te dea la o parte. Sigur, pot să spun că unii erau interesați, încercau să facă schimbări. Dar ei, cu întrebările și testele lor, cu regulamentele și disciplina lor, erau inamici. Așa că, urmînd exemplul mamei, la șaisprezece ani am șters-o. Am trăit pe străzi, cum am putut. Nu m-am atins de droguri, nu m-am vîndut, dar altceva, ce n-am făcut, nu cred să mai existe.

El se depărtă de scrin şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am furat, am înşelat, am escrocat. Într-o zi, cînd tipul, pe care încercam să-l fraieresc, s-a prins şi mi-a tras o mamă de bătaie, soră cu moartea, am avut o revelaţie. Cînd mi-am revenit şi m-am trezit pe o stradă dosnică, cu gura plină de sînge şi cu cîteva coaste betegite, am ajuns la concluzia că aş putea să găsesc o cale mai bună de a-mi cîştiga existenţa. M-am îndreptat spre New York. Am vîndut nenumărate ceasuri pe Fifth Avenue. O vreme, m-am ocupat cu jocuri de noroc şi am început să scriu. Primisem o educaţie destul de bună la cămin. Dar la şaisprezece ani, fiind un asemenea nemernic, nu puteam să recunosc aşa ceva. În schimb, la optsprezece ani, în New York, acest lucru nu mi s-a mai părut un lucru groaznic. Ceea ce părea groaznic, ceea ce, dintr-o dată, a început să pară de-a dreptul groaznic, a fost că eu eram la fel ca ea. Am hotărît atunci să devin altă persoană. Mi-am schimbat numele. M-am schimbat de tot. Mi-am luat o slujbă onestă — ajutor de chelner la un local, în Village. L-am îngropat treptat pe acel ticălos, pînă am devenit Grayson Thane. Şi nu m-am mai uitat în spate, pentru că era inutil.

— Pentru că te durea, rosti Brianna, calm. Şi te supăra.

— Poate. Dar mai mult și mai mult, poate pentru că nu are nimic de-a face cu persoana care sînt acum.

Ea vru să-i spună că avea de-a face cu persoana care era, cu realizările lui, dar, răzgîndindu-se, se ridică și se așeză în fața lui.

—Te iubesc, așa cum ești acum. Brianna simți o durere, știind că el refuza ceea ce ea voia să-i dăruiască. Este chiar atît de cumplit pentru tine să accepți acest lucru, să știi că-mi pare rău pentru copilul, pentru tînărul de atunci și că admir culmea pe care a atins-o?

— Brianna, trecutul nu are nici o importanță. Pentru mine, nu are, insistă el. În cazul tău este altceva. Trecutul tău se pierde în negura timpului. Ești cufundată în el, în istorie, în tradiție. Te-a format și, din cauza lui, viitorul este la fel de important. Tu ești o planificatoare pe termen lung. Eu nu sînt. Nu pot să fiu. La naiba, nu vreau să fiu. Pentru mine, nu există decît prezentul.

Credea el oare că ea nu putea înțelege acest lucru, acum, după toate pe care i le povestise? Avea imaginea clară a băiețelului bătăuș, îngrozit de trecut, înspăimîntat de inexistența viitorului, agățîndu-se cu disperare de orice putea apuca, din prezent.

— În clipa de față sîntem împreună, nu-i așa? Tandru, ea îi cuprinse fața între palme. Grayson, nu pot să încetez să te iubesc doar ca tu să te simți mai bine. Nu pot să o fac doar ca eu să mă simt mai bine.

Pur şi simplu asta este. Ţi-am dat inima şi nu pot s-o iau înapoi. Şi mă îndoiesc că aş face-o, dacă aş putea. Asta nu înseamnă că trebuie să o primeşti, dar ar fi o prostie să o refuzi. Nu te costă nimic.

— Nu vreau să te fac să suferi, Brianna. El îşi strînse degetele în jurul încheieturilor mîinilor ei. Nu vreau să te fac să suferi.

— Ştiu. Desigur, se gîndi ea, el avea să o rănească, însă e de mirare că nu-şi dă seama că avea să se rănească şi pe el, la fel de mult. Vom accepta prezentul şi vom fi recunoscători că există, preciza ea. Dar spune-mi un lucru: Care era numele tău?

— Iisuse, nu te lasi deloc.

— Nu. Zîmbetul afişat cu mare uşurinţă, avea ceva misterios. Nu există ceva pe care să-l consider eşec.

— Logan, murmură el. Michael Logan.

Brianna pufni în rîs, făcîndu-l să se simtă jenat.

— Irlandez. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Talentul tău de povestitor, farmecul tău ar fi trebuit să-mi fie de ajuns.

— Michael Logan, rosti el, aprinzîndu-se, a fost un hoţ meschin, abject, care nu făcea două parale.

Ea oftă, apoi spuse:

— Michael Logan a fost un copil neglijat, necăjit, care avea nevoie de dragoste şi îngrijire. Şi greşeşti că-l urăşti atît de mult. Însă îl vom lăsa în pace. Brianna îl dezarmă, lipindu-se de el, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Mîinile ei începură să rătăcească

pe spatele lui, alinător. Ea ar fi trebuit să fie dezgustată de cele ce-i povestise el, se gîndi Gray. Ar fi trebuit să fie înfricoşată de felul în care el se purtase cu ea, în pat. Însă ea era acolo, ţinîndu-l strîns în braţe, oferindu-i o dragoste înspăimîntător de mare.

— Nu ştiu ce să fac cu tine.

— Nu trebuie să faci nimic. Ea îl atinse uşor cu buzele pe umeri. Mi-ai dăruit cele mai frumoase luni din viaţă. Şi îţi vei aminti de mine, Grayson, cît vei trăi.

El respiră prelung. Nu putea să nege acest lucru. Pentru prima dată în viaţă, cînd avea să plece, avea să lase în urmă o parte din fiinţa lui.

A doua zi dimineaţa, el fu cel care se simţi stînjenit. Micul dejun îl luară în apartament, în salonaşul cu vedere spre parc. Aştepta ca ea să-i arunce în faţă ceva din cele aflate noaptea trecută. El încălcase legea, el se culcase cu prostituate, el se bălăcise în canalele de pe străzi.

Ea însă stătea la masă, vizavi de el, arătînd proaspătă ca o dimineaţă în Clare, vorbind veselă despre vizita pe care aveau să o facă galeriei *Worldwide* în drum spre aeroport.

— De ce nu mănînci, Grayson? Îţi este rău?

— Nu, mi-e bine. El luă o porţie din clătitele care i se păreau apetisante, cred că îmi este dor de mîncărurile tale.

Cuvintele lui îşi atinseră ţinta. Expresia ei îngrijorată fu luminată de un surîs încîntător.

Mîine, le vei avea. Am să-ţi pregătesc ceva deosebit.

În replică, el se încruntă. Tot amînase să-i spună despre călătoria în Wales. Nu voise să-i strice şederea în New York. Acum însă se întrebă de ce îşi închipuise aşa ceva. Nimic din ce-i spusese seara trecută nu zdruncinase liniştea ei sufletească.

— Ah, Brie, de fapt o să facem un mic ocol, la întoarcerea în Irlanda.

— Oh! Încruntîndu-se, ea îşi lăsă jos ceaşca. Ai vreo treabă pe undeva?

— Nu chiar. Ne vom opri în Wales.

— În Wales?

— Este vorba despre acţiunile tale. Îţi aminteşti că ţi-am spus că am să-l rog pe agentul meu, de la bursă, să facă nişte verificări?

— Da. A aflat ceva neobişnuit?

— Brie, Triquarter nu există.

— Cum să nu existe. Doar am certificatul. Am primit scrisoarea.

— Nu există nici un Triquarter la bursa de valori. Pe nicăieri nu figurează nici o companie cu acest nume. Numărul de telefon, din antet, este fals.

— Cum să fie aşa ceva? Mi s-au oferit o mie de lire.

— Motiv pentru care mergem în Wales. Cred că merită drumul ca să facem nişte verificări personale.

Brianna scutură din cap.

— Sînt sigură că agentul tău, de la bursă, este foarte competent, Gray, dar probabil că a scăpat ceva din vedere. Dacă o companie nu există, nu se emit acțiuni și nici nu se oferă cineva să le cumpere înapoi.

— Ba se emit, dacă este o pungășie, rosti el, înfigîndu-și cuțitul în mîncare și fixînd-o cu privirea pe Brianna. O șarlatanie. Am oarece experiență în escrocheriile cu acțiuni. Închiriezi o cutie poștală, faci rost de un număr de telefon și te apuci să-ți cauți prada. Oamenii care să investească, îi explică el. Oameni dornici să cîștige, rapid, un ban. Te îmbraci la costum, îți adaptezi vocabularul, încropești niște acte, tipărești niște prospecte și niște certificate false. Strîngi banii și apoi dispari.

Ea tăcu, o clipă, filtrînd cu mintea spusele lui. Într-adevăr, și-l putea închipui pe tatăl ei căzînd în plasa unei asemenea farse. Întotdeauna el se aruncase în afaceri, cu capul înainte. Adevărul era că ea nu se așteptase să vadă un ban, atunci cînd luase cunoștință de afacere.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Și totul este în concordanță cu norocul avut de tata, în afaceri. Dar cum îți explici că am primit răspuns și că mi s-au oferit bani?

— Nu pot să-mi explic, rosti el, deși avea anumite păreri. De aceea mergem în Wales. Rogan a aranjat ca avionul lui să ne aștepte la Londra și să ne ducă în

Wales. După ce vom termina treaba, ne va duce înapoi în Irlanda.

— Înţeleg. Precaută, ea puse deoparte cuţitul şi furculiţa. Ai discutat chestiunea cu Rogan, că doar este bărbat, şi împreună aţi stabilit totul.

Gray îşi drese glasul şi-şi curăţă dinţii, trecînd cu limba pe deasupra lor.

— Am vrut să te bucuri din plin de această călătorie, să nu ai nici un fel de grijă. Deoarece reacţia ei se rezumă la a-l ţintui cu acei ochi verzi, de gheaţă, el ridică din umeri. Aştepţi nişte scuze, dar să ştii că nu le vei primi. Ea îşi împreună mîinile, le aşează pe marginea mesei şi continuă să tacă. Aş fi făcut singur călătoria asta, dar se pare că voi avea nevoie de tine, de vreme ce acţiunile sînt pe numele tatălui tău.

— Şi fiind pe numele tatălui meu, înseamnă că afacerea mă priveşte direct şi personal. Eşti amabil că vrei să mă ajuţi.

— Lasă dracului tîmpeniile.

Ea tresări, simţindu-şi stomacul fremătînd în faţa inevitabilei discuţii contradictorii.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, Grayson.

— Atunci, să nu faci aici cu mine pe profesoara supărată. Cînd Brianna se ridică, ochii lui scînteiară şi se strînseră. Să nu pleci, fir-ar să fie.

— N-am să stau ca cineva să mă înjure, să ţipe la mine sau să mă facă să mă simt incapabilă, pentru că sînt o fiică de fermier.

— Ce naiba au de-a face unele cu altele? Văzînd că ea continuă să se îndrepte spre dormitor, el se ridică brusc de la masă, o apucă puternic de braţ şi o răsuci înapoi. Un fior de panică umbri, o clipă, chipul ei. Ţi-am spus să nu pleci de lîngă mine.

—Vin şi plec cînd poftesc, la fel ca şi tine. Iar acum mă duc să mă îmbrac, ca să fiu gata pentru călătoria pe care atît de minuţios ai pregătit-o.

—Vrei să loveşti în mine, poftim, dă-i drumul. Însă vom lămuri chestiunea pe loc.

— Am rămas cu impresia că deja ai făcut-o. Mă doare braţul, Grayson.

— Iartă-mă. El o eliberă şi-şi afundă mîinile în buzunare. Ascultă, m-am aşteptat să te superi puţin, dar nu mi-am închipuit ca cineva, cu atîta judecată ca tine, să dea faptului o asemenea amploare.

— Ai aranjat totul pe la spatele meu, ai luat hotărîri în locul meu, ai conchis că nu mă pot descurca singură, şi eu dau faptului amploare? Păi, atunci nu am ce să mai spun. Sînt sigură că ar trebui să-mi fie ruşine.

— Încerc să te ajut. Glasul lui se ridică din nou, însă el luptă, din răsputeri, să şi-l ţină sub control şi să-şi stăpînească mînia. Nu are nimic de-a face cu faptul că ai fi incapabilă, ci cu faptul că eşti lipsită de experienţă. Cineva ţi-a spart casa. Nu poţi să faci nici o legătură? Privindu-l fix, ea păli.

— Nu, de ce nu o faci tu pentru mine?

— Ai scris despre acțiuni, apoi cineva îți sparge casa. Răvășește totul repede, cu neglijență, cu disperare chiar. La scurt timp, cineva îți apare în fața ferestrei. De cît timp stai în casa aceea, Brianna?

— De o viață.

— Și s-a mai întîmplat înainte așa ceva?

— Nu, dar... Nu.

— Deci are sens să legăm faptele. Am vrut să vezi cum arată întreg tabloul.

— Ar fi trebuit să-mi spui acest lucru de la început. Tremurînd, ea se așeză pe brațul scaunului. N-ar fi trebuit să mi-l ascunzi.

— Este doar o supoziție. Dumnezeule, Brie, ai destule pe cap. O ai pe maică-ta, pe Maggie și pe copilul ei, mă ai pe mine. Te preocupă problema găsirii femeii cu care a fost încurcat tatăl tău. Nu voiam s-o mai adaug și pe asta.

— Ai dorit să mă protejezi. Încerc să înțeleg acest lucru.

— Sigur că am dorit să te protejez. Nu-mi place să te văd îngrijorată. Te... El se întrerupse, uluit. Ce anume fusese cît pe ce să rostească? El făcu un pas mare în spate, distanțîndu-se, mental, de acele două cuvinte și, fizic, de ea. Nu-mi ești indiferentă.

— Bine. Devenită, brusc, obosită, ea își dădu părul spre spate, iartă-mă că am făcut o scenă din toată povestea asta. Să nu mai ții lucrurile ascunse de mine, Gray.

— N-am să le mai ţin. El o atinse pe obraz şi stomacul începu să-i fremete. Brianna!

— Da.

— Nimic, rosti el, lăsîndu-şi mîna să-i cadă liberă pe lîngă corp. Nimic. Ar fi bine să ne apucăm de strîns dacă vrem să mai ajungem la *Woridwide*.

Cînd poposiră în Wales, ploua şi, fiind prea tîrziu, nu avură vreme decît să se cazeze în micuţul hotel, lipsit de strălucire, la care Gray reţinuse camera. Brianna îşi făcu, rapid, o impresie despre oraşul Rhonda, unde mohorîtele şiruri de case erau strîns grupate, iar cerul plumburiu arunca rafale de ploaie pe drum. După ce serviră o masă fără gust, se prăbuşiră, extenuaţi, în pat.

Gray se aştepta ca ea să se plîngă. Serviciul nu ora din cel mai bun, iar călătoria fusese grea, chiar şi pentru el. A doua zi, ea nu spuse nimic, se îmbrăcă şi-l întrebă ce aveau să facă.

— Zic să facem o investigaţie la oficiul poştal, ca să vedem dacă prindem vreun fir. El o urmări pe Brianna prinzîndu-şi părul în coc, mişcările fiindu-i simple şi precise, deşi ochii îi erau încercănaţi. Eşti obosită.

— Puţin. În ultima vreme, am tot schimbat fusele orare. Ea privi încruntată, pe fereastră, la soarele palid care încerca să pătrundă înăuntru. Întotdeauna îmi gîndit că Wales-ul este un loc sălbatic şi frumos.

— În cea mai mare parte, este, Munţii şi coasta marii sînt splendide. Peninsula Lleyn — puţin cam mult

amenajată pentru turism şi plină de englezi în vacanţe — este minunată. Mai sînt apoi zonele colinare pastorale, cu specific galic. Dacă ai să vezi ţinuturile mlăştinoase, în soarele după amiezii, îţi vei da seama cît de sălbatică şi de frumoasă este această ţară.

— Ai fost în multe locuri. Mă uimeşti că le mai deosebeşti între ele.

— Întotdeauna ceva îţi rămîne în minte. El privi prin camera întunecoasă. Îmi pare rău de asta, Brie. A fost cea mai convenabilă. Dacă vrei să mai rămînem o zi sau două, am să-ţi arăt peisajul.

Ideea de a-şi lăsa baltă responsabilităţile şi de a cutreiera, cu Gray, ţinuturi necunoscute o făcu să zîmbească.

— Cum terminăm treaba pentru care am venit, mă întorc acasă. Nu pot să mai abuzez de doamna O'Malley. Brianna se răsuci din faţa oglinzii. Şi tu vrei să-ţi reiei lucrul. Se vede.

— M-ai prins. El o cuprinse de mîini. După ce termin cartea, voi avea puţin timp liber pînă la începerea turneului. Am putea să mergem undeva. Oriunde vei vrea. În Grecia sau în Pacificul de Sud. În Indiile de Vest. Ţi-ar plăcea? Într-un loc cu palmieri şi plajă, cu apă albastră şi soare strălucitor.

— Sună minunat. El, se gîndi ea, el care nu făcea niciodată planuri, le făcea acum. Briannei i se păru mai înţelept să nu facă această remarcă. O să fie dificil să plec din nou, atît de curînd, zise ea. După ce

mai strînse încă o dată mîinile lui, ea i le eliberă și-și luă poșeta. Eu sînt gata, dacă tu ești, adăugă.

Oficiul poștal îl găsiră destul de repede, însă femeia de la ghișeu păru imună la farmecul lui Gray. Nu era de datoria ei să furnizeze numele celor care închiriau căsuțe poștale, le spuse ea tăios. Puteau închiria și ei una dacă voiau și ea nu avea să discute despre ei cu străinii.

Cînd Gray întrebă despre compania Triquarter, primi ca răspuns o ridicare din umeri și o încruntătură. Numele nu-i spunea nimic femeii.

Gray luă în calcul și varianta mituirii, însă aruncînd o nouă privire la buzele strînse ale femeii, optă contra ei.

— Primul eșec, rosti el cînd ieșiră din clădirea poștei.

— Nu pot să cred că ți-ai imaginat că o să fie ușor.

— Nu, dar, uneori, te lovește norocul cînd te aștepți mai puțin. Vom încerca la companiile miniere.

— N-ar fi mai bine să raportăm totul la autoritățile locale?

— O să ajungem și acolo.

Neobosit, el asaltă birou după birou, punînd aceleași întrebări, căpătînd aceleași răspunsuri. Nimeni din Rhondda nu auzise de Triquarter. Brianna îl lăsă să preia controlul acțiunii, pentru simplul fapt că-i plăcea să-l vadă muncind. Ea avea senzația că Gray,

asemeni unui cameleon, putea intra în pielea oricărei persoane dorea.

Putea fi fermecător, tăios, oficial, viclean. Acesta era, probabil, felul în care el îşi făcea documentăriile, se gîndi ea. Punea nenumărate întrebări, iar răspunsurile le obţinea fie linguşind, fie intimidînd.

După patru ore, ea cunoştea mai mult despre minele de cupru şi despre economia galeză decît voise să ştie. Nu aflase însă nimic despre Triquarter.

— Ai nevoie de un sandviş, hotărî Gray.

— N-am să spun nu.

— În regulă, ne încărcăm bateriile şi regîndim situaţia.

— Nu vreau să fii dezamăgit că n-am descoperit nimic.

— Dar am descoperit. Ştim, fără să ne îndoim cîtuşi de puţin, că Triquarter nu există şi nici n-a existat vreodată. Cutia poştală este paravanul şi, după toate aparenţele, este încă închiriată de cei care au pus la cale escrocheria.

— Ce te face să crezi asta?

— Au nevoie de ea pînă rezolvă cu tine şi cu alţii ca tine. Îmi închipui că şi-au încheiat socotelile cu mulţi dintre investitori. Hai să încercăm aici. El o atenţionă, cu cotul, să intre în micul local.

Aromele îi erau destul de familiare, ca să o facă să-i fie dor de casă, iar glasurile erau destul de

străine, ca să-i pară exotice. Se aşezară la o masă, iar Gray ceru micul meniu, pus în tiplă.

— Mmm... Musaca. N-o să fie la fel de bună ca a ta, dar o să meargă. Vrei să încerci?

— Da. Şi aş dori şi un ceai.

După ce dădu comanda, Gray se aplecă în faţă.

— Ştii ce, Brie, eu mă gîndesc că moartea tatălui tău, imediat după cumpărarea acţiunilor, a avut un rol important. Ai spus că ai găsit certificatul în pod.

— Da, aşa este. Noi n-am umblat prin toate cutiile, după ce a murit tata. Mama... ce să-ţi mai spun, Maggie n-a avut puterea să o facă, iar eu am tot amînat pentru că...

— Pentru că Maggie suferea, iar mama ta nu ţi-ar mai fi dat pace.

— Mie nu-mi plac scandalurile. Ea îşi strînse buzele şi-şi plecă ochii spre masă. Este mai uşor să te dai la o parte din calea lor. Brianna îşi ridică privirea, dar şi-o mută din nou. Maggie a fost lumina vieţii tatălui meu. El m-a iubit şi pe mine, dar ce exista între ei era cu totul aparte. Nu exista decît între ei. După moartea lui, Maggie a suferit cumplit şi, tot atunci, s-a declanşat problema casei, care mi-a fost lăsată mie şi nu mamei. Mama era amărîtă şi supărată, iar eu am tot lăsat acele lucruri. Vezi tu, voiam să-mi încep propria afacere. Aşa că mi-a fost mai uşor să ocolesc acele cutii, să le şterg de praf, din cînd în cînd, şi să-mi spun că am să mă ocup de ele mai încolo.

— Şi, pînă la urmă, ai făcut-o.

— Nu ştiu de ce am ales acea zi. Poate pentru că lucrurile se mai aranjaseră puţin. Mama era la casa ei, Maggie era cu Rogan, iar eu...

—Tu nu mai sufereai aşa de mult după el. Trecuse destul timp ca să faci ceea ce trebuia făcut.

— Destul de adevărat. Am crezut că o să pot umbla prin lucrurile păstrate de el, fără să mă doară atît de mult amintirea lui, fără să-mi doresc să fi fost altfel. În parte însă a fost şi ambiţie. Brianna oftă. Mă gîndeam să transform podul în cameră de oaspeţi.

— Asta este Brianna mea. El îi luă mîna. Deci, tatăl tău a pus certificatul în pod, la păstrare. Anii însă au trecut, fără ca cineva să-l găsească, fără ca cineva să se intereseze de soarta lui. Îmi închipui că emitenţii lui l-au şters din evidenţe. De ce să rişte să vă contacteze? Dacă ar fi făcut vreo investigaţie, ar fi aflat că Tom Concannon murise şi că moştenitorii nu aveau cunoştinţă de stocul de acţiuni. Pentru ei era pierdut, distrus sau aruncat din greşeală. Atunci ai trimis tu o scrisoare.

— Şi iată-ne aici. Asta însă tot nu explică de ce mi s-au oferit bani.

— În regulă, o să facem nişte ipoteze. Este unul din domeniile la care mă pricep cel mai bine. Să zicem că, atunci cînd s-a încheiat afacerea era o escrocherie în toată regula, aşa cum ţi-am explicat în New York. Să presupunem apoi că cineva devine ambiţios

sau norocos. Şi vrea să se extindă. Triquarter a ieşit din discuţie, însă resursele, profitul şi organizarea există încă. Se lansează, poate, într-o nouă şarlatanie, sau poate în ceva legal. Poate doar se joacă de-a afacerile curate, folosindu-le drept paravan. N-ar fi suprinzător dacă afacerile legale ar începe să meargă? Şi ar aduce chiar profituri mai mari decît escrocheriile? Acum trebuie să desfiinţeze învîrtelile murdare, sau măcar să încerce să le acopere.

Brianna îşi freca o tîmplă în timp ce mîncarea li se aşeză pe masă.

— Pentru mine, totul este prea confuz.

— Este ceva în legătură cu acele certificate de acţionari. Greu de spus ce anume. El se servi cu o porţie zdravănă. Nu, nici pe departe nu seamănă cu a ta, rosti el şi înghiţi dumicatul. Există însă ceva pe care ei doresc, cu tot dinadinsul, să-l recupereze, ba chiar sînt dispuşi să plătească pentru a-l recupera. Nu mult, nu atît cît să te facă să devii bănuitor sau interesat să investeşti mai departe. Ci atît ca să fi meritat aşteptarea.

—Tu chiar ştii cum funcţionează treburile astea, nu-i aşa?

— Prea bine. Dacă n-aş fi scris... Glasul lui se stinse, iar el dădu din umeri. Nu era un lucru asupra căruia să zăbovească. Ei bine, putem să ne considerăm norocoşi că s-a întîmplat să am ceva expe-

rienţă în domeniu. După ce mîncăm, mai facem nişte escale şi apoi predăm chestiunea poliţiei.

Ea încuviinţă dînd din cap, liniştind-o ideea că toată încurcătura avea să fie raportată poliţiei. Mîncarea o ajuta să-şi recapete buna sa dispoziţie. A doua zi dimineaţa, avea să fie acasă. Cînd se servi ceaiul, ea începu să viseze la grădina ei, la Con, la bucătăria ei.

— Ai terminat?

— Hmm? Gary îi zîmbi.

— Erai departe?

— Eram cu gîndul acasă. Trandafirii mei cred că au înflorit.

— Mîine, pe vremea asta, vei fi în grădina ta, îi promise el şi, după ce puse pe masă cîteva bancnote pentru consumaţie, se ridică.

Afară, el o cuprinse pe după umeri.

—Vrei să mergem cu mijloacele de transport în comun? Dacă prindem un autobuz, vom traversa oraşul mult mai repede. Aş putea să închiriez o maşină dacă vrei.

— Nu te prosti. Autobuzul este perfect.

— Atunci, haide să... i-a stai puţin. El o răsuci, împingînd-o cu spatele în pragul localului. Să vezi şi să nu crezi, murmură el, rămînînd cu privirea pironită în josul străzii. Extraordinar!

— Ce este? Mă zdrobeşti.

— Iartă-mă. Vreau să stai cît mai în umbră şi să arunci o privire vizavi. Ochii lui începură să stră-

lucească. Exact în direcția oficiului poștal. Uită-te la bărbatul cu umbrelă.

Brianna scoase capul din ascunzătoare și trecu strada, în revistă.

— Da, rosti ea, după o clipă, este acolo un bărbat cu o umbrelă.

— Nu ți se pare cunoscut? Întoarce-te în urmă cu cîteva luni. Ne-ai servit la amîndoi somon, după cîte îmi aduc aminte, și trifle.

— Nu știu cum de reușești să-ți amintești și mîncărurile. Ea ieși mai mult din ascunzătoare și-și încorda privirea. Mie mi se pare destul de obișnuit. Are figură de avocat sau de bancher.

— Bingo. Așa ne-a și spus. Bancherul din Londra, ieșit la pensie.

— Domnul Smyte-White. Amintirea fulgerătoare o face să zîmbească. Este ciudat, nu-i așa? De ce ne ascundem de el?

— Pentru că este straniu, Brie. Pentru că este foarte, foarte straniu că musafirul nostru, de peste noapte, cel care s-a întîmplat să viziteze împrejurimile, cînd casa ți-a fost spartă, se plimbă pe o stradă din Wales, în dreptul oficiului poștal. Pe ce facem pariu că are închiriată o cutie poștală, acolo?

— Oh! Ea se rezemă din nou de ușă. Dumnezeule, ce-o să facem?

— Așteptăm. Și apoi îl urmărim.

CAPITOLUL 18

Cei doi nu trebuiră să aştepte prea mult. La nici cinci minute de intrarea în oficiul poştal, Smyte-White ieşi afară. După ce aruncă, rapid, o privire în stînga şi în dreapta, o apucă în susul străzii, legănîndu-şi umbrela ca un pendul, pe lîngă el.

— La naiba, ne-a dat de gol.

— Poftim?

—Vino repede. Gray o prinse pe Brianna de mînă şi se avîntă după Smyte-White. Ne-a dat de gol, diriginta poştei sau ce naiba era. I-a spus că ne-am interesat.

— De unde ştii?

— Pentru că, brusc, el a devenit grăbit. Gray se asigură, înjură şi, trăgînd-o pe Brianna după el, traversă strada alergînd în zigzag printre un camion şi o limuzină. Inima ei tresări cînd cei doi şoferi replicară, acţionîndu-şi violent claxoanele. Schimonosit la faţă, Smyte-White privi în spate şi, zărindu-i, începu să fugă.

— Stai aici, Brianna, îi porunci Gray.

— Nici să nu te gîndeşti. Ea se luă după Gray, picioarele lungi ţinînd-o la numai trei paşi distanţă de el. Prada lor încercase să se furişeze şi să scape, lovind pietomii cu coatele, dar nu se putea pune cu doi urmăritori tineri şi viguroşi.

Ca şi cînd ar fi ajuns la aceeaşi concluzie, Smyte-White se opri, gîfîind, în dreptul farmaciei. Îşi scoase o batistă albă ca să-şi şteargă sprîncenele, apoi se întoarse, mărindu-şi uluit ochii din spatele lentilelor strălucitoare.

— Ah, domnişoară Concannon, domnule Thane, ce surpriză! El avu tupeul şi puterea să zîmbească, cu toate că-şi dusese mîna la inimă, o inimă care bătea puternic. Ce mică este lumea. Sînteţi în Wales, în vacanţă?

— Ca şi dumneata, i-o reteză Gray. Avem probleme de discutat, amice. Vrei să le discutăm aici sau la secţia de poliţie?

Smyte-White clipi, inocent. Cu gestu-i caracteristic, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele.

— Probleme? Mă tem că sînt în încurcătură. Cred că nu este vorba despre incidentul nefericit de la hanul dumitale, domnişoară Concannon. După cum v-am spus, n-am pierdut nimic şi nu am de făcut nici o plîngere.

— Nu este de mirare că n-ai pierdut nimic, de vreme ce dumneata ai făcut toată dezordinea. Chiar a trebuit să-mi arunci toate lucrurile pe jos?

— Poftim?

— Se pare că vom discuta la poliție, rosti Gray, apucîndu-l pe Smyte-White de braț.

— Mă tem că astăzi nu pot să întîrzii nici un minut, deși mi-a făcut plăcere să vă întîlnesc. E! încercă, însă fără succes, să scape din încleștarea lui Gray. După cum vedeți, sînt în mare grabă. O întîlnire de care am uitat complet. Am întîrziat foarte mult.

—Vrei sau nu certificatul de acționar înapoi? Gray avu plăcerea să-l vadă pe bărbat tăcînd și cumpănind, o clipă. În spatele lentilelor ochelarilor pe care și-i aranjase cu grijă pe nas, ochii deveniră, brusc, șireți.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Ba înțelegi foarte bine, cum de altfel înțelegem și noi. O șarlatanie este o șarlatanie în orice țară, în orice limbă. Nu știu exact care este pedeapsa în Marea Britanie pentru fraudă, abuzuri de încredere, acțiuni false, dar în țara din care vin eu este destul de aspră. În plus, ai folosit poșta, Smyte-White. Ceea ce a fost, probabil, o mare greșeală. Odată ce timbrezi un lucru și-l încredințezi poștei, frauda devine fraudă poștală. O afacere mai periculoasă. Gray îl lăsă pe Smyte-White să transpire puțin, apoi continuă: Apoi mai este și faptul că ți-ai stabilit sediul în Wales și ai

făcut escrocheria peste Marea Irlandei. Totul capătă astfel amploare internaţională. Te poţi aştepta la ani mulţi de temniţă.

— Ei, ei, nu văd rostul ameninţărilor. Smyte-White zîmbi din nou, însă transpiraţia începuse să i se adune pe sprîncene. Sîntem oameni de înţeles. Este o chestiune minoră, foarte minoră pe care o putem rezolva uşor, spre satisfacţia tuturor.

— Ce-ar fi să discutăm atunci despre ea?

— Da, chiar ce-ar fi? Expresia de pe chipul lui se schimbă, instantaneu. La un pahar. Aş fi încîntat să vă cinstesc pe amîndoi cu o băutură. Este un local chiar după colţ. Unul liniştit. Ce-ar fi să servim o halbă, două şi să lămurim toată chestiunea.

— De ce nu? Tu ce zici, Brianna?

— Eu cred că ar trebui să...

— Să discutăm, rosti Gray liniştit, ţinîndu-l strîns pe Smyte-White şi întinzînd cealaltă mînă spre Brianna. De cît timp eşti în joc?

— Oh, dragule, cu mult înainte de a vă fi născut voi. Acum am ieşit definitiv, vă spun sincer. În urmă cu doi ani, eu şi soţia mea am cumpărat un mic magazin de antichităţi, în Surrey.

— Parcă soţia dumitale era moartă, rosti Brianna, în timp ce Smyte-White îi direcţiona spre local.

— Oh, nu, nu. Iris este perfect sănătoasă şi se ocupă de afacerile mele, pînă voi reuşi eu să scap de această mică încurcătură. O ducem bine, adăugă el,

cînd intrară în local. Destul de bine. În afară de magazinul de antichităţi, avem investiţii în multe alte firme. Toate legale, vă asigur. Manierat pînă în măduva oaselor, el îi ţinu scaunul Briannei. O companie de turism First Flight, de care cred că aţi auzit...

Impresionat, Gray ridică o sprînceană.

—A devenit unul din cele mai mari concerne din Europa.

Smyte-White îşi aranja părul.

— Îmi place să cred că talentul meu de organizator a contribuit cu ceva la acest lucru. Iniţial, am început totul sub forma unei operaţiuni clandestine de contrabandă. El zîmbi spre Brianna, cerîndu-şi parcă scuze. Draga mea, sper că nu eşti prea şocată.

Ea scutură simplu din cap.

— Nimic nu mă mai poate şoca acum.

— Luăm cîte un Harp? întrebă el, făcînd pe gazda ospitalieră. Pare băutura cea mai adecvată. Considerînd tăcerea lor drept asentiment, Smyte-White făcu comanda. După cum vă spuneam, am făcut puţină contrabandă, îndeosebi cu tutun şi lichior. Nu ne-a plăcut prea mult şi am constatat că firma de turism producea mai mult profit, fără riscuri. Deoarece şi eu şi Iris înaintam în vîrstă, ne-am hotărît să ne retragem, ca să zicem aşa. Ştii că escrocheria cu acţiunile a fost ultima? Lui Iris i-au plăcut întotdeauna antichităţile, aşa că am folosit profiturile ca să cumpărăm magazinul şi să-l aprovizionăm. El tresări

sfios. Cred că este de prost gust să amintesc toate astea.

— Nu te jena. Gray lovi cu piciorul în scaunul lui, cînd îi se servi berea.

— Ei, închipuiți-vă surpriza și groaza pe care le-am trăit cînd am primit scrisoarea dumitale. Am păstrat cutia poștală din Wales deoarece avem investiții în acest ținut, dar afacerea Triquarter e demult apusă. Însă nu uitată. Îmi este rușine să spun că tatăl dumitale, odihnească-se în pace, a fost tras pe sfoară în cadrul eforturilor noastre de reorganizare. L-am considerat un om minunat, deosebit și sper să iei cuvintele mele ca atare și să nu le dai altă interpretare.

Brianna oftă simplu.

— Mulțumesc.

—Trebuie să spun că eu și Iris am intrat în panică cînd am primit scrisoarea dumitale. Dacă se făcea vreo legătură cu trecutul, reputația noastră, afacerea noastră, pe care cu drag am clădit-o în ultimii ani, se duceau de rîpă. Nu mai spun, ah... El se tamponă pe buze cu un șervețel. Ramificațiile legale.

— Ai fi putut să ignori scrisoarea, rosti Gray.

— Ne-am gîndit la această variantă. Și am procedat întocmai. Dar cînd Brianna ne-a scris din nou, ne-am dat seama că trebuie făcut ceva. Certificatul! Smyte-White avu bunul simț să roșească. Este înjositor să recunosc, dar pe el am semnat cu numele meu adevărat. Din aroganță, bănuiesc, căci la acea vreme

nu-l foloseam. Acum, cînd m-am afirmat cu el, aducerea lui în atenţia autorităţilor ar putea să pară ceva ciudat.

— Este cum ai spus tu, murmură Brianna, fixîndu-l cu privirea pe Gray. Aproape exact cum ai spus.

— Sînt mare, şopti el şi o bătu uşor pe mînă. Aşa că ai venit la *Blackthorn* să verifici, personal, situaţia.

— Da. Iris n-a putut să mă însoţească deoarece aşteptam un transport deosebit de Chippendale. După cum se ştie, eu a trebuit să mă sacrific din nou. Puţină nostalgie, puţină aventură. Am fost de-a dreptul fermecat de casa dumitale şi foarte îngrijorat cînd am aflat că te înrudeşti, prin alianţă, cu Rogan Sweeneey. În definitiv, el este un important om de afaceri, unul deosebit de abil. M-am temut că o să se ocupe de problemă. Astfel... cînd s-a ivit ocazia, am aruncat o ocheadă prin jur, căutînd certificatul. Smyte-White cuprinse mînna Briannei şi o strînse părinteşte. Te rog să mă scuzi pentru dezordine şi greutăţi. Nu ştiam precis cît timp voi fi singur. Am sperat că, intrînd în posesia acelui certificat, se va pune punct întregii afaceri nefericite. Dar...

— Certificatul i l-am dat lui Rogan spre păstrare, îi spuse Brianna.

— Ah! M-am temut de aşa ceva. Mi i s-a părut ciudat că el nu a apărut.

— Soţia lui urma să nască şi, în plus, pregătea vernisajul unei galerii. Brianna tăcu, dîndu-şi seama

că, de fapt, ea îl scuza pe cumnatul ei. Eu puteam să mă descurc singură cu această chestiune.

— Am început să intuiesc acest lucru după primele ore de şedere în casa dumitale. O persoană organizată este primejdioasă pentru cineva care se ocupă cu afaceri ilegale. M-aṃ mai întors o dată, gîndindu-mă să fac o nouă încercare, însă prins între cîinele dumitale şi eroul aflat în gazdă, a trebuit să-mi iau tălpăşiţa.

Bărbia Briannei se ridică.

—Te-ai uitat pe fereastra mea.

— Fără vreo intenţie indiscretă, zău. Draga mea, sînt suficient de bătrîn ca să-ţi fiu tată şi, în plus, am o căsnicie fericită. Bărbatul pufni ţîfnos, de parcă ar fi fost insultat. M-am oferit să cumpăr stocul de acţiuni şi oferta este încă valabilă.

— Jumătate de liră de acţiune, îi reaminti Gray, sec.

— Dublu faţă de cît a plătit Tom Concsannon. Am acte, dacă aveţi nevoie de dovadă.

— Oh, sînt convins că o persoană, cu talentul dumitale, poate să prezinte acte pentru orice fel de tranzacţie.

Smyte-White eliberă un oftat prelung şi îndurerat.

— Sînt sigur că te simţi îndreptăţit să mă acuzi de un astfel de comportament.

— Cred că poliţia va fi fascinată de comportamentul dumitale.

Nescăpîndu-l din ochi pe Gray, Smyte-White sorbi, în pripă, din bere.

— Zău, la ce ar mai servi asta acum? Doi oameni, ajunşi la vîrsta de aur, plătitori de impozite, soţi devotaţi, să fie ruinaţi şi trimişi în închisoare pentru păcatele trecutului.

— Ai înşelat oameni, i-o reteză Brianna. L-ai înşelat pe tata.

— I-am dat tatălui tău, Brianna, echivalentul banilor pe care i-a plătit. Un vis. A plecat dintre noi fericit, sperînd, ca mulţi alţii, să se îmbogăţească din nimic. Smyte-White îi zîmbi delicat. El nu a vrut decît speranţa că se va putea îmbogăţi.

Deoarece era adevărat, ea nu putu să spună nimic.

—Totuşi, nu este corect, reuşi Brianna să rostească, într-un final.

— Dar ne-am îndreptat. A-ţi schimba viaţa este un lucru foarte greu, draga mea. Necesită muncă, răbdare, hotărîre.

El îşi ridică din nou privirea cînd cuvintele lui atinseră ţinta. Dacă acest om, spusese adevărul că s-a străduit să se schimbe, atunci la acea masă erau două persoane care făcuseră acest efort. L-ar condamna ea pe Gray pentru ceea ce făcuse în trecut? Ar vrea ea să-l vadă tras înapoi de vechile greşeli?

— Nu vreau ca dumneata şi soţia dumnitale să ajungeţi la închisoare, domnule Smyte-White.

— Cunoaşte legile, Brianna, o întrerupse Gray, strîngîndu-i foarte tare mîna. Te joci, plăteşti! Poate că putem sări peste autorităţi, însă nobleţea a valorează mai mult de o mie de lire.

— După cum am explicat, începu Smyte-White.

— Acţiunile nu valorează o para chioară, îi replică Gray. Însă certificatul... Aş zice că acesta se ridică la zece mii.

— Zece mii de lire? urlă Smyte-Whhite, în timp ce Brianna rămase cu gura căscată. Ăsta este şantaj. Este jaf. Este...

— O liră acţiunea, continuă Gray. Mai mult decît rezonabil, ţinînd seama de acumulările pe care le-ai făcut, escrocînd. Şi dacă mai socotim şi profitul frumuşel, făcut de pe urma investitorilor, cred că visul lui Tom Concannon ar fi devenit realitate. Nu cred că ăsta este şantaj. Cred că este dreptate. Şi dreptatea nu se tocmeşte.

Palid, Smyte-White se lăsă în spătarul scaunului. Îşi scoase din nou batista şi-şi tampona faţa.

—Tinere, îmi storci inima.

— Nu, doar contul, care este destul de gras ca să suporte, i-ai pricinuit Briannei multe necazuri şi griji, i-ai făcut casa vraişte. Aş putea să te compătimesc pentru situaţia neplăcută în care te afli, dar nu cred că ţi dai seama ce înseamnă acea casă pentru ea. Ai făcut-o să plîngă.

— Oh, vai! Smyte-White îşi agită batista şi se tampona din nou. Îmi cer scuze. Este groaznic, este cumplit. Nici nu ştiu ce o să spună Iris.

— Dacă este deşteaptă, rosti Gray, tărăgănat, cred că o să spună să plăteşti şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu.

Smyte-White oftă şi-şi îndesă batista udă în buzunar.

— Zece mii de lire! Eşti un om dur, domnule Thane.

—Vai, Herb, cred că pot să-ţi spun Herb, deoarece, în acest moment, amîndoi ştim că eu îţi sînt prietenui cel mai bun.

Bărbatul încuviinţă trist:

— Din păcate, este adevărat. Schimbînd tactica, el se uită optimist spre Brianna. Ţi-am pricinuit necazuri şi îmi pare foarte rău. O să rezolvăm toată problema. Mă gîndeam dacă nu putem stinge datoria, oferindu-ţi altceva în schimb. O excursie. Mobilă pentru han. Avem nişte piese de mobilier foarte drăguţe la magazin.

— Banii vorbesc, rosti Gray, înainte ca Brianna să apuce să se gîndească la un răspuns.

— Un om dur, rosti Smyte-White, încovoindu-şi umerii. Bănuiesc că nu am de ales. Am să-ţi completez un cec.

—Va trebui să fie numerar.

Se auzi un nou oftat.

— Da, sigur. Atunci, trebuie să facem nişte aranjamente. Evident, cînd ies la plimbare, nu port cu mine asemenea sumă.

— Evident, consimţi Gray. Dar pînă mîine poţi să-i aduci.

— O zi-două, în plus, ar fi mult mai convenabil, începu Smyte-White, însă văzînd strălucirea din ochii lui Gray, se lăsă păgubaş. Aş putea să-i telegrafiez lui Iris după bani. Nu va fi nici o problemă ca, pînă mîine, banii să fie aici.

— Nici nu m-am gîndit că o să fie.

Smyte-White afişă un zîmbet abia schiţat.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să mă duc la toaletă. Scuturînd din cap, el se ridică şi se îndreptă spre spatele localului.

— Nu înţeleg. Pur şi simplu, nu înţeleg, şopti Brianna, cînd fu sigură că Smyte-White nu-i mai auzea. Am tăcut, deoarece m-ai tot lovit pe sub masă, dar...

—Înghiontit, o corectă Gray. Te-am înghiontit numai.

— Bine, dar voi şchiopăta o săptămînă. Ce vreau să spun însă este că-l laşi să plece, dar îl pui să plătească o sumă atît de mare. Nu mi se pare corect.

— Ba este foarte corect. Tatăl tău a avut visul lui, iar el i-a luat visul. Bunul Herb ştie că, uneori, o şarlatanie devine amară şi începi să-i numeri pierderile. Tu nu vrei să-l bagi în închisoare şi nici nu doresc asta.

— Nu, nu vreau. Dar să-i iau banii...

— El i-a luat pe-ai tatălui tău, cu toate că familiei tale nu i-a fost uşor să se lipsească de acele cinci sute de lire.

— Nu, dar...

— Brianna, ce-ar fi spus tatăl tău? Înfrîntă, ea îşi sprijini bărbia în pumn.

— Ar fi spus că a fost o mare păcăleală.

— Exact. Gray îşi aruncă privirea spre toaletă şl strînse pleoapele. Întîrzie prea mult. Aşteaptă puţin, mă duc să văd.

Brianna se încruntă în paharul ei. Buzele începură să i se arcuiască. Într-adevăr, era o mare păcăleală. Una pe care tatăl ei ar fi apreciat-o din plin.

Ea nu se aştepta să vadă banii. În nici un caz, o asemenea sumă. Nu credea să fie posibil. Îi era suficient să ştie că totul se lămurise, fără să se facă rău cuiva.

Ridicînd privirea, îl văzu pe Gray cu ochii aprinşi, ieşind ca o vijelie din toaleta bărbaţilor şi îndreptîndu-se spre bar. Înainte să se întoarcă la masă, avu o scurtă discuţie cu barmanul.

Chipul i se limpezi din nou cînd se prăbuşi în scaun şi-şi luă berea.

— Ce este? întrebă Brianna, după ce atmosfera se mai destinse puţin.

— Ce să fie, a şters-o. Pe fereastră. Ticălosul naibii.

—A şters-o? Ameţită de întorsătura situaţiei, ea închise ochii. A şters-o, repetă ea. Şi cînd te gîndeşti că începusem să-l plac, să cred.

— Exact aşa ceva trebuie să facă un maestru în escrocherii. Dar, în acest caz, cred că sîntem în posesia adevărului.

— Ce facem acum? Eu nu vreau să merg la poliţie, Gray. N-aş putea să trăiesc ştiind că i-am trimis în puşcărie pe aceşti oameni. Un gînd o fulgeră şi o făcu să deschidă larg ochii. Oh, fir-ar să fie, oare o avea soţie?

— Probabil. Gray sorbi meditativ din bere. În ceea ce ne priveşte, ne vom întoarce în Clare şi-l vom lăsa să fiarbă în suc propriu. Îl vom aştepta să iasă din bîrlog. Ne va fi foarte uşor să-l găsim din nou, dacă şi cînd vom vrea.

—Cum?

— Prin agenţia First Flight Tours. Apoi mai este şi asta. Sub privirea uluită a Briannei, Gray scoase un portofel. L-am buzunărit cînd eram în stradă. M-am asigurat, zise el, în timp ce ea încerca să-şi recapete răsuflarea. După atîţia ani, nici măcar nu m-am ruginit. El scuturâ din cap. Ar trebui să-mi fie ruşine. Apoi surîse şi bătu uşor portmoneul de palmă. Nu fi atît de şocată. Nu sînt decît cîteva bancnote şi buletinul de identitate.

Calm, Gray scoase banii din portmoneu şi-i îndesă în buzunar.

Îmi mai datorează încă o sută de lire. Aş spune că banii adevăraţi şi-i ţine la saltea. Are o adresă în Londra. Am găsit şi o fotografie a unei femei destul de atrăgătoare, cu înfăţişare respectabilă. Cred că este Iris. Oh, iar numele lui este Carstairs. John B. Carstairs, nu Smyte-White.

Brianna îşi duse mîna la frunte şi-şi apăsă locul dintre sprîncene.

— Simt că mi se învîrte capul.

— Nu-ţi face griji, Brianna, îţi garantez că vom mai auzi de el. Eşti gata de plecare?

— Cred că da. Ameţită de evenimente, ea se ridică. Este un om de mare tupeu. A întins-o fără să plătească băuturile.

— Oh, nu, le-a plătit. Gray o luă de braţ şi-l salută, din mers, pe barman. Este patronul acestei cîrciumi.

— Este... Brianna se opri, privi uluită şi pufni în rîs.

CAPITOLUL 19

Era bine să fii acasă. Aventurile şi farmecul călătoriei sînt minunate, se gîndi Brianna, dar la fel este şi simpla plăcere de a avea propriul pat, propriul acoperiş şi de a vedea familiară privelişte de la propria-ţi fereastră.

Nu o deranja să plece din cînd în cînd, atîta vreme cît exista un cămin la care să se întoarcă.

Mulţumită de viaţa cotidiană, Brianna lucra în grădină, bătînd ţăruşi pentru nemţişorii îmbobociţi, în timp ce parfumul de levănţică înmiresma aerul. Albinele zumzăiau prin preajmă, cochetînd neobosite cu lupinele.

Din spatele casei se auzeau rîsete de copii şi lătrăturile vesele ale lui Con, care alerga după mingea pe care i-o aruncau tinerii ei vizitatori americani.

New York-ul părea foarte departe şi exotic, asemeni perlelor pe care le pusese pe fundul sertarului toaletei. Ziua pe care o petrecuse în Wales fusese

asemănătoare cu o piesă de teatru ciudată şi foarte pitorească.

Ridicîndu-şi privirea, ca să-şi aranjeze borul pălăriei, Brianna studie fereastra lui Gray. El lucra. De cum lăsară bagajele din mînă, el se apucase de lucru. Brianna se întrebă unde era el acum, în ce loc, în ce timp, în compania căror personaje. Şi în ce toane avea să fie cînd o să se întoarcă din nou la ea.

Irascibil, dacă nu avea să fie satisfăcut de ceea ce scrisese, se gîndi ea. Sensibil ca un cîine vagabond. Dacă lucrurile aveau să meargă bine, o să aibă poftă de mîncare şi de ea. Zîmbi în sinea ei şi legă lujerul fragil de un arac.

Ce minunat era să fii dorit, aşa cum o dorea el. Minunat pentru amîndoi, conchise ea. Nici el, nici ea nu mai experimentaseră aşa ceva. Pe el, situaţia îl îngrijora puţin, se gîndi Brianna atingînd, în treacăt, un grup de clopoţei.

Gray îi povestise lucruri pe care nu le mai zisese nimănui. Pentru el, şi acest fapt era îngrijorător. Ce prostie din partea lui să creadă că ea avea să-şi schimbe părerea despre el, aflînd prin ce trecuse sau ce fusese silit să facă pentru a supravieţui.

Ea nu putea să-şi imagineze decît teama şi mîndria unui tînăr care nu cunoscuse niciodată dragostea, suferinţa şi alinarea unei familii. Cît de singur fusese şi cît de mult se însingurase din cauza acelui

mîndrii și temeri! Trecînd însă prin toate acestea, el reușise să devină un om sensibil și minunat.

Nu, ea nu-și schimbase părerea despre el. Povestea lui o făcuse să-l iubească și mai mult.

O făcuse să se gîndească la viața ei și să o studieze mai profund. Părinții ei îi nu se iubiseră și asta era destul de dureros. Dar Briannna știa că avusese dragostea tatălui ei. Întotdeauna știuse că aceasta existase și gîndul o alinase. Avusese un cămin, avea rădăcini care-i țineau ancorate trupul și sufletul.

În felul ei, o iubise și Maeve. Mama ei se simțise măcar datoare să nu-și abandoneze copiii pe care-i născuse. Ar fi putut să le întoarcă spatele oricînd, se gîndi Brianna. Acest lucru nu-i mai trecuse niciodată prin minte, dar acum, stînd și ocupîndu-se de grădinărit, medita la această posibilitate.

Mama ei ar fi putut să părăsească familia pe care și-o crease, dar care-i displăcuse. Ar fi putut să se întoarcă la cariera sa, care însemnase atît de mult pentru ea. Chiar dacă datoria fusese singurul lucru care o ținuse lîngă copiii ei, era, oricum, mai mult decît avusese Gray.

Maeve era îndurerată și înrăită; deseori, răstălmăcise litera Scripturilor, pe care le citea atît de asiduu, ca să se potrivească situației ei. Ar fi putut să folosească canoanele Bisericii ca pe un ciocan. Însă rămăsese.

Oftînd, Brianna se întoarse ca să prindă de arac o altă plantă. Avea să vină şi vremea iertării. Spera să mai găsească în ea puterea de a ierta.

— Ar trebui să fii veselă că te afli în grădină, nu preocupată de gînduri.

Ţinîndu-şi pălăria cu mîna, Brianna îşi înclină capul să-l privească pe Gray. Avea o zi bună, conchise ea, într-o clipă. Cînd el avea o zi bună, puteai simţi plăcerea izvorînd dinăuntrul lui.

— Mă lăsasem în voia gîndurilor.

— Şi eu, la fel. M-am sculat, m-am uitat pe fereastră şi te-am văzut. Din acea clipă, nu m-am mai putut gîndi la altceva.

— Este o zi prea frumoasă ca să stai închis în casă. Te-ai apucat să lucrezi din zori. Cu o mişcare rapidă şi ciudat de delicată, ea prinse de arac o altă tulpiniţă. Să înţeleg că mergi bine cu scrisul?

— Incredibil de bine. Gray se aşeză lîngă ea, inspirînd profund din aerul înmiresmat. Abia mă mai suport. Astăzi, am omorît o tînără foarte drăguţă.

Brianna pufni în rîs.

— Şi pari foarte mulţumit.

— Ţineam foarte mult la ea, dar a trebuit să dispară.

Moartea ei însă va descătuşa mînia care va duce la prăbuşirea criminalului.

—A murit cumva la ruinele pe care le-am vizitat?

— Nu, acolo a murit altcineva. Această fată şi-a găsit sfîrşitul în Bureen, aproape de Altarul Druid.

— Oh! Deşi n-ar fi vrut, Brianna se cutremură. Întotdeauna mi-a plăcut acel loc.

— Şi mie. Individul a lăsat-o întinsă pe o lespede, ca pe o ofrandă adusă zeilor însetaţi de sînge. Dezbrăcată, bineînţeles.

— Da, bineînţeles. Şi bănuiesc că un turist nefericit o va găsi.

—A găsit-o deja. Un student american, aflat într-un tur prin Europa. Gray cloncăni. Nu cred că el va mai fi vreodată aceeaşi persoană. Aplecîndu-se, Gray o sărută pe umăr. Şi ziua ta, cum a fost?

— Nu atît de plină de evenimente. De dimineaţă, mi-am luat rămas bun de la drăguţa pereche proaspăt căsătorită, din Limerick şi am avut grijă de copiii americani, cît timp părinţii lor au mai lenevit în pat. Cu privirea-i ageră, Brianna zări o micuţă buruiană şi o smulse nemiloasă. M-au ajutat să fac brioşe. Apoi întreaga familie a plecat în Bunratty, ştii, unde se află grădina publică. Nu demult, s-au şi întors. În seara asta, aştept o familie din Edinburgh, care a mai stat aici, acum doi ani. Au doi puştani, care, ultima dată, s-au cam îndrăgostit de mine.

— Serios? Degetele lui rătăceau alene pe umărul ei. Va trebui să-i intimidez.

— Oh, îmi închipui că acum le-a trecut. Ea îşi ridică privirea şi zîmbi curioasă, văzîndu-l pufnind în rîs. Ce este?

— Mă gîndeam că, probabil, i-ai distrus pe viaţă pe acei băieţi. Nu vor găsi pe nimeni care să se compare cu tine.

— Ce absurdităţi! Ea se întinse după un alt ţăruş. Am vorbit cu Maggie, mai devreme. S-ar putea să mai rămînă în Dublin o săptămînă, două. Botezul îl vor face la întoarcere. Eu şi Murphy vom fi naşi.

Gray îşi încrucişa picioarele.

— Ce înseamnă asta la catolici?

— Oh, îmi închipui că nu se deosebeşte prea mult de ceea ce înseamnă în orice altă Biserică. Vom vorbi pentru copil, în timpul slujbei, aşa ca nişte sponsori. Ne vom lua angajamentul că ne vom ocupa de educaţia lui religioasă, în cazul că lui Maggie şi Rogan li s-ar întîmpla ceva.

— O răspundere destul de grea.

— Este o onoare, rosti ea, surîzînd. Ai fost botezat, Grayson?

— Habar n-am. Probabil că nu. El dădu din umeri şi apoi ridică o sprînceană, văzînd încruntătura ei. Ce mai este acum? Te temi că voi arde în iad, pentru că nimeni nu m-a stropit cu apă pe cap?

— Nu. Stînjenită, ea îşi mută privirea. Şi să ştii că apa nu este decît un simbol al purificării de păcatul originar.

— Chiar este originar?

Ea se întoarse spre el şi scuturâ din cap.

—Tu nu vrei ca eu să-ţi explic Catehismul, iar eu nu încerc să te convertesc. Cu toate astea, Maggie şi Rogan ar vrea să participi la ceremonie.

— Sigur că am să vin. Sînt interesat. Apropo, copilul ce mai face?

— Mi-a spus că Liam creşte ca o buruiană. Brianna se concentra la ceea ce avea de făcut şi încercă să nu se lase prea mult copleşită de durere, i-am spus lui Maggie de domnul Smythe-White... adică de domnul Carstairs.

—Şi?

—A rîs de s-a prăpădit. Mi-a spus că Rogan s-ar putea să nu trateze chestiunea cu atîta uşurinţă, dar amîndouă am fost de acord că era specific tatei să intre într-o asemenea a încurcătură. Parcă l-am fi avut din nou printre noi. „Brie, ar fi spus el, dacă stai şi nu rişti, n-o să cîştigi niciodată nimic". A fost impresionată de abilitatea cu care l-ai depistat pe domnul Smythe-White şi m-a pus să te întreb dacă nu te-ar interesa slujba pentru care am angajat un detectiv.

— N-aţi mai aflat nimic?

— De fapt, s-a descoperit ceva. Ea se ridică şi-şi coborî mîinile pe lîngă coapse. O verişoară de-a Amandei Dougherty crede că aceasta a plecat în nordul statului New York, la munte. Se pare că mai fusese acolo şi că-i plăcuse zona. Detectivul o să facă un drum pînă acolo, pînă în localitatea aceea, în care a adormit Rip van Winkle?

— În Catskill?

— Da, exact. Aşa că, dacă va avea puţin noroc, va descoperi ceva.

Gray luă un ţăruş şi, măsurîndu-l de sus pînă jos, şi-l imaginä ca pe o excelentă armă de crimă.

— Ce vei face dacă vei descoperi că ai un frate sau o soră vitregă?

—Păi, cred că-i voi scrie mai întîi Amandei Dougherty. Brianna se gîndise deja la această variantă. Eu nu vreau să fac pe nimeni să sufere. Judecînd dupa scrisorile ei către tata, cred că este o femeie care s-ar bucura să afle că ea şi copilul ei sînt bineveniţi aicl.

— Şi vor fi, mormăi el, punînd ţăruşul deoparte. Acest străin de... de douăzeci şi şase, de douăzeci şi şapte de ani va fi binevenit?

—Sigur. Ea înclină capul, mirată că el punea acest lucru la îndoială. El sau ea are sîngele tatei, nu-i aşa? La fel ca mine şi Maggie. Tata n-ar fi vrut ca noi să întoarcem spatele rudelor.

— Dar el... Gray se întrerupse şi ridică din umeri.

—Te gîndeşti că el a făcut-o, rosti Brianna, cu blîndeţe. Nu ştiu dacă, într-adevăr, aşa stau lucrurile. Cred că nu vom şti niciodată ce a făcut el cînd a aflat. Dar n-a întors spatele, nu, nu-i stătea în fire. A păstrat scrisorile ei şi, după cum îl ştiu eu, cred că a suferit foarte mult după copilul pe care n-a putut să-l vadă niciodată. Privirea ei rătăci prin jur, urmărind zborul neregulat al unui fluture împestriţat. Tata a fost un

visător, Grayson, dar mai întîi de toate a fost un familist. A renunțat la multe în viața lui, ca să țină unită familia. La mult mai multe decît aș fi bănuit pînă la citirea acelor scrisori.

— Nu vreau să-l critic. El se gîndi la mormîntul și la florile pe care Brianna le sădise acolo. Dar nu-mi place să te văd preocupată de asta.

— O să fiu mai puțin preocupată cînd vom afla mai multe.

— Dar mama ta, Brianna? Cum crezi că va reacționa cînd va ieși totul la iveală?

Ochii ei se răciră, iar bărbia luă o poziție încăpățînată.

— Am să mă ocup de aceste aspecte cînd și dacă va trebui. Va trebui să accepte realitatea. Măcar o dată în viață va trebui să accepte lucrurile așa cum sînt.

— Ești încă supărată pe ea, observă el. Din cauza lui Rory.

— Cu Rory s-a isprăvit. Demult.

El îi cuprinse mîinile, nelăsînd-o să apuce un alt țăruș și așteptînd.

— Ei bine, sînt supărată. Pentru ce a făcut atunci, pentru felul în care ți-a vorbit și, poate cel mai mult, pentru faptul că a făcut ca ceea ce simt eu pentru tine să pară păcătos. Nu sînt rezistentă la supărări. Întotdeauna îmi fac rău la stomac.

— Atunci, sper să nu te superi pe mine, rosti el, cînd auzi o maşină apropiindu-se.

— De ce să fiu?

Fără să mai spună ceva, Gray se ridică, trăgînd-o pe Brianna după el. Urmăriră amîndoi cum maşina a ajuns în faţa casei şi s-a oprit. Lottie le făcu un semn cu mîna de la geam, după care, împreună cu Maeve, coborî din maşină.

— Am sunat-o pe Lottie, murmură Gray, strîngînd mîna Briannei cînd o simţi încorcîndu-se. Le-am invitat să ne facă o vizită.

— Nu vreau o altă discuţie în casă, de faţă cu oaspeţii. Vocea Briannei se răcise. N-ar fi trebuit să faci acest lucru, Gray. M-aş fi dus eu, mîine, pe la ea şi am fi stat de vorbă acolo, nu la mine acasă.

— Brie, grădina ta este o minunăţie, strigă Lottie văzîndu-i apropiindu-se. Ţi-ai ales o zi superbă pentru a te ocupa de ea. Femeia o îmbrăţişă pe Brianna în maniera-i părintească şi o sărută pe obraz. Ai petrecut bine la New York?

— Da, am petrecut.

—Trăind în înalta societate şi lăsînd decenţa la o parte, rosti Maeve, ţîfnoasă.

—Oh, Maeve, mai terminã. Lottie agită nerăbdătoare din mînă. Vreau să aud despre New York.

— Atunci, poftiţi înăuntru să serviţi un ceai, le invită Brianna. V-am adus şi nişte suveniruri de acolo.

— Oh, ce dulce eşti. Suveniruri, Maeve, din America. Ea îi surîse lui Gray şi intră în casă. Cum a fost filmul tău, Gray? A avut succes?

—A avut. El îi oferi braţul şi o bătu uşor pe mînă. După film, a trebuit să mă iau la întrecere cu Tom Cruise, pentru a dobîndi atenţia Briannei.

— Ehei! Aşa da, rosti Lottie pe un ton piţigăiat, ochii mărindu-i-se, uluiţi. Ai auzit, Maeve? Brianna l-a cunoscut pe Ton Cruise.

— Eu nu dau atenţie actorilor de film, bolborosi Maeve, deosebit de impresionată. Toţi nu fac decît să ducă o viaţă dezmăţată şi să divorţeze.

— Uah! Ea nu pierde un film cu Errol Flyn, prezentat pe micul ecran. Punctînd, Lottie intră în bucătărie şi se duse direct la aragaz. Am să pregătesc eu ceaiul, Brianna. Între timp, tu să ne aduci cadourile.

— Am şi nişte tarte cu fructe. Brianna îl fulgeră pe Gray cu o privire şi se îndreptă spre dormitor. Făcute chiar în această dimineaţă.

— Ah, este extraordinar. Ştii, Grayson, fiul meu cel mare, Peter, a fost în America, la Boston, să viziteze nişte rude pe care le avem acolo. A vizitat şi portul în care voi, americanii, aţi răsturnat încărcătura de ceai englezesc. A fost în America de trei ori şi şi-a luat şi copiii cu el. Fiul lui, Shawn, o să se mute acolo şi o să-şi caute de lucru.

Femeia continuă să vorbească despre Boston şi despre familia ei, în timp ce Maeve tăcu, posacă. Cîteva clipe mai tîrziu, Brianna se întoarse, aducînd două cutiuţe.

— Sînt atîtea magazine acolo, zise ea, decisă să fie veselă. Oriunde priveşti găseşti, altceva de vînzare. A fost foarte greu să mă hotărăsc ce să vă cumpăr.

— Orice ne-ai adus este minunat. Nerăbdătoare să-şi vadă cadoul, Lottie aşează pe masă tava cu prăjituri şi luă cutiuţa ce-i fusese destinată. Oh, i-a te uită, rosti ea, ridicînd în lumină sticluţa decorativă, care începuse să capete intense nuanţe de albastru.

— Este pentru balsam sau, dacă vrei, doar pentru decor.

— Este cît se poate de drăguţă, conchise Lottie. Uită-te cum are florile sculptate înăuntru. Crini. Ce drăguţ din partea ta, Brianna. Oh, Maeve, a ta este roşie ca un rubin. Şi are maci. Ce frumos o să arate acestea, pe măsuţa de toaletă, nu-i aşa?

— Sînt destul de interesante. Maeve nu rezistă tentaţiei şi atinse, cu degetele, obiectul. Dacă avea într-adevăr o slăbiciune, atunci aceasta era pentru iucrurile frumoase. Considera că niciodată nu avusese parte de ele, atît cît ar fi fost drept. Drăguţ din partea ta că, stînd prin marile hoteluri, înconjurată de staruri de cinema, ai mai avut timp să te gîndeşti şi la mine.

— Tom Cruise, rosti Lottie, ignorînd sarcasmul Maevei, este chiar atît de chipeş precum arată în filme?

— Este. Şi în plus, e fermecător. El şi soţia lui s-ar putea să vină aici.

— Aici? Uluită, Lottie îşi duse mîna la piept. Aici, la *Blackthorn Cottage*?

Brianna îi zîmbi lui Lottie.

— Aşa a spus.

— Asta ar fi culmea! mormăi Maeve. De ce să vrea un om atît de bogat să stea într-un asemenea loc?

— Pentru linişte, rosti, distantă, Brianna. Şi pentru o mîncare bună. Pentru ce vin şi toţi ceilalţi care stau aici.

— Şi dobîndeşti îndeajuns din amîndouă, la *Blackthorn,* interveni Gray. Am călătorit mult, doamnă Concannon, dar niciodată n-am stat într-un loc atît de plăcut şi de confortabil ca acesta. Cred că sînteţi foarte mîndră de Brianna pentru realizarea ei.

— Hmmm! Îmi închipui că te simţi destul de confortabil aici, mai ales în patul fiicei mele.

— Cel care nu s-ar simţi ar fi un prost, rosti el, binevoitor, înainte ca Brianna să apuce să intervină. Sînteţi de lăudat că aţi crescut o fiică atît de inimoasă, cu un suflet atît de bun, care are mintea şi devoţiunea să asigure un asemenea succes afacerii sale. Pe mine, personal, mă uluieşte.

Încurcată, Maeve tăcu. Complimentul fusese o întorsătură la care ea nu se aşteptase. Căuta încă, prin el, insulta, cînd Gray se ridică şi se apropie de bufet.

—V-am adus şi eu cîte o amintire. El lăsase o pungă în bucătărie, înainte să iasă în curte după Brianna. Îşi pregătise scena, dorind să intre în rol.

—Vai, ce drăguţ! Surpriza şi plăcerea afectară glasul lui Lottie atunci cînd primi cutia pe care Gray i-o oferise.

— Nişte nimicuri simbolice, rosti Gray, zîmbindu-i Briannei, care-l privea, năucită. Respiraţia precipitată a lui Lottie îl încîntă enorm.

— O mică pasăre. Uită-te, Maeve, o pasăre de cristal. Vezi cum captează lumina soarelui?

— O poţi agăţa de un fir în faţa ferestrei, explică Gray. Îţi va crea un curcubeu. Tu mă faci să mă gîndesc la curcubeie, Lottie.

— Oh, haide-haide. Curcubeie! Lottie clipi, îndepărtîndu-şi pelicula de lacrimi şi, ridicîndu-se de la locul ei, îl îmbrăţişă puternic pe Gray. Am s-o agăţ chiar în faţa ferestrei. Mulţumesc, Gray, eşti foarte drăguţ. Nu-i aşa, Maeve, că este un dulce?

Maeve mormăi şi şovăi asupra capacului cutiei ei. Ştia că n-ar fi trebuit să primească, de la un om de teapa lui, nici un dar şi că ar fi trebuit să-l dea de pămînt, însă pasărea de cristal a lui Lottie era un obiect foarte drăguţ. Curiozitatea, combinată cu lăcomia, o făcu să deschidă capacul.

Fără să rostească vreun cuvînt, ea scoase un obiect din sticlă cu ornamente aurii, sculptat în formă

de inimă, care, la rîndul lui, avea un capac. Cînd îl ridică și pe acesta, se auzi muzică.

— Oh, o cutie muzicală. Lottie începu să bată din palme. Ce lucru frumos și ce interesant! Ce melodie este?

— Staardust, murmură Maeve și se reținu exact în clipa în oare vru să o fredoneze. O melodie veche.

— Una clasică, adăugă Gray. Nu are nimic cu muzica irlandeză, dar se pare că vi se potrivește.

Colțurile gurii lui Maeve se ridicară, în timp ce muzica o vrăjea, își drese glasul și, aruncîndu-i o privire lui Gray, rosti:

— Mulțumesc, domnule Thane.

—Gray, sublinie el.

Treizeci de minute mai tîrziu, Brianna era cu mîinile în șolduri. În bucătărie, acum nu mai erau decît ea, Gray și tava de prăjituri, goală.

—A fost ca o mituire.

— Nu, n-a fost ca o mituire, rosti el, imitînd-o. A fost o mituire. Și încă una bună. Maeve mi-a zîmbit cînd a plecat.

— Nu știu de cine să mă simt mai rușinată, de tine sau de ea.

— Atunci, privește darul ca pe o ofertă de pace. Nu vreau ca mama ta să te facă să suferi din cauza mea, Brianna.

— Deștept mai ești. O cutie muzicală!

— Mi-am zis că, ori de cîte ori o s-o asculte, se va gîndi la mine. În scurt timp, se va convinge ca nu sînt un tip chiar atît de rău.

Ea nu vru să zîmbească. Era cumplit.

— Ai intuit-o, nu-i așa?

— Un scriitor bun este un bun observator. Mama ta este obișnuită să se plîngă. Gray deschise frigiderul și se servi cu o bere. Necazul este că nu prea are de ce să se plîngă, în ultimele zile. Trebuie să fie groaznic. El deschise capacul sticlei și luă o înghițitură. Și se teme că te-ai depărtat de ea. Nu știe cum să facă pasul care să reducă prăpastia.

— Și trebuie să-l fac eu.

— O să-l faci. Așa îți stă în fire. Ea știe acest lucru, dar se teme că, de astă dată, s-ar putea să fie altfel. El prinse bărbia Briannei, cu vîrful degetelor. Însă nu va fi. Familia este prea importantă pentru tine și tu deja ai început să o ierți.

Brianna se întoarse ca să curețe prin bucătărie.

— Nu este întotdeauna prea plăcut ca cineva să tot aibă grijă de tine, de parcă ai fi făcut din sticlă. Brianna oftă, ascultîndu-și inima. Poate că, într-adevăr, am început să o iert. Nu știu cît timp va dura procesul. Meticuloasă, ea spălă ceștile. Scenariul tău, fără doar și poate, a contribuit la accelerarea lui.

— Asta a fost ideea. Venind pe la spate, el o cuprinse de talie. Deci, nu ești supărată pe mine?

— Nu, nu sînt. Răsucindu-se, ea îşi sprijini capul în adîncitura umărului lui, în locul care-i plăcea cel mai mult. Te iubesc, Grayson.

El o mîngîie pe păr, privind pe fereastră şi nerostind nici un cuvînt.

Vremea blîndă, din zilele care urmară, influenţă munca lui dintre cei patru pereţi, făcînd-o să pară o existenţă într-o infinită zonă crepusculară. Era uşor să piardă noţiunea timpului, să se lase purtat pe aripile cărţii, fără să mai ţină seama de lumea înconjurătoare.

Se apropia de ucigaş, de acea finală şi violentă întîlnire. Purta un mare respect minţii lui păcătoase, care oglindea perfect aceleaşi sentimente ca ale eroului lui. Eroul era abil, întocmai cum el era vicios. Nu e nebun, se gîndi Gray, în timp ce o altă parte a minţii lui vizualiza scena pe care o crea.

Unii l-ar considera, pe nemernic, nebun, căci n-ar putea să conceapă că cruzimea şi barbaria crimelor şi-ar găsi obîrşia într-o minte zdravănă.

Gray însă ştia mai bine — şi la fel ştia şi eroul lui. Ucigaşul nu era nebun, era perfect sănătos. Era pur şi simplu diabolic.

Gray ştia deja cum avea să se desfăşoare urmărirea finală, aproape fiecare pas şi fiecare cuvînt erau clare în mintea lui. Prin ploaie, prin întuneric, printre ruinele bătute de vînt, unde sîngele cursese deja. Ştia că eroul lui avea să se vadă pe sine. Pentru

o clipă, acesta avea să vadă răul din el, în bărbatul pe care-l urmărea.

Această ultimă confruntare avea să fie mai mult decît o luptă între bine şi rău. Avea să fie, în acea rîpă îmbibată de apă, bătută de vînturi, o disperată bătălie pentru mîntuire.

Acesta însă nu avea să fie sfîrşitul. Gray era în căutarea acelei scene finale. Iniţial, el îşi imaginase personajul părăsind satul, părăsind femeia. Amîndoi aveau să fie schimbaţi definitiv de violenţa care zguduise acel loc liniştit. De ceea ce se petrecuse între ei.

Apoi fiecare avea să-şi vadă de viaţa lui sau cel puţin avea să încerce. Separat, căci el îi crease ca pe două forţe diametral opuse, atrase, desigur, însă nu pentru prea mult timp.

Acum, nu mai era totul atît de clar. El se întreba încotro avea să apuce eroul şi de ce. Se întreba de ce femeia se întorsese încet, aşa cum el intuise, şi se îndreptase spre uşa casei, fără să se uite în urmă.

Ar fi trebuit să fie simplu, satisfăcător pentru felul lor de a fi. Şi totuşi cu cît se apropia mai mult de acel moment, Gray devenea mai stîngaci.

Lăsîndu-se cu putere pe spătarul scaunului, el privi, fără ţintă în jur. Nu avea habar cît era ceasul, nici de cîtă vreme stătea înlănţuit în munca lui. Dar de un singur lucru era sigur: inspiraţia îi pierise.

Trebuie să mă plimb, conchise el, indiferent că plouă sau nu. Trebuie să încetez cu criticile și să las scena să se desfășoare de la sine, în propriul stil și timp.

O apucă pe scări și se minună de liniștea din casă, pînă ce-și aminti că familia din Scoția plecase. Se amuzase, de cîte ori ieșise din grota lui, și-i observase pe cei doi tineri, învîrtindu-se pe lîngă picioarele Briannei, încercînd să o cucerească.

Era greu să-i condamni.

Vocea Briannnei îl făcu să-și îndrepte pașii spre bucătărie.

— Ah, bună ziua, Kenny Feeny. Ai venit în vizită la bunica?

— Da, domnișoară Concannon. Voi sta două săptămîni.

— Sînt bucuroasă să te văd. Ai crescut atît de mult! Vrei să intri să servești un ceai și niște prăjiturele?

— Cu plăceree.

Gray văzu, intrînd și adăpostindu-see de ploaie, un băiat de vreo cisprezece ani, care afișa un zîmbet într-o parte. Ducea în mînă un pachet mare și aparent greu, învelit în hîrtie.

— Bunica v-a trimis o pulpă de miel, domnișoară Concannon. L-am tăiat chiar în dimineața asta.

— Oh, ce drăguț din partea dumneaei. Cu o plăcere aparentă, Brianna luă pachetul neatrăgător, în timp ce

Gray — scriitorul sîngeroaselor romane de groază — îşi simţi stomacul întorcîndu-i-se pe dos.

— Am o prăjitură de coacăze. Vrei să guşti o bucăţică aici şi să duci restul acasă?

— Da. Răspunzînd prompt, fără ezitări, băiatul îşi dădu jos şapca şi pelerina de ploaie. Atunci îl zări pe Gray. Bună ziua, rosti el, respectuos.

— Oh, Gray, nu te-am auzit coborînd. El este tînărul Kenny Feeny, nepotul lui Alice şi al lui Peter Feeny, care locuiesc la ferma din vale. Kenny, el este Grayson Thane, un oaspete de-al meu.

— Americanul, rosti Kenny, scuturînd oficial mîna lui Gray. Bunica mea zice că dumneavoastră scrieţi cărţi cu crime.

— Aşa este. Îţi place să citeşti?

— Mie îmi plac cărţile despre maşini şi sport. Poate o să scrieţi o carte despre fotbal.

— Am reţinut.

—Vrei o prăjitură, Gray? întrebă Brianna, tăind o bucăţică. Sau preferi un sandviş?

El aruncă o privire precaută la pachetul înfăşurat în hîrtie şi, în minte, îi răsună behăitul înfricoşător al mielului.

— Nu, nu vreau nimic. Deocamdată, nu vreau.

— Locuiţi în Kansas City? vru Kenny să ştie. Fratele meu acolo locuieşte. A plecat în Statele Unite acum trei ani. Cîntă într-o formaţie.

— Nu, nu locuiesc, dar am fost acolo. Este un oraș drăguț.

— Pat spune că nicăieri nu este atît de frumos. Îmi strîng bani ca să mă duc și eu acolo, cînd voi fi mare.

— O să ne părăsești și tu, Kenny? întrebă Brianna, trecînd cu mîna prin părul roșcovan al băiatului.

— Cînd o să împlinesc optsprezece ani. El mușcă din nou din prăjitură și înghiți dumicatul sorbind din ceai. Acolo găsești de lucru ca lumea și ești bine plătit. Poate o să joc la o echipă de fotbal american. Știți, există o astfel de echipă chiar în Kansas City.

— Am auzit vorbindu-se, rosti Gray, zîmbind.

—Prăjitura este excelentă, domnișoară Concannon, zise Kenny, savurînd ultima bucățică.

Nu după mult timp, băiatul plecă și Brianna îl urmări cum fugea peste cîmp, ținînd pachetul cu prăjituri sub braț, ca pe una din prețioasele lui mingi de fotbal.

Tot mai mulți pleacă, murmură ea. Îi pierdem pe zi de trece, pe an ce trece. Scuturînd capul, Brianna închise din nou ușa bucătăriei. Acum, o să mă ocup de camera ta, dacă tot ai ieșit din ea.

—Voiam să fac o plimbare. Ce-ar fi să mergi cu mine?

— Aș putea să fac o plimbare scurtă. Numai că... Ea zîmbi, scuzîndu-se cînd telefonul începu să sune. Bună ziua, sîntem *Blackthorn Cottage*. Oh, Ariene, ce mai faci? Brianna întinse mîna, chemîndu-l pe Gray.

Îmi pare bine să te aud. Da, sînt bine sănătoasă. Gray este aici, ţi-l... Oh? Sprîncenele i se ridicară şi buzele i se răsfrînseră din nou într-un surîs. Ar fi formidabil. Desigur, tu şi soţul tău sînteţi bineveniţi. Luna septembrie este o perioadă splendidă. Îmi pare atît de bine că veniţi. Da, am reţinut. Cincisprezece septembrie, cinci zile. Da, de aici puteţi face multe excursii. Să vă trimit nişte informaţii despre zonă. Nu, va fi plăcerea mea. Şi eu abia aştept. Da, este aici. O clipă numai.

Gray luă receptorul, privind-o pe Brianna.

—Vine în Irlanda, în septembrie?

—Vine în vacanţă, cu soţul ei. Se pare că i-am stîrnit curiozitatea. Are veşti pentru tine.

— Mmm-hmmm. Salut, scumpete, rosti el, în aparat. Ai de gînd să te joci de-a turista prin Irlanda? El zîmbi şi încuviinţă din cap cînd Brianna îi oferi ceai. Nu, cred că-ţi va plăcea. Vremea? El privi pe fereastră la ploaia deasă şi rosti: Minunată. Sorbindu-şi ceaiul, îi făcu cu ochiul Briannei şi continuă: Nu, n-am primit pachetul de la tine. Ce-i în el?

Consimţind din cap, Gray murmură spre Brianna:

— Cronici. Despre film. El tăcu şi ascultă. Care este pulsul? Mmm! Splendid, îmi place cuvîntul splendid. Stai, mai spune-o pe ultima, încă o dată. Din mintea fertilă a lui Grayson Thane, repetă el pentru Brianna. Demn de Oscar. De două ori nota zece. Această ultimă apreciere îl făcu să rîdă. Cel mai impresionant film al anului. Nu este rău, chiar dacă nu este decît

luna mai. Nu, nu-mi împing obrazul cu limba. Este grozav. Chiar mai mult decît grozav. Aprecieri despre noua carte, îi spuse el Briannei.

— Dar nu ai terminat încă noua carte.

— Nu, nu cartea asta. Cea care urmează să apară în iulie. Aceea este noua carte, cea la care lucrez este noul manuscris. Nu, îi explicam proprietăresei noțiunile de bază ale editării. Ţuguindu-şi buzele, el asculta. Serios? Îmi place.

Neslăbindu-l din ochi, Brianna se îndreptă spre aragaz, unde mîncarea, pusă la foc, începuse se sfîrîie. Gray bolborosea, făcînd obişnuitele comentarii. Din cînd în cînd, zîmbea sau scutura din cap.

— Bine că nu port pălărie. Simt că nu-mi mai încap în piele. Da, agenţia publicitară mi-a trimis nenumărate scrisori despre viitorul turneu de lansare a cărţii. Am acceptat să fiu la mila lor, timp de trei săptămîni. Nu, hotărăşte tu. Ar dura prea mult ca ei să expedieze chestiile astea. Da. Şi ţie la fel. Am să-i transmit. Mai vorbim.

— Filmul merge bine, rosti Brianna, încercînd să reziste tentaţiei de a-l bombarda cu întrebări.

— Douăsprezece milioane, în prima săptămînă de rulare, nu este puţin lucru. Cronicile sînt destul de favorabile. Se pare că şi cartea ce urmează să apară este bine văzută. Sînt în mare formă, rosti el, luînd o prăjitură din cutie. Am creat o poveste cu o atmosferă densă, cu un limbaj tăios, asemeni unui hanger

ascuţit. Cu palpitante răsturnări de situaţie, cu un umor negru, pişcător. Nu este deloc urîtă.

— Cred că eşti foarte mîndru.

— Am scris-o acum aproape un an. El dădu din umeri şi mestecă. Da, este frumoasă. Am o slăbiciune pentru această carte, însă după un tur de trei săptămîni, prin treizeci şi unu de oraşe, sînt convins că sentimentele mele nu vor mai fi la fel.

— Acesta este turul despre care vorbeai?

— Da. Emisiuni la televizor, librării, aeroporturi, camere de hotel. Rîzînd, el vîrî toată prăjitura în gură. Ce viaţă!

— Cred că ţi se potriveşte destul de bine.

— Ca o mănuşă.

Brianna încuviinţă din cap, nevrînd să pară tristă, şi aşeză pe bufet cratiţa cu mîncare.

— În iulie, ai spus.

— Da. Timpul a trecut pe nesimţite, i-am pierdut noţiunea. Sînt aici de patru luni.

— Uneori am senzaţia că eşti aici de o veşnicie.

—Te-ai obişnuit cu mine. El îi atinse absent bărbia, dar Brianna îşi dădu seama că era cu gîndurile departe. Cum rămîne cu plimbarea aceea?

— Acum trebuie să mă apuc să pregătesc cina.

— Am să aştept, spuse el, rezemîndu-se de bufet. Ce vom avea la masă?

— Pulpă de miel. Gray oftă scurt.

— M-am gîndit eu!

CAPITOLUL 20

Era o zi senină, de mijloc de mai, iar Brianna privea la muncitorii care săpau fundaţia pentru sera ei. Un vis mic, împlinit, se gîndi ea, aruncîndu-şi coada spre spate.

Brianna îi zîmbi bebeluşului care gîngurea în leagănul portabil de lîngă ea. Am învăţat să mă mulţumesc cu vise mărunte, se gîndi ea, aplecîndu-se să-şi sărute nepotul pe părul buclat.

—A crescut atît de mult în doar cîteva săptămîni, Maggie.

— Ştiu. Eu însă... Ea îşi bătu uşor pîntecul, strîmbîndu-se puţin. Pe zi ce trece, simt că-mi pierd silueta de scroafă, dar mă întreb dacă voi mai arăta vreodată ca înainte.

— Arăţi minunat.

— Asta îi spun şi eu, zise Rogan, cuprinzînd-o pe Maggie pe după umeri.

—Tu ce ştii? Ţie ţi s-a sucit capul după mine.

— Destul de adevărat.

Brianna își mută privirea cînd cei doi își zîmbiră. Ce frumos e pentru ei acum, se gîndi ea. Îndrăgostiți, avînd alături un copil superb, care gîngurește. Ea nu luă în serios senzația de invidie și nici dorința arzătoare ce-o cotropea.

— Dar unde este yankeul nostru, în dimineata asta?

Brianna își întoarse privirea spre ei, întrebîndu-se, stînjenită, dacă Maggie îi citea gîndurile.

— S-a trezit și a plecat de cum s-a luminat, fără ca măcar să-și servească micul dejun.

— Unde?

— Nu știu. S-a încruntat la mine. Cel puțin așa cred, că la mine s-a încruntat. Toanele lui sînt greu de anticipat în zilele acestea. Cartea îl preocupă, deși spune că acum o cîrpește. Ceea ce înseamnă, după cîte mi s-a spus, că o mai aranjează pe ici, pe colo, că o mai cizelează.

— Deci, în curînd va fi gata? întrebă Rogan.

— În curînd. Iar după aceea... . Editoarea lui îl caută destul de des la telefon și-i trimite pachete expres, tot timpul, referitoare la cartea care va apărea la vară. Se pare că îl enervează faptul că trebuie să se gîndească la o carte, cînd lucrează la alta. Brianna își întoarse privirea la muncitori. Este bun locul pentru seră, ce credeți? Voi fi mulțumită dacă o voi vedea de la fereastră.

— Despre acest loc vorbeşti de luni de zile, sublinie Maggie, refuzînd să schimbe subiectul. Între tine şi Gray totul merge bine?

— Da, foarte bine. De cîteva zile este cam îmbufnat, după cum ţi-am spus, însă toanele lui nu durează foarte mult. Ţi-am povestit cum a uneltit armistiţiul cu mama.

— Ingenios. Un bibelou din New York. Ea a fost foarte amabilă cu el, la botezul lui Liam. Eu a trebuit să nasc ca să se apropie de mine.

— Este înnebunită după Liam, rosti Brianna.

— El este zona tampon dintre noi. Ah, ce este puiule? murmură ea cînd Liam începu să se agite. I s-a udat scutecelul, atîta tot. Ridicîndu-l, Maggie îl bătu uşor pe spate, ca să-l liniştească.

— Îl schimb eu.

—Te oferi mai repede decît taică-su. Scuturînd din cap, Maggie rîse. Nu, am s-o fac eu. Vezi-ţi de seră. Nu va dura decît un minut.

— Ştie că vreau să-ţi vorbesc. Rogan o conduse pe Brianna spre băncile de lemn din apropierea porumbarului, de la care îşi trăgea numele hanul.

— S-a întîmplat ceva?

— Nu. Sub masca unui calm nefiresc, ea era încordată. Această îndatorire, zise Rogan, încruntîndu-se uşor, trebuia să-i revină lui Maggie. Vreau să vorbesc cu tine despre afacerea Triquarter. Sau mai bine zis despre inexistenţa ei. El se aşează şi îşi sprijini mîinile

de genunchi. N-am avut timpul necesar să discutăm despre ea, după ce m-am întors de la Dublin. Apoi a urmat botezul copilului. Maggie este satisfăcută de cum s-a aplanat situaţia. Ea este acum mult mai interesată de Liam şi de reluarea muncii ei, decît de continuarea acestei chestiuni.

— Aşa şi trebuie.

— Pentru ea, poate. El nu rosti ceea ce era evident pentru amîndoi. Nici el, nici Maggie nu doreau nici un ban din compensarea materială pe care ar fi hotărît-o justiţia. Trebuie să recunosc, Brianna, că ideea nu se potriveşte deloc principiilor mele.

— Înţeleg, dat fiind faptul că şi tu eşti un om de afaceri. Ea zîmbi delicat. Nu l-ai cunoscut deloc pe domnul Carstairs. Este greu să-i porţi pică, o dată ce l-ai întîlnit.

— Haide să nu amestecăm, pentru o clipă, sentimentele cu legalitatea.

Surîsul ei se lărgi. Ea îşi dădu seama că el tocmai folosise acel ton aspru, fără să dorească să şi-l mascheze.

— În regulă, Rogan.

— Carstairs a comis un delict. Şi, deşi tu s-ar putea să nu doreşti să-l vezi în puşcărie, este logic să-şi capete pedeapsa. Am înţeles că, în ultimii ani, a devenit un om de afaceri de mare succes. Mi-am permis să fac nişte investigaţii discrete şi se pare că afacerile lui sînt pe cît de legale, pe atît de profitabile.

Are posibilitatea să te despăgubească pentru mîrşăvia de care a dat dovadă, în afacerea făcută cu tatăl tău. Pentru mine, n-ar fi o problemă să mă duc la Londra şi să lămuresc chestiunea.

— Eşti foarte amabil, zise Brianna, împreunîndu-şi mîinile şi inspirînd profund. Am să te dezamăgesc, Rogan. Îmi dau seama că situaţia este o insultă adusă eticii tale şi că nu vrei decît să se facă dreptate.

— Da, aşa este. Încurcat, el scutură din cap. Brie, înţeleg atitudinea lui Maggie. Ea este concentrată asupra copilului, asupra muncii ei şi mereu a avut tendinţa să respingă orice lucru care ar fi distras-o. Însă tu eşti o femeie practică.

— Sînt, consimiţi ea. Sînt, da. Dar mă tem că am în mine o părticică din tata. Întinzînd mîna, ea îl atinse pe Rogan. Ştii, unii oamenii, din anumite motive, o pornesc la drum pe un teren nesigur. Alegerile pe care le fac nu sînt întotdeauna admirabile. O parte din ei rămîn acolo, pentru că este mai uşor, pentru că aşa s-au obişnuit sau pentru că aşa preferă. Alţii alunecă spre terenuri solide, fără prea mare efort. Puţin noroc, puţină conjunctură. Însă o parte mică şi deosebită, rosti ea, gîndindu-se la Gray, se luptă să pună piciorul pe terenul stabil. Aceştia din urmă reuşesc să facă un lucru admirabil pentru fiinţa lor.

Ea tăcu, privind spre coline. Îi era dor.

—Te-am pierdut, Brie.

— Oh! exclamă ea, revenind din visare. Ceea ce am vrut să spun este că nu cunosc circumstanţele care l-au condus pe domnul Carstairs de la un gen de viaţă, la altul. Acum însă el nu mai face rău nimănui. Maggie are ce doreşte, iar eu ce mă mulţumeşte. Aşa că de ce să ne mai complicăm?

— Exact aşa mi-a zis ea că vei spune. El ridică mîinile, recunoscîndu-se înfrînt. A trebuit să încerc.

— Rogan! Maggie strigă din uşa bucătăriei, ţinînd copilul pe umăr. La telefon. Te caută din Dublin.

— La noi acasă nu răspunde la telefon, însă aici o face.

— Am ameninţat-o că nu-i gătesc, dacă nu o face.

— Ameninţările mele nu au avut niciodată efect. El se ridică. Aşteptam un telefon, aşa că am dat celor de la birou numărul de aici, în cazul în care nu mă găsesc acasă.

— Nici. o problemă. Să nu te grăbeşti, să vorbeşti cît ai nevoie. Ea zîmbi în timp ce Maggie ieşi cu copilul afară. Ei, Margaret Mary, nu ni-l mai dai şi nouă sau o să-l ţii numai pentru tine?

— Tocmai a întrebat de tine, mătuşică Brie. Chicotind, Maggie i-l dădu pe Liam surorii ei şi se aşeză pe locul eliberat de Rogan. Oh, ce bine este să stai jos. Liam a fost agitat azi-noapte. Eu şi Rogan ne-am dus de atîtea ori în camera lui, că se poate

spune că am făcut pe jos drumul pînă la Galway, dus-întors.

— Crezi că este din cauza dinților? Gîngurind, Brianna își trecu degetele peste gingiile lui Liam, căutînd eventualele proeminențe.

— S-ar putea, că scînceşte ca un căţeluş. Ea închise ochii şi se relaxă. Oh, Brie, cine ar fi crezut că poate exista atîta iubire? Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă, fără să ştiu că Rogan Sweeney există, iar acum n-aş putea trăi fără el. Maggie deschise un ochi ca să se asigure că Rogan era încă în casă şi că nu o putea auzi filozofînd. Copilul este un lucru minunat, care ţi se lipeşte de inimă. Cînd eram însărcinată, am crezut că am înţeles ce înseamnă dragostea pentru el. Însă, de cum l-am luat în braţe, mi-am dat seama că dragostea este mult mai mare. Ea se cutremură şi eliberă un hohot de rîs tremurat. Oh, iar îşi fac de cap hormonii. Mă transformă într-o masă de sentimentalism.

— Nu sînt hormonii de vină, Maggie, spuse Brianna, trecîndu-şi obrazul peste căpşorul lui Liam şi inspirînd mireasma plăcută a copilului, ci faptul că eşti fericită.

—Vreau ca şi tu să fii fericită, Brie. Văd că nu eşti.

— Nu este adevărat. Bineînţeles că sînt.

— Deja ţi-l imaginezi plecînd. Încerci să te împaci cu ideea, înainte de a se întîmpla.

— Dacă el va dori să plece, eu nu pot să-l împiedic. Am ştiut acest lucru de la început.

— De ce nu poţi? i-o întoarse Maggie. De ce? Nu-l iubeşti destul ca să lupţi pentru el?

— Îl iubesc prea mult ca să lupt pentru el. Şi poate că îmi lipseşte curajul. Nu sînt atît de vitează ca tine, Maggie.

— Asta este doar o scuză. Vitează ai fost mereu, sfîntă Brianna.

— Şi dacă este o scuză, atunci este a mea. Ea rosti cuvintele cu blîndeţe. Nu avea să se lase atrasă într-o dispută, îşi promise. El are motive să plece. S-ar putea să nu fiu de acord cu ele, dar le înţeleg. Nu mai lovi aşa în mine, Maggie, rosti ea, calm, prevenind următoarea răbufnire. Căci mă doare. De dimineaţă, cînd l-am văzut plecînd, mi-am dat seama că el deja a ridicat ancora.

— Atunci, opreşte-l. Te iubeşte, Brie. Se vede după cum te priveşte.

— Cred că mă iubeşte. Acest lucru face ca durerea să fie şi mai mare. De aceea el a început să-şi grăbească plecarea. Şi lui îi este teamă. Îi este teamă că se va întoarce.

— Pe asta mizezi tu?

— Nu. Însă doresc să mizez pe asta, se gîndi ea, după care zise: Dragostea nu este întotdeauna suficientă, Maggie. Putem vedea asta din ceea ce s-a întîmplat cu tata.

— Situația lui a fost alta.

—A fost alta, bineînțeles. Dar el a trăit fără Amanda lui și a încercat să-și facă viața cît mai bună. Eu sînt fiica lui și am moștenit de la el atît cît să fac la fel. Nu te îngrijora din pricina mea, murmură ea, mîngîindu-și nepoțelul. Știu care erau sentimentele Amandei cînd a scris că era recunoscătoare pentru clipele pe care le petrecuseră împreună. N-aș reunța la aceste ultime luni pentru nimic în lume.

Ea rătăci cu privirea prin jur și, văzîndu-l pe Rogan străbătînd paajiștea și apropiindu-se de ele, tăcu și începu să studieze expresia serioasă de pe chipul lui.

— Se pare că am descoperit ceva despre Amanda Dougherty, rosti el.

La ora ceeaiului, Gray nu sosise acasă. Brianna își puse fel de fel de întrebări dar nu se îngrijoră, căci trebuia să aibă grijă ca sandvișurile și prăjiturile de pe masa oaspeților ei să nu se termine. Raportul lui Rogan despre Amanda Dougherty îi tot revenea în minte.

La prima investigație, făcută în orașele și sătulețele din ținutul Cattskill, detectivul nu descoperise nimic. După judecata Briannei, nu era de mirare că oamenii nu-și mai aminteau lucruri de acum douăzeci și cinci de ani, referitoare la o femeie irlandeză însărcinată. Însă Rogan, fiind un om meticulos, angajă indivizi meticuloși. Conform rutinei, detectivul verifică arhivele din zonă, parcurse toate certificatele

de naştere, de deces şi de căsătorie, întocmite în cei cinci ani care urmară datei înscrise pe ultima scrisoare pe care Amanda o expediase lui Tom Concannon.

Şi, într-un sătuleţ din creierul munţilor, o găsi.

Amanda Dougherty, în vîrstă de treizeci şi doi de ani, fusese căsătorită, de judecătorul de pace, cu un bărbat de treizeci şi opt de ani, pe nume Colin Bodine. Adresa înscrisă era sumară: Rochester, New York. Detectivul plecase deja în acea localitate, ca să continue căutarea Amandei Doungerty Bodine.

Căsătoria urmase la cinci luni după ultima scrisoare adresată tatălui ei, îşi reaminti Brianna. La acea vreme, Amandei i se apropia sorocul, aşa că era clar că bărbatul, cu care se căsătorise, ştiuse că ea era însărcinată cu un altul.

O iubise acesta oare? se întrebă Brianna. Spera să fie aşa. După părerea ei, Colin trebuia să aibă o inima deosebită, dacă dăduse numele lui copilului altui bărbat.

Brianna se pomeni privind din nou la ceas şi întrebîndu-se pe unde se dusese Gray. Supărată, se urcă pe bicicletă şi se duse la Murphy, să-l pună la curent cu lucrările de la seră.

Cînd se întoarse, era timpul ca masa de seară să fie servită. Murphy îi promisese să treacă a doua zi să verifice, personal, fundaţia. Însă scopul ascuns al

Briannei — speranţa că Gray era în vizită la vecinul ei — se spulberase.

Acum, cînd trecuseră mai mult de douăsprezece ore de la plecarea lui, întrebările ei se transformară în griji.

Neliniştită, ea nu putu să pună nimic în gură, cu toate că oaspeţii ei savurară scrumbia cu sos de agrişe. Ea îşi juca bine rolul de gazdă ospitalieră, avînd grijă să fie coniac, acolo unde era solicitat, avînd grijă să servească o porţie, în plus, din aburinda budincă cu lămîie, copilului care nu-şi mai lua ochii de la ea.

Avu grijă ca clondirul de whisky, din fiecare cameră, să fie plin, ca prosoapele, pentru baia de seară, să fie curate. Făcu conversaţie în salon cu musafirii şi dădu copiilor table ca să se joace.

La zece, cînd lumina se stinse şi casa se cufundă în linişte, îngrijorarea ei se transformă în resentiment. El avea să se întoarcă atunci cînd avea să se întoarcă, se gîndi ea şi se aşeză în camera de zi, cu lucrul în poală şi cîinele la picioare.

O zi întreagă de condus maşina, de mers pe jos, de admirat peisajul, nu îmbunătăţi cu mult dispoziţia lui Gray. El era supărat pe sine, în plus, acum era enervat că i se lăsase o lumină în geam.

În clipa în care intră în casă, el o stinse, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze că nu avea nevoie de semnalul ocrotitor. Începu să urce scările, ştiind că,

prin gestul făcut, dorea să-şi arate că era propriul stăpîn.

Uşorul lătrat al lui Con, îl făcu să se oprească. Răsucindu-se pe treaptă, el aruncă o privire piezişa cîinelui.

—Tu ce mai vrei? Con se aşeză şi începu să bată cu coada, în podea. Nu am un clopot care să-mi dea semnalul de stingere şi nici nu am nevoie ca un cîine tîmpit să mă aştepte.

Con îl privi şi apoi îşi ridică laba, de parcă ar fi anticipat obişnuitul salut al lui Gray.

— La naiba. Gray coborî scările, luă laba, i-o scuturâ prietenește, apoi mîngîie capul cîinelui. Poftim, rosti el, acum te simţi mai bine?

Con se ridică şi o apucă spre bucătărie. Se opri, se uită în urmă şi se aşeză din nou; evident, aştepta.

— Mă duc să mă culc, îi spuse Gray.

Ca şi cînd ar fi consimţit, Con se ridică din nou, de parcă ar fi vrut să-i arate drumul spre stăpîna lui.

— Bine. O să facem ca tine. Gray îşi afundă mîinile în buzunare şi urmă cîinele prin hol, prin bucătărie, pînă ajunse la camera Briannei.

Ştia că era prost dispus şi se părea că nu putea să se schimbe. Din cauza cărţii, desigur, dar erau şi altele. Putea să recunoască, măcar în sinea lui, că de la botezul lui Liam devenise agitat.

Atunci îl tulburase ceva, ritualul în sine, acea ceremonie străveche, fastuoasă, ciudat de purificatoare,

plină de cuvinte înţelepte, culoare şi mişcare. Costumele, muzica şi luminile se contopiseră — sau cel puţin aşa i se păruse lui — sfidînd timpul.

Însă cel mai mult îl impresionase spiritul de comunitate, senzaţia de integrare pe care i-o insuflase fiecare vecin şi prieten care venise să ia parte la botez.

Faptul îl mişcase profund, depăşind curiozitatea şi interesul scriitorului pentru cadru şi scenă. Fusese tulburat de revărsarea de cuvinte, de credinţa de nezdruncinat, de fluxul de continuitate care se transmitea în biserică, de la o generaţie la alta, reliefat de plînsul indignat al bebeluşului, de lumina reflectată de vitralii, de podelele lustruite de generaţii de genunchi îndoiţi.

Simţise ambianţa de familie, în măsura în care simţise credinţa, simţise ambianţa de comunitate, în măsura în care simţise dogma.

Neaşteptata dorinţă de a se simţi legat îl agită şi-l supără

Enervat pe el şi pe ea, Gray se opri în uşa camerei de zi, în care se afla Brianna, şi privi la andrelele ei, care ţăcăneau regulat. Lîna verde era revărsată peste cămaşa ei de noapte, albă. Lumina bătea astfel încît ea îşi putea verifica lucrul, deşi nu se uita la mîini.

În partea opusă, televizorul zuumzăia, derulînd un vechi film alb-negru. Cary Grant şi Ingrid Bergman, în toalete elegante de seară, se îmbrăţişau într-o

pivniță. *Notorious,* constată Gray. O poveste de dragoste, de suspiciuni și de izbîndă.

Din motive pe care nu avea dorința să și le explice, modalitatea ei de petrecere a serii îl enervă și mai mult.

— N-ar fi trebuit să aștepți.

Ea își aruncă privirea spre el, andrelele neoprindu-i-se o clipă.

— N-am așteptat. Pare obosit, se gîndi ea, și prost dispus. Indiferent ce anume căutase, în lungul timp petrecut în singurătate, se părea că nu găsise. Al-mîncat?

— Am halit ceva la o cîrciumă.

— Înseamnă că îți este foame. Ea dădu să-și pună lucrul în coș. Am să-ți pregătesc un platou.

— Pot să-mi pregătesc singur, dacă vreau, se răsti el. N-am nevoie să mă dădăcești tu.

Corpul ei se încorda și, așezîndu-se din nou, își reluă lucrul.

— Cum dorești.

Gray intră în cameră, provocator.

— Ehe!

— Ehe, ce?

— Unde este interogatoriul? Nu mă întrebi unde am fost, ce am făcut? De ce n-am sunat?

— După cum tocmai ai subliniat, nu sînt dădaca ta. Totul te privește personal.

O clipă nu se auzi decît zgomotul andrelelor ei şi vocea nenorocită a unei femei, dintr-o reclamă de televizor, care descoperise, pe noua ei bluză, o pată de grăsime.

— Oh, o faci pe nepăsătoarea, mormăi Gray, ducîndu-se să închidă televizorul.

— Încerci să fii mojic? îl întrebă Brianna. Sau pur şi simplu nu te poţi abţine.

— Încerc să-ţi atrag atenţia.

— Ei bine, mi-ai atras-o.

— Chiar trebuie să faci altceva, cînd vorbesc cu tine?

Deoarece se părea să nu se poate evita confruntarea, pe care el o dorea, Brianna îşi lăsă lucrul în poală.

— Acum este bine?

— Simţeam nevoia să fiu singur. Nu-mi place să fiu încorsetat.

— Nu ţi-am cerut nici o explicaţie, Grayson.

— Ba da, ai cerut-o. N-ai făcut-o însă cu glas tare.

Enervarea atinsese punctul de fierbere.

— Aşadar, acum ai început să-mi citeşti şi gîndurile?

— Nu este chiar atît de greu. Dormim împreună, trăim, practic, împreună şi simţi că ar fi de datoria mea să te anunţ ce fac.

— Asta simt eu?

El începu să se plimbe prin cameră. Nu, se gîndi ea, nu se plimbă, mai de grabă se foieşte agitat, asemeni unei feline în spatele gratiilor.

— Ai de gînd să stai acolo şi să-mi spui că nu eşti supărată?

— Nu are nici o importanţă ce-ţi voi spune eu, de vreme ce tu îmi poţi citi gîndurile. Ea îşi împreună mîinile, aşezîndu-şi-le în poală, pe lîna moale. Nu o să mă cert cu el, îşi zise în sinea ei. Dacă timpul petrecut împreună se apropie de sfîrşit, nu voi îngădui ca ultimele amintiri să fie umbrite de certuri şi resentimente. Grayson, văd că trebuie să-ţi subliniez că eu am o viaţă proprie. O afacere de condus, bucurii personale. Mi-am umplut ziua destul de bine.

— Deci pentru tine nu contează dacă sînt sau nu aici? Răbufnise. De ce oare gîndul acesta îl înfuria?

Ea oftă.

Ştii că îmi face plăcere să fii aici. Ce vrei să-ţi spun? Că m-am îngrijorat? Poate că am făcut-o o vreme, dar eşti un bărbat în toată firea şi poţi să-ţi porţi de grijă. Că nu mi s-a părut frumos din partea ta, întrucît nu m-ai anunţat că o să întîrzii atît de mult, cînd obiceiul tău era să fii seara acasă? Ştii că aşa a fost şi că este inutil să mai accentuez aceste lucruri. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă culc. Poţi să vii cu mine în pat, dacă vrei, sau poţi să mergi sus, să stai îmbufnat.

Cînd ea dădu să se ridice, el se încleştă de braţele scaunului, încătuşînd-o ca într-o cuşcă. Ochii ei se măriră speriaţi şi-l ţintuiră.

De ce nu ţipi la mine? întrebă el. De ce nu arunca cu ceva? De ce nu mă dai afară?

Toate chestiile astea s-ar putea să te facă să te simţi mai bine, zisea ea, calm. Însă nu este treaba mea să te fac să te simţi mai bine.

Deci, asta este? Te lepezi de tot şi te culci? Nu-ţi pui problema că poate am fost cu o altă femeie.

Pentru o clipă, înverşunarea străluci în ochii ei cu intensitatea furiei lui. Ea îşi regăsi repede stăpînirea de sine şi, luîndu-şi lucrul din poală, îl aşeză în coş.

Încerci să mă superi?

Da, fir-ar să fie. Smucindu-se, el făcu un pas în spate şi se răsuci. Măcar aşa, ar fi o luptă dreaptă. Nu există cale de a înfrînge calmul tău de gheaţă.

Deci, ar fi o prostie din partea mea să las deoparte o armă atît de formidabilă? Brianna se ridică. Grayson, eu sînt îndrăgostită de tine, iar atunci cînd ai senzaţia că aş folosi această dragoste, să te prind în capcană, să te schimb, mă insulţi. Pentru asta ar trebui să-ţi ceri iertare.

Dispreţuind sentimentul de vină care i se strecură în inimă, el se întoarse cu faţa spre ea. Niciodată vreo femeie nu-l făcuse să se simtă vinovat. El se întrebă dacă există vreo altă persoană care ar fi putut, cu atîta calm, să-l facă să se simtă ca un prost.

Mi-am închipuit eu că o să găseşti o cale să scoţi un „iartă-mă!" de la mine, înainte de a se termina tot.

Ea îl fixă cu privirea, o clipă, apoi fără un cuvînt, se întoarse şi intră în dormitorul de alături.

Dumnezeule! Gray îşi frecă mîinile de faţă, îşi apăsă degetele de pleoapele închise, apoi îşi lăsă braţele libere. O să ajung să mă bălăcesc în propria idioţenie, conchise el. Sînt nebun, îşi zise el, păşind în dormitor.

Nerostind nici un cuvînt, ea deschise o fereastră, lăsînd să pătrundă în încăpere tot mai mult din aerul rece şi înmiresmat al nopţii.

Îmi pare rău, Brie, pentru tot. Am fost într-o pasă proastă de dimineaţă şi am vrut să fiu singur.

Nerăspunzîndu-i, neîncurajîndu-l în nici un fel, ea strînse cuvertura de pe pat.

Nu mă ţine la distanţă. Este lucrul cel mai groaznic. El se apropie în spatele ei şi întinse mîna ca să-i atingă părul. Am probleme cu cartea. A fost o prostie să mă răzbun pe tine.

Nu mă aştept să-ţi schimbi toanele ca să-mi convină mie.

— Nu te aştepţi? murmură el. Nu este bine pentru tine.

— Ştiu ce este bine pentru mine. Ea vru să se depărteze, însă el o răsuci. Ignorînd poziţia ei rigidă, el o cuprinse în braţe.

— Ar fi trebuit să mă dai afară, murmură el.

— Ai plătit toată luna. Chicotind, el își lipi fața de părul ei.

— Ești meschină.

Cum ar fi putut o femeie să reziste la toanele lui? Cînd ea încercă să se retragă, el o strînse mai tare.

— A trebuit să plec de lîngă tine, îi spuse el, rătăcind cu mîna pe spatele ei, silindu-i coloana vertebrală să se relaxeze. Trebuia să-mi dovedesc că pot să plec de lîngă tine.

— Crezi că n-am știut acest lucru? Trăgîndu-se în spate, atît cît îi îngădui încleștarea lui, ea îi cuprinse fața între palme. Grayson, știu că vei pleca în curînd și n-am să spun că acest lucru nu va lăsa o rană în inima mea. Însă, pentru amîndoi, va fi mai dureros dacă vom petrece aceste zile certîndu-ne. Sau gata de ceartă.

— Mi-am închipuit că ar fi mult mai ușor dacă ai fi supărată. Dacă m-ai azvîrli din viața ta.

— Mai ușor, pentru cine?

— Pentru mine. El își sprijini sprîncenele pe arcadele ei și rosti ceea ce evitase de mai multe zile: Am să plec la sfîrșitul lunii.

Ea nu spuse nimic, neașteptata durere din piept făcînd-o să nu mai poată rosti nimic.

Vreau cîteva zile de vacanță, înainte de începerea turului.

Ea aşteptă, însă el nu o mai invită să-l însoţească pe o plajă tropicală, aşa cum făcuse altădată. Brianna înclină aprobator din cap.

— Atunci hai să ne bucurăm de timpul pe care îl mai avem pînă la plecarea ta.

Ea se răsuci astfel ca buzele lor să se întîlnească. Gray o conduse încet spre pat, iar cînd el făcu dragoste cu ea, o iubi cu mare tandreţe.

CAPITOLUL 21

Pentru prima dată de cînd îşi transformase casa în han, Brianna îşi dori ca acesta să se ducă la naiba. Îi displăcea faptul că intimitatea ei cu Gray era deranjată. Deşi îi era ruşine, recunoştea că nu-i făcea nici o plăcere că el stătea închis în camera lui, ca să termine cartea care îl adusese la ea.

Ea lupta din răsputeri să nu se lase pradă acestor sentimente, făcea tot ce era cu putinţă să nu-şi exteriorizeze simţămintele. Pe măsură ce zilele treceau, se asigura că senzaţiile de teamă şi nefericire vor dispărea. Viaţa ei era aproape de ceea ce îşi dorise. Aproape.

Nu avea soţul şi copiii pe care îi dorise dintotdeauna, însă alte lucruri o făcuseră să se simtă împlinită. Acum, cînd era prinsă cu obişnuitele-i treburi casnice, amintirea clipelor de fericire o ajuta, chiar dacă numai în mică măsură.

După ce strînse de pe funie cearceafurile uscate, Brianna o apucă pe scări. Deoarece uşa de la dormi-

torul lui Gray era deschisă, ea intră. Puse cearceafurile deoparte. Aproape că nu era necesar să-i schimbe aşternutul, de vreme ce, de zile în şir, el nu mai dormea decît în patul ei. Însă praful din cameră trebuia şters, conchise ea, crezînd că el nu era înăuntru. Biroul lui era un talmeş-balmeş înfiorător.

Ea începu să-i golească scrumierele supraîncărcate şi să-i aranjeze cărţile şi hîrtiile, sperînd să descopere vreun fragment din povestea pe care el o scria. Însă nu găsi decît plicuri mototolite, corespondenţa rămasă fără răspuns şi nişte notări mîzgălite, referitoare la superstiţiile irlandeze. Amuzată, ea citi:

Fereşte-te să le vorbeşti de rău pe vrăjitoare, vinerea, căci ele sînt prezente şi se vor răzbuna cumplit, dacă se vor considera jignite.

Dacă o coţofană îţi vine în prag şi se uită la tine, este semn de moarte.

Omul care va trece pe sub streang va cunoaşte o moarte violentă.

— Ei, mă surprinzi, Brianna. Iscodeşti.

Roşindu-se, ea scăpă carneţelul cu însemnări şi-şi ascunse mîinile la spate. Oh, nu-i stătea în fire lui Grayson Thane să vină tiptil, pe la spatele unei persoane, se gîndi ea.

— Nu iscodeam. Ştergeam praful.

El sorbi alene din cafeaua pe care şi-o încălzise în bucătărie. Din cîte îşi amintea, e nu o văzuse niciodată atît de speriată.

— Dar nu ai cîrpă de praf, sublinie Gray.

Simţindu-se descoperită, Brianna luă un aer demn.

— Mă duceam să-mi aduc una. Pe biroul tău este mare dezordine şi mă apucasem să-l aranjez puţin.

— Îmi citeai însemnările.

— Aranjam carnetul. Poate că mi-am aruncat o privire la rîndurile scrise pe el. Superstiţii despre nenorociri şi moarte, atît am văzut.

— Din nenorociri şi moarte trăiesc. Zîmbind, el se apropie de ea şi luă carneţelul. Mie îmi place asta: De Hallowtide — sărbătoarea de pe 1 noiembrie.

— Ştiu cînd cade Hallowtide.

— Sigur că ştii. Oricum, de Hallowtide, aerul, fiind încărcat de prezenţa morţii, totul este un simbol al sorţii. Dacă în acea zi strigi numele unei persoane de afară şi-l repeţi de trei ori, rezultatul este fatal. Gray surîse ca pentru sine. Mă întreb: Poliţia ce învinuire îţi poate aduce?

— Aiureli, rosti ea şi se cutremură, înfiorată.

— Aiureli grozave! Pe-asta am folosit-o. El aşează pe masă carneţelul şi o studie pe Brianna. Roşeaţa din obrajii ei nu dispăruse. Ştii care este inconvenientul cu tehnologia? El ridică una din dischete şi, bătînd-o pe palmă, o cercetă pe Brianna cu ochi amuzaţi. Nu există hîrtii mototolite, aruncate de

scriitorul supărat, pe care curiosul să le poată netezi ca să le citească, continuă el.

— De parcă eu aş fi făcut acest lucru! Ea se repezi, nervoasă, să-şi adune cearceafurile. Am de schimbat aşternuturile de pe paturi.

—Vrei să citeşti puţin?

Ea se opri în drum spre uşă şi aruncă, peste umăr, o privire suspicioasă.

— Din cartea ta?

— Nu, din buletinul local despre starea vremii. Sigur că din cartea mea. De fapt, este un fragment în care am folosit culoarea locală. Vreau să vezi dacă am surprins bine ritmul dialogurilor, atmosfera, interacţiunile.

— Oh, păi, dacă te pot ajuta, aş fi bucuroasă să o fac.

— Brie, mureai de curiozitate să vezi manuscrisul. Ai fi putut să mă rogi.

—Trăind alături de Maggie, ştiu destul de bine cum stau lucrurile. Ea puse din nou deoparte cearceafurile. Te-ar costa viaţa să intri în atelierul ei ca să vezi o piesă la care lucrează.

— Eu sînt un tip care nu-şi iese atît de uşor din fire. Cu cîteva mişcări rapide, porni calculatorul şi introduse discheta în lăcaşul special. Este o scenă într-o cîrciumă, spuse el. Culoarea locală şi prezentarea unor personaje. Este ziua în care McGee o întîlneşte pe Tullia, pentru prima dată.

—Tullia. Este nume galez.

— Într-adevăr. Înseamnă paşnic. Hai să vedem dacă îl găsesc. El începu să deruleze paginile pe ecran. Tu nu vorbeşti galeza, nu-i aşa?

— Ba da. Şi eu şi Maggie am învăţat-o de la bunica.

El îşi ridică privirea şi o fixă.

— Fir-ar să fie! Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte acest lucru. Ştii cît timp mi-am pierdut căutînd cuvinte? Voiam să presar cîteva, pe ici, pe colo.

— Nu trebuia decît să mă întrebi.

El se încruntă.

— Acum este prea tîrziu. Da, uite, aici este. McGee este un poliţist distrus, cu rădăcini irlandeze. El vine în Irlanda să cerceteze trecutul familiei, să-şi regăsească echilibrul şi să afle răspunsul la nişte întrebări care îl frămîntă. Dar cel mai mult, vrea să fie singur, ca să se refacă. El a fost implicat într-o operaţiune care a eşuat şi se consideră responsabil de moartea unui puşti de şase ani, martor într-un caz foarte important.

— Ce groaznic pentru el!

— Da, are problemele lui. Tullia are şi ea destule. Este văduvă, şi-a pierdut soţul şi copilul într-un accident din care numai ea a supravieţuit. Cu timpul, s-a refăcut, însă poartă cu ea o groază de bagaje. Soţul ei fusese un om de nimic şi, de multe ori, îşi dorise să-l vadă mort.

— Aşadar, se simte vinovată de moartea lui şi este speriată că i-a fost luat copilul, ca pedeapsă pentru gîndurile ei.

— Mai mult sau mai puţin. Oricum, această scenă se petrece la circiuma locală. Nu ţine decît cîteva pagini. Aşează-te şi fii atentă. El se aplecă peste umărul ei şi îi luă mîna. Vezi aceste două taste?

— Da.

— Cu asta, cursorul se mişcă, în sus, pe ecran, iar cu asta se mişcă în jos. Cînd termini ce este scris pe ecran şi vrei să mergi mai departe, apeşi aici. Dacă vrei să te întorci să te uiţi la ceva dinapoi, apeşi tasta asta. Da, Brianna?

— Da!

— Dacă atingi vreo altă tastă, am să-ţi tai degetele.

— Asta pentru că eşti un tip care îşi iese greu din fire.

— Exact. Dischetele au dubluri, dar nu vreau să capeţi obiceiuri proaste. El o sărută pe creştet. Eu mă duc afară să văd cum merge construcţia serei. Dacă vezi ceva ce ţi se pare că nu sună bine, poţi să faci o însemnare pe carneţelul de aici.

— În regulă. Apucîndu-se să citească, ea îi făcu un semn din mînă să plece. Hai, du-te.

Gray coborî scările şi ieşi în curte. Cele şase rînduri de piatră, care aveau să constituie baza serei, erau pe terminate. Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Murphy ajutînd la construcţia zidului.

— Nu știam că ești și zidar și fermier, strigă Gray.

— Oh, puțin din fiecare. Ai grijă ca de astă dată să nu mai faci mortarul atît de moale, îi spuse el, pe un ton poruncitor, tînărului slăbănog din apropiere. El este nepotul meu, Tim MacBride, din Cork. Tim nu se mai satură de muzica voastră country.

— Randy Travis, Wynonna, Garth Brooks?

—Toți. Tim afișă un surîs foarte asemănător cu al unchiului.

Gray se aplecă și ridică o piatră pentru Murphy, apoi alta, în timp ce continua să discute cu băiatul despre calitățile muzicii country. Ajută apoi la amestecarea mortarului și, împreună cu tovarășii de muncă, îi aprecie calitatea prin exclamații de satisfacție.

— Ai mîini îndemînatice pentru un scriitor, observă Murphy.

— Am lucrat, într-o vară, într-o echipă de constructori. Am amestecat mortar și l-am cărat cu roaba pe o căldură ce îmi fierbea creierii.

— Astăzi vremea este bună. Mulțumit de felul cum înainta construcția, Murphy făcu o pauză pentru o țigară. Dacă ține așa, încă o săptămînă este suficientă ca să terminăm tot.

Încă o săptămînă, se gîndi Gray, era cam tot ce-i mai rămăsese și lui.

— Drăguț din partea ta că ți-ai rupt din timpul tău ca s-o ajuți pe Brianna.

— Asta înseamnă *comhair,* rosti Murphy, cu uşurinţă. Comunitate, Aşa trăim noi aici. Nimeni nu trebuie să înfrunte singur greutăţile, dacă există familie şi vecini. Vor mai veni vreo trei bărbaţi, dacă nu mai mulţi, cînd se va ridica structura şi se vor pune geamurile. Alţii vor veni dacă va fi nevoie de ajutor la construcţia meselor. La sfîrşit, toată lumea va avea senzaţia că are o părticică din acest loc, iar Brianna va împărţi flori şi lăstari pentru grădinile tuturor. El dădu fumul afară din piept. Vezi tu, este ca un cerc. Asta înseamnă comhair.

Gray înţelese conceptul. Semăna foarte mult cu ceea ce simţise şi, pentru o clipă, invidiase, în biserică, la botezul lui Liam.

— Ţi s-a întîmplat vreodată... să gîndeşti că, acceptînd o favoare, eşti obligat să întorci una?

—Voi, yankeii! Chicotind, Murphy trase în piept un ultim fum şi stinse ţigara de pietre. Ştiind-o pe Brianna, el preferă să-şi vîre chiştocul în buzunar, decît să-l arunce pe jos. Voi mereu ţineţi socoteala, în plăţi. Obligat nu este termenul cel mai corect. Este o garanpe, dacă vrei un cuvînt mai potrivit. Credinţa că nu trebuie decît să întinzi mîna şi cineva te va ajuta, dacă ai nevoie. Credinţa că şi tu vei face la fel. Murphy se întoarse spre nepotul lui. Tim, haide să ne curăţăm sculele. Trebuie să ne întoarcem. Să-i spui Briannei să nu se învîrtă printre pietrele astea, Grayson, căci trebuie să se usuce bine.

— Sigur, am să-i... Oh, Dumnezeule, am uitat de ea. Pe curînd. El intră, grăbit, în casă. O privire aruncată ceasului din bucătărie îl făcu să tresară. O lăsase mai bine de o oră. Şi o găsi exact acolo unde o lăsase.

— Ţi-a luat ceva timp să citeşti jumătate de capitol.

Cu toate că o surprinse intrarea lui, de astă dată ea nu mai tresări. Cînd ea îşi ridică privirea de pe ecran, el văzu că ochii ei erau umezi.

— Este chiar atît de proastă? El zîmbi puţin, surprins că se simţea agitat.

— E minunată. Ea bîjbîi, în buzunarul şortului, după un şervețel. Sincer. Partea asta în care Tullia sta singură în grădina ei, gîndindu-se la copil, te face să-i trăieşti durerea. Parcă n-ar fi un personaj născocit.

Cel de-al doilea lucru, care îl surprinse pe Gray, era că nu se simţea stînjenit. Laudele ei erau perfecte.

— Asta este ideea.

— Ai un talent minunat de a transforma cuvintele, în emoţii. Am mers puţin mai departe de fragmentul pe care ai vrut să-l citesc. M-a furat acţiunea.

— Mă simt flatat. Uitîndu-se pe ecran, el observă că ea citise mai mult de o sută de pagini. Deci, ţi-a plăcut.

— Oh, foarte mult. Are ceva... deosebit faţă de celelalte cărţi ale tale, rosti ea, incapabilă să stabilească

cu precizie ce anume era. Are un stil antrenant, cum, de altfel, toate cărţile tale au, şi abundă în detalii. Creează atmosfera de groază. La prima crimă, cea de la ruine, am crezut că o să mor. Are pasaje pline de cruzime şi pasaje nostime.

— Nu te opri. El îi răvăşi părul şi se aşeză pe pat.

— Păi... Ea îşi împreună degetele şi, sprijinindu-şi mîinile de marginea biroului, începu să-şi caute cuvintele. Ţi se recunoaşte umorul, continuă ea. Şi ochiul, căruia nu-i scapă nimic. Uite, de exemplu scena din cîrciumă, în care eu am intrat de nenumărate ori. Parcă îi aveam în faţa ochilor pe Tim, stînd la tejgheaua barului, şi pe Murphy, cîntînd la acordeon. Murphy o să fie bucuros că l-ai făcut atît de frumos.

— Crezi că o să se recunoască?

— Oh, cred că da. Nu ştiu ce părere o să aibă despre faptul că este unul dintre suspecţi şi poate chiar criminalul, dacă aşa vei hotărî să închei povestea. Ea aşteptă, cu mari speranţe, însă el nu făcu decît să scuture din cap.

— Doar nu-ţi închipui că am să-ţi spun cine este făptaşul.

— Nu. Ea oftă şi-şi sprijini bărbia în pumn. Murphy, cred că o să se amuze. Afecţiunea ta pentru sat, pentru acest pămînt şi pentru oamenii de aici, este evidentă. Ba mai mult, se reflectă chiar şi în lucrurile mărunte -familia îmbrăcată în haine de duminică, întorcîndu-se pe jos de la biserică, bătrînul care merge

prin ploaie, cu cîinele lui, fetița care dansează la cîrciumă, cu bunicul ei.

— Este ușor să scrii cînd vezi atîtea în jurul tău.

— Este mai mult decît ceea ce se vede, cu ochiul liber, vreau să spun. Ea își ridică mîinile, dar le lăsă din nou să cadă. Nu-și găsea cuvintele, așa ca el, ca să poată jongla cu explicațiile cele mai potrivite. E esența revelației. Profunzimea ei diferă de tot ce-am citit pînă acum în scrierile tale. Felul în care McGee își duce războiul cu sine, pentru a găsi o soluție la frămîntările lui. Felul în care el își dorește să poată face ceva, cu toate că știe că nu poate face. Apoi este Tullia. Felul în care ea suportă suferința cînd este pe punctul de a o zdrobi, felul în care reușește să-și refacă din nou viața. Nu pot să explic.

—Te descurci destul de bine, murmură Gray.

— M-a impresionat. Nu-mi vine să cred că a fost scrisă chiar aici, în casa mea.

— Nu cred că ar fi putut fi scrisă în altă parte. El se ridică atunci și, dezamăgind-o, atinse tastele care făcură ecranul să defileze. Sperase să o mai lase să citească puțin.

— Oh, i-ai schimbat numele, rosti ea cînd apăru pagina cu titlul. *Mîntuirea*. Îmi place. Asta este și tema, nu-i așa? Crimele, ceea ce li s-a întîmplat înainte lui McGee și Tulliei, schimbările produse după întîlnirea lor, nu-i așa?

— Așa a fost concepută. El atinse o altă tastă și pe ecran apăru pagina cu dedicații. În toată cariera lui de scriitor, era a doua carte pe care o dedica cuiva. Prima fusese dedicată Arlenei.

Briannei, pentru darurile care nu au preț.

—Oh, Grayson. Glasul i se înăbuși de lacrimile care stăteau să o podidească. Sînt onorată. Am să încep să plîng din nou, murmură ea și-și ascunse fața în brațul lui. Mulțumesc foarte mult.

— Cartea asta cuprinde mult din ființa mea, Brie. El îi ridică fața, sperînd ca ea să înțeleagă. Este ceva ce pot să-ți dăruiesc.

— Știu. Am s-o păstrez ca pe-o comoară. Temîndu-se ca lacrimile să nu strice acele clipe, ea își trecu mîna prin păr. Sînt sigură că vrei să te apuci de lucru și, uite, eu ți-am ciopîrțit ziua. Ea își luă cearceafurile, știind că avea să izbucnească în plîns, în spatele primei uși închise. Să-ți aduc ceaiul aici cînd va fi ora lui?

El își înclină capul și, privind-o printre pleoapele întredeschise, se întrebă dacă ea se recunoscuse în Tullia. Stăpînirea de sine a acesteia, calmul, cuviința de nezdruncinat.

— Am să cobor eu. Aproape că am terminat tot ce mi-am propus pentru astăzi.

— Într-o oră, atunci.

Ea ieși, închizînd ușa în urma ei. Rămas singur, Gray se așeză și privi fix, multă vreme, la scurta dedicație.

Rîsetele și glasurile îl atrăseseră pe Gray în salon și nu în bucătărie, atunci cînd se făcu ora ceaiului. Oaspeții Briannei erau adunați în jurul unei măsuțe, gustînd sau umplîndu-și farfuriile. Brianna stătea în picioare, legănînd ușor bebelușul care moțăia pe umărul ei.

— Nepoțelul meu, explica ea. Liam. A rămas în grija mea pentru o oră, două. Oh, Gray. Ea zîmbi cînd îl văzu. Uite cine a venit la mine.

— Văd. Apropiindu-se, Gray aruncă o privire la chipul copilului. Ochii acestuia erau deschiși și visători, dar, în clipa în care îl zăriră pe Gray, se fixară pe el ca cei ai unei păsări de noapte. Întotdeauna mă privește de parcă mi-ar cunoaște toate păcatele pe care le-am comis. Este intimidant.

Gray se îndreptă spre măsuța pe care era așezat ceaiul și, în clipa în care stabilise programul următoarelor minute, o observă pe Brianna ieșind din cameră. Luîndu-se după ea, o ajunse în apropierea bucătăriei.

— Unde te duci?

— Să culc copilul.

— De ce?

— Maggie a spus să doarmă puțin.

— Maggie nu este aici. El îl luă pe Liam în braţe. Noi nu apucăm niciodată să ne jucăm cu el. Ca să se amuze, Gray începu să se strîmbe la bebeluş. Unde este Maggie?

—A aprins focul în furnalul de la atelier. Rogan a trebuit să plece la galerie, să rezolve nu ştiu ce problemă, aşa că, acum cîteva clipe, ea a dat fuga aici. Rîzînd, Brianna îşi sprijini capul de Gray. Am crezut că n-o să se mai întîmple niciodată acest lucru. Acum te am numai pentru mine, murmură ea. Ea se îndreptă cînd auzi un ciocănit în uşă. Să nu uiţi să-i ţii capul, rosti ea şi se duse să răspundă.

— Ştiu cum se ţine un copil. Femeile astea! îi zise el lui Liam. Cred că noi nu ştim să facem nimic. Toate te cred acum grozav, băiete, dar stai să vezi: peste cîţiva ani vor considera că menirea ta în viaţă este să repari prize şi să omori gîndaci.

Deoarece nu era nimeni prin preajmă, care să-l vadă, el se aplecă şi sărută delicat guriţa lui Liam, după care o privi cum se arcuieşte.

— Asta este. Ce-ar fi să mergem în bucătărie, să...

Gray se întrerupse auzind exclamaţia speriată a Briannei. Aşezîndu-l pe Liam mai sigur, în îndoitura braţului, el o apucă, grăbit, pe hol.

Carstairs, cu faţa scăldată de un zîmbet prietenesc, şedea în prag, ţinînd în mînă o pălărie maronie din fetru.

— Grayson, ce plăcere să te revăd! Nu ştiam sigur dacă o să te mai găsesc aici. Şi asta ce este?

— Un bebeluş, rosti Gray, tăios.

— Sigur, sigur. Carstairs ciupi bărbia lui Liam, chicotind copilăreşte. Frumos flăcău! Trebuie să spun că aduce puţin cu tine, Brianna. La gură.

— Este copilul surorii mele. Cu ce treabă pe-aici, pe la *Blackthorn*, domnule Carstairs?

— În trecere, i-am povestit lui Iris atîtea despre acest han şi despre peisajul de aici, dar ea a vrut să vadă totul cu ochii ei. Aşa că am adus-o. Este în maşină. El arătă spre Bentley-ul parcat în faţa porţii. De fapt, am sperat să ai o cameră liberă pentru noi, pentru o noapte.

Brianna se uită mirată la el.

—Vreţi să staţi aici?

— Am făcut prea multă paradă — un lucru imprudent, poate — despre bucătăria ta. Bărbatul se aplecă confidenţial şi continuă. Mă tem că Iris a fost cam enervată la început. Ştii, ea însăşi este o gospodină desăvîrşită. Vrea să vadă dacă am exagerat.

— Domnule Carstairs, eşti un om fără ruşine.

— S-ar putea, draga mea, rosti el, făcînd cu ochiul. S-ar putea.

Ea pufni şi apoi oftă.

— Păi, atunci n-o lăsa pe biata femeie să aştepte în maşină. Adu-o să servească un ceai.

— Abia aştept să o cunosc, rosti Gray, legănînd copilul.

— Şi ea a spus acelaşi lucru referitor la tine. A fost foarte impresionată de felul cum mi-ai şterpelit portofelul, fără ca eu să am habar. În trecut, eram mai rapid. Bărbatul scuturâ capul, regretînd. Dar pe atunci, eram mai tînăr. Să aduc şi bagajele, Brianna?

— Am o cameră, dar este mai mică decît cea pe care ai avut-o ultima dată.

— Sînt convins că este încîntătoare. Absolut încîntătoare. El plecă să-şi aducă soţia.

— Îţi vine să crezi? rosti Brianna printre dinţi. Nu ştiu dacă să rîd sau dacă să ascund argintăria. De parcă aş avea aşa ceva.

—Te simpatizează prea mult, ca să fure de la tine. Aşadar, şopti Gray, aceasta este faimoasa Iris.

Fotografia din portofelul furat era destul de reuşită, constată Brianna. Iris purta o rochie înflorată, care flutura în vînt, în jurul picioarelor ei superbe. Ochiul Briannei îi spunea că Iris se folosise de timpul din maşină ca să-şi împrospăteze coafura şi machiajul. Dichisită şi aranjată, femeia păşea acum, alături de soţul ei zîmbitor.

— Oh, domnişoară Concannon! Brianna, cred că pot să-ţi spun Brianna. Oricum, de cînd am auzit atît de multe despre tine şi despre încîntătorul tău han, te evoc spunînd numai Brianna.

Vocea femeii era lină, rafinată, în ciuda faptului că vorbele îi ieşeau din gură de-a valma. Pînă ca Brianna să apuce să-i răspundă, Iris îi strînse puternic mîinile şi continuă în mare viteză:

— Eşti foarte drăguţă. Eşti exact aşa cum mi-a spus Johnny. Eşti foarte amabilă că ne oferi o cameră, deşi te-ai trezit cu noi la uşă, fără să te fi anunţat din timp. Trebuie să-ţi spun că grădina ta m-a impresionat teribil. Ce dalii! Eu n-am avut niciodată noroc cu ele. Şi trandafirii sînt minunaţi. Neapărat trebuie să-mi spui şi mie secretul. Vorbeşti cu ele? Eu sporovăiesc cu ele, zi şi noapte, dar nu înfloresc niciodată cum au înflorit ale tale.

— Îhî...

— Iar tu eşti Grayson. Iris, pur şi simplu, sări peste răspunsul Briannei şi se răsuci spre el. Eliberă una din mîinile fetei, ca să strîngă una de-a lui Gray. Ce tînăr ?i inteligent eşti! Şi chipeş, pe deasupra. Arăţi ca un actor de cinema. Ţi-am citit toate cărţile. Mă înspăimînta de moarte, dar nu pot să le las din mînă. De unde îţi vin ideile astea atît de înfricoşătoare? Mi-am dorit mult să vă cunosc pe amîndoi. L-am tot bătut pe Johnny la cap şi, iată-ne aici.

Urmă o scurtă pauză, în care Iris le zîmbi celor doi.

— Da. Brianna descoperi că nu avea prea multe de spus. Da, iată-vă. Vă rog, poftiţi înăuntru. Sper că aţi călătorit bine.

— Oh, eu ador călătoriile. Tu nu? Dar, cu toată viaţa de risipă pe care am dus-o în tinereţe, eu şi Johnny nu am ajuns prin părţile astea. Este o privelişte ca într-o ilustrată, nu-i aşa Johnny?

— Da, scumpa mea. Aşa este.

— Oh, ce casă minunată! Încîntătoare. Privind în jur, Iris continuă să o ţină de mînă pe Brianna. Sînt convinsă că aici nu poţi să te simţi decît confortabil.

Brianna îi aruncă lui Gary o privire neputincioasă, iar el ridică din umeri.

— Sper să vă simţiţi astfel. Ceaiul este în salon, dacă doriţi, dar, dacă vreţi, pot să vă arăt mai întîi camera.

— Oh, se poate? Ar fi bine dacă ne-am putea lăsa acolo bagajele, nu-i aşa Johnny? După aceea poate stăm puţin de vorbă.

Iris lansă un şir de exclamaţii de admiraţie cînd văzu scara pe care urcară, palierul de la etaj, camera în care îi conduse Brianna. Nu era încîntătoare cuvertura? Nu erau minunate perdelele de dantelă? Nu era superbă priveliştea care se vedea de la fereastră?

În scurt timp, Brianna se pomeni din nou în bucătărie, punînd la foc un alt ceainic, în timp ce noii ei oaspeţi se aşezaseră comod la măsuţa din salon. Veselă, Iris îl juca pe Liam pe genunchi.

— O pereche dată naibii, nu-i aşa? murmură Gray, scoţînd ceştile şi farfurioarele din dulap.

— Femeia asta mă ameţeşte, şopti Brianna. Însă este imposibil să nu o placi.

— Exact. N-ai zice că a existat vreodată vreun gînd nescrupulos în mintea ei. Este genul vecineei ideale, a mătuşii perfecte. Poate că ar trebui să ascunzi argintăria.

—Termină! Brianna se duse să aşeze farfurioarele pe masă. Imediat, Carstairs se servi cu o felie de pîine cu gem.

— Sper că o să veniţi şi voi, spuse Iris, luînd un biscuit şi înmuindu-l în lapte. Johnny dragă, vrem să punem punct întregii afaceri, nu-i aşa? Este groaznic că trebuie să umbrim plăcuta atmosferă de aici, cu afaceri.

— Afaceri? Brianna îl luă din nou pe Liam şi-l aşeză cu capul pe umăr.

— Afaceri neterminate. Carstairs îşi tamponă gura cu un şervеţel. Brianna, pîinea asta este deliciosă. Gustă puţin, Iris.

— Johnny mi-a vorbit întruna de mîncărurile tale. Mă tem că sînt puţin geloasă. Ştii, eu mă consider o gospodină destul de bună.

— O gospodină extraordinară, o corectă loialul Carstairs, apucînd mîna soţiei şi sărutîndu-i-o. O gospodină minunată.

— Oh, Johnny, nu te mai prosti. Ea chicoti copilăreşte, după care îl împinse delicat. Apoi îşi ţuguie buzele şi-i trimise cîteva bezele. Scena îl făcu pe

Gray să se uite la Brianna şi să mişte rapid din sprîncene. Acum înţeleg de ce soţul meu a fost atît de impresionat de masa ta, Brianna. Femeia ciuguli uşor din biscuit. Trebuie să ne facem timp să schimbăm reţete între noi. Specialitatea mea este mîncare de pui şi stridii. Dacă îmi este îngăduit, am să-ţi spun că o fac foarte gustoasă. Tot secretul este să foloseşti un vin bun, sec şi alb. Şi puţin tarhon. Dar uite că iar mă iau cu altele şi ne abatem de la afacerile noastre.

Ea se întinse să servească un alt biscuit şi le făcu semn celor doi să se aşeze pe scaune.

De ce nu luaţi loc? Este mult mai comod să discuţi afaceri, servind un ceai.

Neavînd nimic împotrivă, Gray se aşeză şi începu să-şi umple farfuria.

—Vrei să ţin eu copilul? o întrebă el pe Brianna.

— Nu, nu. Ea se aşeză, ţinîndu-l pe Liam confortabil, în îndoitura braţului.

— Ce îngeraş! gînguri Iris. Te comporţi atît de natural cu copiii! Eu şi Johnny mereu regretăm că nu am avut copii. Dar cît am fost tineri, mereu am avut cîte o aventură, aşa că vieţile noastre au fost mereu pline.

—Aventură, repetă Brianna. Ce termen interesant, se gîndi ea, pentru escrocherie.

— Am fost o pereche neastîmpărată. Iris rîse, iar strălucirea ochilor ei spunea clar că ea înţelesese perfect sentimentele Briannei. Ne-am distrat din plin. N-aş putea să spun că ne pare rău, cînd, de fapt,

ne-a plăcut atît de mult. Dar oamenii mai şi îmbătrînesc.

— Aşa este, consimţi Carstairs. Şi, cîteodată, unii îşi pierd şi agerimea. El îi aruncă lui Gray o privire blîndă. Acum zece ani, flăcăule, nu mi-ai fi şterpelit tu mie portmoneul.

— Nu fii atît de sigur, spuse Gray, apoi sorbi din ceai. Acum zece ani eram şi mai bun.

Carstairs îşi dădu capul pe spate şi pufni în rîs.

— Nu ţi-am spus eu, Iris, că este brici? Oh, ce aş fi vrut să-l fi văzut ce tare m-a luat în Wales, iubito. Eram plin de admiraţie pentru el. Sper că intenţionezi să-mi returnezi portofelul. Măcar fotografiile. Buletinul este uşor de înlocuit, însă în privinţa fotografiilor, sînt un tip sentimental. Şi, bineînţeles, banii. Grav afişă rapid un zîmbet rapace.

— Încă îmi mai datorezi o sută de lire, Johnny.

Carstairs îşi drese glasul.

— Evident. Fără doar şi poate, i-am luat numai pe ai tăi, ca să pară o spargere.

— Evident, consimţi Gray. Fără doar şi poate. Cred că am discutat despre valoarea compensaţiei, în Wales, înainte de plecarea ta neaşteptată.

— Îmi cer scuze. Mă încolţiserăţi, iar mie nu-mi cădea atît de bine să iau o decizie fermă, fără să mă consult cu Iris.

— Noi ne sîntem unul altuia avocaţi devotaţi, interveni Iris.

— Într-adevăr. El îşi bătu afectuos soţia pe mînă. Pot să spun, fără să greşesc, că deciziile noastre sînt rodul muncii în echipă. Noi credem că, bazîndu-ne pe o afecţiune profundă, am parcurs patruzeci şi trei de ani de mare succes.

— Şi de frumoasă viaţă sexuală, rosti Iris, fără jenă, zîmbind cînd Brianna se înecă. Căsătoria ar fi, altfel, monotonă, nu-i aşa?

— Sînt convinsă că ai dreptate. De astă dată, Brianna îşi drese glasul. Cred că înţeleg de ce ai venit aici şi apreciez acest fapt. Este bine că vreţi să lămuriţi chestiunea.

— Am vrut să ne scuzăm personal pentru necazul pricinuit, iar eu am vrut să-mi exprim şi regretul pentru lipsa de tact şi nechibzuinţa cu care Johnny ţi-a răvăşit casa. Femeia îi aruncă o privire aspră soţului. Cîtă lipsă de fineţe, Johnny!

— Aşa este. Într-adevăr, aşa este. Bărbatul îşi lăsă capul în piept. Îmi este cumplit de ruşine.

Brianna nu era prea sigură de acest lucru, dar, cu toate acestea, scutură din cap.

— Cred că răul pricinuit nu a fost prea mare.

— N-a fost! Iris acceptă provocarea. Brianna, draga mea, sînt convinsă că ai fost furioasă şi supărată pînă peste poate.

—A plîns chiar.

— Grayson! Stînjenită, Brianna îşi fixă privirea în ceaşcă. Ce-a fost, a fost.

— Pot să-mi imaginez ce ai simţit. Vocea lui Iris se înmuiase. Johnny ştie ce simt eu pentru lucrurile mele. Vai, dacă aş veni acasă şi aş găsi totul întors pe dos, m-aş simţi nenorocită. Pur şi simplu, nenorocită. Nu sper decît să-l poţi ierta pe soţul meu pentru regretabilul impuls.

— L-am iertat. Am înţeles că era într-o mare tensiune şi... Brianna se întrerupse şi-şi ridică uşor capul, cînd îşi dădu seama că-l apăra pe omul care îi înşelase tatăl şi-i răscolise casa.

— Ce inimă bună ai. Iris schimbă cursul discuţiei. Aş vrea să reluăm, pentru ultima dată, chestiunea, destul de delicată, referitoare la stocul de acţiuni. Înainte însă, aş vrea să remarc că ai fost foarte largă în vederi şi foarte răbdătoare că nu te-ai dus să contactezi autorităţile din Wales.

— Gray mi-a spus că o să reveniţi.

— Isteţ băiat, murmură Iris.

— Şi nici n-am văzut nici un rost să mă duc la poliţie. Oftînd, Brianna luă o firimitură de pîine şi începu să o ciugulească. Totul s-a întîmplat demult, iar banii pe care tata i-a pierdut erau ai lui. Cunoscînd circumstanţele, pentru mine a fost suficient.

—Vezi, Iris, este exact cum ţi-am spus.

— Johnny! Vocea ei deveni, brusc, poruncitoare. Privirea pe care ea i-o aruncă lui Carstairs fu dură, încît bărbatul oftă şi-şi plecă ochii.

— Da, Iris, sigur. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Cu un ultim efort, el căută în buzunarul de la haină şi scoase un plic. Eu şi Iris am discutat problema pe îndelete şi am dori foarte mult ca această chestiune să se sfîrşească, cu mulţumirea tuturor. Cu scuzele noastre, dragă, rosti el dîndu-i Briannei plicul. Şi cu urările noastre de bine.

Jenată, ea se uită înăuntru şi simţi că inima o să-i sară din piept.

— Bani.

— Un cec ar produce dificultăţi în situaţia contabilă, explică Carstairs. Apoi ar fi impozitele aferente. O tranzacţie în numerar ne scuteşte pe toţi de inconveniente. Sînt zece mii de lire. Lire irlandeze.

— Oh, dar nu pot.

— Sigur că poţi, o întrerupse Gray.

— Nu este drept.

Ea îi dădu plicul înapoi lui Carstairs. Ochii acestuia licăriră, degetele i se întinseră, însă soţia lui îl pocni.

— Prietenul tău are dreptate, Brianna. Aşa este cel mai corect, pentru toţi cei implicaţi. Nu trebuie să-ţi faci probleme cum că aceşti bani ne-ar afecta, în vreun fel, viţile. O ducem destul de bine. Mi-aş simţi conştiinţa şi inima mai uşoară dacă i-ai accepta. Şi, adăugă ea, dacă ne-ai returna certificatul.

— Se află însă la Rogan, rosti Brianna.

— Nu, l-am luat eu de la el. Gray se ridică şi se duse în camera Briannei.

— Acceptă banii, Brianna, rosti, cu blîndeţe, Iris. Pune-i bine acum, în buzunarul de la şort. Aş considera faptul o mare favoare.

— Nu vă înţeleg.

— Nici nu mă aştept. Eu şi Johnny nu regretăm genul de viaţă pe care l-am dus. Am trăit din plin fiecare clipă. Dar un mic pas, spre răscumpărarea păcatelor, nu strică. Ea zîmbi şi se întinse ca să strîngă mîna Briannei. Eu aş privi gestul ca pe unul de prietenie. Amîndoi aşa l-am privit. Nu-i aşa, Johnny?

Bărbatul aruncă pliculuí o ultimă privire.

— Da, dragă.

Gray reveni, aducînd certificatul.

— Îţi aparţine, cred.

— Da, într-adevăr. Nerăbdător, Carstairs apucă actul. Aranjîndu-şi ochelarii, el privi hîrtia.

— Iris, rosti el mîndru, înclinînd certificatul astfel încît să-l vadă şi ea. Am făcut lucruri de calitate, nu-i aşa? Perfecte.

— Aşa este, Johnny. Aşa este.

CAPITOLUL 22

— Niciodată în viaţa mea n-am trăit o clipă de mai mare satisfacţie, rosti Maggie şi, întinzîndu-se pe locul din stînga volanului, aruncă o ultimă privire la casa mamei, în timp ce sora ei se încadra în trafic.

—Veselia asta nu-i a bună, Margaret Mary.

— Bună sau nebună, mie îmi priește. Ea se răsuci spre Liam, care ședea în scăunelul lui special, de pe bancheta din spate, şi-i puse în mînuţa agitată o jucărie zornăitoare. Ai văzut-o ce figură a făcut, Brie? Oh, ai văzut-o?

— Da. Aerul serios al Briannei dispăru pentru o clipă şi pe chip i se aşternu un zîmbet larg. Bine că ai avut măcar atîta minte că n-ai provocat-o să-şi bage nasul şi-n treaba asta.

— Păi, aşa a fost înțelegerea. Să-i spunem doar că banii provin de la o investiție pe care tata a făcut-o înainte să moară. Una a cărei efect s-a materializat de curînd. Şi să mă abţin, oricît de mult m-ar durea.

de la a face observaţia că ea nu merita a treia parte din sumă, căci nu a crezut niciodată în el.

—A treia parte din bani era dreptul ei şi, cu asta, am terminat.

— N-am să te mai bat la cap cu treaba asta. Sînt mult prea bucuroasă. Savurez prea mult momentul, mormăi Maggie, încet. Spune-mi, ce planuri ai cu banii tăi?

— Păi, aş vrea să aduc cîteva îmbunătăţiri la casă. De exemplu, podului, de unde a pornit totul.

Cînd Liam aruncă, vesel, prima jucărie pe jos, Maggie scoase o alta din geantă.

— Am crezut că mergem în Galway, la cumpărături.

— Mergem. Grayson o plictisise cu această idee şi aproape că o îmbrîncise pe uşă afară. Acum, că-şi amintea, îi venea să zîmbeaască. Am de gînd să-mi cumpăr un robot de bucătărie. De genul celor folosiţi în restaurante şi la expoziţiile culinare.

— Asta l-ar fi bucurat foarte mult pe tata. Zîmbetul răutăcios al lui Maggie se îndulci într-un surîs delicat. Este ca un dar venit de la el.

— Şi eu m-am gîndit la fel. Mi s-ar părea corect dacă aş proceda astfel. Dar tu ce o să faci cu banii?

— Am să risipesc o parte pe atelier şi o parte pe Liam. Cred că aşa ar fi vrut tata. Maggie trecu alene, cu degetele, pe bordul maşinii. Ai o maşină frumoasă, Brie.

— Da, aşa este. Ea rîse şi-şi zise în sinea ei că trebuia să-i mulţumească lui Gray că o scosese afară din casă. Poţi să-ţi închipui, continuă ea, cum merg spre Galway, fără să-mi fac griji că mă lasă vreo piesă. Stă în firea lui Gray să ofere daruri scumpe şi să dea senzaţia că ceea ce face este normal.

— Adevărat. Ţin minte că şi mie mi-a dat acel ac, cu diamant, cu o asemenea dezinvoltură, de parcă mi-ar fi oferit un simplu buchet de flori. Are o inimă bună şi generoasă.

— Are.

— Apropo, el ce mai face?

— Păi, fie lucrează, fie petrece în compania familiei Carstairs.

— Ce specimene! Ştii, Rogan mi-a spus că, atunci cînd s-au dus la galeria de artă, au încercat să-l farmece, ca să le vîndă masa din camera de zi, de la etaj.

— Nu mă surprinde deloc. Ea aproape că m-a convins să cumpăr, fără s-o văd, o lampă despre care susţine că s-ar potrivi perfect salonului meu. Pentru care o să-mi aplice şi un rabat substanţial. Brianna chicoti. Mîine vor pleca şi am să le simt lipsa.

— Am senzaţia că se vor întoarce. Maggie făcu o pauză, apoi întrebă: Gray cînd pleacă?

— Probabil, săptămîna viitoare. Brianna nu-şi luă ochii de la drum şi-şi păstră vocea calmă. După cîte

îmi dau eu seama, a terminat cartea şi acum îi face ultimele retuşuri.

— Şi crezi că i se va mai întoarce?

— Sper. Dar nu mizez. Nu pot.

— L-ai rugat să rămînă?

— Nu pot să fac asta.

— Nu, murmură Maggie. Nu poţi. Nici eu n-aş putea, în situaţia dată. Şi totuşi, se gîndi ea, ar fi un mare prost dacă ar pleca. Vrei să închizi hanul cîteva săptămîni sau să o rogi pe doamna O'Malley să se ocupe de el şi să vii la Dublin să stai în vila noastră?

— Nu, deşi eşti drăguţă că te-ai gîndit. Voi fi mai fericită acasă.

Asta era, probabil, adevărat, îşi zise Maggie, şi nu o contrazise.

— Dacă totuşi te răzgîndeşti, nu trebuie decît să spui. Dorind cu disperare să-şi înveselească sora, Maggie se întoarse spre ea. Ce zici, Brie? Hai să cumpărăm ceva trăsnit cînd ajungem la Galway. Să cumpărăm primul lucru care ne va face mintea să stea în loc. Ceva inutil şi foarte scump; unul din acele fleacuri la care obişnuiam să privim, lipindu-ne nasurile de vitrinele magazinelor, cînd tata ne ducea prin oraş.

— Cum erau acele păpuşele frumos îmbrăcate sau casetele de bijuterii, cu cîte o balerină care se învîrtea pe capac.

— Oh, cred că vom putea găsi ceva mai pe măsura vîrstei noastre, dar asta este ideea.

— Atunci, bine. Asta vom cumpăra.

Discuţia despre tatăl lor îi trezi Briannei amintiri, atunci cînd ajunseră în Galway. După ce îşi parcară maşina, se încadrară în traficul pietonal, pierzîndu-se printre cumpărători, turişti şi copii.

La un moment dat, văzu o fetiţă ţinută pe umerii tatălui ei.

Şi tatăl lor obişnuia să le poarte aşa, îşi aminti ea. Le ducea pe rînd, cînd pe ea, cînd pe Maggie, iar uneori o lua la fugă, făcîndu-le să salte şi să ţipe de plăcere.

Însă, de cele mai multe ori, cînd ieşeau la plimbare, le ţinea strîns de mînă şi le spunea poveşti, în timp ce treceau împingîndu-se pe străzile aglomerate. Parcă auzea şi acum vocea tatălui său:

Cînd o să se întoarcă roata, scumpa mea Brianna, am să-ţi cumpăr rochiţe frumoase ca cele din vitrina de colo.

Într-o zi, o să venim aici, în Galway, cu buzunarele doldora de bani. Aşteaptă numai să vezi, iubire.

Deşi ştiuse, chiar de pe atunci, că nu erau decît poveşti, decît vise, plăcerea de a vedea, de a se desfăta, de a asculta, nu se diminuase cu nimic.

Cum, de altfel, nici amintirile nu stricau această plăcere, acum. Atmosfera, forfota de pe strada Shop, o făceau să surîdă ca întotdeauna. Îi plăcea să audă

limbajul ritmic, irlandez, accentele nazale şi tărăgănate ale americanilor, pronunţia guturală germană, franceza plină de nerv. Simţea mireasma mării adusă de briza din Golful Galway şi simţea mirosul de grăsime încinsă de la localul din colţ.

— Uite! Maggie îndreptă căruciorul spre vitrina unui magazin. Este perfect, Brianna se strecură prin aglomeraţie pînă ajunse lîngă Maggie, apoi privi peste umărul acesteia.

— Ce ai văzut?

—Vaca aia mare, de acolo. Exact ce-mi doresc.

—Vrei o vacă?

— Pare din porţelan, rosti Maggie, apreciind lucitorul corp bălţat şi prostescul zîmbet de pe faţa bovinei. Pun pariu că este înfiorător de scumpă. Nu contează. O cumpăr. Hai să intrăm.

— Dar ce o să faci cu ea?

— O să i-o dau lui Rogan, bineînţeles, şi o să am grijă să şi-o pună în searbădul lui birou din Dubiin. Oh, sper să cîntărească o tonă.

Într-adevăr, era grea, aşa că aranjară cu vînzătorul să o lase acolo, pînă aveau să termine toate cumpărăturile. Abia după ce luară prînzul şi după ce studiară prospectele la o mulţime de roboţi de bucătărie, Brianna descoperi lucrul care avea să facă obiectul trăsnăii ei: nişte zîne.

Zînele erau confecţionate din bronz, vopsit în diverse culori, şi erau agăţate, cu fire, de o vergea de

cupru. La atingerea uşoară a Briannei, acestea se răsuciră, miş-cîndu-şi aripile, melodios.

— Am să le agăţ afară, în faţa ferestrei de la dormitor. Aşa o să mă gîndesc la basmele pe care ni le spunea tata.

— Perfect. Maggie îşi strecură braţul pe după talia Briannei. Nu, nu te uita la preţ, rosti ea, cînd sora ei vru să întoarcă eticheţa. Ăsta este tot farmecul. Indiferent cît costă, este alegerea cea mai bună. Du-te şi cumpără-ţi fleacul şi apoi să ne gîndim cum o să-l ducem pe al meu, la maşină.

În final, hotărîră ca Maggie să aştepte la magazin, cu vaca, cu Liam şi cu restul bagajelor, iar Brianna să se ducă să aducă maşina.

Plină de elan, ea se întoarse la parcare. Avea să-şi atîrne zînele la fereastră, de îndată ce o să ajungă acasă, se gîndi ea. Şi apoi avea să se distreze cu noua ei jucărie de bucătărie. Îşi imagină ce minunat avea să fie să pregătească un somon cu sos de maioneză sau să taie, cubuleţe, ciupercile, cu un instrument de o asemenea precizie.

Fredonînd, se aşeză în spatele volanului şi răsuci cheia în contact. Poate că putea să completeze cu ceva peştele la grătar, pe care intenţiona să-l pregătească pentru cină. Ce i-ar place mai mult lui Grayson? se întrebă ea, îndreptîndu-se spre ieşire, ca să-şi plătească taxa. Poate, cremă de agrişe

pentru desert — dacă avea să găsească suficiente agrișe coapte.

Brianna se gîndi la sezonul agrișelor, de la începutul lunii iunie. Gray avea să fie departe atunci. Ea reuși să alunge durerea care încerca să-i cuprindă inima, ca o gheară. Ei bine, luna iunie bate la ușă, își zise ea, ieșind din parcare. Și vrem ca Gray să servească un desert deosebit, înainte de a pleca.

Brianna auzi un strigăt cînd intră în curbă. Speriată, tresări. Nu avu timp decît să inspire și să țipe cînd văzu o mașină, luînd un viraj scurt, pe partea greșită a drumului, și lovindu-se de ea.

Auzi scîrțîitul metalului lovit, sunetul sticlei spart. Apoi nu mai auzi nimic.

— Deci Brianna a plecat la cumpărături, zise Iris, intrînd în bucătărie și văzîndu-l pe Gray. Drăguț. Nimic nu creează o stare sufletească mai plăcută unei femei, ca o orgie prin magazine.

El nu și-o putea închipui pe Brianna făcînd nici un fel de orgie.

— S-a dus în Galway, cu sora ei. I-am spus că ne putem descurca, dacă n-o să ajungă acasă pînă la ora ceaiului. Simțindu-se puțin stăpîn pe bucătărie, Gray puse în farfurii mîncarea, pe care Brianna o pregătise mai devreme. În seara aceasta, sîntem numai noi.

— Ne vom simți perfect aici. Iris așează ceainicul pe masă. Ai făcut bine că ai convins-o să petrească o zi, cu sora ei.

— Aproape că a trebuit să o tîrăsc pînă la mașină — așa este de legată de acest loc.

— Rădăcini adînci. De aceea și înflorește. Exact ca florile ei din grădină. În viața mea, n-am văzut o grădină ca a ei. Chiar în această dimineață, am fost... Ah, iată-te, Johnny. Ai sosit la timp.

— Am făcut cea mai revigorantă plimbare. Carstairs își agață pălăria într-un cui și apoi își frecă mîinile. Știi, dragă, că aici oamenii încă își strîng singuri turba?

— Nu mai spune!

— Zău. Am găsit mlaștina. Erau acolo grămezi de mușchi care se uscau la vînt și la soare. Parcă aș fi pășit înapoi o sută de ani. El își sărută soția pe obraz, apoi își îndreptă atenția spre masă. Ah, ce avem aici?

— Spală-te pe mîini, Johnny, și după aceea vom servi ceaiul. Îl pregătesc eu, Grayson. Tu așează-te.

Amuzîndu-se de felul în care cei doi se comportau între ei, Gray se supuse.

— Iris, sper să nu te simți jignită, dacă am să te întreb ceva.

— Dragul meu băiat, poți să mă întrebi ce pofteşti.

— Îți lipsește?

Întinzîndu-i chiseaua cu zahăr, ea nu se prefăcu că a înțeles sensul întrebării.

— Da. Din cînd în cînd, îmi lipsește acea viață primejdioasă, atît de dătătoare de forță. Ea îi turnă ceai soțului și apoi își umplu și ei ceașca. Dar ție? Cînd Gray ridică doar din sprinceană, Iris chicoti. Noi, între noi, ne recunoaștem.

— Nu, rosti Gary, după o pauză. Nu-mi lipsește.

— Păi, te-ai retras destul de devreme și deci nu ai același atașament ca noi. Sau poate că ai și de aceea n-ai descris niciodată experiența ta anterioară, ca să spunem așa, în cărțile pe care le-ai scris.

Dînd din umeri, el își ridică ceașca.

— Poate că pur și simplu nu văd rostul la a te uita în spate.

— Întotdeauna am avut senzația că nu ai o imagine clară a ceea ce se întîmplă în urma ta, dacă nu arunci, din cînd în cînd, o privire peste umăr.

— Mie îmi plac surprizele. Iar dacă viitorul este deja scris, de ce să-mi mai pese?

— Surpriza există pentru că viitorul nu este niciodată exact așa cum crezi. Tu însă ești tînăr, rosti ea, afișînd un zîmbet matern. Vei învăța singur aceste lucruri. Folosești o hartă cînd călătorești?

— Sigur.

—Vezi, așa este. Trecut, prezent, viitor. Totul este înscris pe hartă. Iris își prinse buza de jos cu dinții și luă, pe vîrful linguriței, zahăr pentru ceai. Să zicem că-ți stabilești o ruta. Unii oameni nu se abat de la ea orice ar fi. Nu încearcă să exploreze un drum lătu-

ralnic, nu fac nici o oprire neplanificată, ca să admire un apus de soare. Îmi este milă de ei, murmură ea. Cum se mai vaită cînd sînt forţaţi să facă un ocol! Celor mai mulţi însă le place un pic de aventură. Faptul că-ţi ştii clar destinaţia finală nu trebuie să-ţi strice bucuria călătoriei. Poftim ceaiul, Johnny dragule.

— Fii binecuvîntată, iris.

— I-am pus şi puţin lapte, aşa cum îţi place ţie.

— Aş fi pierdut fără ea, îi zise Carstairs lui Gray. Oh, se pare că vom avea musafiri.

Gray privi spre uşa de la bucătărie, în clipa în care Murphy o deschise. Con se năpusti primul, se aşeză la picioarele lui Gray şi-şi puse capul în poala acestuia. Cînd Gray ridică mîna să mîngîie cîinele, zîmbetul lui pieri.

— Ce este? întrebă Carstairs. El se pomeni sculîndu-se, brusc, în picioare, mişcînd masa şi făcînd ceştile de pe ea să zornăie. Figura lui Murphy era serioasă, iar ochii lui întunecaţi. Ce s-a întîmplat?

— Un accident. Brianna a fost rănită.

— Cum, adică, rănită? întrebă el, acoperind murmurul deznădăjduit al lui Iris.

— M-a sunat Maggie. S-a produs un accident cînd Brie a încercat să iasă din parcare, ca să se îndrepte spre magazinul unde o aştepta ea şi copilul. Murphy îşi scoase şapca, după cum îi era obiceiul, şi-i strînse

între degete cozorocul. Am să te duc eu în Galway. Este internată la spital.

— La spital! Încremenit, Gray simți cum sîngele i se scurge din vene. Cum îi este? Cît de rău este rănită?

— Maggie nu știa sigur. Nu credea să fie prea rău, dar aștepta vești. Te duc în Galway, Grayson. M-am gîndit să luăm mașina ta. Este mai rapidă.

— Îmi trebuie cheile. Mintea îi era înceţoşată, năucită. Trebuie să aduc cheile.

— Să nu-l lași să conducă, rosti Iris cînd Gray ieşi dirin încăpere.

— Nu, doamnă, n-am să-l las.

Murphy nu trebui să depună prea mult efort ca să-l convingă. Pur şi simplu, luă cheia din mîna lui Gray şi se urcă în spatele volanului. Deoarece Gray era tăcut, el se concentră să evite viteza maximă, pe care putea să o atingă Mercedes-ul. Altădată, poate, el ar fi apreciat felul în care silenţioasa maşină răspundea comenzilor. Acum, pur şi simplu se folosea de acest lucru.

Lui Gray călătoria îi părea fără sfîrşit. Deşi minunatul peisaj trecea în viteză pe lîngă ei, el avea senzaţia că nu înaintau deloc. Era ca un film de desene animate, se gîndi el, tulburat, care se tot derula, secvenţă cu secvenţă, în timp ce el nu făcea decît să stea.

Şi să aştepte.

Ea n-ar fi plecat dacă el n-ar fi bătut-o la cap. El insistase ca ea să se ducă în oraş, să-şi ia o zi liberă. Se dusese în Galway şi acum era... Dumnezeule, el nu ştia cum îi era ei, cum se simţea, şi nu suporta să şi-o imagineze.

— Ar fi trebuit să mă duc cu ea.

Conducînd cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră, Murphy nu se întoarse să-l privească.

— Îţi faci mai rău dacă gîndeşti aşa. Nu mai avem mult şi ajungem. Vom vedea, pe urmă, ce este de făcut.

— Eu i-am cumpărat nenorocita aia de maşină.

— Adevărat. Gray nu are nevoie de compasiune, îşi zise Murphy, ci de încurajare. Dar nici n-ai condus-o tu pe cea care a lovit-o. După judecata mea, dacă ar fi fost în hîrbul ăla rugint pe care îl avea, lucrurile ar fi fost mult mai grave acum.

— Nu ştim cît de grave sînt.

—Vom şti în curînd. Aşa că nu te pierde cu firea pînă nu vom afla. El intră în oraş, încetini şi se încadră în traficul aglomerat. Este posibil ca ea să fie bine şi noi să ne fi făcut probleme de pomană.

Murphy parcă în faţa spitalului. Abia apucară să se dea jos din maşină şi să se îndrepte spre intrare, că-l şi zăriră pe Rogan plimbîndu-se cu copilul.

— Brianna. Atît reuşi Gray să rostească.

— Este bine. Vor să o ţină noaptea asta, însă este bine.

Vestea îl făcu pe Gray să nu-şi mai simtă picioarele, astfel că el îl apucă pe Rogan atît ca să se echilibreze, dar şi ca să dea mai multă expresivitate cuvintelor lui.

— Unde este?

—Tocmai au dus-o într-o cameră, la etajul şase. Maggie este cu ea. Cînd am venit, am adus-o şi pe mama ei şi pe Lottie. Acum sînt toate sus. Ea... El se întrerupse, împiedicîndu-l pe Gray să se avînte spre intrarea spitalului. Este lovită şi cred că suferă mai mult decît lasă să se vadă. Doctorul însă ne-a sp.is că a fost foarte norocoasă. Are cîteva vînătăi de la centura de siguranţă, care a împiedicat să se întîmple lucruri mai grave. Are umărul luxat, şi de aici i se trage durerea cea mai mare. Are un cucui la cap şi nişte tăieturi. Vor să o ţină sub supraveghere douăzeci şi patru de ore.

-Trebuie să o văd.

— Ştiu. Rogan nu-şi părăsi poziţia. Însă ea nu are nevoie să vadă cît de supărat eşti; va pune totul la inimă şi-şi va face griji.

— În regulă. Făcînd efort să-şi capete echilibrul, Gray îşi apăsă ochii cu degetele. În regulă. Vom fi calmi, dar va trebui să o văd.

— Merg şi eu cu tine, rosti Murphy, luînd-o înainte. Urmîndu-şi propriul sfat, el nu spuse nimic pînă nu ajunseră la lift.

— De ce sînt cu toţii aici? întrebă Gray, cînd uşile liftului se deschiseră. De ce sînt toţi aici — Maggie, mama ei, Rogan, Lottie — dacă ea este bine?

— Fac parte din familie. Murphy apăsă pe butonul etajului şase. Unde altundeva să fie? Acum vreo trei ani, mi-am rupt un braţ şi mi-am spart capul jucînd fotbal. Nu apucam să scap de o soră, că cealaltă era la uşa mea. Mama a rămas cu mine vreo două săptămîni, cu toate că eu am făcut tot ce am putut ca să o trimit la ea acasă. Dar să-ţi spun drept, îmi plăcea că toţi roiau în jurul meu. Să nu ieşi ca o vijelie, îl preveni Murphy, cînd liftul se opri. Surorile medicale irlandeze sînt foarte drastice. Ah, uite-o şi pe Lottie.

— Dumnezeule, cred că aţi zburat pînă aici. Femeia se apropie de ei, zîmbind asigurător. Brianna este bine, i se acordă o grijă deosebită. Rogan a aranjat să fie dusă într-o rezervă, ca să aibă linişte şi intimitate. Ea nici nu concepe să nu plece acasă, însă cu comoţia pe care a avut-o, medicii vor s-o ţină sub supraveghere.

— Comoţie?

— Una uşoară, dragă, îl linişti ea, conducîndu-i pe hol. Se pare că nu şi-a pierdut cunoştinţa decît cîteva momente. A fost destul de lucidă ca să spună paznicului parcării unde o aştepta Maggie. Ei, Brianna, ţi-au sosit alţi vizitatori.

Din toată încăperea, Gray nu o văzu decît pe Brianna, albă între cearceafurile albe.

— Oh, Gray, Murphy, n-ar fi trebuit să veniţi atîta drum. Nu peste mult timp voi pleca acasă.

— N-o să pleci nicăieri, se auzi glasul ferm al lui Maggie. Rămîi aici peste noapte.

Brianna vru să o contrazică, scuturînd din cap, însă durerea o făcu să se răzgîndească.

— Nu vreau să-mi petrec noaptea aici. N-am decît nişte cucuie şi nişte zgîrieturi. Oh, Gray, maşina! Îmi pare rău pentru ea. Aripa s-a îndoit, farul s-a spart, iar..

—Vrei să taci şi să mă laşi să mă uit la tine? El îi luă mîna şi i-o ţinu.

Brianna era palidă. O vînătaie i se conturase de-a lungul pometului. Deasupra sprîncenei, în dreptul tîmplei, avea un pansament alb, simplu. Pe dedesubtul largii cămăşi de spital, el văzu alte bandaje, înfăşurate în jurul umărului.

Deoarece mîna începuse să-i tremure, el şi-o retrase şi şi-o afundă în buzunar.

— Ai dureri. Se vede în ochii tăi.

— Capul mă supără. Ea schiţă un zîmbet şi-şi atinse cu degetul pansamentul de pe frunte. Am senzaţia că am fost doborîtă de o întreagă echipă de rugby.

— Ar trebui să-ţi dea ceva.

— Îmi vor da, dacă voi avea nevoie.

— Îi este frică de injecţii, rosti Murphy şi se aplecă să o sărute uşor. Bucuros că o vedea întreagă, el

afişă un zîmbet larg, strengăresc. Îmi amintesc cum te auzeam urlînd, Brianna Concannon, cînd eu şedeam în sala de aşteptare, de la cabinetul doctorului Hogan, iar ţie ţi se făcea injecţie.

— Nu mi-e ruşine să recunosc. Cumplite lucruri mai sînt şi acele astea. Nu vreau să mă mai împungă şi ele mai mult decît sînt împunsă. Vreau să merg acasă.

— O să rămîi acolo unde eşti, rosti Maeve, dintr-un scaun aflat lîngă fereastră. Nu-i mare grozăvie să ţi se facă o injecţie, două, după spaima pe care ne-ai tras-o.

— Mamă, nu-i vina Briannei că americanul ăla tîmpit nu şi-a adus aminte pe ce parte a drumului să conducă.

Gîndul o făcu pe Maggie să-şi încleştеze dinţii. Iar ei, fir-ar să fie, nu s-au ales decît cu nişte zgîrieturi.

— Nu trebuie să fii aşa dură. A fost o greşeală, o greşeală care i-a înspăimîntat de moarte. Durerea pulsatoare din capul Briannei se intensifică la gîndul unei dispute verbale. Voi rămîne dacă trebuie, dar aş vrea să-l mai rog o dată pe doctor.

— Mai bine l-ai lăsa pe doctor în pace şi te-ai odihni, aşa cum ţi-a spus. Maeve se ridică în picioare. Asta nu este odihnă cu atîta lume în jur. Margaret Mary, e timpul să-ţi duci copilul acasă.

— Nu vreau ca Brie să rămînă singură aici, spuse Maggie.

— Rămîn eu. Gray se răsuci şi întîlni privirea neclintită a lui Maeves. Rămîn eu cu ea.

Femeia ridică un umăr.

—Sigur, nu mă priveşte ce faci. Noi nu ne-am servit ceaiul, rosti ea. Eu şi Lottie vom lua, jos, ceva, pînă ce Rogan va hotărî cum să ne ducă acasă. Să faci ce ţi se spune, Brianna, şi să nu te dai în spectacol.

Maeve se aplecă, puţin cam ţeapăn, şi sărută obrazul nevătămat al Briannei.

— Întotdeauma te-ai vindecat repede, aşa că nu mă aştept ca de data asta să fie altfel. După ce degetele ei zăboviră, o clipă, acolo unde buzele o atinseră, Maeve se răsuci şi ieşi grăbită, strigînd-o pe Lottie s-o urmeze.

— În drum spre spital, a rostit două rugăciuni, murmură Lottie. Odihneşte-te. După ce o sărută, femeia o apucă spre uşă.

— Ah! Maggie expiră prelung. Sper că Grayson va avea grijă să te comporţi frumos. Acum, am să mă duc să-l caut pe Rogan, ca să vedem cum le ducem, pe mama şi pe Lottie, acasă. Am să mă întorc cînd vom fi gata de plecare, să văd dacă Gray nu are nevoie de ajutor.

— Merg şi eu cu tine, Maggie. Murphy bătu uşor genunchiul Briannei, acoperit de cearceaf. Dacă vin să te înţepe, întoarce capul într-o parte şi închide ochii. Eu aşa fac.

Ea chicoti şi, cînd toţi plecară, îşi ridică privirea spre Gray.

— Aş vrea să stai jos. Ştiu că eşti supărat.

— Nu, nu sînt. El se temea să se aşeze, ca nu cumva acesta să fie un pas spre prăbuşirea, în nesimţire, pe podea. Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat, dacă te simţi în stare să-mi povesteşti.

— S-a petrecut totul foarte repede. Copleşită de durere şi disconfort, ea închise ochii, pentru o clipă. Am cumpărat prea multe ca să le putem duce, aşa că eu am plecat să iau maşina şi să vin cu ea la magazinul în faţa căruia mă aştepta Maggie. În clipa în care am vrut să ies din parcare, am auzit pe cineva strigînd. Era portarul. El văzuse cealaltă maşină venind spre mine. Nimeni nu putea să mai facă ceva. Nu mai era timp. M-a lovit într-o parte. Ea vru să-şi schimbe poziţia, însă umărul protestă. Urma ca maşina să fie remorcată şi să fie dusă undeva. Însă nu-mi amintesc unde.

— Nu are importanţă. O să ne ocupăm de ea mai tîrziu. Te-ai lovit la cap. El se aplecă tandru şi-şi apropie degetele de bandaj.

— Cred că da, pentru că următorul lucru, pe care mi-l amintesc, este că se strînsese mult lume în jur şi că americanca plîngea şi mă întreba dacă mă simt bine. Soţul ei se dusese să cheme o ambulanţă. Eu eram năucită. Cred că am rugat ca cineva să se ducă să o aducă pe sora mea, apoi pe toţi trei — pe Maggie,

pe copil și pe mine — ne-au urcat într-o ambulanță. Ea nu mai spuse că pierduse mult sînge — suficient să o îngrozească — pînă la intervenția felcerului. Îmi pare rău că Maggie n-a putut să vă spună mai mult, cînd a sunat. Dacă ar fi așteptat ca doctorul să termine examinarea, v-ar fi scutit de multe griji.

— M-aș fi îngrijorat, oricum. Nu cred... nu pot... El închise ochii și încercă să-și găsească, disperat, cuvintele, îmi este greu să mă împac cu ideea că ești rănită.

— Nu sînt decît niște zgîrieturi și niște cucuie.

— Și o comoție, un umăr scos. Pentru binele amîndurora, el se trase în spate. Spune-mi, este adevăr sau legendă, cînd se spune că, dacă ai o comoție și adormi, s-ar putea să nu te mai trezești niciodată?

— Este legendă. Ea surîse din nou. Dar mă gîndesc să stau trează vreo zi, două, așa, pentru orice eventualitate.

— Atunci, vei vrea să-ți țină cineva companie.

— Îmi place să-mi țină cineva de urît. Cred că aș înnebuni să stau singură, în patul ăsta, fără să fac ceva, fără să văd pe cineva.

— Cum este cu instalația asta? Atent să nu o atingă, el se așeză pe marginea patului. Mîncarea se absoarbe probabil pe-aici. Este regula fiecărui spital din toate țările dezolvate. Am să mă duc afară să cumpăr ceva de mîncare. Vom lua masa împreună.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi dacă vor veni să-ţi facă vreo injecţie, am să-i bat eu.

— Nu m-aş supăra deloc. Vrei să mai faci ceva pentru mine?

— Spune.

— Vrei să o suni pe doamna O'Malley? Am un egrefin care trebuie pus pe grătar, pentru cină. Ştiu că Murphy va avea grijă de Con, însă trebuie ca cineva să se ocupe şi de familia Carstairs. În plus, mîine mai sosesc nişte oaspeţi.

Gray ridică mîna ei pînă în dreptul buzelor şi apoi îşi sprijini arcada de ea.

Nu-ţi mai face probleme. Lasă-mă să-ţi port eu de grijă.

Era pentru prima dată în viaţă cînd el rosti o astfel de cerere.

CAPITOLUL 23

Cînd Gray se întoarse cu mîncarea, camera de spital a Briannei arăta ca o grădină. Rămurele de trandafiri şi liliac, lujeri de frezie şi lupin, margarete şi garoafe împodobeau fereastra şi noptiera de lîngă pat.

Ca să vadă mai bine, Gray schimbă poziţia enormului buchet pe care îl adusese şi scutură din cap.

Se pare că astea sînt inutile.

Oh, nu, nu sînt. Sînt minunate. Zău, atîta deranj doar pentru un cucui. Ea apucă buchetul cu mîna nevătămată, ca şi cînd ar fi luat un copil, şi-şi aplecă faţa în el. Îmi plac foarte mult. Maggie şi Rogan le-au adus pe-astea, iar Murphy, pe astea. Cele de aici au fost trimise de familia Carstairs. Drăguţ din partea lor, nu-i aşa?

Au fost foarte îngrijoraţi. Gray aşează pe pat o pungă mare din hîrtie. Trebuie să-ţi spun că îşi vor mai prelungi şederea cu o zi, două, în funcţie de cît vei rămîne tu aici.

Foarte bine. Însă mîine, eu voi pleca de aici, chiar dacă va trebui să cobor pe fereastră. Brianna îi aruncă o privire nostalgică pungii. Chiar ai adus mîncare acolo?

Da. Am reuşit să mă strecor cu ea pe sub privirea vulturească a sorei de la intrare.

— A, doamna Mannnion! Este înfricoşătoare, nu-i aşa?

— Mă sperie. El îşi trase un scaun lîngă pat şi, aşezîndu-se, începu să scormonească prin pungă. Poftă bună, îi zise el, oferindu-i un burger. Oh, stai să le pun pe-astea deoparte. El se ridică din nou şi-i luă buchetul din mînă. Cred că trebuie să le pun în apă, nu-i aşa? Poftim, ia de mănîncă, o îndemnă el scoţînd o pungută de cartofi prăjiţi. Mă duc să caut o vază.

Cînd el plecă, ea încercă să-şi schimbe poziţia, ca să vadă ce mai era în punga pe care el o pusese pe podea, însă umărul o făcu să se mişte cu stîngăcie. Revenind la poziţia iniţială, ciuguli din burger şi încercă să nu se bosumfle. Zgomotul paşilor îi readuse zîmbetul pe faţă.

— Unde vrei să le pun? întrebă Gray.

— Oh, pe măsuţa de colo. Da, sînt minunate. Ţi se răceşte mîncarea, Gray.

El se încruntă şi, aşezîndu-se din nou, îşi scoase porţia din pungă.

—Te simţi mai bine?

— Nu mă simt atît de rău ca să fiu astfel răsfăţată, dar sînt bucuroasă că ai rămas să iei masa cu mine.

— Este doar începutul, iubito. El îi făcu cu ochiul şi, ţinînd într-o mînă burgerul pe jumătate mîncat, scotoci cu cealaltă prin pungă.

— Oh, Gray, o cămaşă de noapte! Una adevărată. Era simplă, albă, din bumbac, şi îi aduse Briannei lacrimi de mulţumire în ochi. Nu pot să-ţi spun cît de recunoscătoare îţi sînt. Lucrurile astea, care ţi le dau aici, sînt groaznice.

— Am să te ajut să te schimbi după ce mîncăm. Şi mai am ceva.

— Papuci! Oh, şi o perie. Slavă cerului!

— De fapt, nu pot să-mi asum întregul merit. A fost ideea lui Maggie.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze pe amîndoi.

— Am aflat că bluza ţi s-a pătat. De la sînge, îşi aminti el că-i zisese Maggie; tăcu o clipă ca să-şi recapete stăpînirea de sine. De asta ne vom ocupa mîine, dacă te vor externa, ia să mai vedem ce mai este aici? O periuţă de dinţi, o cutiuţă din crema pe care o foloseşti mereu. Aproape că am uitat de băuturi. El îi oferi o cutie din carton, cu o fantă de plastic pe capac şi un orificiu pentru pai. Mi s-a spus că este un vin deosebit.

—Te-ai gîndit la toate.

— Absolut. Chiar şi la distracţie.

— Oh, o carte!

— Un roman de dragoste. Am văzut că ai multe acasă.

— Îmi plac. Ea nu avu puterea să-i spună că durerea de cap avea să-i facă cititul imposibil. Te-ai deranjat mult.

— N-am tras decît o vîjîială prin magazine. Încearcă să mai mănînci puţin.

Ascultătoare, ea muşcă dintr-un cartof prăjit.

— Cînd vei ajunge acasă, te rog să-i mulţumeşti doamnei O'Malley din parte mea şi să-i spui să nu se deranjeze cu spălatul.

— N-am să mă duc acasă pînă nu vei veni şi tu.

— Dar nu poţi să rămîi aici toată noaptea.

— Ba pot. Gray îşi termină burgerul, mototoli hîrtia şi o aruncă în coşul de gunoi. Am un plan, zise el.

— Grayson, trebuie să te duci acasă. Să te odihneşti.

— Uite care este planul, rosti el, ignorînd-o. După orele de vizită, am să mă ascund în baie, pînă se linişteşte tot. Vor trece, probabil, cu curăţenia prin saloane, aşa că voi aştepta să se termine şi vizita medicilor.

— Este absurd.

— Nu, va merge. Apoi se vor stinge luminile, iar tu vei fi sta cuminte sub pătură. Atunci, îmi voi face eu apariţia.

— Şi vom sta pe întuneric toată noaptea? Gray, nu sînt pe patul de moarte. Vreau să te duci acasă.

— Nu pot. N-o să stăm pe întuneric. Zîmbind strengăreşte, el scoase din pungă ultima achiziţie. O vezi? Este o veioză pentru citit, care se foloseşte ca să nu-ţi deranjezi partenerul, cînd vrei să citeşti pînă mai tîrziu.

Uluită, ea scutură din cap.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Dimpotrivă, sînt extraordinar de deştept. Astfel, nu voi sta acasă făcîndu-mi griji din pricina ta, iar tu nu vei sta aici singură şi copleşită de gînduri. Am să-ţi citesc pînă vei adormi.

— Să-mi citeşti? repetă ea, în şoaptă. O să-mi citeşti tu mie?

— Sigur. Doar n-o să te las să te concentrezi la literele astea mici, cînd ai suferit o comoţie, nu-i aşa?

— Nu. Ea nu-şi aminti să fi existat ceva în viaţa ei, care s-o fi impresionat mai mult. Ar trebui să insist să pleci, dar vreau foarte mult să rămîi.

— Înseamnă că amîndoi avem aceeaşi dorinţă. Ştii, prezentarea de pe coperta din spate sună destul de bine. O alianţă fatală, citi el. Karina nu avea să fie niciodată îmblînzită. Frumoasa cu părul ca văpaia focului, cu chip de zeiţă şi suflet de războinic este dispusă să facă orice, ca să răzbune moartea tatălui ei. Chiar să se căsătorească şi să se culce cu duşma-

nul ei cel mai înverşunat. Gray ridică o sprînceană şi zise: Dată naibii, Karina asta. Dar nici eroul principal nu este mai prejos. Ian nu avea să se predea niciodată. Neînfricatul şi temutul conducător scoţian era hotărît să-şi apere pămîntul şi femeia. Duşmani de moarte, iubiţi nedespărţiţi, ei formează o alianţă care îi va duce spre destin, trecîndu-i prin pasiune.

Gray răsfoi cartea pînă ajunse la prima pagină, apoi întinse alene mîna după un cartof prăjit.

— Pare destul de bună, nu? Şi ei arată destul de bine. Vezi, acţiunea se petrece în Scoţia, în secolul al doisprezecelea. Karina este singurul copil al unui nobil văduv. El nu s-a impus prea mult asupra ei. I-a dat mult frîu liber, aşa că ea ştie o serie de lucruri specifice bărbaţilor. Mînuieşte sabia şi arcul şi vînează. S-a pus însă la cale un complot cumplit, căruia i-a căzut victimă tatăl ei. Ea devine astfel moştenitoarea pămîntului şi prada nemernicului hain. Însă Karina nu este proastă.

Brianna zîmbi şi atinse mîna lui Gray.

— Ai citit-o?

— Am răsfoit-o cînd aşteptam la casă să o plătesc. Are o scenă erotică incredibilă, la pagina două sute unu. O să ajungem şi acolo. Dar, după ce-ţi vor lua tensiunea, căci nu vrem să ţi-o găsească mare. Mai bine am scăpa şi de dovezile astea de aici. El adună ambalajele cinei introduse pe furiş.

Abia apucă să le ascundă în pungă, că ușa se deschise, în prag apăru sora Mannionii, mare cît un fundaș de rugby.

— Orele de vizită sînt pe sfîrșite, domnule Thane.

— Da, doamnă.

— Domnișoară Concannon, cum te mai simți? Ai ceva ameteli, grețuri, tulburări de vedere?

— Nu, absolut nimic. Mă simt bine. De fapt, voiam să vă întreb dacă...

— Asta este bine, foarte bine. Sora Mannion respinse, cu mare tact, așteptata cerere de externare și făcu niște însemnări pe fișa de la capul patului. Ar trebui să încerci să dormi puțin. O să te controlăm la noapte, din trei în trei ore. Cu mișcări scurte, ea așeză o tavă pe noptieră.

Briannei îi fu deajuns o privire, ca să pălească.

— Ce-i asta? Ți-am spus că mă simt bine. N-am nevoie de injecție. Nu vreau să-mi faci nici o injecție. Grayson!

— Îhî... Privirea de oțel pe care sora Mannion i-o aruncă, îl făcu pe Gray să se bîlbîie.

— Nu este o injecție. Nu trebuie decît să-ți luăm puțin sînge.

— Pentru ce? Lăsînd la o parte orice urmă de demnitate, Brianna se trase în spate. Am pierdut și așa destul. Luați din acela.

— Hai, lasă aiurelile și dă-mi brațul.

— Brie, uită-te aici. Gray își împleti degetele cu ale ei. Uită-te la mine. Ți-am povestit cînd am fost prima dată în Mexic? M-am unit cu niște tipi și am ieșit în larg, cu barca lor. Asta se întîmpla în Golful Mexic. Era nemaipomenit. Aer înmiresmat, apa de un albastru cristalin. La un moment dat, am văzut o mică baracudă înotînd lîngă babord. Cu coada ochiului, el observă cum sora Mannion înfipse acul sub pielea Briannei și simți că-i vine rău. Oricum, continuă el, în pripă, unul din tipi s-a dus să-și aducă aparatul foto. S-a întors repede și, cînd s-a aplecat peste balustradă, baracuda-mamă sare din apă. Parcă ar fi fost un cadru de film oprit. S-a uitat fix în obiectivul aparatului și a zîmbit, afișîndu-și dinții mari. Parcă ar fi pozat. Apoi a plonjat în apă, și-a luat puiul și s-au depărtat.

— Inventezi.

— Jur că-i adevărat, rosti el, mințind. Tipul a reușit să facă poza și cred că a vîndut-o celor de la *National Geographic* sau celor de la *Enquirer*. Ultima dată cînd am auzit de el, se spunea că era din nou în Golful Mexic, sperînd repetarea experienței.

— Gata. Sora apăsă un tampon în îndoitura cotului Briannei. Cina va sosi îndată, domnișoară, însă nu știu dacă vei mai putea să mănînci, dat fiind faptul că deja ai servit un hamburger.

— Ah, nu, mulțumesc, oricum. Cred că acum mă voi odihni.

— Cinci minute, domnule Thane.

Grayson se scarpină în bărbie cînd ușa se închise în urma femeii.

— Cred că n-am prea dus-o.

De astă dată, Brianna se îmbufnă.

— Ai spus că o să-i baţi dacă vor veni cu ace.

— Dar ea era cu mult mai mare decît mine. El se aplecă şi o sărută uşor. Sărăcuța de tine!

Biranna bătu cu degetul în poza de pe coperta cărții care şedea pe pat, lîngă ea.

— Ian n-ar fi ezitat o clipă.

— Păi bine, măi, nu vezi ce bine făcut este? Ar putea să se lupte cu un armăsar. Eu n-aş putea niciodată să devin Lordul Misterios.

— Eu te accept şi aşa. Auzi la tine, baracudă zîmbitoare, rosti ea şi rîse. Cum de-ţi vin în minte asemenea chestii?

—Talentul, dragă, talentul. Gray se duse la uşă şi privi pe furiş afară. N-o văd pe nicăieri. Am să închid lumina şi am să mă ascund în baie. O să aşteptăm zece minute.

El îi citi Briannei două ore, purtînd-o prin romanticele şi primejdioasele aventuri ale Karinei şi ale lui Ian. Din cînd în cînd, o atingea pe mînă, prelungind contactul cît de mult putea.

Ea ştia că avea să-şi amintească mereu timbrul vocii lui, felul în care graseia dialogurile, în maniera specific scoţiană, ca s-o amuze, felul în care arăta, felul în care faţa lui era luminată de micuţul bec, ochii rămînîndu-i întunecaţi, iar pometii umbriţi.

Era eroul ei, se gîndi ea. Acum şi pentru totdeauna Închizînd ochii, Brianna se lăsă în mrejele cuvintelor rostite de el.

— Eşti a mea. Ian o cuprinse în braţe, în braţele puternice care tremurau de dorinţa ce îl învăluia. Legal şi de drept, eşti a mea. Iar din această zi, din această clipă, Karina, mă leg prin jurămînt de tine.

— Şi tu eşti al meu, Ian! Cutezătoare, ea îşi răsfiră degetele prin părul lui şi-l trase mai aproape. Eşti al meu, Lord Misterios?

— Nimeni nu te-a iubit vreodată mai mult ca mine. El se jură. Şi nimeni nu avea să o facă de acum încolo.

Brianna adormi, dorindu-şi ca acele cuvinte, citite de Gray, să fi fost ale lui.

Gray o privi, dîndu-şi seama, după respiraţia ei regulată, că somnul o furase. El îşi îngădui atunci să-şi ascundă faţa în mîini. Îşi promise că avea să privească totul mai senin, însă încordarea nu-i dădea pace.

Ea nu era grav rănită. Şi, deşi îşi reamintea toate acestea destul de des, el nu putea să se desco-

torosească de groaza care pusese stăpînire pe el, în clipa în care Murphy intrase în bucătărie.

Nu voia ca ea să zacă în spital, rănită și bandajată. Nu voia să și-o imagineze suferind, în vreun fel. Acum avea să țină minte mereu, avea să știe mereu că ei i se putea întîmpla ceva. Că era posibil ca ea să nu fredoneze mereu prin bucătărie sau să-și îngrijească florile, așa cum îi plăcea lui.

Îl înfuria faptul că avea să ia cu el această imagine, alături de toate celelate. Și cel mai mult îl înfuria faptul că ajunsese să simtă un asemenea atașament, că știa sigur că aceste imagini nu aveau să piară, așa cum se întîmplase cu altele, cu sute dintre acelea.

El avea să și-o amintească pe Brianna și această legătură avea să-i îngreuneze plecarea. De aceea era necesar să o facă repede.

Se tot gîndi la acest lucru cît aștepta ca noaptea să treacă. Ori de cîte ori venea cîte o soră să o controleze pe Brianna, el asculta întrebările murmurate ale primei și răspunsurile somnoroase ale celeilalte. La un moment dat, cînd el se afla în ascunzătoarea lui, Brianna îl strigă încet.

— Culcă-te din nou. El îi dădu la o parte părul de pe frunte. Nu este încă dimineață.

— Grayson! Mai ești aici?

— Da. El o privi, încruntîndu-se. Sînt aici.

Cînd Brianna vorbi din nou, se luminase. Uitînd, ea vru să se ridice, însă durerea surdă din umăr o trezi la realitate. Mai mult supărată decît suferindă, ea își atinse bandajul de la cap și se uită în jur după Gray.

Spera să fi găsit și el vreun pat sau vreo canapea liberă, în sala de așteptare, ca să se odihnească puțin. Zărind florile aduse de el, surîse și-și dori să-i fi spus să le fi așezat mai aproape, ca să le fi putut atinge.

Îndepărtîndu-și puțin cămașa, ea își mușcă buzele. Un curcubeu de vînătăi descria un arc ce trecea peste oasele pieptului, coborînd spre spate, urmînd traiectoria centurii de siguranță, care o ținuse de scaun. Văzîndu-le, ea fu recunoscătoare că Gray o ajutase să-și schimbe cămașa pe întuneric.

Nu era drept, se gîndi ea. Nu era drept ca ea să arate atît de groaznic, în aceste ultime zile care le mai aveau de petrecut împreună. Voia să fie frumoasă, pentru el.

— Bună dimineața, domnișoară Concannon. Deci te-ai trezit. O soră intră în încăpere, radiind toată de zîmbete, tinerețe și sănătate. Briannei îi venea să o urască.

— Da, m-am trezit. Cînd va veni doctorul ca să mă externeze?

— Oh, își va face vizita curînd, nu te îngrijora. Sora Mannion mi-a spus că ai avut o noapte liniștită. În

timp ce vorbea, femeia fixă de brațul Briannei manșonul aparatului de tensiune și-i puse, sub limbă, un termometru. Ceva amețeli? Bine, foarte bine, rosti ea cînd Brianna scuturâ din cap. Sora îi luă tensiunea, înclină din cap aprobator, îi scoase apoi termometrul și, citindu-l, încuviință din nou, tăcută. Păi, atunci te simți bine, nu-i așa?

— Sînt gata să plec acasă.

— Sînt convinsă că abia aștepți. Sora dumitale a sunat de dimineață și un oarecare domn Biggs. Un american. A spus că este cel care te-a accidentat.

— Da.

— I-am asigurat pe amîndoi că ești în refacere. Umărul te mai doare?

— Puțin.

— Poți să iei ceva pentru asta, rosti femeia, citind fișa.

— Nu vreau injecție.

— Pe cale bucală, zise sora, zîmbind. Micul dejun va sosi în cîteva momente. Oh, sora Mannion mi-a spus că vei avea nevoie de două tăvi. Una pentru un domn Thane. Amuzată de glumă, femeia privi spre baie. Am să plec într-o clipă, domnule Thane, așa că poți ieși din ascunzătoare. Mi-a spus că este cel mai chipeș bărbat pe care l-a văzut, se adresă Briannei.

— Într-adevăr, este.

— Norocul dumitaie. Am să-ţi aduc ceva pentru durere.

Cînd uşa se închise din nou, Gray ieşi din baie, încruntîndu-se.

— Ce naiba, femeia aia a avut radar?

— Chiar ai fost aici? Oh, Gray, am crezut că ţi-ai găsit un loc unde să te culci. Ai stat treaz toată noaptea?

— Sînt obişnuit să nu dorm noaptea. Hei, arăţi mai bine. El se apropie, încruntătura de pe chip dispărîndu-i. Sincer, arăţi mai bine.

— Nu vreau să mă gîndesc la cum arăt, însă tu arăţi obosit.

— Dar nu mă simt obosit, mă simt flămînd, rosti el, apăsîndu-şi stomacul cu mîna. Cu ce crezi că ne vor hrăni?

— Doar n-o să mă duci în braţe, pînă în casă.

— Sigur că o să te duc. Gray ocoli maşina şi deschise portiera din dreptul locului de lîngă şofer. Doctorul a spus că poţi merge acasă, dacă iei totul uşurel, te odihneşti în fiecare după-amiază şi eviţi ridicatul lucrurilor grele.

— Păi, n-am ce să ridic aici.

—Tu nu, însă eu da. Atent la umărul ei, el îşi strecură un braţ pe după spatele ei şi un altul pe sub genunchii ei. Femeilor acest lucru li se pare romantic.

— Da, în circumstanțe diferite. Eu pot să merg, Grayson. Nu este nimic în neregulă cu picioarele mele.

— Absolut nimic. Sînt grozave. El o sărută pe nas. Nu ți-am mai spus acest lucru și altă dată?

— Nu cred că mi l-ai spus. Ea surîse, în ciuda faptului că el îi lovea, fără să vrea, umărul și că vînătăile de pe piept o dureau. În definitiv, gîndul conta. Păi, dacă tot vrei să o faci pe Lordul Misterios, atunci să mă duci pînă înăuntru. Acolo mă aștept să mă săruți. Bine de tot.

— Ai devenit groaznic de pretențioasă de cînd te-ai lovit la cap. El parcurse aleea cu Brianna în brațe. Dar cred că va trebui să mă supun dorințelor tale.

Înainte să ajungă în fața ușii, aceasta se deschise și Maggie ieși, grăbită.

— Iată-vă, în fine. Ni s-a părut că am așteptat o veșnicie. Cum te simți?

— Răsfățată. Și dacă n-o să fiți atenți, o să mă obișnuiesc așa.

— Du-o înăuntru, Gray. Este ceva în mașină de care are nevoie?

—Vreun acru de flori.

— Le aduc eu. Maggie dispăruse, iar din salon își făcu apariția familia Carstairs.

— Oh, Brianna, biata de tine! Am fost atît de îngrijorați. Eu și Johnny aproape că n-am închis un ochi

toată noaptea, gîndindu-ne că zaci într-un spital. Locuri atît de depresive, spitalele astea. Nu pot să înțeleg cum de unii își aleg să lucreze în ele. Voi puteți? Vrei un ceai, un ceai bun, rece? Sau altceva?

— Nu, mulțumesc, Iris, reuși Brianna să rostească,atunci cînd i se îngădui să vorbească. Îmi pare rău că v-am făcut griji. Este o nimica toată, zău așa.

— Aiurea! Cum să fie o nimica, un accident de mașină și o noapte petrecută la spital. O comoție. Oh, te mai doare capul?

Începuse în acel moment.

— Sîntem bucuroși că te-ai întors acasă, interveni Carstairs, bătîndu-și ușor nevasta pe mînă, ca s-o calmeze.

— Sper că doamna O'Malley s-a descurcat bine.

— Este o comoară, te asigur.

— Unde vrei să pun florile astea, Brie? întrebă Maggie, din spatele unei păduri de buchete.

— Oh, păi...

— Am să le pun în camera ta, hotărî ea. Rogan va veni să te vadă de îndată ce se va trezi Liam. Să știi că te-a sunat tot satul și ai primit la prăjituri, că poți să hrănești, o săptămînă, un batalion.

— Uite-o pe fetița noastră! Ștergîndu-și mîinile de un prosop, Lottie ieși din bucătărie.

— Lottie, nu mi-am dat seama că ești aici.

— Sigur că sînt. Am să mă ocup să fii îngrijită cum trebuie. Grayson, du-o direct în camera ei. Trebuie să se odihnească.

— Oh, dar nu vreau. Grayson, lasă-mă jos.

Gray însă își strînse încleștarea.

— Ești în minoritate. Și dacă nu te porți cum trebuie, n-am să-ți mai citesc continuarea cărții.

— Este absurd! În ciuda protestelor, Brianna se trezi în camera ei, așezată pe pat. Aș putea să mă întorc la spital.

— Ei, nu te prosti. Mă duc să-ți aduc o ceșcuță cu ceai, rosti Lottie, aranjîndu-i pernele și netezindu-i cearceafurile. Apoi te vei culca puțin. Or să înceapă să curgă musafirii mai tîrziu și trebuie să fii odihnită.

— Măcar, lasă-mă să-mi iau andrelele.

— Poate mai încolo. Gray, tu poți să-i ții de urît. Să ai grijă să stea cuminte.

Brianna își țuguie buzele și-și încrucișa brațele la piept.

— Du-te de aici, îi spuse ea. N-am nevoie de tine, dacă nu-mi iei apărarea.

— Aa... adevărul începe să iasă la iveală. Fixînd-o cu privirea, el se rezemă confortabil de tocul ușii. Ești o adevărată scorpie, nu-i așa?

— O scorpie? Eu mă plîng că mă bruscați și că mă comandați și tu mă faci scorpie?

—Te îmbufnezi şi te plîngi că eşti îngrijită. De asta eşti scorpie.

Brianna tăcu o clipă, apoi spuse:

— Bine, atunci sînt o scorpie.

—Trebuie să-ţi iei pastilele. El scoase din buzunar flaconul prescris şi se duse să-i aducă un pahar cu apă.

— Îmi dau o stare de somnolenţă, murmură ea, cînd el se întoarse întinzîndu-i o capsulă.

—Vrei să te prind de nas ca să te fac să deschizi gura şi să-ţi înghiţi medicamentul?

— Poftim! Eşti fericit?

— O să fiu cînd n-o să mai suferi. Spiritul combativ o părăsi.

— Îmi pare rău, Gray. Mă port groaznic.

— Ai dureri mari. El se aşeză pe marginea patului şi-i luă mîna. Am fost şi eu bătut zdravăn de cîteva ori. Prima zi este de groază. A doua este iad.

Ea oftă.

— Am crezut că o să fie mai bine şi sînt enervată că nu este aşa. Nu vreau să mă răstesc la tine.

— Uite-ţi ceaiul, mieluşico. Lottie intră şi puse farfurioara în mîinile Briannei. Haide să-ţi scoatem pantofiorii, ca să te simţi mai bine.

— Lottie, îţi mulţumesc că ai venit.

— Oh, nu trebuie să-mi mulţumeşti. Eu şi doamna O'Malley o să ne ocupăm de toate la han, pînă te vei

înzdrăveni. Să nu-ţi faci nici un fel de griji. Femeia aruncă un pled peste picioarele Briannei. Grayson, ai grijă să se odihnească acum, da?

— Poţi fi sigură de acest lucru. Reacţionînd din impuls, el se ridică şi o sărută pe Lottie pe obraz. Eşti o dulce, Lottie Sullivan.

— Oh, nu te mai prosti. Roşind de plăcere, femeia se întoarse la bucătărie.

— Şi tu eşti la fel, Grayson Thane, murmură Brianna. Un dulce.

— Oh, nu te mai prosti, rosti el şi, înclinînd capul, continuă: Ştie să gătească??

Brianna pufni în rîs cum, de altfel, el se şi aşteptase.

— Lottie este o gospodină excelentă şi, cu puţin efort, poate să te farmece cu o plăcintă cu fructe. Dacă ai poftă de una.

— Am reţinut. Maggie a adus cartea. Eşti pregătită pentru un alt capitol din palpitanta poveste de dragoste medievală?

— Da, sînt.

— Noaptea trecută, cînd ţi-am citit, ai adormit, rosti el, dînd paginile la carte. Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Cînd el i-a spus că o iubeşte.

— Ei, n-ai pierdut prea mult.

— Nimeni nu uită cînd aude acest lucru, prima dată. Degetele lui răsfoiră paginile, se liniştiră, însă el nu răspunse. Înţelegătoare, Brianna îi atinse braţul. Nu trebuie să te îngrijorezi, Grayson. Ceea ce simt eu, pentru tine, nu trebuie să te îngrijoreze.

Însă îl îngrijora. Sigur că îl îngrijora. În plus mai era ceva, iar el credea că măcar atît putea să-i dăruiască.

— Mă umileşte, Brianna. El ridică spre ea acei ochi căprui, nesiguri. Şi mă nelinişteşte.

— Într-o zi, cînd îţi vei aminti prima zi cînd ai auzit aceste cuvinte, sper să-ţi facă mare bucurie. Mulţumită, sorbi din ceai şi zîmbi. Spune-mi o poveste. Grayson.

CAPITOLUL 24

El nu plecă pe 1 iunie, așa cum își propusese. Nu putu. Știa că ar fi trebuit. Dar i se păru nedrept, i se păru o mișelie să plece înainte de a fi sigur că Brianna era pe deplin refăcută.

Bandajele i se dăduseră jos. Cercetase cu ochii lui rănile și-i pusese gheață pe umflătura de la umăr. Suferise cînd o văzuse întorcîndu-se în somn și provocîndu-și disconfort. Se încrunta atunci cînd observa că exagera cu treaba.

Nu mai făcuse dragoste cu ea.

O dorise neîncetat. La început, se temuse că cea mai mică atingere i-ar pricinui durere. Apoi conchise că era mai bine așa. Era un fel de succesiune a stărilor, se gîndi el — iubit, prieten, amintire. Cu siguranță avea să fie mai ușor pentru amîndoi, dacă restul zilelor aveau să-l petreacă în prietenie și nu în pasiune.

Cartea o terminase, dar nu o expediase. Se convinsese că trebuia să facă un mic ocol rapid, înainte

de întoarcerea la New York, şi să-i predea, personal, Arlenei, manuscrisul. Cînd se gîndea, din cînd în cînd, cum o rugase pe Brianna să plece cu el, pentru cîteva zile, îşi spunea că era mai bine să facă totul uitat.

Pentru ea, desigur. El se gîndea numai la ea.

Uitîndu-se pe fereastră, Gray văzu că Brianna lua rufele de pe sîrmă. Părul lăsat liber îi era răvăşit de briza puternică. În spatele ei, sera, care fusese terminată, strălucea în razele soarelui. Lîngă ea, florile pe care le sădise se legănau şi dansau. O privi desfăcînd un cîrlig, împăturind o faţă de masă, trecînd mai departe şi adunînd cearceafurile înfoiate de vînt.

Brianna era ca o imagine de pe o ilustrată, se gîndi el. Ceva ce personifica locul, spaţiul, viaţa. Zi după zi, an după an, ea avea să-şi agaţe rufele pe funie, ca să se usuce la soare şi vînt. Apoi avea să le strîngă. La ea, şi la toţi cei ca ea, repetiţia nu avea să se transforme în monotonie. Avea să fie o tradiţie, dătătoare de forţă şi de încredere în sine.

Tulburat, el ieşi afară.

— Îţi foloseşti braţul prea mult.

— Doctorul a spus că mişcarea îi face bine. Ea privi peste umăr. Zîmbetul, care arcui buzele ei, nu-i lumină şi privirea, iar acest lucru se întîmpla de zile. Gray se depărta de ea prea repede şi ea nu putea să ţină pasul cu el. Rareori mă mai doare. Este o zi

minunată, nu-i aşa? Familia, pe care o am în gazdă, a plecat la plajă, la Ballybunion. Tata ne ducea şi pe noi din cînd în cînd acolo, ca să înotăm şi să mîncăm îngheţată la cornet.

— Dacă voiai să mergi la plajă, n-ar fi trebuit decît să spui. Te-aş fi dus eu.

Tonul din glasul lui o făcu să-şi încordeze spatele. Mişcările ei deveniră mai lente cînd luă de pe funie o faţă de pernă.

— Eşti foarte amabil, Grayson. Dar nu am timp pentru o călătorie la mare. Am treabă de făcut.

—Tot timpul nu faci decît să munceşti, explodă el. Te spetesti pentru acest loc. Dacă nu gătesti, freci, dacă nu freci, speli. Pentriru Dumnezeu, Brianna, nu este decît o casă.

— Nu. Ea împături faţa de pernă şi o aşează cu grijă în coşul de nuiele. Acesta este căminul meu şi îmi face plăcere să gătesc în el, să-l frec, să spăl în el.

— Şi niciodată nu priveşti dincolo de aceste lucruri?

— Şi tu unde priveşti, Grayson Thane, de este atît de important? Ea îşi înăbuşi mînia clocotitoare. Cine eşti tu să mă critici că-mi fac căminul meu?

— Este un cămin, sau o capcană?

Ea se răsuci atunci, privirea nefiindu-i nici caldă, nici rece, ci plină de durere.

— Așa gîndești tu, în adîncul sufletului tău? Că între cămin și capcană este semnul egalității sau trebuie să fie? Dacă este așa, atunci îmi este milă de tine.

— Nu am nevoie de compasiunea ta, i-o întoarse el. Tot ce vreau să spun este că muncești prea mult, pentru prea puțin.

— Nu sînt de acord cu tine, și nici nu cred că ceea ce ai spus este tot. Poate că a fost tot ce ai intenționat să spui. Ea se aplecă și ridică coșul. Dar, oricum, este mai mult decît mi-ai spus în ultimele cinci zile.

— Nu fi ridicolă. El se întinse să-i ia coșul, însă ea îl trase în lături. Vorbesc tot timpul cu tine. Lasă-mă să-l duc eu.

— Pot să-l car și singură, că doar nu sînt invalidă. Nervoasă, ea își sprijini coșul de șold. În ultimele zile ai vorbit în preajma mea, Grayson, dar n-ai vorbit cu mine. Și n-ai vorbit despre ceea ce crezi sau simți cu adevărat. N-ai discutat cu mine și nu te-ai atins de mine. N-ar fi mai onest dacă mi-ai spune că, pur și simplu, nu mă mai vrei?

— Nu. Ea trecuse deja pe lîngă el, îndreptîndu-se spre casă. El fu cît pe ce să o apuce de mînă, însă se opri. De unde ți-a venit o asemenea idee?

— În fiecare noapte îmi vine. Ea lăsă ușa să se trîntească, fiind cît pe ce să-l lovească pe Gray în față. Te culci cu mine, dar nu mă atingi. Iar dacă mă întorc spre tine, te răsucești pe partea cealaltă.

— De abia ai ieșit din afurisitul ăla de spital.

— Am ieșit din spital de mai bine de două săptămîni. Și nu înjura în fața mea. Sau dacă trebuie să înjuri, nu minți. Ea trînti coșul pe masa din bucătărie. Ești nerăbdător să pleci, continuă ea, și nu știi sigur cum să-ți arăți recunoștința. Te-ai săturat de mine. Ea smulse un cearceaf din coș și, așezîndu-i colțurile cap la cap îl împături. Nu te-ai hotărît încă asupra formulării.

— Ăsta-i cretinism. Pur și simplu, cretinism.

— Ciudate modificări suferă vocabularul tău, atunci cînd ești supărat. Ea își aruncă pe braț cearceaful, cu o mișcare exersată, potrivind exact cele două capete. Gîndești, probabil: „Biata Brianna va suferi cumplit după mine". Ei bine, află că nu voi suferi. O nouă împăturire și cearceaful era un pătrat perfect, ce putea fi așezat pe masa din bucătărie, bine frecată. Am dus-o destul de bine, pînă să vii, și am s-o duc destul de bine și după ce vei pleca.

— Cuvinte foarte reci, pentru cineva care se pretinde îndrăgostit.

— Sînt îndrăgostită de tine. Ea luă un alt cerarceaf și, calmă, îl supuse aceleeași rutine. Însă sînt o tîmpită că pot să iubesc un om atît de laș, care se teme de propriile sentimente. Se teme de dragoste, pentru că în copilărie n-a avut parte de așa ceva. Se

teme să-şi clădească un cămin, pentru că n-a cunoscut niciodată căldura unuia.

— Noi nu discutăm acum despre trecutul meu, rosti, cu blîndeţe, Gray.

— Nu, crezi că poţi fugi de el, de aceea, de fiecare dată, îţi faci bagajul şi sări în primul avion sau tren. Ei bine, află că nu poţi fugi. Exact cum nici eu nu pot să susţin că am crescut fericită. Am fost şi eu văduvită de dragoste, dar nu îmi este teamă de ea. Mult mai calmă, ea aşeză al doilea cearceaf pe masă. Nu-mi este teamă să te iubesc, Grayson. Nu-mi este teamă să-ţi dau drumul să pleci. Dar mă tem că amîndoi vom suferi, dacă nu ne vom despărţi onest.

Lui nu-i scăpă înţelegerea din ochii ei.

— Nu ştiu ce vrei, Brianna. Şi pentru prima dată în viaţa lui de adult, se temea că nu ştia ce voia nici pentru el.

Ei îi era greu să rostească acele cuvinte, însă se gîndea că avea să-i fie mai greu dacă nu avea să le spună.

—Vreau să mă atingi, să te culci cu mine. Iar dacă nu te mai simţi atras de mine, mai bine mi-ai spune-o pentru că altfel m-ar durea mai puţin.

El o ţintui cu privirea. Nu-şi dădea seama ce însemnase pentru ea rostirea acelor cuvinte. Ea nu-l lăsă să o vadă. Şedea neclintită, cu spatele drept, cu privirea liniştită, şi aştepta.

— Brianna, nu respir fără să nu te doresc.

— Atunci, culcă-te cu mine, la lumina zilei.

Înfrînt, el făcu un pas în faţă şi cuprinse faţa ei între palme.

— Am vrut să fie totul mai uşor pentru tine.

— Uită. Fii cu mine acum.

El o ridică în braţe, făcînd-o să zîmbească, iar ea îşi lipi buzele de gîtul lui.

— Exact ca în carte.

— Mai frumos, îi promise el ducînd-o în dormitor. De astă dată va fi mai frumos decît în orice carte. O lăsă jos şi, după ce îi îndepărtă de pe faţă şuviţele răvăşite de vînt, începu să-i desfacă nasturii bluzei. Am suferit cît am stat noaptea lîngă tine şi nu te-am atins.

— Nu era nevoie.

— Am crezut că era. Foarte delicat, el contura cu vîrful degetelor semnele îngălbenite de pe pielea ei. Ai încă vînătăi.

— Se vindecă.

— Îmi amintesc cum arătau şi cum mi s-a încordat stomacul cînd le-am văzut. Cum mă durea în suflet, cînd te auzeam gemînd în somn. Puţin disperat, el îşi ridică privirea spre ochii ei. Nu vreau să ţin atît de mult la nimeni, Brianna.

— Ştiu. Ea se aplecă în faţă şi-şi lipi obrazul de al lui. Nu te mai îngrijora acum. Nu sîntem decît noi doi,

iar mie mi-a fost atît de dor de tine. Cu ochii pe jumătate închişi, ea coborî un şir de sărutări pe maxilarul lui, în timp ce degetele se munceau la nasturii cămăşii . Vino în pat, Grayson, murmură ea, îndepărtîndu-i cămaşa de pe umeri. Vino cu mine.

Un oftat al saltelei, un foşnet al cearceafurilor şi cei doi se treziră unul în braţele celuilalt. Ea îşi ridică faţa, căutînd cu gura buzele lui. Primul fior de plăcere o străbătea prin tot trupul, iar pe măsură ce sărutul se aprofunda, altele şi altele se succedară.

Degetele lui reci, pe pielea ei, o dezbrăcau cu mîngîieri gingaşe. Buzele lui abia atingeau semnele palide, de parcă, cu gîndul, el ar fi putut să le facă să dispară.

O pasăre cînta în părul de afară, iar adierea vîntului stîrnea dansul zînelor, pe care ea le atîrnase la fereastră, şi umfla dantela fină a perdelelor. El simţi pe spate curentul de aer atunci cînd se răsuci deasupra ei şi-şi lăsă capul pe pieptul ei. Gestul o făcu pe Brainna să surîdă şi să-i cuprindă capul în mîini.

Era totul atît de simplu. Era o clipă de aur pe care avea să o păstreze, în amintire, toată viaţa. Cînd Gray ridică din nou capul şi buzele lui începură să le caute pe ale ei, zîmbetul i se răsfrînse în ochii ei.

Dorinţa lor nu era marcată de grabă, ardoarea nu era însoţită de disperare. Dacă amîndoi se gîndeau că acesta putea să fie ultimul timp petrecut împreună,

atunci era normal să caute desfătarea şi nu satisfacerea urgentă a nevoii lor.

Brianna murmură numele lui, respiraţia precipitîndu-i-se. Gray tremura.

O pătrunse apoi, într-un ritm cumplit de lent. Ochii lor rămaseră deschişi, iar palmele lor, aşezate unele peste altele, completau contopirea prin împletirea degetelor.

Un licăr de lumină sclipi în geam, particulele de praf dansînd în raza de soare. Se auzea strigătul unei păsări, lătratul îndepărtat al unui cîine. Pluteau parfumul trandafirilor, caprifoiului, mireasma de lămîie. Perceperea ei, senzaţia caldă şi umedă, o simţi puternic cînd ea se ridică să-l primească. Simţurile lui se focalizară, ca obiectivul unui microsocop.

Apoi totul se transformă în plăcere, în simpla şi pura bucurie de a se pierde cu toată fiinţa lui în ea.

Cînd ora cinei sosi, ea ştia că el se pregătea de plecare. În sufletul ei înţelesese acest lucru din clipa în care, după ce făcuseră dragoste, priviră tăcuţi la razele de soare ce pătrundeau în camera ei.

Ea îşi servi oaspeţii, îi ascultă povestind despre cum petrecuseră la mare. Ca de obicei, îşi făcu curat în bucătărie, îşi spălă vasele şi le aşeză din nou în dulapuri, îşi curăţă aragazul, gîndindu-se că trebuia, foarte curînd, să-l înlocuiască. Poate avea să facă

acest lucru la iarnă. Trebuia să înceapă să-şi facă nişte calcule.

Con se învîrtea pe lîngă uşă, aşa că ea îi dădu drumul afară, ca să-şi facă plimbarea de seară. Stătu o clipă şi-l privi alergînd peste dealuri, în lumina după-a-miezii lungi de vară.

Se întrebă atunci cum ar fi dacă şi ea ar alerga cu el. Să fugă, exact cum fugea Gray, fără să se mai gîndească la pregătirile pe care trebuia să le facă pentru noapte. Fără să se mai gîndească la ceea ce trebuia să înfrunte.

Dar, desigur, ea avea să se întoarcă. Aici era locul în care ea avea să se întoarcă mereu.

Brianna se răsuci şi închise uşa în urma ei. Intră, pentru scurtă vreme, în camera ei, după care urcă la Gray, în dormitor.

El şedea la fereastră, privind la grădina ei. Lumina palidă a soarelui la apus îi dădea o aură care o trimitea pe Brianna cu gîndul la piraţi şi poeţi, aşa cum se întîmplase cu multe luni în urmă.

— M-am temut că ai terminat de împachetat. Ea zări pe pat geamantanul lui deschis, aproape plin, şi degetele i se încleştară pe puloverul care îl ţinea în mînă.

—Voiam să cobor să vorbesc cu tine. Adunîndu-şi toate forţele, el se răsuci spre ea, dorind să-i poată citi gîndurile pe faţă. Ea însă reuşise să se interiori-

zeze bine. M-am gîndit că aş putea să ajung în seara asta la Dublin.

— Este un drum lung, dar, o vreme, va mai fi lumină.

— Brianna...

—Vreau să-ţi dau asta, zise ea repede. Te rog, vru ea să rostească, fără scuze, fără păreri de rău, dar adăugă doar atît: L-am făcut pentru tine.

El privi la mîinile ei. Îşi aminti de lîna verde, pe care o tricota în noaptea în care venise tîrziu şi se certase cu ea, de felul în care aceasta era revărsată pe cămaşa ei albă de noapte.

— L-ai făcut pentru mine?

— Da. Este un pulover. Poate o să-l foloseşti la toamnă sau la iarnă. Ea se apropie de Gray, ţinînd ridicat pulowerul ca să-l măsoare. Am făcut mînecile mai mari, pentru că eşti lung în braţe.

Inima lui, neliniştită, se potoli de parcă el ar fi atins-o. De cînd se ştia, nimeni nu făcuse ceva special pentru el.

— Nu ştiu ce să spun.

— De cîte ori tu mi-ai dat un cadou, mi-ai zis să spun „mulţumesc".

— Aşa este. Gray îl luă, simţind moliciunea şi căldura lui în palmie. Mulţumesc, rosti el.

— N-ai pentru ce. Vrei să te ajut la împachetat? Fără să aştepte răspunsul, ea îi luă înapoi puloverul,

îl împături și îl puse în valiză. Ai mult mai multă experiență, știu, dar probabil că ai început să te plictisești deja.

—Te rog, nu face asta. Gray o atinse pe umăr, însă deoarece ea nu-și ridică privirea, el își retrase mîna. Ai tot dreptul să fii supărată, adăugă el.

— Nu, n-am. Și nici nu sînt. Nu ai făcut nici un fel de promisiuni, Grayson, așa că nu ai încălcat nici una. Acesta este un lucru important pentru tine. Ai controlat sertarele? Nici nu știi cîte uită lumea prin sertare.

—Trebuie să plec, Brianna.

— Știu. Ca să-și țină mîinile ocupate, ea deschise sertarele scrinului, întristîndu-se cînd le văzu goale.

— Nu pot să mai rămîn aici. Cu cît stau mai mult, cu atît va fi mai greu. Nu pot să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie. Sau de care crezi că ai nevoie.

— Urmează să-mi spui acum că ai suflet de țigan și, zău, nu este nevoie. Știu asta. Ea închise ultimul sertar și se răsuci din nou. Iartă-mă pentru ceea ce am zis. Nu vreau să pleci amintindu-ți cuvintele grele pe care le-am spus, cînd există clipe mult mai frumoase.

Mîinile ei se împreunară din nou, semn că totul se afla sub control.

—Vrei să-ți pun ceva mîncare la pachet sau să-ți pregătesc un termos cu ceai?

— N-o mai face pe gazda ospitalieră. Pentru numele lui Dumnezeu, te părăsesc. Plec.

— Pleci, replică ea, pe un ton rece şi sigur, aşa cum ai spus mereu că vei face. Poate pentru conştiinţa ta ar fi mai uşor dacă aş plînge şi dacă aş face o scenă, însă nu mi se potriveşte.

— Deci, asta este. El aruncă nişte ciorapi în valiză.

— Eu nu-ţi doresc decît să ai parte de multă fericire. Eşti bine venit aici, dacă te vei mai afla vreeodată prin părţile astea.

Săgetînd-o cu privirea, el trînti capacul valizei, închizînd-o.

— Am să te anunţ din timp.

— Să te ajut să-ţi duci jos lucrurile.

Brianna dădu să ia sacul, însă el îl apucă primul.

— Eu le-am adus înăuntru, eu le scot afară.

— Cum doreşti. Apropiindu-se şi sărutîndu-l uşor pe obraz, ea îi zdrobi inima. Sănătate, Grayson.

— La revedere, Brie. Coborîră scara împreună, însă pînă la uşă, el nu mai rosti nimic. Ajuns acolo, spuse: N-am să te uit.

— Sper.

Ea îl conduse o parte din drum. Se opri apoi în grădină şi aşteptă pînă ce el îşi puse geamantanul în portbagaj şi se urcă în spatele volanului. Brianna zîmbi, îi făcu un semn cu mîna, apoi se întoarse în casă, fără să privească înapoi.

O oră mai tîrziu, şedea singură în salonul ei, cu coşul în care îşi ţinea lucrul. Prin ferestrele deschise, auzi rîsete şi închise, pentru cîteva clipe, ochii. Cînd Maggie, Rogan şi pruncul lor intrară, ea zîmbi şi rupse aţa cu dinţii.

— Ei, ei, astăzi aţi ieşit tîrziu la plimbare.

— Liam a fost agitat. Maggie se aşează şi ridică braţele ca Rogan să-i dea copilul. Ne-am gîndit că poate i-ar face plăcere o vizită. Dar cînd colo, ce să vezi, noi o găsim pe stăpîna casei cîrpind.

— Am cam rămas în urmă la acest capitol. Vreţi ceva de băut? Rogan?

— Eu n-aş refuza. El se îndreptă spre decanter. Maggie, tu vrei?

— Da, puţin whisky mi-ar prinde bine.

— Şi tu, Brie?

— Mulţumesc. Cred că voi servi şi eu la fel. Ea bagă aţa în ac şi făcu nod la unul din capete. La atelier, toate bune, Maggie?

— Este minunat că mi-am reluat munca. Da, totul merge bine. Ea sărută, cu zgomot, gurita lui Liam. Am terminat astăzi un obiect. Discuţia pe care am purtat-o cu Gray despre acele ruine, care l-au impresionat atît de mult, mi-a dat ideea. Şi se pare că rezultatul este destul de bun.

Ea luă paharul oferit de Rogan şi-l ridică.

— Pentru o noapte liniştită.

— Aici, nu te contrazic, rosti soțul ei, cu căldură.

— Liam nu este de părere că, între două și cinci dimineața, trebuie să se doarmă. Rîzînd, Maggie ridică copilul pe umăr. Vrem să-ți spunem, Brianna, că detectivul a depistat-o pe Amanda Dougherty în... Unde era acel loc, Rogan?

— În Michigan. A descoperit un indiciu despre ea, despre bărbatul cu care s-a căsătorit. El îi aruncă o privire soției. Și despre copil.

— Are o fiică, Brie, murmură Maggie, strîngîndu-și la piept pruncul. A găsit certificatul de naștere. Amanda a botezat-o Shannon.

— După numele rîului, șopti Brianna, simțindu-și glasul înăbușit de lacrimi. Avem o soră, Maggie.

— Da, avem. S-ar putea să o găsim curînd.

—Sper. Oh, sînt așa de bucuroasă că ați venit să-mi spuneți. Vestea o ajuta puțin, îi mai alina durerea din inimă. O să ne gîndim cu plăcere la ea.

— S-ar putea, o vreme, doar să vă gîndiți, le avertiză Rogan. Căci firul pe care îl urmărește este de acum douăzeci și cinci de ani.

— Atunci, voi avea răbdare, rosti Brianna, simplu.

Departe de a fi sigură de propriile sentimente, Maggie schimbă poziția copilului și subiectul discuției.

— Aș vrea să-i arăt lui Gray piesa pe scare am terminat-o, ca să văd dacă își dă seama de sursa mea de inspirație. Unde este? Lucrează?

—A plecat. Brianna trecu acul prin orificiul unui nasture.

— Unde a plecat? La cîrciumă?

— Nu, la Dublin, cred, sau încotro duce drumul.

—Vrei să spui că a plecat definitiv? Ea se ridică, mişcarea bruscă făcîndu-l pe Lian să gîngurească.

— Da, acum o oră.

— Şi tu stai aici şi coşi?

— Şi ce vrei să fac? Să mă dau cu capul de pereţi?

— Să-l dai pe el, mai degrabă. Yankeul naibii! Şi cînd te gîndeşti că începuse să-mi placă.

— Maggie! Rogan îşi cuprinse liniştitor soţia de braţ. Te simţi bine, Brianna?

—Da, mulţumesc, Rogan. Nu te mînia aşa, Maggie. El nu face decît ce-i este lui bine.

— La dracu' cu ce-i este lui bine. Şi cu tine, cum rămîne? Vrei să ţii copilul? îi zise ea, nervoasă, lui Rogan, după care, avînd mîinile libere, îngenunche în faţa surorii ei. Ştiu ce simţi pentru el, Brie, şi nu pot să înţeleg cum de a putut să plece. Ce a spus cînd l-ai rugat să rămînă?

— Nu l-am rugat.

— Nu l-ai... De ce dracu' nu l-ai rugat?

— Pentru că acest lucru ne-ar fi făcut pe amîndoi nefericiţi. Ea împuse cu acul şi înjură încet, cînd se înţepă în deget. În plus, am şi eu mîndria mea.

— Care mult bine îţi face! Probabil că te-ai oferit să-i faci şi nişte sandvişuri pentru drum.

—Da.

— Oh! Dezgustată, Maggie se ridică şi dădu un tur camerei. Cu tine, nu se poate discuta. Niciodată nu s-a putut.

—Sînt sigur că-i faci mult bine Briannei, înfuriindu-te! rosti Rogan.

— Nu voiam decît... Surprinzînd privirea lui, Maggie îşi muşcă limba. Ai dreptate, desigur, iartă-mă, Brie. Dacă vrei, pot să rămîn, o vreme, să-ţi ţin companie. Sau dacă aş împacheta nişte lucruri de-ale lui Liam, am putea să ne mutăm amîndoi aici.

— Locul vostru este acasă, la voi. Îmi va fi bine singură, Maggie. Întotdeauna m-am simţit bine aşa.

Gray era aproape de Dublin şi scena i se tot repeta în minte. Sfîrşitul cărţii, afurisitul acela de sfîrşit, nu se potrivea deloc. De aceea era el atît de ţîfnos.

Ar fi trebuit să fi expediat Arlenei manuscrisul şi să-şi fi şters totul din minte. Scena finală nu l-ar mai fi obsedat acum, dacă ar fi procedat astfel. Ar fi putut să înceapă să se gîndească deja la următoarea poveste.

Însă el nu putea să se gîndească la altă carte, dacă ultima încă îl preocupa.

McGee plecase, deoarece îşi terminase treburile pentru care venise în Irlanda. Urma să-şi reia viaţa şi

munca lui de pînă acum. Trebuise să plece pentru că... pentru că trebuise, se gîndi Gray, iritat.

Tuia rămăsese, căci viaţa ei era în acea căsuţă, pe acel pămînt, printre oamenii de acolo. Ea era fericită acolo, aşa cum nu avea să fie în altă parte. Brianna... Tuia, se corectă el, s-ar veşteji fără rădăcinile ei.

Sfîrşitul avea sens. Era plauzibil, se potrivea ambelor personaje şi firii lor.

Atunci, de ce îl deranja ca o groaznică durere de măsea?

Ea nu-l rugase să stea, se gîndi el. Nu vărsase o lacrimă. Cînd îşi dădu seama că gîndurile lui se schimbară, încă o dată, de la Tuia la Brianna, Gray înjură şi apăsă mai tare acceleratorul.

Asta era calea ce trebuia aleasă, îşi reaminti el. Brianna era o femeie sensibilă şi echilibrată. Acestea erau unele din lucrurile pe care el le admira la ea.

Dacă l-ar fi iubit atît de mult, ar fi putut măcar să-i spună că avea să-i ducă dorul.

El nu voia ca ea să-i ducă dorul! Nu voia o luminiţă lăsată în fereastră, nu voia ca ea să-i cîrpească ciorapii sau să-i calce cămăşile. Şi cel mai mult, nu dorea ca ea să-i stăpînească mintea.

Era liber, aşa cum fusese întotdeauna. Aşa cum avea nevoie să fie. Existau locuri unde să meargă, locuri de pe hartă care aşteptau să fie marcate. O

mică vacanţă, înainte de începerea turneului, apoi noi orizonturi aveau să fie explorate.

Asta era viaţa lui. Nervos, bătea uşor cu degetele în volan. Îi plăcea viaţa lui. Şi avea să şi-o reia din nou, exact ca McGee.

Exact ca McGee, se gîndi, încruntîndu-se.

Luminile din Dublin străluceau, întîmpinîndu-l. Imaginea lor îl relaxa, deoarece ajunsese acolo unde intenţionase să meargă. Nu-l deranja traficul. Sigur că nu-l deranja. Şi nici zgomotul. Petrecuse prea mult timp departe de oraşe.

Ce-i trebuia acum era un hotel, în care să se cazeze. Nu voia decît să-şi poată întinde picioarele, după lunga călătorie, şi să se cinstească cu un pahar, două.

Gray trase maşina lîngă trotuar şi-şi lăsă capul pe spătarul scaunului. Tot ce voia era un pat, o băutură şi o cameră liniştită.

Era cumplit.

Brianna se trezi în zori. Era o prostie să stea în pat şi să pretindă că dormea cînd, de fapt, nu putea. Se apucă să facă pîinea. O frămîntă, o lăsă la crescut şi apoi puse pe foc primul ibric pentru ceai.

Se duse cu ceaşca ei, în grădina din spate, însă nu-şi găsi locul. Nici măcar plimbarea prin seră nu-i alungă tristeţea, aşa că intră din nou în casă şi pregăti masa pentru micul dejun.

Îi convenea că musafirii ei plecau devreme. La opt, terminase cu micul dejun şi-şi luase rămas bun de la ei.

Acum era singură. Sigură că avea să se destindă puţin cu treburile casnice, făcu ordine în bucătărie. Aranja camerele de la etaj, făcu paturile, aşeză cearceafurile pe care le luase cu o zi înainte de pe funie. Adună prosoapele ude şi le înlocui.

Nu putea să amîne la infinit, îşi zise ea. Nu trebuia să procedeze astfel. Intră rapid în camera în care lucrase Gray. Trebuie să şterg praful, se gîndi ea, trecînd cu degetul pe marginea biroului.

Strîngîndu-şi buzele, ea îndreptă scaunul.

De unde să fi ştiut că încăperea avea să pară atît de goală?

Ea îşi alungă gîndurile. În definitiv, nu era decît o cameră, care aştepta sosirea altor oaspeţi. Şi avea să-i instaleze pe primii veniţi în ea, îşi promise Brianna. Era mai înţelept să procedeze astfel. Avea să-i fie mai bine aşa.

Brianna intră în baie şi luă, de pe suport, prosoapele uscate pe care el le folosise.

Simţea mireasma lui.

Durerea o învălui atît de repede, atît de puternic, că aproape o copleşi. Cu paşi împleticiţi, ea se în-

toarse în dormitor, se așeză pe pat și, plecîndu-și fața în prosoape, începu să plîngă.

Urcînd scările, Gray auzi plînsul ei. Era un tînguit cumplit de dureros, care îl ului și-l făcu să-și încetinească pasul.

Ajungînd în prag, el o văzu suspinînd cu fața cufundată în prosoape.

Nu mai era liniștită, se gîndi el, nici controlată. Nici echilibrată.

El își frecă fața cu mîinile, îndepărtînd ceva din oboseala drumului și din sentimentul de vină.

— Ei, rosti el, cu blîndețe, m-ai păcălit al naibii de bine.

Ea își ridică brusc capul, iar el văzu atunci suferința din ochii ei și umbrele de dedesubtul lor. Brianna dădu să se ridice, însă el o opri, făcîndu-i un semn din mînă.

— Nu, nu te opri din plîns, continuă, te rog. Îmi face mult bine să văd ce șarlatancă ești. „Lasă-mă să te ajut la împachetat, Gray. Vrei să-ți pun ceva mîncare la pachet? O să mă simt grozav fără tine".

Ea încercă să-și stăvilească lacrimile, însă nu reuși și, deoarece acestea îi șiroiau pe obraji, își ascunse din nou fața.

— M-ai făcut să plec. Nici măcar n-ai întors capul. Asta era greșit în scenă. Nu mergea. N-a mers niciodată. El se apropie de ea și-i smulse prosoapele

din mînă. Eşti îndrăgostită pînă peste cap de mine, nu-i aşa, Brianna? Îndrăgostită pur şi simplu, fără trucuri, fără capcane, fără fraze banale.

— Oh, du-te de aici. De ce te-ai întors?

— Am uitat ceva.

— Aici nu este nimic.

—Tu eşti. El îngenunche şi-i cuprinse mîinile ca s-o împiedice să-şi acopere lacrimile. Lasă-mă să-ţi spun o poveste. Nu, poţi să plîngi în continuare dacă vrei, rosti el cînd ea vru să se întoarcă. Dar ascultă. Am crezut că McGee trebuia să plece.

—Te-ai întors ca să-mi vorbeşti despre cartea ta?

— Lasă-mă să-ţi spun o poveste. Mi-am imaginat că el trebuia să plece. Ce dacă nu mai ţinuse la nimeni, aşa cum ţinea la Tullia? Ce dacă ea îl iubea, îl schimbase, îi schimbase întreaga viaţă, întregindu-i-o? Din toate celelalte puncte de vedere, erau la mii de kilometri distanţă. Răbdător, ei privi cum o lacrimă de-a ei se rostogoli pe obraz. Ştia că Brianna lupta din răsputeri să şi le stăpînească. Însă nu reuşea. Era un tip singuratic, continuă Gray. Întotdeauna fusese. Ce naiba căuta el să se îngroape, într-o căsuţă din vestul Irlandei? Iar ea l-a lăsat să plece, căci era a naibii de încăpăţînată, de mîndră şi de îndrăgostită, ca să-l roage să rămînă. M-a obsedat chestia asta. Săptămîni în şir m-a înnebunit! Şi cît am mers spre Dublin, m-am tot frămîntat, imaginîndu-mi că mi te voi

scoate din minte, dacă mă voi gîndi la altceva. Brusc, mi-am dat seama că el nu avea să plece și că ea nu avea să-l lase. Într-adevăr, supraviețuiseră unul fără celălalt, căci erau supraviețuitori înnăscuți. Însă niciodată nu fuseseră un tot unitar. Nu așa cum fuseseră cît durase legătura lor. Așa că am rescris scena finală, chiar în holul hotelului din Dublin.

Brianna înghiți în sec, încercînd să-și stăpînească lacrimile și să-și alunge senzația de umilință.

— Deci, ți-ai rezolvat problema. Mă bucur pentru tine.

— Doar una din ele. N-ai să pleci nicăieri, Brianna, rosti el și-și strînse încleștarea pînă ce ea încetă să-și mai tragă mîinile. După ce am terminat de scris, mi-am propus să mă duc să beau un pahar și, pe urmă, să mă culc. Însă m-am răzgîndit, m-am urcat în mașină și m-am întors aici. Pentru că, atunci cînd am plecat, am uitat că aici am petrecut cele mai frumoase luni din viață. Am uitat că voiam să te aud cîntînd în bucătărie sau să te văd în curte, de la fereastra dormitorului. Am uitat că supraviețuirea nu este totdeauna îndeajuns. Uită-te la mine. Te rog.

Cînd ea își ridică privirea, el îi șterse una din lacrimile de pe obraz și apoi îi cuprinse din nou mîinile.

— Dar cel mai mult, Brianna, am uitat să-mi îngădui să-ți spun că te iubesc.

Ea nu rosti nici un cuvînt, de altfel suspinele întretăiate nici nu i-ar fi îngăduit să vorbească. Ochii ei însă se măriră uluiţi şi două lacrimi noi umeziră mîinile lor unite.

— Şi pentru mine a fost o noutate, murmură el. Una şocantă chiar. Încă nu ştiu sigur ce trebuie să fac. Niciodată n-am vrut să simt aşa ceva, pentru cineva, şi mi-a fost uşor să evit sentimentele, pînă te-am întîlnit. Acest lucru presupune încorsetări, responsabilităţi şi, poate, aş putea trăi fără tine, însă n-aş mai fi niciodată întreg.

Tandru, el ridică mîinile lor împreunate la buze şi gustă lacrimile ei.

— După reacţia de aseară, m-am gîndit că m-ai uitat destul de repede. Acest lucru m-a făcut să intru în panică. Eram pregătit să implor, cînd am intrat şi te-am găsit plîngînd. Trebuie să recunosc că suspinul tău a fost muzică pentru urechile mele.

— Ai vrut ca eu să plîng?

— Poate. Da. El se ridică atunci şi îi eliberă mîinile. Cred că dacă ai fi plîns puţin pe umărul meu, noaptea trecută, şi dacă m-ai fi rugat să nu te părăsesc, aş fi rămas. Aşa aş fi putut să te învinovăţesc pe tine, dacă eu aş fi stricat relaţia noastră.

După un hohot scurt de rîs, ea îşi şterse obrajii.

— Ţi-am încurcat socotelile, nu-i aşa?

— Nu chiar. El se întoarse ca s-o privească. Era atît de perfectă, cu acel şort curat, cu şuviţele rebele ieşite din ace, cu lacrimile uscîndu-i-se pe obraji. A trebuit să fac acest lucru singur, ca să nu am pe cine da vina în cazul că aş strica totul între noi. Vreau să ştii că mă voi strădui foarte tare să nu stric nimic din ceea ce există între noi.

—Vrei să te întorci? Ea îşi strînse puternic mîinile. Era atît de greu să spere.

— Da şi nu prea. Mai mult da, de fapt. Panica nu-l părăsise, clocotea încă înăuntrul lui. El spera doar să nu se vadă. Ţi-am spus că te iubesc, Brianna.

— Ştiu. N-am uitat. Ea reuşi să schiţeze un zîmbet şi să se ridice. Nu uiţi prima dată cînd ţi se spune.

— Prima dată, cînd le-am auzit, a fost cînd am făcut dragoste cu tine. Speram să le mai aud o dată.

—Te iubesc, Grayson. Ştii doar acest lucru.

— O să mai vedem. El se căută prin buzunar şi scoase o cutiuţă.

— Nu trebuia să-mi cumperi un cadou. Nu trebuia decît să te întorci acasă.

—Venind de la Dublin, m-am gîndit mult la acest lucnru: La întoarcerea acasă. Este prima dată cînd am făcut-o. El îi întinse cutiuţa. Aş vrea să-mi devină obicei.

Ea deschise capul şi, sprijinindu-se de patul din spatele ei, se aşeză.

— L-am hărţuit pe directorul hotelului din Dublin, pînă a deschis magazinul din hol. Voi, irlandezii, sînteţi atît de sentimentali, că nici măcar n-a trebuit să-l mituiesc. Gray înghiţi. M-am gîndit că voi avea mai mult noroc cu un inel tradiţional. Vreau să te căsătoreşti cu mine, Brianna. Vreau să facem împreună un cămin.

— Grayson...

— Ştiu că nu sînt o partidă excelentă, continuă el, în pripă. Nu te merit. Dar, oricum, tu mă iubeşti. Pot să lucrez oriunde şi te pot ajuta şi aici, la han.

Privindu-l, ea se sitimţi de-a dreptul copleşită. Gray o iubea, o dorea şi avea să rămînă.

— Grayson...

—Va trebui să mai călătoresc, din cînd în cînd. El se năpusti asupra ei, îngrozit că ar putea să-l refuze. Însă nu va fi ca pînă acum.. Uneori vei putea să mergi şi tu cu mine. Întotdeauna ne vom întoarce aici, Brie. Întotdeauna. Acest loc înseamnă, pentru mine, aproape la fel de mult ca şi pentru tine.

— Ştiu. Eu...

— Nu poţi să ştii, o întrerupse el. Nici eu nu am ştiut pînă nu am plecat. Este un cămin adevărat. Căminul tău. Nu este o canapea, murmură el. Este un sanctuar. O şansă. Vreau să-mi fac o familie aici. El îşi trecu mîna prin păr, în timp ce ea îl privea uimită, Iisuse, continuă el, vreau acest lucru. Vreau copii,

vreau planuri pe termen lung. Vreau un viitor. Vreau să ştiu că eşti aici, în fiecare noapte, în fiecare zi. Nimeni nu ar putea să te iubească vreodată aşa cum te iubesc eu, Brianna. Vreau să mă leg de tine prin jurământ. El inspiră neliniştit. Din această zi, din această clipă.

— Oh, Grayson. Ea rosti, zîmbind, numele lui. Visele păreau să prindă viaţă. Am vrut...

— N-am mai iubit pe nimeni pînă acum, Brianna. În toată viaţa mea, nu a existat nimeni, în afară de tine. Aşa că te voi păstra în amintirea mea ca pe o comoară. Jur. Şi dacă doar ai...

— Oh, vreau să taci, rosti ea printre zîmbet şi lacrimi, ca să pot spune da.

— Da? El o ridică de pe pat din nou şi o privi drept în ochi. Nu vrei să mă faci, mai întîi, să sufăr?

— Răspunsul este: da. Simplu: da. Ea îl cuprinse în braţe şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Zîmbi apoi şi rosti: Bine ai venit acasă, Grayson.

SFÎRŞIT